Horia Tecuceanu

CĂPITANUL APOSTOLESCU
ȘI
CIFRUL D-237

EDITURA
CARTEA ROMÂNEASCĂ

Horia Tecuceanu

Căpitanul Apostolescu și cifrul D-237

Cifrul D-237

Mulțumesc Inspectoratului Municipiului București, al Ministerului de Interne, și în mod deosebit tovarășilor colonei Dumitru Bâtlan, comandantul Miliției, și Corneliu Diamandescu, locțiitorul comandantului, pentru sprijinul acordat la realizarea acestei cărți.

NOTĂ: Deși subiectul acestui roman a fost inspirat dintr-un caz judiciar real, autorul, schimbând identitatea personajelor implicate, nu-și poate lua răspunderea pentru eventualele asemănări de nume sau persoane, care ar rezulta, acestea trebuind să fie considerate drept coincidențe nedorite.

Miercuri 27 martie

— Mai repede! mai repede, Vartunian! l-a îndemnat Dan pe șofer, subliniindu-și spusele printr-un ghiont cu cotul.

— Fac tot ce pot, tovarășe locotenent… a protestat, încordat, plutonierul, fără să întoarcă capul de la

parbriz, pe când, în acompaniamentul sirenei, depășea prin slalom autoturismele care se deplasau pe aceeași direcție cu noi.

Eu, stând pe bancheta din spate, le priveam absent cefele, cugetând cu nostalgie la niște cazuri care zac pe biroul meu fără prea multe șanse de rezolvare într-un timp cât de cât previzibil, deoarece șefii mei, confundându-mă cu un pompier care e veșnic de serviciu, cum mă prind prin birou, cum mă expediază cu toată generozitatea la un eveniment. Și să-l văd și eu pe ăla care are curajul să afirme că ducem lipsă de chestii d-astea?!

Deodată, indispoziția care mă cuprinsese a fost expulzată de prompta declanșare a instinctului de conservare. Astfel, am realizat că tremur de parcă aș avea o criză de *delirium tremens*. Și cum trasul la măsea nu prea intră în inventarul hobbyurilor mele, curiozitatea m-a îndemnat să aflu de ce mă scutur atât de vârtos. Și, în ciuda faptului că n-am apelat la serviciul unui calculator electronic, am aflat! Mașina noastră intrase în vibrație. Deși poziția mea nu-mi permitea să văd cadranul kilometrajului, puteam să jur că modul în care trepida caroseria nu era străin de viteza cu care rulam. Cred că rabla noastră reușise (deși nu pot pricepe cum!) să depășească suta pe oră.

Ăștia doi, adică Dan și Vartunian, probabil că-și

imaginau că sunt în concurs pe circuitul de la Indianapolis!

Cu astfel de alură, erau create toate premisele pentru a-mi pune colegii în situația de a organiza o chetă fulger cu scopul finanțării cheltuielilor ocazionate de procurarea celor trei jerbe care ne vor sta pe piept când vom fi restituiți țărânei din care venisem. Dar era oare just să vămuiesc soldele colegilor mei? Nu, nu era! Și, în consecință, m-am decis să-l anunț pe subofițer că, dacă nu reduce viteza până la limita evitării unui accident, îl căptușesc cu cinci zile de pensiune completă în arestul garnizoanei. N-am mai avut însă când să dau glas meritoriei și principialei mele intenții, deoarece mașina s-a smucit dintr-o bucată din șoseaua Colentina, a virat pe două roți prin fața unui tramvai care venea lansat spre portierele din dreapta, a parcurs câțiva zeci de metri pe strada Teiul Doamnei, a virat iar la stânga, pe strada Mașina de Pâine și a oprit scurt, cu botul în jos și coada în sus, într-un zgomot infernal de frână și pneuri frecate de caldarâm.

— Vartunian, ce-a însemnat cursa asta?! am strigat înfuriat, pe când mă extrăgeam de pe podeaua mașinii, pe care oprirea bruscă mă proiectase în genunchi.

— După cum mi s-a ordonat, a fost rapidă… Și, după cum bine știți, ordinele nu se discută! a replicat tuciuriul, cu aplomb, arătând spre Dan Simionescu și

privindu-mă cu candoarea unei vulpi care, deși tocmai a fost prinsă dând iama prin cotețul de găini, nu-i dispusă să-și recunoască vinovăția.

Am întors capul spre Dan și am constatat că privește, foarte absorbit, prin fereastra portierei spre câteva femei care, făcându-se că mătură, fabricau o ceață mai ceva ca cea produsă de o petardă fumigenă. Dacă vreunui sculptor i-ar fi trecut prin cap să construiască un monument al candorii, atitudinea pe care o arbora acum domnu' Dan putea constitui modelul ideal.

Dându-mi seama că n-am nicio șansă s-o scot la capăt cu pezevenchii mei de colaboratori, am întins mâna spre portieră și am deschis-o cu un gest brusc, așa ca să vadă ei cât sunt de supărat.

Ajuns pe trotuar, m-am întors cu spatele la mașină și am privit imobilul în fața căruia ne aflam. Era un bloc mare cu zece etaje și nenumărate scări.

— Ia-o înainte! i-am cerut lui Dan, care, stând lângă mine, trăgea cu coada ochiului spre biletul ce ne fusese dat de la dispecerat.

S-a urnit din loc și a pornit zorit spre stânga fațadei imobilului. Am făcut și eu același lucru, străduindu-mă să fac față fuleului pe care-l realiza cu lunganele lui de picioare. Cu ochii pe literele scărilor, și-a stopat elanul în fața celei de-a treia intrări. Și-a întors capul peste umăr, pentru a se asigura că nu m-a pierdut pe drum și

a intrat în hol. Eu, firește, după el.

— De ce te-ai simțit obligat să ne mustruluiești? s-a interesat el, când liftul a început să urce, fixându-mă bătăios cu ochii lui albaștri.

— Crezi că pentru a ajunge la un cuib din care corbii și-au luat zborul, era necesar să dăm peste cap traficul rutier? l-am consultat.

— Dacă nu ne mișcăm repede, ce șanse mai avem să prindem infractorii asupra faptului?! a mârâit, întorcându-mi spatele.

— Când dispeceratul ne-a trimis aici, nu ți-ai imaginat că faptele sunt deja consumate și că, orice-am face, vom veni precum jandarmii din operetele lui Offenbach[1]? Numai pe locul doi.

Profitând de faptul că liftul tocmai s-a oprit, a deschis repede ușile glisante și a ieșit, bineînțeles, făcându-se că plouă.

Am făcut și eu același lucru. Palierul pe care am pășit era luminat direct, de un glasvand situat în spatele ascensorului.

---

[1] Jacques Offenbach (nume la naștere: Jacob Eberst, n. 20 iunie 1819, Köln - d. 5 octombrie 1880, Paris) a fost un compozitor și violoncelist evreu originar din Germania, naturalizat francez. El este considerat întemeietorul operetei moderne ca gen de sine stătător al teatrului muzical. A avut o influență mare asupra compozitorilor de operete care i-au urmat, în special Johann Strauss, Jr. și Arthur Sullivan. Cele mai bune creații ale sale au fost puse în scenă în secolul al XX-lea și continuă să facă parte din repertoriul teatrelor de operă și operetă din prezent, una dintre acestea fiind opera *Povestirile lui Hoffmann*.

Dan n-a mai fost nevoit să-și consulte fițuica pentru a ști care este apartamentul unde eram așteptați. În fața uneia din cele patru uși ale etajului se afla un subofițer care ne examina cu un interes vădit profesional.

— Tovarășii? s-a interesat, când am ajuns în fața lui.

După ce am făcut-o pe prestidigitatorul, arătându-i legitimația, ne-a servit un salut cu mâna la caschetă, apoi, făcând un pas lateral, s-a întors și ne-a deschis ușa pe care o străjuia.

Dând curs amabilei invitații, am pătruns într-un vestibul și am văzut două uși deschise. Prin cea opusă celei de la intrare, am zărit o chiuvetă, o mașină de aragaz și, între ele, o masă de bucătărie, pe care se aflau un platou cu patru-cinci sandvișuri, iar în jurul acestuia, un borcan cu măsline, o cutie de sardele deschisă, o bucată de șvaițer, un salam de Sibiu, un pachet de unt desfăcut, o franzelă și un cuțit. Cum nu-mi era foame, am întors capul spre stânga și, din pragul celei de-a doua uși, am privit interiorul unei camere de zi. Drept înainte, o altă ușă deschisă, în stânga, o fereastră mare, acoperită de o perdea încadrată la extremități de o draperie vernil, în nuanță cu mocheta care acoperea întreaga pardoseală. Mobila avea o culoare gălbuie și se compunea dintr-o bibliotecă, care acoperea peretele opus, de la tocul ușii deschise și până la fereastră, o măsuță dreptunghiulară, împresurată de trei fotolii, și o

canapea lângă zidul de unde priveam.

Pe unul din fotolii se afla un locotenent de la firma noastră, pe un altul, o femeiușcă, până la douăzeci și cinci de ani, foarte blondă și foarte frumușică, îmbrăcată cu un capot albastru. Celelalte, două cuconițe, care stăteau pe canapea, erau din aceeași categorie cu prima, mai puțin culoarea părului, una fiind roșcată și cealaltă brunetă. Ambele fiind în vestimentație de oraș. În aer plutea o aromă de țigări de soi, în amestec cu mireasma produsă de un parfum de genul „Nina Ricci".

Locotenentul, cum a dat cu ochii de mine în pragul ușii, s-a ridicat din fotoliu, atent să nu lovească masa pe care se aflau câteva pahare, o sticlă de Dubonnet, o alta de whisky Black & White, un pachet de Kent și o scrumieră în care fuseseră strivite țigări fumate pe jumătate, așa cum obișnuiesc cei care nu le cumpără din salariul lor. Am privit intrigat spre sticlele de băutură, apoi spre ofițer. M-am liniștit însă, când am văzut că într-o mână ținea un notes și în cealaltă pixul. El, săracul, lua depoziții, iar eu, păcătosul, gândeam că s-a apucat să ajute cucoanele la golitul sticlelor.

— Căpitanul Apostolescu! l-am informat pe ofițer, după ce, în prealabil, m-am înclinat în semn de bună ziua către femei, care mă examinau cu curiozitatea specifică sexului lor.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! Sunt locotenentul Petre

Damian. Tocmai luam declarațiile.

— Continuă, te rog, l-am întrerupt, făcându-i semn să-și reocupe locul și pornind spre ușa deschisă din față.

Am intrat într-un vestibul mic, cu două uși. Deschizând-o pe cea din dreapta, am privit un dormitor pe cât de minuscul pe atât de cochet. Una din cele, două uși ale garderobului era deschisă și pe mochetă se afla aruncat un prosop. În rest, ordine și curățenie. M-am întors și am pus mâna pe clanța celei de-a doua uși. Geamul colorat cu care era prevăzută indica cu certitudine ce se afla îndărătul ei. Așa că, deschizând ușa, n-am avut de ce să mă mir când am văzut o cameră de baie. În schimb, m-a surprins faptul că aerisirea nu se făcea printr-un grătar de ventilație, ca la mine acasă, ci, culmea culmilor, printr-o fereastră adevărată. Spunându-mi, cu nostalgie, că trebuie să fie grozav să te poți bărbieri într-o astfel de baie, la lumina zilei, am închis ușa.

Întorcându-mă pentru a reveni în prima cameră, am dat cu nasul de Dan, care nu pierduse ocazia de a mă seconda în recunoașterea câmpului infracțional.

— Am terminat cu luatul declarațiilor, tovarășe căpitan, m-a anunțat locotenentul, când mi-am făcut reapariția în camera de zi.

Am dat din cap și l-am întrebat:

— Cine este stăpâna casei?

— Eu, a răspuns pentru el blonda din fotoliu, ridicând două degete, ca la școală.

— Mai aveți nevoie de mine? a vrut să știe locotenentul.

— S-au ridicat urmele?

— Nu-i cazul, m-a informat, făcând un gest de regret.

L-am privit intrigat, dar n-am cerut explicații. Mă puteam edifica și singur, după ce chestionam martorii.

— Există, totuși, vreo pistă? a vrut să știe Dan.

— Sigur, a răspuns el, foarte puțin convins. Vom pune sub urmărire eventuala încercare de plasare a casetofonului sustras.

Măsura pe care o preconiza era tot atât de eficientă ca și o injecție cu gerovital în piciorul unui manechin din ceară. Cum era evident că afirmația lui avusese drept unic scop liniștirea păgubașei, am făcut un gest de aprobare și i-am spus:

— E-n regulă, locotenent. Mergi pe această linie.

— Pot să retrag subofițerul de la intrare? s-a interesat, când a ajuns în vestibul.

I-am spus că poate s-o facă și el a părăsit apartamentul.

— Cum vă numiți? am întrebat-o pe blondă, după ce Dan, urmându-mi exemplul, s-a așezat pe cel de-al treilea fotoliu și și-a scos notesul.

— Popa… Popa Elena, a zis ea, privindu-mă galeș.

— Profesia dumneavoastră? a întrebat Dan.

— Sunt funcționară la Salubritate.

— Doamnă Popa, vă rog să-mi relatați modul în care s-a declanșat agresiunea și ce a urmat.

— Bine, dar i-am povestit totul tovarășului ofițer care a plecat adineaori… Chiar m-a și pus să scriu tot ce s-a întâmplat… a protestat ea cu nemulțumire.

— Eu nu vă cer să dați o nouă declarație, ci numai să-mi povestiți.

Contrariată, și-a fixat ochii mari și verzi asupra mea. Apoi, cu un gest de resemnare, a dat cu mâna la o parte o șuviță a părului ei blond și scurt căzută pe frunte și a început să vorbească cu voce nesigură.

— De fapt, nici nu prea știu… Mă aflam în bucătărie și preparam niște sandvișuri, cu Any… a arătat ea cu vârful bărbiei spre roșcata, care stătea în stânga canapelei. Când am auzit sunându-se la ușă, i-am spus lui Any să se ducă să vadă cine este… Stăteam cu spatele la ușă și, câteva secunde mai târziu, am auzit pe cineva intrând în bucătărie… Credeam că s-a înapoiat Any… Când am întors capul s-o întreb cine a fost… în fața mea a răsărit un bărbat… Mi-a pus pe gât lama unui cuțit… a zis, punându-și o palmă pe carotida stângă. Mi-a spus că dacă scot un singur cuvânt, mă ucide… Apoi m-a apucat de păr, m-a tras până la ușa cămării din bucătărie și m-a împrâncit înăuntru… Înainte de a

închide ușa și a o încuia, a repetat că, dacă strig, vine înapoi și mă ucide… Eram înnebunită de spaimă… Mi s-a părut că am stat în cămară ore fără sfârșit până am auzit glasul lui Any, care striga după ajutor… Atunci mi-am luat inima în dinți și am început să bat cu pumnii în ușă. După câteva clipe, Any a venit și m-a descuiat… a încheiat, privind cu recunoștință spre roșcată, care n-a ezitat să aprobe.

— Cum arăta bărbatul care v-a atacat?

— Nu știu… A apărut atât de brusc în fața mea, încât n-am putut să-i văd decât capul, peste care avea tras un ciorap de damă… Era îngrozitor de urât… a răspuns, înfiorându-se cu ochii în gol.

Ei fir-ar a dracului de treabă! Iar am de-a face cu niște derbedei care se cred teribili! mi-am zis, scârbit.

— Era înalt? am întrebat.

— Nu, scund și voinic… Aș spune, chiar gras…

— Ați mai remarcat și alte semnalmente? am insistat.

— Nu… M-a luat prin surprindere… Tot ce-mi amintesc este că atunci când m-a împins în cămară, l-am simțit că pute a transpirație, a zis, strâmbând din nas de silă.

Întrucât amănuntul că agresorul nu prea s-ar da în vânt cu spălatul, n-avea, pe de o parte, un caracter de unicitate printre semenii mei, iar pe de altă parte, portretul robot nu se alcătuiește pe bază de miasme sau

miresme, am insistat să-mi dea semnalmente mai palpabile:

— Cum era îmbrăcat?

— Cu niște blugi jegoși, cu mânecile ridicate spre genunchi, un vindiac galben de nailon și pantofi gri, cu tocuri foarte înalte, a spus, arătând între degetele gros și arătător un spațiu de aproximativ șapte centimetri.

Susținuse că n-a avut timp să vadă nimic, și dovedea un spirit de observație deosebit de dezvoltat.

— Pe degete purta vreun inel? am întrebat, știind că toți derbedeii obișnuiesc să-și armeze falangele cu tinichele, așa, ca să-și demonstreze eleganța și distincția care-i caracterizează.

Doamna Popa a ridicat din umeri cu regret:

— N-am putut vedea. Purta mănuși tricotate, maronii.

Acum am priceput de ce locotenentul mi-a spus că n-a fost cazul să aducă criminaliștii pentru căutarea amprentelor agresorilor. De altfel, după raționamentul tâlharilor, dacă și-au ascuns fizionomia îndărătul ciorapilor de damă, era firesc să ajungă și la ideea că trebuie să-și ascundă și amprentele.

— Dacă am înțeles bine, dumneavoastră le-ați deschis ușa. Da? am spus, întorcând capul spre roșcată.

A confirmat printr-o înclinare cu repetiție a capului.

— Cum vă numiți? a întrebat Dan, cu vârful pixului

pe notes.

— Iordache Ana.

— Cu ce vă ocupați?

— Sunt colegă cu Nuți, a arătat ea spre gazdă.

— Deci, lucrați tot la Salubritate?

După ce a răspuns afirmativ, Dan i-a cerut numele mamei și al tatălui, locul și data nașterii, adresa, și așa mai departe.

Când a terminat cu consemnatul datelor de identificare, am luat-o eu în primire:

— Vă rog să-mi relatați tot ce s-a întâmplat, după ce doamna Popa v-a rugat să vedeți cine sună la ușă, i-am cerut, zâmbindu-i încurajator.

— Pe când treceam prin vestibul, am remarcat, dar fără să acord importanță, că pe sub ușa de la intrare pătrunsese apă pe mozaic. Ajungând lângă ușă, am privit prin vizor și, nevăzând pe nimeni, am crezut că o fi fost vreun cerșetor. Când m-am întors pentru a reveni în bucătărie, cineva a sunat și a bătut cu pumnul în ușă. Atunci, pentru că prin vizor tot nu se vedea nimic, am întrebat cine e acolo. Au mai urmat alte lovituri cu pumnul și o voce bărbătească mi-a strigat să deschid că este inundație în bloc. Reamintindu-mi de apa pe care o văzusem sub ușă, m-am speriat și am descuiat-o. În următoarea fracțiune de secundă, am fost lovită cu ușa și au năvălit peste mine trei bărbați cu fețele ascunse sub

ciorapi de nailon. Unul dintre ei mi-a băgat mâna în gât și m-a târât până aici… a arătat ea spre peretele de lângă ușa care dădea spre dormitor și baie. A stat tot timpul cu mine și, apăsându-mi un cuțit în piept, mi-a repetat de mai multe ori că dacă scot un singur cuvânt îmi face *harakiri*[2].

— Ce făceau în acest timp ceilalți doi? am întrebat-o, în timp ce-mi spuneam că trucul care a pus-o pe interlocutoarea mea în situația de a deschide ușa, pe cât este de arhaic, pe atât de des dă rezultatul scontat de infractori, deoarece victima, văzând apa scursă, în subconștient admite deja posibilitatea unei inundații iar când de afară i se confirmă temerea, se realizează momentul psihologic care anihilează prudența. De fapt, infractorii nici barem nu se ostenesc să aducă cu ei o sticlă de apă, pe care s-o atârne pe prag. Le este mai comod să apeleze la metoda folosită de câini în apropierea unui arbore.

— Când au intrat, unul dintre ei s-a strecurat pe lângă mine și s-a dus în bucătărie…

— Cel de-al treilea, ce făcea în acest timp?

— L-am văzut repezindu-se spre dormitor… mi-a răspuns, arătând cu mâna întinsă spre vestibulul care ducea spre dormitor și baie.

---

[2] Formă a ritualului de suicid, care îşi are originea în clasa luptătorilor japonezi antici – samurai.

— Deci, unul din infractori a stat tot timpul cu dumneavoastră, al doilea a intrat în bucătărie, și al treilea în dormitor. Apoi?

— Apoi s-au adunat toți trei aici…

— Care a venit primul?

— Cel care se dusese spre dormitor.

— Avea ceva în mână?

— Nu. Însă l-am văzut cum își băga ceva în buzunarul interior al hainei.

— Vi s-au furat bani? am întors capul spre blondă.

— Da. Tocmai luasem chenzina…

— Mulțumesc. Vom reveni asupra acestui aspect, am întrerupt-o cu intenția de a termina cu audierea roșcatei.

— Ce au făcut după ce s-au adunat în această cameră?

— Cel care venise din dormitor, s-a dus și a smuls șnurul cu care se trage perdeaua. După aceea, s-a apropiat de mine și mi-a legat mâinile la spate…

— Ce făcea în acest timp tâlharul care fusese în bucătărie?

— S-a dus și a luat casetofonul… a arătat spre un spațiu al bibliotecii, unde se mai vedeau un maldăr de casete, răvășite. Când a terminat cu legatul mâinilor, cel care venise din dormitor mi-a pus o piedică, m-a trântit pe mochetă și m-a legat și de picioare. Mai înainte de a părăsi casa, cel care mă amenințase cu cuțitul a găsit o cârpă și mi-a vârât-o în gură… a zis îngrețoșată,

aplecându-se și ridicând din dosul canapelei o cârpă murdară, probabil pentru șters praful. După aceea, așa cum au venit, la fel au plecat.

— Cine v-a eliberat?

— Eu singură. Când am forțat legăturile, șnurul a cedat. Probabil că era putred. Mi-am scos cârpa din gură și, deschizând fereastra, am început să strig după ajutor. Aproape imediat am auzit bătându-se cu pumnii în ușa de la cămară și în cea de la baie. Așa că m-am dus și le-am eliberat, pe rând, pe Nuți și pe Fany, și-a terminat relatarea, arătând spre bruneta care stătea alături de ea și care până atunci asistase la discuție, sucindu-și capul de la mine la prietena ei și înapoi, ca un arbitru de ping-pong. Cam asta e tot ce pot să vă spun, a spus ea în încheiere.

Cum pentru mine nu era suficient, am continuat s-o chestionez:

— Ce au discutat între ei?

— Nimic. N-au schimbat niciun cuvânt.

— Vă rog să-i descrieți.

Mi-a făcut pe plac și mi-a furnizat niște semnalmente comune, atât fizice cât și vestimentare.

— Purtau toți mănuși?

Mi-a confirmat supoziția.

— Vă rog să-mi spuneți cum vă numiți? am întrebat-o pe brunetă.

— Ștefania Tănase, mi-a răspuns, privindu-mă atât de languros de să jur că s-a îndrăgostit de mine.

— Cu ce vă ocupați?

— Lucrez la Barul „Atlantic”…

— La Barul „Atlantic”… am repetat, arătându-mă plăcut surprins, deși, după cum era îmbrăcată, fardată și, mai ales, după linia foarte reușită a picioarelor, îmi cam închipuisem eu cu cine am de-a face.

— Da, fac parte din corpul de balet, a ținut să sublinieze, mândră, de parcă s-ar fi întors de la ultima Olimpiadă cu o jumătate de duzină de medalii de aur în poșetă.

Am dat din cap admirativ și am măsurat-o cu privirea de mai multe ori, ca și cum abia atunci îi descopeream adevărata și inegalabila valoare.

— Doamnă Tănase, dumneavoastră ce ne puteți spune despre agresori?

Când și-a deschis gura să-mi răspundă, a început să sune telefonul.

Doamna Popa a țâșnit din fotoliu, de parcă s-ar fi catapultat, și din doi pași a ajuns lângă bibliotecă. A tras un sertar și a scos un receptor pe care l-a proptit în viteză la ureche.

— Alo… a zis, ascultând câteva clipe, apoi, după ce s-a uitat la mine, parcă ezitând, a întors capul spre perete și a început să mitralieze: *I am sorry. But I can't speak,*

Carlo. I Was robbered and I have here two cops… What did you say? Yes, they have been stolen… Of course. Don't worry about it!… O.K. I will be at home for you phone call… Bye-bye![3] și-a încheiat ea spiciul, vârând receptorul la loc în sertar și închizându-l cu o lovitură de genunchi.

Când și-a reocupat locul în fotoliul din fața mea, ochii ei mari și verzi m-au privit cercetător. Eu, ca să-i fac o bucurie, am adoptat o atitudine tâmpă, pentru a o asigura, într-un mod cât mai convingător, că habar n-am despre ce a vorbit ea într-o limbă, care, după mine, ar fi putut să fie contemporană chiar și cu Odiseea lui Homer. Ceea ce însă nu m-a putut împiedica să nu-mi pun la repezeală câteva întrebări. Dacă n-a folosit chiar foarte exact limba recomandată de Academia Regală Britanică, în schimb s-a exprimat repede, cursiv. Și asta demonstrează o practică susținută. Oare, cum o fi realizat-o?

Ar fi exclus ca ea să fi fost obținută la locul de muncă, prin discuții diurne și exhaustive despre istoria literaturii engleze… cu hingherii, vidanjorii și măturătoarele străzii… În ceea ce mă privește, într-un an întreg nu reușesc să rostesc mai mult de două-trei fraze în *English language.* Iar această înaltă performanță

---

[3] Regret. Nu pot vorbi, Carlo. Am fost jefuită și am la mine doi gabori… Ce-ai zis?… Da, au fost furați. Bineînțeles. Nu-ți fă probleme pe chestia asta!… E-n regulă! Rămân acasă și aștept să-mi telefonezi. Pa!

o pot obține numai cu condiția ca vreunui turist străin să-i treacă prin cap să mă oprească pe stradă și să-mi ceară relații despre o anumită adresă! Evident, nelucrând în Securitatea anilor ’50, nu mi-am permis să cred că jocul hazardului mi-a dat rendez-vous cu o afacere de spionaj. În schimb, m-am văzut nevoit să rețin că numele interlocutorului doamnei Popa indică o nație ai cărei turiști tranzacționează adesea afaceri nu tocmai legale pe teritoriul nostru. Și în acest context, nu era firesc să mă întreb ce relații pot exista între frumoasa blondă cu ochii mari și verzi din fața mea și un bișnițar cu numele Carlo? Iar dacă adăugăm și afirmațiile făcute la telefon: „Da, au fost furați” și „Bineînțeles. Nu-ți fă probleme”, puteam fi sigur că i s-a furat ceva, ceva despre care s-a decis, de comun acord cu signore Carlo, să nu vorbească nimic. Oare, cam ce-ar putea fi acest „ceva”? Și dacă la întrebările care s-au impus singure, mai reținem și faptul că, atunci când i-a vorbit lui Carlo despre prezența mea și a lui Dan, ne-a numit *gabori*, ceea ce demonstra un contact nemijlocit cu argoul lumii care ne furnizează cei mai mulți clienți, oare persoana ei n-ar fi meritat să i se acorde toată atenția? Sigur că merită! am admis fără rezervă.

— Scuzați-mă pentru întrerupere, a zis doamna Popa, continuând să mă examineze cu ochii mari și frumoși.

— Sunteți la dumneavoastră în casă și este firesc să

răspundeți la telefon când sunteți căutată. Dar, spuneți-mi, sunteți de origine germană?

— Germană?! s-a arătat ea surprinsă. Nu, domnule. Sunt româncă get-beget.

— Și totuși, din cât mi-am putut da seama, la telefon v-ați exprimat într-o germană perfectă, am apreciat fără să clipesc.

— Ah!… La asta vă referiți…? a zis, mai întâi aiurită, apoi privind pe rând spre celelalte două femei, ca pentru a se convinge că au auzit și ele enormitatea pe care o rostisem. Am învățat-o în familie, a completat, uitându-se la mine cu o ironică compasiune.

Pentru agrementare, aș mai fi putut adăuga că tare mult aș fi dorit să știu și eu o germană perfectă, așa ca ea, dar că în condițiile impuse de regimul de tristă amintire burghezo-moșieresc li se interzisese oamenilor simpli, așa ca mine, accesul la învățătură. Am reușit însă să mă trag de mânecă la timp, de teamă că întind ața prea mult. În consecință, m-am limitat numai la exteriorizarea unui convingător gest de resemnare.

— Doamnă Tănase, deci, ce ne puteți spune despre agresori? m-am adresat brunetei, reluând firul discuției de unde a fost întreruptă de telefonul macaronarului.

— Nimic, a răspuns, subliniindu-și ignoranța prin ridicarea ambelor brațe într-un gest larg. Știți… Eu mă aflam în baie… La un moment dat, am auzit-o pe Any

strigând… N-am distins ce anume, dar închipuindu-mi că vrea să-mi spună ceva, m-am ridicat din cadă și m-am dus să deschid ușă. Așa am constatat că era încuiată pe dinafară…

— Era încuiată și pe dinăuntru? am întrerupt-o.

— Nu. De ce s-o fi încuiat când în casă eram numai fete?

— Ați făcut baie sau duș?

— Baie. Eu fac baie în cadă, întotdeauna, mi-a zâmbit cu complicitate, probabil imaginându-și că vreau să intru în niște intimități pe care nu s-ar fi sfiit să mi le împărtășească.

— Presupun că erați deja instalată în cadă când ați fost încuiată în baie… am gândit cu glas tare, după ce mai înainte m-am arătat interesat de informația pe care mi-o furnizase cu atât de multă bunăvoință.

— Nu știu… N-am auzit când anume s-a răsucit cheia în broasca ușii, a spus, săltând din umeri.

— Mă rog, acest aspect nu prezintă nicio importanță. Deși, sunt convins că, dacă ar fi deschis ușa, după poziția căzii, nu se putea să nu-l vedeți pe cel care v-a încuiat.

— Așa e. Dacă ar fi deschis ușa, nu se putea să nu-l văd. Dar poate că e mai bine așa… Vă dați seama ce spaimă aș fi tras dacă ar fi dat buzna peste mine un necunoscut, când eu eram goală-pușcă? m-a consultat

ea, făcându-se că se înfioară la gândul că i s-ar fi putut întâmpla o astfel de nenorocire.

— Într-adevăr, ar fi fost foarte neplăcut, am aprobat-o, deși, mai de grabă ar fi trebuit să-i spun să fugă cu ursu' că sperie copiii.

Mi-a mulțumit pentru simpatia arătată, printr-o bătaie cu repetiție a genelor ei prevăzute cu un prelungitor bun de folosit ca franjuri la perdele.

— Locuiți și dumneavoastră în acest apartament?

— Nu. De ce? m-a întrebat.

— M-am gândit la această posibilitate, pentru că ați făcut baie aici. Dar probabil că acasă vi s-a închis apa caldă, din cauza unor revizii sau reparații a instalației, m-am arătat înțelegător.

— Ah, nu! Și eu am apă caldă acasă… a protestat lezată. Am venit însă direct de la repetiție și de aici urma să plec la o întâlnire.

— Ce vi s-a furat, doamnă Popa? am întrebat-o pe blondă, spunându-mi că a venit momentul să cunosc mobilul atacului tâlhăresc.

— Casetofonul de care v-a vorbit și prietena mea…

— Vă rog să-mi spuneți marca și să încercați să-l descrieți, a întrerupt-o Dan, punând vârful pixului pe notesul așezat pe măsuță.

— Și în afară de casetofon? i-am cerut, după ce Dan a terminat de consemnat semnalmentele furnizate de

blondă.

— Chenzina, așa cum am luat-o de la serviciu, într-un plic, adică aproape o mie de lei.

— Unde țineați acești bani?

— În dormitor, printre rufele din garderob.

— Și altceva?

— Nu-mi dau încă seama… s-a arătat încurcată, ridicându-și umerii până la urechi.

— Presupun că dacă vi s-ar fi luat lucruri de valoare ați fi remarcat imediat.

— Bineînțeles, s-a grăbit ea să confirme.

Perfect. Ipoteza pe care o fabricasem în timpul convorbirii ei cu *signore* Carlo se confirma. Avea motive să ascundă adevăratul mobil al agresiunii. Și dacă nu era dispusă să vorbească, nu puteam obține nimic insistând.

— Aveți vreo bănuială asupra identității agresorilor?

— Credeți că fac parte din anturajul prietenilor mei? mi-a întors întrebarea, mirată.

— Dacă au apelat la ciorapi de damă, pentru a se face de nerecunoscut, se poate admite că, altfel, ar fi fost recunoscuți.

— Este exclus! N-am prieteni care s-ar putea deda la o astfel de faptă! mi-a respins cu hotărâre prezumția.

— Din relatarea dumneavoastră, am spus, uitându-mă pe rând la cele trei femei, reiese că, de îndată ce au

irupt în vestibulul de la intrare, tâlharii au știut cu precizie câte persoane sunt în casă și unde anume se află acestea, pentru a le imobiliza. De asemenea, din rapiditatea cu care s-au orientat în apartament, rezultă cu certitudine o perfectă cunoaștere a acestuia! Dacă agresorii nu fac parte din anturajul dumneavoastră, cine credeți că ar fi putut să le furnizeze informațiile pe care le-au deținut? am întrebat, sondând astfel nivelul erudiției gazdei.

Tulburată de ecuația pe care i-o prezentasem, și-a vârât capul între umeri și m-a fixat, aiurită…

Am priceput că-mi pierd timpul pe degeaba, dacă-mi imaginez că poate răspunde la întrebarea mea. În consecință, m-am decis să lămuresc lucrurile pe cont propriu.

— Dumneavoastră veniți zilnic aici? le-am chestionat pe rând, pe roșcată și pe brunetă.

În timp ce ambele dădeau din cap că nu, gazda și-a recăpătat graiul:

— Vin foarte rar la mine. Astăzi, pentru că aveam ceva bun în casă, a zis, privind la cele două sticle multi-etichetate de pe măsuța care ne despărțea, le-am invitat să ciocnim un pahar, pentru că mi-au ieșit actele de aprobare a căsătoriei mele.

— Persoanele majore au nevoie de o aprobare când se căsătoresc? s-a arătat Dan surprins.

— Soțul meu este cetățean străin, a răspuns ea plină de importanță.

— Zău? a continuat Dan, făcându-l pe neîncrezătorul.

— Sigur. E italian.

Deci, o cam brodisem eu cu signore Carlo.

— Cu ce se ocupă? a mai vrut să știe colaboratorul meu.

— Are o situație deosebită. Lucrează în probleme financiare, a spus cu convingere.

În definitiv, cine poate susține că bișnița nu prezintă aspecte financiare? De altfel, tot aspecte financiare prezintă și proxenetismul. Mai întâlnisem eu, nu de mult, o romăncuță, care ceruse sprijinul Ambasadei Române din Roma, când „multimilionarul" ei de soț a vrut s-o scoată pe piață. Evident, tot în scopuri financiare! Ea însă, fiind de meserie ingineră, n-a simțit nicio chemare pentru reprofilarea ce i se propusese și s-a întors frumușel acasă. Dar cum viitorul „promițător" al doamnei Popa nu intra în atribuțiile mele, mi-am privit ceasul și am constatat:

— Acum este ora unu fără trei minute… Doamnă Iordache, vă rog să-mi spuneți când ați venit aici? am privit spre roșcată.

— În urmă cu vreo două ore. Adică, cam pe la unsprezece.

— Și dumneavoastră, doamnă Tănase? m-am adresat

către „Nina-balerina”.

— În jurul orei douăsprezece, a răspuns bruneta, intrigată.

— Oh! Vă rog să mă iertați… Din cauza emoției, mi-am uitat îndatoririle de gazdă… a sărit blonda de pe fotoliu, răsucindu-se spre biblioteca din spatele ei și scoțând două pahare.

Am făcut cu degetul arătător un gest de negație și i-am arătat fotoliul de pe care decolase.

— Vă mulțumim, dar, fiind în interes de serviciu, n-avem voie să bem, am informat-o pe un ton de regret.

— Dar cine știe că ați băut? a zis, punând paharele în fața mea și a lui Dan și apucând cu mâna gâtul sticlei cu whisky.

Am pus mâna peste a ei, oprind-o să ridice sticla de pe masă și, pe când o forțam să-și reocupe locul, am întrebat-o:

— La ce oră s-a produs atacul tâlhăresc?

Toate trei cucoanele au ridicat din umeri.

Întrucât eu începusem deja să construiesc o versiune de anchetă, în care momentul atacului reprezenta fundația de beton a eșafodajului, nu m-am putut rezuma la discreta lor tăcere.

— Pe platoul din bucătărie, am zărit patru-cinci sandvișuri. Asta indică, că atacul v-a surprins la numai câteva minute după ce-ați intrat să le preparați. Așa e,

doamnă Popa?

S-a consultat din privire cu roșcata și, apoi, a confirmat:

— Aveți dreptate, domnule căpitan. Cum am intrat în bucătărie și am scos din frigider cele necesare, iar Any a apucat să facă câteva sandvișuri, s-a auzit soneria. Restul, îl cunoașteți…

— Știți… Cred că greșiți… a zis roșcata, cu timiditate.

— În ce sens, doamnă? m-am interesat.

— Greșiți când spuneți că bandiții erau bine informați…

— Vă ascult, am încurajat-o, văzând că se poticnește.

— După ce au dat buzna peste mine, ușa de la bucătărie fiind deschisă, era firesc s-o zărească pe Nuți, a zis, împurpurându-se la față și lăsând ochii în jos, ca o maică sfioasă.

— Vă rog să continuați, i-am cerut, intrigat.

— Și dacă doi dintre bandiți au rămas cu mine și cu Nuți, era normal ca al treilea să pătrundă în casă… Astfel, a dat și peste Fany, care se afla în baie…

Am priceput ce vrea să spună și am întrerupt-o:

— Eh… dacă ar fi fost așa! Dar n-a fost! Și ca dovadă că n-a fost așa avem greșeala grosolană comisă de infractor. Greșeală care le-a compromis planul, pe care l-au vrut infailibil. Am să revin asupra acestui aspect. În prealabil, mai vreau să clarific ceva. Care dintre

dumneavoastră a vorbit la telefon de aici? am întrebat, privind când spre roșcată, când spre brunetă.

— Eu, a zis roșcata. Am dat două telefoane.

— Și eu am vorbit la telefon. L-am sunat pe prietenul meu, pentru a-i spune că mai întârzii la Nuți, a confirmat și bruneta.

— În raport cu momentul în care au pătruns tâlharii în casă, când ați vorbit la telefon?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, dar ultimul telefon l-am dat înainte de venirea lui Fany, a zis roșcata.

— Și dumneavoastră? m-am adresat brunetei.

— Când am văzut că Nuți e pusă pe fapte mari… a râs ea, arătând cu semnificație spre sticlele de pe masă.

— Adică în intervalul în care doamna Popa a intrat cu doamna Iordache în bucătărie, iar dumneavoastră urma să vă duceți în baie, am învăluit-o ușurel.

— Nu știu. Nu-mi pot da seama. După emoțiile prin care am trecut, e și firesc. Nu? m-a consultat, speriată.

— Fany, deși nu înțeleg unde vrea să ajungă, tovarășul căpitan are dreptate. Tu ai ridicat telefonul să-l suni pe Willy, atunci când eu cu Nuți ne-am ridicat să ne ducem să facem sandvișurile, a intervenit roșcata, în timp ce gazda o asculta, dând aprobator din cap.

— Bine, dar ce legătură are telefonul…? a întrebat frumoasa balerină, pe când mâinile pe care le ținea împreunate pe genunchiul unuia din splendidele ei

picioare au început să tremure ușor, dar evident.

— Are. Are, pentru că, prin acel apel, au aflat tâlharii că prietenele dumneavoastră se află în bucătărie, iar dumneavoastră urmează să intrați în baie…

— Nu-i adevărat! Ce vreți să insinuați?! m-a întrerupt, indignată, sărind în picioare.

— Luați loc! i-am spus cu atâta asprime, încât s-a și lăsat să cadă înapoi pe canapea, apoi m-am adresat celorlalte două cucoane: Greșeala de care v-am vorbit mai înainte a constat în faptul că unul dintre infractori a încuiat-o pe doamna Tănase în baie… Fără să verifice dacă se află cineva acolo. Ceea ce demonstrează că el știa unde trebuie să se afle doamna Tănase în momentul declanșării agresiunii. Mai e nevoie să vă spun de unde știa? le-am sondat opinia, blondei și roșcatei.

Se uitau atât de înspăimântate la prietena lor cea brună, încât au omis să-mi mai răspundă.

— Probabil că a zărit lumina aprinsă, prin geamul de la ușa băii, a încercat să mă manevreze mult prea drăguța doamnă cu păr negru și frumos.

— Aș! am aruncat disprețuitor. Într-o încăpere cu ferestre la exterior, în miezul zilei, despre ce lumină aprinsă vorbiți?

Cucoana și-a desfăcut mâinile de pe genunchi și, evitând cu grijă să se uite la mine, s-a întins după pachetul de Kent de pe masă și și-a extras o țigară. A

dus-o la gură și a vrut s-o aprindă, dar mâna îi tremura atât de tare, încât n-a reușit. După ce a aruncat-o cu ciudă în scrumieră, a lăsat capul în jos și a început să privească cu fixitate mocheta.

Acum, când reușisem să-l depistez pe informatorul agresorilor, venise momentul să-mi încerc șansa și pe lângă doamna Popa. Și n-am ezitat s-o fac:

— După modul în care au acționat tâlharii, rezultă că ei au pătruns în casa dumneavoastră cu un scop precis. N-au căutat și n-au scormonit pe nicăieri. Au umblat, în exclusivitate, într-un anumit spațiu al garderobului din dormitor.

— Nu uitați că mi-au luat și casetofonul, a ținut doamna Popa să sublinieze.

— Numai pentru că l-au văzut. Deci este vorba de o infracțiune consecutivă primei. Adică secundară, nesemnificativă în raport cu mobilul care i-a determinat pe infractori să vă atace. Ce vi s-a luat din garderob, doamnă Popa? am insistat.

— V-am spus. Un plic cu aproximativ o mie de lei, a zis cu fermitate.

— Atâta tot? m-am arătat neîncrezător.

— De câte ori trebuie să vă repet că nu mi s-a luat decât circa o mie de lei? a oftat ea, făcând-o pe exasperata.

Era clar că rămânea consecventă discuției avute la

telefon cu signore Carlo. Cum singurul lucru pe care-l mai puteam face era să mă întorc la birou, m-am ridicat în picioare.

— Dumneavoastră, doamnă Tănase, o să mergeți cu noi, am anunțat-o.

— Unde să merg?! Nu merg nicăieri! m-a contrat ea, ridicându-și capul și privindu-mă cu un aer bătăios.

— Cum până acum n-am mai fost refuzat de femei, m-am dat eu mare, n-aș vrea să se creeze un precedent. Așa că, dacă nu vreți să veniți de bună voie, mă veți pune în neplăcuta și penibila situație de a vă lua, ca să zic așa, pe sus!

Cred că a sesizat subtila mea aluzie, altfel nu-mi pot explica de ce s-ar fi ridicat atât de repede de pe canapea.

Am aruncat o ultimă privire prin cameră. Blonda și roșcata continuau să se uite aiurite când la mine, când la „prietena" lor. Chiar și așa, cu mutrișoarele lor uluite, de emoțiile prin care trecuseră în ultima oră, erau de-a dreptul fermecătoare. Iar dacă mai adăugăm și butelcuța de pe masă, aproape plină de „vișchi", zău că aveam toate motivele să regret că le-am călcat casa în interes de serviciu.

Mi-am luat la revedere de la ele și am pornit cu frumoasa doamnă Tănase spre vestibul. Cucoanele, încă nedezmeticite, n-au găsit resurse să-mi răspundă.

*

După vreo patru ore de discuții, când, descurajat, îmi spuneam că metodele mele de persuasiune sunt atât de infailibile, încât ar merita să le vând la talcioc vreunui fraier, drăgălașa doamnă Tănase s-a decis să se spovedească. Și cum prima întrebare se referea, firesc, la identitatea coechipierilor ei, Dan, aflând datele de care avea nevoie, n-a mai avut motive să zăbovească pe lângă mine. Odată cu plecarea lui, în birou s-a așternut o liniște suficient de consistentă, pentru a nu putea fi tăiată decât cu un joagăr bine ascuțit.

Atmosfera devenise prea stingheritoare pentru a nu mă vedea obligat, în calitate de gazdă, să fac tot ce era necesar pentru a-i crea musafirei o ambianță cât mai intimă.

— Doamna Tănase, pentru că am început să ne înțelegem atât de bine, hai să încercăm să mai lămurim câteva lucruri, i-am propus.

Plină de bunăvoință, a dat din cap încurajator.

— Mai întâi, aș vrea să vă spun că lovitura a fost executată perfect, m-am arătat plin de admirație, chestie de meserie. Sunt convins că numai inteligența dumneavoastră a putut organiza atât de bine acțiunea de pătrundere în locuința lui Nuți Popa.

Încântată de compliment, m-a aprobat fără rezerve.

— Cum?

— Totul s-a petrecut așa cum ați spus

dumneavoastră. Prietenii mei s-au strâns la unul dintre ei, care locuiește în apropiere. La câteva minute după ce le-am telefonat și le-am spus că prietenele sunt în bucătărie iar eu intru în baie, și-au făcut apariția. Restul îl cunoașteți.

— Formidabil de inteligent! am considerat că trebuie să-mi exprim din nou admirația. Cine a luat chestiile alea din garderob?

— Vă referiți la dolari? a vrut să-i precizez.

— Exact! am admis cu toată convingerea, deși, sincer vorbind, abia acum aflam care a fost mobilul agresiunii.

— Sunt la prietenul meu, Mihai Păun.

— Cel care, din exces de zel, v-a încuiat în baie?

Mi-a confirmat supoziția, dând din cap.

— Ce sumă era?

— Știți doar că nu mi-ați lăsat răgazul să-i număr… Dar, după spusele lui Nuți, italianul ar fi ținut la ea aproximativ cinci mii de *mardei*.

Cinci mii de dolari? Asta da „afacere"! mai ales când te gândești că alții comit chiar delictul suprem pentru a pune mâna pe o amărâtă butelie de aragaz, am cugetat eu.

— Și italianul, de ce-și ținea banii la Nuți? Era firesc să vreau să aflu, deoarece nu-mi aminteam să fi văzut pe ușa apartamentului doamnei Popa vreo firmă de-a lui U.S.A. National Bank.

— Pentru că se temea să nu i se confișteze banii dacă o-ncurcă.

— Cum adică?

— Păi, să vedeți… El schimba cetățenilor străini dolari, cu cincisprezece-douăzeci de lei, apoi cumpărând și vânzând cetățenilor noștri mărfuri de la Shop, obținea circa patruzeci de lei pe dolar. Înțelegeți cum lucra?

Am dat din cap că da.

— Astfel s-a adunat suma pe care ne-am decis să i-o luăm, a completat.

Abia acuma am priceput schema. „Financiarul", adică viitorul „soț" al doamnei Popa, admițând că organele noastre l-ar fi putut prinde în timp ce-și exercita „comerțul", nu voia să rișteconfiscarea întregului său capital, ci cel mult a sumei de „rulaj", pe care era nevoit s-o aibă în permanență asupra lui. Ceea ce demonstrează că, mergând pe o pierdere planificată, nu era străin de problemele economiei politice.

— Puteți fi convins că dacă tâmpita aia de Any nu reușea să se elibereze și să dea alarma, nu ne-ați fi prins niciodată, a afirmat ea, nitam-nisam, clătinându-și capul cu nostalgie.

— Chiar așa? am spus, deoarece chiar că reușise să-mi stârnească interesul.

— Sigur. După planul nostru, eu trebuia să ies din

baie, spărgând geamul de la ușă și să mă duc s-o eliberez pe Nuți din cămară. Abia după aceea urma s-o dezleg pe Any.

— Și ce-i cu asta? m-am străduit s-o înțeleg.

— Adică cum, dumneavoastră credeți că Nuți ar fi lăsat-o pe găgăuța aia de Any să strige după ajutor? Și, astfel, să i se aducă miliția pe cap? Nici gând! Ca dovadă că am dreptate, dumneavoastră v-a spus ceva de dolari? Și dacă nu v-a vorbit de ei, cu atât mai mult n-avea interes să se dea în stambă pentru chenzina ei de câteva sute de lei, m-a asigurat ea cu toată convingerea.

Ei, fir-ar să fie! Nici să-mi treacă prin cap că tâlhăria comisă de această bandă de amatori, de nici trei parale, putuse să fie gândită atât de bine. Păgubașei nu-i rămâneau decât două alternative: primo, să reclame furtul, și astfel să intre sub rigorile legii pentru deținere ilegală de valută; și secundo, să tacă. Și cum dolarii, în cazul în care erau găsiți, nimereau direct în vistieria statului, de fapt, avea numai o singură opțiune. Să tacă chitic. Și, tăcând, își excludea calitatea de parte vătămată, adică de victimă. Iar dacă nu există victimă, logic, nu există nici infracțiune! Deci, una peste alta, dacă șnurul cu care fusese legată roșcata nu ar fi fost putred, „Nina-balerina” și complicii ei fabricau ceea ce nici cei mai faimoși scriitori de romane polițiste nu sunt capabili să născocească: o crimă perfectă!

— Numai pe unul singur l-am putut culege, m-a anunțat Dan, făcându-și apariția în birou și astfel curmându-mi firul raționamentului.

— Și obiectul infracțiunii? am întrebat fără zăbavă, pentru că acesta reprezenta țelul primordial.

— La asta te referi? s-a interesat zâmbind, pe când scotea din buzunarul lateral al hainei un teanc de bancnote verzui, și mi le punea pe birou cu un gest voit disprețuitor.

Am aprobat și l-am rugat s-o expedieze și pe mult prea frumoasa mea interlocutoare la arestul preventiv.

*

Când am ieșit din Inspectorat, afară se lăsase întunericul.

— Băieții de la „Economic” sunt buni de cinste, a apreciat Dan.

— Crezi? l-am consultat.

— Bineînțeles. O pleașcă de cinci mii de dolari, care deschide perspectiva depistării și a altora, e ceva… Nu?

Am clătinat capul cu scepticism:

— Ce-i în mână, nu-i minciună. Adică bănuții pe care i-am găsit noi. În rest, am motive să cred că anchetatorilor de la „Economic” li se va tripla ficatul încercând s-o convingă pe Nuți Popa că dolarii sunt ai ei… Facem pariu pe o jumătate de soldă, că nu vor reuși?

O fracțiune de secundă s-a uitat la mine contrariat, apoi a început să râdă:

— Am eu așa față de fraier? Cum îți închipui că sunt dispus să arunc pe fereastră jumătate din solda mea, și așa destul de mică?…

Joi 28 martie

Așa cum stabilisem cu Dan în seara precedentă, la ora șase dimineața le-am făcut o vizită celor doi tâlhari care mai rămăseseră încă în libertate.

Pe unul dintre ei l-am găsit acasă, având astfel posibilitatea să-i urăm bună dimineața și, punându-i cătușe, să-l instalăm cât mai comod posibil în mașina noastră. În schimb, cel de-al treilea, ia-l de unde nu-i. Probabil că, aflând de arestarea primului complice, a preferat să nu mai dea pe acasă. Și cum într-un dosar de urmărire penală trebuie să fie incluse toate persoanele implicate, nu ne puteam încă apuca de îndeplinirea formelor de trimitere în judecată. În consecință, după ce am predat afacerea valutară „Economicului", i-am povestit lui Dan că ar fi cazul să trecem la stabilirea adreselor pe care le aveau rudele și prietenii infractorului. Și conform unei rutine, care n-a dat niciodată greș, să purcedem la vizitarea relațiilor acestuia. Cum demersul meu a fost aprobat fără niciun

fel de amendamente, ne-am săltat amândoi de pe scaun, ne-am îmbrăcat paltoanele și am pornit spre ușă.

Dar exact când am apăsat pe clanță, unul din cele două telefoane de pe biroul meu s-a pornit să zbârnâie. Dacă aș fi fost acasă, m-aș fi făcut că nu-l aud și aș fi închis ușa după mine, deoarece cunoșteam zicala care susține că, dacă te întorci din drum, îți merge rău. Fiind însă la serviciu și în același timp, amintindu-mi că de fapt nici nu sunt superstițios, m-am apropiat imediat de telefonul care suna cu disperare. Am săltat receptorul de pe furcă și l-am dus la ureche.

— Mai sunt prins și în alte anchete, am zis, după ce am ascultat comunicarea.

— Trebuie să vă argumentez că în astfel de cazuri se lasă totul deoparte? s-a interesat cu indiferență interlocutorul meu.

— Nu e necesar, am admis, resemnat. Ne deplasăm imediat spre locul indicat…

— Ce s-a mai întâmplat? m-a întrebat Dan, când am pus receptorul pe aparat.

— Avem un extemporal. Deși nu-i exclus să fie chiar și o teză de doctorat.

— Iar? a spus acru, de parcă ar fi dat de dușcă o halbă de oțet.

— Iar, am admis, făcând un gest de resemnare.

— Dar de ce? De ce mereu noi? a spus făcând ochii

mici de ciudă.

— Sunt două posibilități: Ori suntem cei mai buni, ori nu prea avem oameni disponibili. Dacă prima ipoteză e discutabilă, cea de a doua e mai mult decât temeinică.

— Și cu tâlharul care mai este încă liber, ce facem?

— Când coborâm, vom cere să-l caute secția de miliție din arondismentul în care locuiește. Și până dau de el, poate că terminăm și noi treaba la care suntem trimiși, l-am liniștit, pe când mă îndreptam spre ușă.

*

Mașina a traversat șoseaua Panduri și cum a intrat în Drumul Taberei, a tras pe dreapta, în fața sediului secției a douăzeci și una. Dan a rămas în mașină, iar eu am coborât și am intrat în secție.

După o discuție de câteva minute cu comandantul, am revenit și i-am dat lui Vartunian fițuica pe care notasem adresa primită.

Strada pe care o căutam se afla tocmai la capătul cartierului. Ajunși la destinație, am coborât în fața unui bloc cu patru etaje. Am urcat pe jos până la etajul trei și am sunat la ușa apartamentului cu numărul treizeci. Ni s-a deschis foarte repede, de către o femeie în jur de douăzeci și cinci de ani, suplă și de statură potrivită. Purta un pantalon din stofă gri, sus bine mulat și jos evazat, și un pulover bleumarin, din lână groasă și cu gulerul rulat pe gât. Avea o figură ovală și plăcută,

părul blond-deschis și ochi mari și verzi, de obicei. Acum însă erau umflați și congestionați de plâns.

— Sărut mâna. Doamna Vieru?

— Da, a confirmat, ducând spre ochi o batistă pe care o strângea în palmă.

— Sunt căpitanul Apostolescu. Vă caut în legătură cu reclamația pe care ați făcut-o.

— Vă rog să intrați, ne-a invitat, lăsând ușa să se deschidă până la perete.

Am intrat într-un vestibul spațios, de unde mi-a arătat cu brațul întins spre ușa deschisă din dreapta. Pe când ea închidea după Dan, eu am pătruns în încăperea ce mi-o indicase. Era o cameră de vreo douăzeci de metri pătrați, în față o fereastră, în dreapta, o garnitură de sufragerie, neagră, de serie, și în stânga un divan-studio de două persoane. Pe jos, câteva carpete plușate.

— Vă rog să-mi spuneți ce s-a întâmplat, i-am cerut, după ce, la invitația ce ne-o făcuse, ne-am așezat pe scaunele din jurul mesei.

— Dar am spus tot la circumscripție… Credeam că-mi aduceți o veste bună… s-a arătat ea dezamăgită.

— Urmare a demersului pe care l-ați făcut, sunt însărcinat cu cercetarea sesizării dumneavoastră. De aceea, am considerat că este mai bine să discut direct cu dumneavoastră și nu prin intermediul colegilor mei. Deci, vă rog să-mi povestiți tot ce s-a întâmplat.

— Ieri dimineața… a spus, ducând batista la nas și oftând ușor. Ieri dimineață, am plecat ca de obicei la serviciu…

— Unde lucrați?

— La școala 191. Sunt profesoară de chimie.

— Vă rog să continuați.

— Când m-am înapoiat de la școală, în jurul orei două după-amiază, Săndel și Maria nu erau acasă.

— Cine este Maria?

— Femeia care se ocupă de băiețelul meu.

— Ce vârstă are Săndel?

— Patru ani, fără două luni.

— Ce-ați făcut când ați văzut că nu e nimeni acasă?

— Am mai așteptat încă vreo jumătate de oră, apoi am coborât să-i caut. Am colindat prăvăliile din apropiere, gândindu-mă că Maria s-o fi dus să cumpere ceva. De asemenea m-am uitat după ei și printre blocurile unde știam că obișnuiesc să se plimbe. Însă nu i-am văzut. M-am întors acasă, crezând că poate s-au înapoiat în lipsa mea. Nefiind cazul și devenind din ce în ce mai îngrijorată am coborât de mai multe ori să mă uit după ei. Dar degeaba… mă gândeam să anunț miliția… Când am auzit deschizându-se ușa de la intrare. Mi-am spus că, în sfârșit, au venit și, cu gândul să-i trag o pereche de palme Mariei pentru spaima ce mi-o trăsese, m-am repezit în vestibul. Era însă numai Maria, care, de

îndată ce m-a văzut, s-a aruncat plângând în genunchi și m-a rugat s-o iert. La început, n-am înțeles nimic din văicăreala ei, apoi, când a devenit mai coerentă, mi-a spus că a pierdut copilul… M-am dus imediat cu ea la miliție… a spus, îngropându-și fața în batistă și începând să plângă.

— Unde este acum Maria? am întrebat-o, după ce am lăsat-o să se liniștească.

— În bucătărie.

— Vă rog s-o aduceți aici, după care, cu speranța că n-o să vă supărați, am dori să nu fiți de față la discuția noastră, i-am cerut.

Pentru o fracțiune de secundă, m-a privit surprinsă, apoi, făcând un gest de înțelegere, a ieșit fără să comenteze.

Curând și-a făcut apariția femeia de serviciu. Stătea în pragul ușii și, evident timorată, își frământa mâinile pe abdomen. Avea până în douăzeci de ani, corpolență medie și înălțimea de aproximativ un metru și șaizeci. Purta un cojoc-vestă ornamentat cu motive naționale viu colorate, o fustă groasă care cobora cu două palme sub genunchi, și în picioare avea cizme groase, din cauciuc. Părul șaten, legat în două cozi groase care-i coborau pe spate, figura lunguiață, cu obrajii roșii, specific mediului rural, trăsăturile șterse.

— Vino și stai aici, i-am spus, arătându-i scaunul pe

care-l părăsise doamna Vieru.

S-a apropiat, târșâindu-și cizmele pe covor. S-a așezat cu timiditate pe marginea scaunului, lăsându-și ochii lipsiți de expresivitate în jos, spre dușumea.

— Cum te cheamă? am zis, începând să-i pun o serie de întrebări care urmăreau s-o calmeze.

— Gâlmă Maria.

— Câți ani ai?

— Op-șpe.

— De unde ești?

— De la țară.

— Da' de unde anume?

— Din satul Rugean, de pă lângă Fălticșeni.

— Ai mai fost la stăpân?

— No. De când am venit de la țară, numa aișa am stat.

— Lucrezi de mult aici?

— De mult… de vo trei luni.

— Cum ai fost angajată?

Pentru prima dată de la începutul chestionării s-a decis să-și ridice capul și să mă privească. Era clar, atât că n-a înțeles întrebarea, cât și faptul că discuția preliminară pe care o inițiasem își atinsese scopul propus, înlăturându-i neliniștea.

— Vreau să știu cum ai cunoscut-o pe doamna Vieru, mi-am reformulat întrebarea.

— Da' cum să n-o cunosc dacă d'mneai era

învățătoare la școala de la noi? s-a mirat ea. D'mneai a plecat mai de demult d-acolo, da' io am venit mai acu', când m-o trimes mamaia…

— Bravo. Acum te rog să-mi spui ce s-a întâmplat cu Săndel, i-am cerut, apreciind că a venit momentul să stabilesc cum stau lucrurile.

— Păi… demineață, când am eșit cu Săndel să ne plimbăm, m-am întâlnit cu un domn care-mi zise că-mi dă un serviș de… de… Nu mai știu cum a zis. Și m-a luat cu iel și mă duse la o cârșumă și-mi scrise o hârtie că cum vreau serviș. Po'rmă am plecat cu el și ne-am dus acolea unde trebea să-mi eau servișiu'… Când ajunserăm acolea, el s-a dus p-o ușe cu hârtia de șeream serviș. După aia io-l tot așteptam să vină-napoi, până mă-ntrebă o femeie că se stau acolea. Io i-am zis și ea se duse și deschise ușea un' stăteam și-mi arătă că dușe-n curte…

— Și Săndel, unde se afla în timp ce îl așteptai pe domnul care a plecat cu cererea ta de angajare?

— Un' să fie?… Păi s-o dus cu domnu'… Că când a plecat să vorbească pentru serviș, mi-o zis că vrea să-l arate pe Săndel la ștabi, ca să vadă cât e de frumos, mi-a explicat cu naturalețe.

Asta da toantă! mi-am zis, privind spre Dan pentru a mă asigura că-i auzise relatarea. Auzise, se uita la ea cu compătimire. Față de intelectul ei atât de puțin

dezvoltat, ar fi trebuit să-i exclud o eventuală complicitate în fărădelegea pe care începusem s-o anchetez? Ori, poate, tocmai faptul că, de obicei, numai debilii mentali își asumă riscul comiterii unui *kidnap*[4] o desemna ca participantă directă în dispariția copilului? Și cum ambele versiuni erau la fel de plauzibile, trebuia să stabilesc care din ele este certă.

— Cine era „domnul" care s-a oferit să te ajute să-ți găsești serviciu? am întrebat-o.

— Nu știu, mi-a răspuns, clătinându-și capul.

— Nu se poate, Maria, am luat-o cu binișorul. Dacă te-a acostat pe stradă și s-a oferit să-ți găsească un serviciu, înseamnă că știa că ești în căutare de serviciu. De unde știa?

— De la mine. Că io i-am spus.

— Când, ieri dimineața când te-ai întâlnit cu el?

— No, mai de demult, când o mai fost aișa.

— Mai adineaori spuneai că nu-l cunoști.

— Păi nu-l cunosc dacă nu știu nișa cum-l cheamă și nișa unde stă.

— Bine. Spune-mi atunci cum l-ai cunoscut, i-am cerut, constatând că numai coborând interogatoriul la nivelul ei voi reuși să mă lămuresc, poate.

— O fost aișa în casă mai de demult…

---

[4] Răpire de copii, termen american.

— Când a mai fost aici?

— La fo două săptămâni după se m-am angajat aișa. Io i-am zis și doamnei c-o venit p-aișa.

— Bravo! Ai văzut că dacă vrei, știi, am încurajat-o, Acum, te rog să-mi spui de ce a venit?

— Zișea că-i inșpector de la școală și că vrea să știe dacă aișa sunt copii de dus la grădiniță. Io i-am zis că da, că doamna vrea să-l dea pe Săndel la grădiniță… Ș-am vorbit și altele, și el m-a-ntrebat cât primesc de la doamna. Io i-am zis că trei sute, și iel a zis că-i puțin. La fel am zis și io. Atunși, iel a zis dacă vreau un serviș cu o mie două sute, și io i-am zis că da. Când a plecat a zis că iel fașe așa ca să capăt serviș și Săndel să se ducă la grădiniță.

— Dacă am înțeles bine, această discuție a avut loc în urmă cu aproximativ două luni. De câte ori l-ai mai văzut de atunci?

— Numa' acu' două zile… Iel a sunat la ușe, da' io i-am spus că nu putem vorbi, că-i acasă logodnicu' doamnei. Atunci iel mi-a zis că mâine dimineață, adică eri, mergem după serviș. Și când io am coborât jos în fața blocului, iel o venit spre mine și am plecat așa cum v-am zis.

— Deci, după prima lui vizită, a revenit alaltăieri pentru a te anunța că a doua zi veți merge împreună pentru serviciul promis. Așa e?

— Așa-i.

— Gândește-te bine. După prima lui vizită, te-ai mai văzut cu el și în alte situații?

— No. Numa' cât v-am zis.

— La ce instituție ți-a fost luat copilul?

— Nu știu.

— Nu știi unde te-a lăsat să-l aștepți? am întrebat neîncrezător.

— Nu știu, da' cred că a fost la miliție.

— De ce crezi asta? am zis calm, deși dialogul pe care-l purtam cu ea mă enervase de-a binelea.

— Pentru că acolo am văzut stând un tovarăș milițian.

„Milițian!" am repetat în gând. Oare să-și fi permis răpitorul să-și facă jocul tocmai într-o secție de miliție?

— Dar în ce „cârciumă" ai completat cererea de angajare, poți să-mi spui?

— Nu știu… m-a informat, săltând din umeri a regret.

— La ce oră ai ajuns acolo, la miliție?

— Cred că pe la zece.

— Spuneai că o femeie, după ce te-a întrebat pe cine aștepți, ți-a arătat că ușa în fața căreia stăteai duce afară din clădire. La ce oră ai stat cu ea de vorbă?

— La patru… că ia chiar a zis: „Fato, pe șine mai aștepți la ora patru?"

— Deci ai plecat de acolo la ora patru.

A confirmat.

— Ce-ai făcut în intervalul de la ora patru și până la ora nouă seara, când te-ai înapoiat acasă?

— Șe să fac? Am tot întrebat pă lume pă un să viu acasă… Și-am tot mers până am ajuns… că io n-am mai fost p-aișI prin oraș.

— Pe cine cunoști în București?

— Pă nimeni.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău? am luat-o la fix.

— Io-s fată cuminte, a protestat ultragiată. Io n-am preten.

— Dar la țară, ce rude și ce prieteni ai?

Când Dan a terminat cu consemnatul listei persoanelor din anturajul ei, i-am cerut:

— Te rog să-l descrii pe bărbatul despre care am discutat.

S-a arătat foarte sigură pe semnalmentele ce mi le-a furnizat. În ceea ce privea vestimentația, mi-a spus că purta un costum de culoare închisă, cămașă albă și cravată în dungi albe și negre, iar pe deasupra un pardesiu și o pălărie gri.

— Dacă purta pardesiu, cum ți-ai dat seama că este îmbrăcat cu un costum de culoare închisă?

— Păi, când am fost în crâșmă și și-a scos țidula pentru serviși, s-o dezbrăcat și l-am văzut.

— Te rog să-i spui doamnei Vieru că o rog să vină aici. Iar tu, să rămâi în bucătărie, pentru că vreau să mai stăm

de vorbă, am concediat-o.

— Ați reușit să scoateți ceva de la ea? a întrebat doamna Vieru, de îndată ce a intrat în cameră.

— Nimic semnificativ, deocamdată. Mi-a povestit că individul care a înșelat-o a vizitat-o în lipsa dumneavoastră, curând după ce ați angajat-o. Știți ceva despre asta?

— Da, e adevărat. Cu mai bine de două luni în urmă, mi-a povestit că în cursul dimineții fusese cineva care s-a interesat dacă există în apartament copii preșcolari, în vederea înscrierii lor la grădiniță. Cum știam că în apropiere se construiește o grădiniță, n-am văzut nimic neobișnuit în vizita pe care mi-a relatat-o. Abia când mi-a spus că Săndel a fost răpit de una și aceeași persoană mi-am dat seama că vizita făcută atunci reprezentase, de fapt, o recunoaștere a terenului, a spus ea, confirmând astfel și raționamentul meu.

— O recunoaștere a terenului, cu mai mult de două luni înainte de comiterea infracțiunii? Când în acest interval ar fi putut fluctua multe din datele pe care le-a cules în acel moment? a cugetat Dan cu glas tare, pentru prima oară de când intrasem în apartament.

Întrucât, fără nici cea mai mică îndoială, și Dan avea dreptate, mi-am spus că cel mai bine ar fi dacă aș renunța la presupuneri. În consecință, m-am decis să aplic metoda Sfintei Rutine.

— Doamnă Vieru, aveți vreo bănuială asupra persoanei care ar fi fost interesată în răpirea copilului? am întrebat-o.

— Nu. Nu văd cine ar fi putut comite o faptă atât de josnică.

— Sunteți în stare de adversitate cu cineva?

— Nu, a ridicat ea din umeri.

— Aveți valori mari? Bani, bijuterii, blănuri scumpe etc… am întrebat, încercând să-mi dau seama ce mobil l-a determinat pe necunoscut să treacă la comiterea unei infracțiuni, care, prin mecanismul de urmărire ce-l declanșează, nu-i lasă nicio șansă de scăpare.

— Râdeți de mine? m-a consultat ea. Am în casă numai ce poate avea un salariat.

— Credeți că este exclus ca autorul răpirii să-și fi imaginat că sunteți în posesia unei sume mari de bani? am insistat.

Mai întâi, a făcut un gest de negație, apoi, cu un început de enervare, a spus:

— Este exclus, dacă persoana la care vă referiți nu este dementă. Și dacă este, putea să-și imagineze orice, inclusiv faptul că sunt moștenitoarea averii lui Aristotle Onassis[5].

---

[5] Aristotelis Sokratis Onassis, s-a născut la 20 ianuarie 1906, în orașul Smyrna (astăzi Izmir, Turcia), într-o familie din clasa de mijloc. În acea perioadă, orașul trecea printr-o perioadă prosperă, aflat sub ocupație greacă, perioadă însă ce nu

Deci, după doamna Vieru, nu se punea problema șantajării, ca în prea celebrul caz al răpirii copilului vestitului pilot american Charles Lindbergh[6], care, după traversarea Atlanticului, se știa că devenise multimilionar.

— Soțul dumneavoastră unde este? am întrebat, nu întâmplător, ci pentru că din relatarea femeii de serviciu rezultase că, atunci când necunoscutul revenise în

---

va dura prea mult. În vâltoarea evenimentelor ulterioare Primului Război Mondial, orașul este recucerit de Turcia, și acesta este punctul ce marchează declinul familiei Onassis, care-și pierde afacerile cu tutun și tot ce acumulase de pe urma lor, lucru ce-i determină să se refugieze în Grecia. În 1923, la șaptesprezece ani, fuge în Argentina, cu doar câțiva dolari asupra lui. La Buenos Aires reușește să fie angajat ca telefonist, și profită de ocazie pentru a investi în vechile afaceri ale familiei lui, încetul cu încetul acestea ajungând să prospere. Importul de tutun și fabricația țigărilor îi aduc câștiguri fabuloase, se implică în activități variate, se dedică muncii și pune pasiune în ceea ce face, astfel încât câștigă primul milion de dolari înainte de împlinirea vârstei de 25 de ani, ajungând să dețină multe nave de linie, petroliere și baleniere. Este urmărit de FBI, în 1954, fiind cercetat sub acuzația de fraudă împotriva Guvernului American, în ceea ce privește legile transporturilor navale. Pledează vinovat și plătește o amendă de 7 milioane de dolari. În 1957 pune bazele Olympic Airways (astăzi Olympic Airlines) compania națională de transport aerian a Greciei.

[6] Charles Augustus Lindbergh, Jr. (n. 4 februarie 1902 – d. 26 august 1974), cunoscut și ca „Lucky Lindy" (Norocosul Lindy) sau „The Lone Eagle" (Vulturul solitar), a fost un pilot american, de origine suedeză, unul din pionierii zborurilor de lungă durată, devenit faimos pentru realizarea unui zbor transatlantic fără escală de la New York la Paris în 1927. Conform unor opinii, Lindbergh și-ar fi stricat enormul renume pe care l-a cucerit datorită performanțelor sale de aviator, prin implicarea puternică în mișcarea menită să împiedice intrarea Statelor Unite ale Americii în cel de-al doilea război mondial. După alte opinii, Lindbergh ar fi dovedit patriotism și deosebit curaj prin susținerea unei cauze pe care el o considera justa în ciuda pierderii suportului publicului.

preziua răpirii, nu l-a putut primi deoarece în casă se afla „logodnicul doamnei”.

— Suntem despărțiți de doi ani, iar în prezent ne aflăm în divorț.

— A fost informat despre răpire?

— Nu. Nici nu știu unde locuiește.

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează în armată. Este ofițer.

— Unde anume are serviciul?

— Știu că în București. În rest, cunosc numai indicativul unității militare.

Am cerut indicativul și, după ce Dan l-a consemnat în notes, am întrebat-o:

— Ținând seama de relațiile care au fost între dumneavoastră, ar fi oare posibil ca soțul dumneavoastră să fie implicat în răpire?

— Nu. E absurd. Pentru ce să-l ia pe Săndel când nici nu este copilul lui? a aruncat, disprețuitoare.

Trebuie să admit că afirmația ei m-a luat prin surprindere. Și nu nejustificat, în meseria mea am întâlnit numai situații în care mama invocă paternitatea, reclamând un anume individ, chiar și când știe bine că nu respectivul este tatăl copilului ei. Iar acum mi se oferă posibilitatea să constat că fenomenul poate fi, totuși, și reversibil.

— Sandu provine din primul meu mariaj, a precizat,

dându-și seama probabil, după mimica mea, că afirmația anterioară n-a prea fost tocmai clară.

— Când v-ați recăsătorit cu domnul Vieru? am reluat chestionarea.

— În urmă cu aproximativ trei ani. Iar un an mai târziu, după ce ne-am mutat de la Fălticeni la București, au apărut niște neînțelegeri care au determinat despărțirea noastră.

— Copilul poartă numele tatălui său?

— Nu. Gică l-a înfiat și i-a dat numele lui, deoarece se gândea că Sandu nu trebuie să știe că are un tată vitreg. De altfel, ținea foarte mult la copil.

— Primul soț cum se numea?

— Costea, Tony Costea. Și el este profesor, dar de educație fizică.

— Unde lucrează acum?

— La liceul nr. 2, din Piatra Neamț.

— Ce persoane vă vizitează casa?

După ce Dan și-a notat răspunsurile, am întrebat-o:

— Dacă intuiesc bine, vă gândiți, așa cum este și firesc, să vă refaceți căminul. Cum se numește viitorul dumneavoastră soț?

— George Barbu. E inginer la întreprinderea de electricitate… Oh! Doar nu vă închipuiți că el mi-a luat copilul? m-a întrebat contrariată.

— Problema nu constă în ce îmi imaginez eu, ci în

faptul că sunt obligat să verific toate posibilitățile care ar putea conduce pe drumul cel mai scurt spre recuperarea fiului dumneavoastră. Pe această linie, vă rog să-mi spuneți cine sunt și unde locuiesc membri familiei dumneavoastră, i-am cerut, impasibil.

A făcut un gest de indiferență și i-a furnizat lui Dan șapte sau opt nume.

— Înainte de a pleca, v-aș ruga să-mi dați o fotografie a lui Sandu. Dacă aveți, bineînțeles.

Fără să-mi răspundă, s-a ridicat și s-a dus spre servanta sufrageriei. După ce a deschis o ușă, a tras un sertar și a scos două fotografii pe care mi le-a adus.

Le-am privit. Din ambele îmi zâmbea un băiețel cu părul blond, ondulat și lung până la umeri, și ochii verzi. Arareori am avut ocazia să văd un copil atât de frumos.

— Cum era îmbrăcat ieri-dimineața, când a dispărut? am întrebat, pe când făceam eforturi să-mi desprind privirea de la mutrișoara lui de pezevenchi dulce.

— Cel mai bine vă poate răspunde Maria, pentru că ea l-a îmbrăcat mai înainte de a ieși cu el, a zis, ducându-și iar batista la ochi.

— Vă mulțumim pentru relațiile pe care ni le-ați dat. În cazul în care vă mai amintiți ceva care credeți că ne-ar putea ajuta, vă rog să mă anunțați, am zis, punând pe masă o carte de vizită.

— Credeți că o să-l găsiți repede? a întrebat, coborând batista spre nas.

— Vom face tot ce este omenește posibil, am asigurat-o. Dacă sunteți amabilă, vă rog s-o aduceți aici pe femeia de serviciu.

Când a ieșit, Dan s-a uitat întrebător spre mine.

— Te întorci imediat la inspectorat. Multiplici fotografiile, i-am spus înmânându-i-le, și îl dai în urmărire generală. Apoi trimite un telex la inspectoratul județean Neamț și cere să se verifice dacă copilul nu se află: la primul soț, la rudele femeii de serviciu sau la cele ale doamnei Vieru…

— Și soțul *en titre*?

— Încearcă să afli cu ce rimează indicativul unității militare la care lucrează.

— Și când aflu?

Nu i-am mai răspuns, deoarece și-au făcut apariția doamna Vieru și femeia de serviciu.

— Ia-ți paltonul și îmbracă-te, i-am spus ultimei.

— M-aristați? s-a speriat ea.

— Asta depinde de tine. Deocamdată vom face o plimbare împreună, i-am răspuns.

După ce s-a înapoiat din camera unde s-a dus să se îmbrace, Dan n-a pierdut ocazia de a-i cere descrierea vestimentației copilului. După ce a obținut-o, a părăsit apartamentul înaintea noastră.

*

Când am ajuns în stradă, deși eram la sfârșitul lunii martie, sufla un vânt rece de ianuarie. Strângându-mi mai bine cordonul canadienei îmblănite, am privit cum demarează mașina noastră de serviciu. Ea era îmbrăcată cu o șubă ciobănească, care-i cobora până la glezne. Pe cap, purta o broboadă, de sub care coborau pe piept cele două cozi groase de păr. Dacă mă vedea vreun cunoscut pe stradă cu ea, mi se ducea pe apa sâmbetei reputația că am gust la alegerea prietenelor. Prin urmare, cu cât zăboveam mai puțin în compania ei, cu atât îmi creșteau șansele să scap neremarcat.

— Maria, știi ce vreau de la tine?

Cum era și firesc, a clătinat capul că nu știe.

— Începând de aici, îmi vei arăta pas cu pas pe ce drum ai mers ieri-dimineața cu individul care te-a înșelat. Ai înțeles?

— Da' nu știu cum se mere-n oraș… a zis, privind în jurul ei, nehotărâtă.

— Eu nu-ți cer să-mi arăți orașul, ci numai drumul pe care l-ai străbătut cu piciorul sau cu mijloacele publice de transport. Întrucât de aici, din fața casei, ai plecat cu necunoscutul, te rog să-mi arăți pe ce drum ai mers cu el. Iar dacă, pe parcurs, vei avea îndoieli… adică dacă nu vei fi sigură că te afli pe calea bună, îmi spui. Ne vom opri și te voi lăsa să te gândești asupra direcției pe care

ai urmat-o. Acum ai înțeles?

A dat din cap că da și, întorcându-se, a pornit spre capătul străzii. S-a orientat spre dreapta, lăsând pe partea stângă o școală generală. Am mers mai bine de un sfert de oră pe aleile asfaltate care se strecurau printre imobilele cu zece etaje ce formau uriașul cvartal. Când am depășit ultimele clădiri, ne aflam într-un parc vast. Cred că vara ar fi putut fi, ceea ce se numește, o adevărată oază de verdeață. Acum însă, arborii desfrunziți, ca și terenul de tenis și amenajările de joacă pentru copii, abandonate sub o pâclă groasă, și vântul rece care pătrundea până la oase, îmi dădea dezolanta senzație că mă aflu într-un cimitir dezafectat. Și pentru a străbate acest teren, pe cât de pustiu pe atât de deprimant, ne-a mai trebuit încă un sfert de oră. Brusc, am ieșit din parc și am văzut pe colțul opus Piața Alexandru Moghioroș. Fără niciun îndemn, însoțitoarea mea a traversat strada și, după câțiva zeci de metri, s-a oprit în stația I.T.B. De peste drum.

— De aici am luat mașina, m-a informat ea.

— În ce autobuz te-ai urcat? am întrebat, văzând pe indicatorul stației cinci linii de autobuze și două de troleibuze.

— P-o sută șinși.

— Și la ce stație ai coborât?

A clătinat din cap că nu știe, după care a adăugat:

— Da' dacă privesc pe jam, o să vă zic.

Nu știu cum s-a făcut, dar, spre fireasca mea mirare, autobuzul așteptat și-a făcut apariția în următoarele secunde. Și pentru ca plăcuta mea surpriză să fie și mai mare, numai câteva locuri erau ocupate pe banchete.

După ce am scos două bilete, am avansat cu companioana mea până la primele locuri de pe partea dreaptă, care, deși sunt rezervate unei știute categorii de călători, corespundeau perfect scopului ce-l urmăream. Eu am rămas în picioare și ei i-am făcut semn să ocupe scaunul de lângă fereastră. Astfel putând să vadă bine, și prin parbriz și prin partea laterală. Asta, așa, ca să nu mă „ducă" până la capătul liniei și după aia să-mi spună că n-a recunoscut reperele de care avea nevoie. Pentru că, deși începusem să cred în buna ei credință, meseria mea mă obliga să țin seama numai de fapte.

După vreo trei opriri, am lăsat în urmă statuia Leul și Palatul Pionierilor, iar autobuzul a început să coboare panta șoselei Grozăvești. Eu eram tot timpul cu ochii pe ea, încercând să-i urmăresc reacțiile. Când, după două opriri, s-au închis ușile, am aruncat o privire spre indicatorul stației. Ne aflam la colțul străzii Economul Cezărescu.

— Aiși-i! a strigat ea, țâșnind în picioare.

— Ce-ai, femeie?! i s-a adresat cu asprime șoferul,

care, speriat de țipătul ei, frânase brusc, aruncând spre înainte călătorii ce se înghesuiseră, pe parcursul drumului, pe culoarul dintre banchete.

— Și-a zărit în stație mama, pe care n-a mai văzut-o de cinci ani, am spus cu aplomb. Fiți amabil și deschideți ușa, să coboare, vă rog…

— Și eu am avut o mamă… a zis șoferul, cu nostalgie, apăsând pe butonul de deschidere a ușii.

Maria s-a și strecurat afară, iar eu n-am ezitat să-i imit exemplul. Nu de alta, dar șoferului nu i-ar fi trebuit prea mult timp pentru a remarca că stația de autobuz e pustie.

— Se șmecher sunteți matale, a chicotit ea, pe când autobuzul se urnea din loc.

— Aici ai coborât cu necunoscutul?

— Aișsi. D-acolo ne-am suit într-o d-aia… mi-a arătat un tramvai care pornea spre centru, din stația de pe cheiul Dâmboviței.

— Să mergem acolo, am invitat-o, sprijinindu-i cotul. În ce tramvai te-ai urcat? am întrebat-o, ajungând la destinație și constatând că în stație opresc două linii: treisprezece și paisprezece.

A ridicat din umeri că nu știe.

Nu m-a afectat prea mult piedica ivită. N-aveam decât să mă sui pe rând în cele două tramvaie.

— Ai mers mult cu el! am întrebat-o, pentru a putea

aprecia timpul care urma să-l pierd dacă nu nimeream din primul foc vehiculul potrivit.

— No, o țârâ mai puțin ca cu mașina.

Cine știe ce-o fi însemnând la ea „o țârâ”. Cum primul tramvai a fost un treisprezece, ne-am urcat în el, la noroc. Am dat șaizeci de bani încasatoarei și am avansat repede până la cabina vatmanului.

La fiecare oprire, Maria se apleca să privească pe fereastră.

— Aiși-i! m-a anunțat ea la a treia stație.

Am coborât și am lăsat tramvaiul să ne depășească. În stânga, era cheiul Dâmboviței și în față planșeul de beton care, acoperind o porțiune din vadul râului, forma Podul Elefterie, iar după acesta, la câteva sute de metri, se zărea clădirea monumentală a Operei.

— Și acum? m-am uitat la ea.

— P-aiși, a răspuns, arătând spre trotuarul din dreapta.

După ce am traversat, a mers înainte, depășind două străzi.

Când am ajuns la a treia stradă de pe partea dreaptă, s-a angajat pe ea.

Am aruncat o privire spre restaurantul „Operei”, de pe colțul opus și am urmat-o pe strada Doctor Lister. După aproximativ două sute de metri, a traversat spre străduța din partea stângă. Am privit firma indicatoare

de pe un zid. Eram pe strada Pasteur. Nu mai fusesem niciodată pe aici. Ba nu, mint! După ce am străbătut cei câțiva zeci de metri ai micii străzi, am intrat în alta, care se forma perpendicular, în stânga și în dreapta. Am recunoscut imediat strada Doctor Staicovici. Și asta nu se datora faptului că sunt prea deștept, ci pentru că am străbătut-o de multe zeci de ori, pentru a juca rugby pe Stadionul Progresul, care se afla imediat în dreapta.

— Aiși am fost ca să scrie țidula pentru serviși… a zis ea, trezindu-mă din reverie.

Localul pe care mi-l arăta se afla pe colțul din stânga. Se numea restaurantul „Stadion". Oare când o mai fi apărut și ăsta? Nu de mult, când mă opream cu coechipierii mei, pentru a completa cu bere kilogramele pierdute în timpul meciurilor, aici era un amărât de bufet. Eh, dar ce bere avea!

— Arată-mi masa la care ai stat, i-am cerut, după ce am intrat în restaurant.

Era un local cochet și cu un pronunțat caracter intim. Fiind ora zece dimineața, numai câteva mese erau ocupate și se discuta, deocamdată, fără ridicări de glas.

Masa pe care mi-a indicat-o se afla lângă una din ferestrele prin care se putea privi strada Doctor Pasteur. După ce ne-am așezat, mi-am ridicat capul pentru a căuta vreun chelner. Astfel, mi-am încrucișat privirea cu un tip care, stând în picioare, rezemat de o ușă situată

la celălalt capăt al localului, se uita spre mine. Era de statură potrivită, dar foarte lat în spate. În următoarea fracțiune de secundă, s-a desprins de ușă și s-a urnit spre mine, strecurându-se cu un mers legănat printre mese. L-am urmărit pe când se apropia. Avea până în patruzeci de ani, ochii căprui își păstraseră vioiciunea de altădată, iar trăsăturile, deși i se mai îngroșaseră, îi erau energice, de fost sportiv de performanță. De fapt, singura transformare vizibilă pe care a suferit-o Ion Chivu în ultimii ani se referea la podoaba capilară. Fusese șaten și acum, datorită încărunțirii, părul lui părea a fi blond.

Când a ajuns lângă masa la care stăteam, s-a oprit și mi-a zâmbit cu toată fața, evident bucuros că mă revede, și și-a închis un ochi într-un gest de complicitate. Apoi privirea i-a alunecat spre însoțitoarea mea și, mirat de înfățișarea ei, s-a uitat surprins la mine.

— Ce faci, Nelule? l-am întrebat, ridicându-mă și strângându-i mâna.

— Lucrez aici. Dar tu, Nicule? a zis, continuând să se uite dezorientat, când la mine, când la Maria, ca și când ar fi vrut să priceapă ce legătură poate exista între noi.

— Sunt în interes de serviciu, l-am liniștit, totodată disculpându-mă și eu.

— Ah!… Așa mai merge, a apreciat, dând cu înțelegere din cap. Deci, tot copoi?

— Deocamdată, încă vreo două decenii, până ies la pensie, tot copoi. Și tu? Ultima oară când te-am văzut conduceai „Mignon”-ul, unde, dintr-o veche pivniță, ați reușit să faceți, cu fratele tău, cel mai bun și căutat restaurant din București.

A dat din cap cu amărăciune:

— Șefii noștri de la trust s-au gândit că și acest restaurant ar trebui să meargă bine, în consecință, ne-au trimis aici… Și zău că nu e ușor s-o iei mereu de la început!

— Văd că ați reușit… am spus, aruncând o privire admirativă prin restaurant.

— Aș! mai sunt încă multe de făcut. Dar să lăsăm lucrurile neplăcute… Ce pot face pentru tine?

— Vreau să știu ce chelner a servit la masa asta ieri dimineață.

— Ștefan! a spus, întorcându-se și făcându-i semn să se apropie unui chelner care servea la o masă din apropiere.

— Cu ce să vă servim? s-a interesat respectivul când a ajuns lângă masa noastră. Tocmai s-au scos de la cuptor niște pateuri cu ciuperci…

— Tovarășul e de la miliție, i-a scurtat-o Chivu.

Brusc, zâmbetul profesional al chelnerului a înțepenit și ochii săi au căutat spre șeful lui cu îngrijorare.

— Nu e de la miliția economică, l-a anunțat Chivu,

amuzat.

— Pe dânsa o cunoașteți? am intervenit, arătând spre Maria, care asistase la discuția purtată cu prietenul meu, stând cu cotul pe masă și falca proptită în podul palmei.

— Da, a răspuns el, după ce i-a aruncat o scurtă privire. Ieri, tot pe la ora asta, a fost aici…

— Singură?

— Nu. Era însoțită de un bărbat și un copil foarte frumușel.

— Ce-au mâncat și ce-au băut?

— Nu s-a mâncat nimic. Bărbatul a băut o halbă de bere și copilul un Pepsi-Cola. Dânsa n-a băut nimic.

— Au rămas mult în local?

— Cam o jumătate de oră. Dacă nu mă înșel, bărbatul a scris ceva…

— Pe însoțitorul dânsei îl cunoașteți? Ori l-ați mai văzut pe aici? am vrut să știu, deoarece acest local fiind retras, nu puteam exclude posibilitatea că necunoscutul să mai fi fost pe acolo și cu alte ocazii.

— Nu.

— Ștefan e transferat la noi numai de patru zile, a precizat Chivu.

— Nelule, poate că din personalul mai vechi l-a remarcat cineva. Vrei să discuți cu ei, dându-le ca repere ajutătoare această masă, prezența unui copil de aproximativ patru ani și a dânsei? am arătat cu vârful

bărbiei spre Maria.

— Bineînțeles. Dar până discut cu oamenii mei, n-ai vrea să bei o cafea bună?

— Ești foarte drăguț, însă n-am timp.

Mi-a făcut semn să aștept și s-a îndepărtat împreună cu chelnerul.

Câteva minute mai târziu, a revenit cu un alt chelner.

— S-ar părea că-l știe pe individul de care te interesezi, a spus Chivu, arătând spre însoțitorul lui.

— Te rog să-l descrii pe necunoscutul cu care ai fost aici, i-am cerut Mariei.

— Da, el este, a spus chelnerul, când însoțitoarea mea și-a terminat descrierea.

— Ce-mi puteți spune despre el?

— Cândva venea mai des la noi, dar în ultimul timp nu l-am mai văzut. Ieri l-am remarcat din nou.

— Știți cumva cu ce se ocupă sau cum se numește?

A clătinat capul că nu știe.

— Ați reținut cu ce persoane venea?

— Aș spune că cel mai mult venea cu o tânără de vreo douăzeci de ani, brunetă…

— Dacă mai apare pe aici, vă rog să-l rețineți și să anunțați miliția, l-am întrerupt, realizând că bat pasul pe loc, apoi m-am întors către Chivu: Aș vrea să-i mai spun ceva lui Ștefan.

A dat din cap cu înțelegere și s-a îndepărtat, pentru a

reveni aproape imediat cu chelnerul care-l servise pe necunoscut.

— Domnule Ștefan, dacă l-ai vedea pe companionul dânsei, am spus privind spre însoțitoarea mea, l-ai recunoaște?

— Da.

— Sigur?

— Hm… a pufăit pe nas cu superioritate. N-ai ce căuta în meseria mea fără memorie vizuală, că nu-s puțini clienții care încearcă s-o șteargă fără să plătească și, dacă nu ești capabil să le reții mutrele, dai repede faliment.

— Vă mulțumesc. Puteți să vă vedeți de treabă.

La plecare, prietenul și fostul meu coechipier m-a invitat să-l vizitez din nou, dar în alte circumstanțe. I-am promis că voi reveni pentru a-i gusta vestitele pateuri cu ciuperci, într-o companie aleasă de mine, nu impusă de sarcinile profesionale.

Când am ieșit în stradă, Maria mea a luat-o la stânga, pe strada Doctor Staicovici, îndreptându-se voinicește spre Operă. Ajuns din nou în fața podului Elefterie, am aruncat o privire spre fațada restaurantului „Opera” și mi-a fost destul pentru a mă întreba de ce răpitorul a simțit nevoia să se învârtească în cerc. Când și la restaurantul acesta putea foarte bine să scrie „cererea” de angajare. Pentru ce a făcut un ocol de circa o jumătate

de kilometru ca să ajungă la „Stadion”? Când, conform cunoscutei mentalități a infractorului, necunoscutul ar fi trebuit să reducă la minimul necesar prezența sa în preajma victimei, recte însoțitoarea copilului.

— P-aișI, mi-a întrerupt ea raționamentul, arătându-mi de-a lungul podului Elefterie, spre stânga, malul de pe partea dreaptă a Dâmboviței.

Am pornit în direcția indicată. După aproximativ douăzeci de minute, timp în care am mers pe strada Știrbei Vodă, traversând strada Plevnei, s-a oprit și mi-a arătat o clădire cu o intrare frontală, formată din trepte late.

— Aici ai fost? am întrebat-o neîncrezător.

A confirmat.

— Bine. Ia-o înainte și condu-mă în clădire.

Fără nicio ezitare, a început să urce treptele spre judecătoria sectorului șapte. Ajunși în sala pașilor pierduți, a pornit spre stânga și s-a angajat pe culoarul din dreapta.

— AișI me-a luat copilu’ și me-a zis să stau până duse șererea.

Am deschis ușa respectivă și am văzut o scară în serpentină, cu trepte înguste din ciment, care urca spre etaj. I-am făcut semn să mă aștepte și am coborât cele câteva trepte. Am deschis o ușă și m-am aflat într-o curte cimentată, care, strecurându-se pe lângă clădirea

judecătoriei, dădea în strada Știrbei Vodă. Era clar cum fusese păcălită Maria.

După ce am revenit lângă ea, i-am cerut să mă însoțească prin clădirea judecătoriei. Câteva minute mai târziu, mi-a arătat-o pe femeia de serviciu care o întrebase pe cine așteaptă. Cum respectiva mi-a confirmat declarația Mariei, n-am considerat că mai este cazul să-mi pierd vremea pe acolo.

Ajuns în stradă, am văzut coborând pe strada Știrbei Vodă o mașină de serviciu a „Circulației". I-am, făcut semn subofițerului de la volan să oprească. După ce-am schimbat câteva cuvinte cu el, s-a declarat de acord s-o ducă pe Maria acasă, în Drumul Taberei.

*

— Deci, declarația femeii de serviciu este sinceră, a tras Dan concluzia, după ce i-am repetat modul în care-mi pierdusem timpul de când ne despărțisem.

— Așa se pare…

— Nu ești convins?

— Deși i-am verificat afirmațiile pas cu pas, nu-mi pot permite să exclud posibilitatea unei premeditări bine pusă la punct.

— Vrei să spui că, deși traseul pe care l-a urmat a fost riguros exact, ea ar fi putut să fie de conivență cu răpitorul? a spus Dan, neîncrezător.

— Chiar n-ar fi posibil? l-am consultat.

— Cum admiți că o toantă ca ea ar putea pune la punct un plan atât de ingenios? m-a întrebat, surprins.

— O fi chiar atât de toantă, cât ne-a lăsat să credem?

— Poate că ai dreptate, a spus, gânditor. Vom menține ordinul de verificare a prezenței copilului la rudele și relațiile ei.

— Întocmai. În rest, o păstrăm ca suspectă de rezervă și, dacă altfel nu ne descurcăm, o luăm din nou la verificat. Tu ce-ai făcut?

— Am multiplicat fotografiile copilului și, odată cu semnalmentele lui, am făcut comunicarea de urmărire generală. De asemenea, am cerut inspectoratelor județene interesate să verifice rudele și relațiile primului soț al mamei copilului și, după cum ți-am spus, ale femeii de serviciu.

— Ai reușit să afli ceva despre actualul soț al mamei copilului?

— Prin intermediul indicativului militar, am obținut numărul centralei telefonice a unității. Am și vorbit cu persoana. L-am rugat să treacă de urgență pe la noi.

I-ai spus despre ce este vorba?

— Nu. Trebuia?

Făcându-mă că n-am remarcat că mă ia peste picior, am dat glas unui gând care mă preocupa încă de dimineață:

— Oare, ce s-o fi întâmplat cu copilul?

— Te îndoiești că a fost răpit?

— Deși toate elementele pledează pentru această teză, nu pot să concep că avem de-a face cu o răpire. Ce, suntem în Sicilia?!

N-a mai avut când să confirme sau să infirme că ne aflăm pe terenul de activitate a mafiei, deoarece a bătut cineva în ușa biroului.

După ce Dan s-a ridicat și a deschis ușa, și-a făcut apariția un maior din M.F.A. Era înalt și voinic, spre gras. Capul rotund, trăsături comune, ochii căprui și părul șaten. Avea până în treizeci de ani.

— Să trăiți! îl caut pe căpitanul Apostolescu, a zis, plimbându-și ochii mici de la mine la Dan, încercând parcă să ghicească persoana pe care o căuta.

— Eu sunt, l-am anunțat, ridicându-mă de la biroul meu.

— Sunt maiorul Vieru Gheorghe.

— Vă rog să luați loc, l-am invitat, arătându-i scaunul din fața mesei mele de lucru.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să știe după ce scaunul pe care s-a așezat a protestat printr-un scârțâit puternic sub greutatea lui.

— De când nu v-ați mai văzut fiul adoptiv? am întrebat.

— Pe Săndel…?! a exclamat mirat. Cred că de cel puțin un an. Dar ce-i cu el?… Un accident?! a întrebat

speriat.

— A fost răpit ieri dimineața.

— Nu se poate! a protestat el, surprins.

— Regret, însă, din păcate, așa stau lucrurile, i-am spus, continuând apoi cu relatarea circumstanțelor în care a fost răpit copilul.

— Bine, dar cine a putut comite o astfel de faptă? a întrebat el, arătându-se uluit.

— Noi ne-am pus mari speranțe în sprijinul dumneavoastră, l-am anunțat.

— În sprijinul meu…? Cum să vă ajut, când nu l-am mai văzut pe Sănducu de când m-am despărțit de soția mea? m-a consultat el, confuz.

— Nu sunt rare cazurile când, la despărțirea unui cuplu, unul dintre soți încearcă să-și aroge creșterea progeniturii, mai înainte ca justiția să stabilească cine dintre ei este în drept s-o facă.

— Vreți să spuneți că l-am luat eu…? s-a interesat, sufocat de indignare.

— Nu. Dar aș fi dorit. Convins fiind că dacă copilul se află la dumneavoastră, îl veți înapoia mamei sale, mai înainte ca această samavolnicie să intre sub rigorile legii. Ceea ce ne-ar fi permis să aplanăm situația în mod tacit, mi-am mărturisit eu speranța care mă urmărise chiar de la începutul investigației.

— Vă repet, am aflat de dispariția lui Sănducu acum,

aici, de la dumneavoastră, a zis el.

— Aveți vreo bănuială asupra unei persoane interesate în răpirea copilului?

— Niciuna, m-a anunțat cu convingere.

— Cu ce vă ocupați în unitatea la care lucrați?

— E secret militar! mi-a scurtat-o circumspect.

— Pentru a putea descoperi copilul, trebuie să stabilesc, mai întâi de toate, mobilul care a determinat răpirea, i-am explicat eu calm. În acest context, făcând abstracție de ce anume faceți la unitate, vă rog să-mi spuneți dacă obiectul muncii dumneavoastră poate constitui un subiect susceptibil să intereseze o putere străină.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, a mărturisit el cu toată sinceritatea.

— V-am întrebat dacă munca pe care o faceți ar putea fi atât de importantă, încât, prin răpirea copilului, să se încerce constrângerea dumneavoastră. Deci un șantaj prin care s-ar urmări să vă oblige la divulgarea unui secret militar. Acum e clar ce vă cer să-mi spuneți? i-am sondat opinia.

— Da, e clar… Dar nu e cazul. Sunt ofițer de transmisiuni și acest domeniu este suficient de clasic pentru a mai putea suscita un interes de amploarea la care vă gândiți.

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut ieri-dimineața? l-

am întrebat.

— Am fost la program, la unitate.

— Între ce ore?

— De la șapte și până la ora cincisprezece.

— Vă rog să-mi spuneți unde locuiți în prezent.

— În gazdă.

— Unde anume?

— La familia Tornea, pe strada Patinei, numărul douăzeci.

— Cine sunt prietenii, prietenele și rudele dumneavoastră, precum și unde domiciliază, i-am cerut.

Mai întâi s-a înroșit de credeam că face un atac de apoplexie, apoi, reușind să se stăpânească, a început să-mi furnizeze datele cerute.

Când Dan a terminat de scris, m-am adresat din nou maiorului:

— Spuneți-mi, printre persoanele pe care le-ați enumerat, există vreuna care are aceste semnalmente… am întrebat, furnizându-i descrierea pe care o făcuse femeia de serviciu asupra răpitorului.

— Nu. Bărbatul despre care-mi vorbiți, îmi este complet străin, mi-a răspuns, clătinându-și capul.

— Dacă se vor mai ivii și alte probleme, am să vă caut, l-am înștiințat, ridicându-mă de pe scaun și conducându-l până la ușă.

— Verificăm dacă s-a aflat în timpul răpirii la unitatea unde lucrează? s-a grăbit Dan să mă întrebe de îndată ce am închis ușa.

— N-ar avea niciun rost. Cel care se încumetă să comită în țara noastră o răpire, poți fi convins că nu este întreg la minte. Iar tipul la care te referi, pe lângă faptul că n-are nicio legătură de sânge cu copilul – și deci niciun motiv pentru a și-l dori cu orice chip lângă el! – mai este și ofițer…

— Ceea ce presupune că ar trebui să fie la zi și cu vizita medicală, m-a întrerupt el, zâmbind amuzat.

— Dacă vrei, și ăsta poate fi un argument, am aruncat cu acreală, pe când mă lăsam să cad pe scaunul meu…

— Șefu', de fapt cum ne descurcăm? m-a întrebat, de astă dată cu seriozitate. Pentru că, oricum am întoarce-o, avem de-a face cu o răpire calificată.

— Și cu o mamă care are tot dreptul să ne ceară să-i aducem copilul înapoi, l-am completat cu amărăciune. Iar acest deziderat nu poate fi satisfăcut decât dacă dibuim copilul. Și tare mult aș vrea să știu pe unde ar putea fi…

— În pofida faptului că n-am reușit să stabilim un mobil, este cert că în această răpire putea fi interesată numai o persoană din anturajul părinților copilului. În consecință, autorul răpirii trebuie căutat în cercul relațiilor acestora. E drept, n-o să fie prea ușor să le

trecem pe toate prin sita deasă.

— Sunt convins, dar cum altă cale n-avem, aceasta-i singura alternativă. Deci, să ne punem pe treabă. Completăm lista pe care ai transmis-o inspectoratului județean Neamț și cu adresele furnizate de maior. De cei care locuiesc în București, ne vom ocupa noi. Mai ai vreo propunere?

— Nu.

— Atunci, hai să ne apucăm de treabă!…

Sâmbătă 30 martie

De două zile umblăm după potcoave de cai morți. Vizităm relațiile celor doi părinți și ne conversăm despre dispariția lui Sandu. Ni se răspunde că nu cunosc problema și plecăm să ne repetăm numărul în altă parte. Dacă Procuratura ar fi binevoit să ne emită ordine de descindere pentru locuințele vizitate, am fi putut avea barem o certitudine că băiețelul nu se află acolo pe unde am trecut. Dar așa, pornim spre o nouă adresă, întrebându-ne dacă el nu se află la cea precedentă.

Desigur, și procurorul Lupu avea dreptate când mă întrebase: „Ce-ar fi, dacă ai veni cu lucruri mai serioase la mine? Cum de ți-a trecut prin cap că am să-ți dau ordonanțe de descindere în locuința a zeci de cetățeni?

Și uite, așa, aiurea, pentru că tu presupui că băiatul ar fi putut să fie răpit de una din relațiile părinților! Nu, drăguțule, chestia asta nu ține! Vino la mine când ai să poți să-mi argumentezi că dispărutul se află într-o anumită casă, și vei căpăta ce dorești!" Dar faptul că Lupu avusese dreptate, încă nu însemna că mă ajutase cine știe ce!

Și cu toate că, de fapt, refuzul lui îmi crea probleme suplimentare, cu „optimismul" care mă caracterizează, am continuat să bat la ușile locuințelor de pe lista ce-o întocmisem cu Dan.

— Tare mult aș vrea să știu ce vom face după epuizarea listei… a zis Dan, cătrănit, pe când urcam scările spre biroul nostru.

— Vom telefona la Inspectoratul județean Neamț. Poate că investigațiile întreprinse de ei au dat rezultate mai… n-am mai continuat să dau glas speranțelor mele, deoarece în fața biroului nostru se afla exact persoana pe care aș fi dorit cel mai puțin s-o întâlnesc.

— Nimic nou, tovarășe căpitan? s-a interesat doamna Vieru.

— Din păcate, încă nimic. Dar să știți că singurul lucru de care ne ocupăm este căutarea copilului dumneavoastră, m-am scuzat, stingherit.

— Vă mulțumesc, a zis ea cu o recunoștință pe care n-o meritam.

— Vă rog să intrați, am invitat-o, după ce am descuiat ușa.

— N-aș vrea să vă bat la cap, dar…

— Vă rog să luați loc, i-am arătat scaunul.

— Când ați fost la mine, v-ați interesat dacă știu vreo persoană interesată să-mi ia copilul…

— Întocmai. Vă ascult.

— Nu știu dacă ce am să vă spun are vreo legătură cu… cu dispariția lui Săndel… a zis cu vocea parcă sugrumată.

— Vă ascult, doamnă, am încurajat-o.

— După ce-ați plecat de la mine, mi-am amintit ceva. În urmă cu vreo cinci luni, mai precis în noiembrie, am fost vizitată de o femeie tânără. A sunat la ușă și mi-a spus că dorește să-mi ceară câteva relații despre soțul meu. Deși n-o cunoșteam, avea o privire atât de rugătoare, încât am invitat-o în casă. Mi-a povestit că este prietenă cu soțul meu…

— Vă referiți la domnul maior Vieru?

— Da.

— Vă rog să continuați, i-am cerut, devenind numai urechi.

— Mi-a spus că îl cunoaște pe Gică de câteva luni și a rămas însărcinată, motiv pentru care ar vrea să știe dacă sunt de acord să ne despărțim. I-am răspuns că, oricum, suntem despărțiți în fapt de aproape doi ani și că, la

prima înfățișare pe care am avut-o la judecătorie, eu m-am declarat de acord ca divorțul să se pronunțe cât mai repede. Deci, în ceea ce mă privește pe mine, n-am s-o împiedic să se căsătorească cu Gică, dacă asta intenționează. Mi-a mulțumit pentru bunăvoința ce i-o arătam și a început să-mi ceară relații despre Gică. Voia să afle ce-i place și ce nu-i place să mănânce, dacă se purta frumos cu mine, dacă îi plac femeile… Mă rog, ca să zic așa, întrebări specifice femeilor. Dar, după ce i-am făcut precizările dorite, a vrut să știe cui îi va rămâne Săndel după divorț. I-am răspuns că și din acest punct de vedere poate fi liniștită, deoarece Sănducu, fiind fiul meu, firesc, va rămâne la mine. Atunci, arătându-se sceptică, mi-a spus că ei i se par lucrurile mai complicate, deoarece Gică, din câte îi povestise, ținea foarte mult la copil și, uzând de calitatea de părinte adoptiv, n-ar fi fost exclus să invoce dreptul de a-l crește el. Tocmai când începusem să-i explic că o astfel de cerere ar fi absurdă și, chiar dacă ar fi formulată, ea nu poate avea câștig de cauză, l-am auzit sunând la ușă pe George.

— Cine este George? am întrebat.

— George Barbu, logodnicul meu. V-am vorbit de el când am stat de vorbă prima oară. Nu vă amintiți?

Am dat din cap că îmi amintesc. Și chiar că-mi aminteam… că am uitat să-l verific! Și asta din

neglijență, deoarece, prin poziția lui de viitor soț, ar fi putut avea motive să nu-și dorească un copil din altă căsătorie!

— După ce l-am introdus pe George, le-am făcut cunoștință și ea, cerându-și scuze pentru că mă deranjase, a plecat.

Deși relatarea ei nu părea semnificativă pentru ancheta noastră, n-am putut s-o consider chiar o pierdere de timp. Reușise să-mi amintească de existența unui personaj interesant, pe nume George Barbu.

— Cum se numea tânăra despre care ne-ați vorbit? a întrebat Dan, cu vădita intenție de a pune punct unei discuții care se limitase numai la sublinierea unei greșeli ce se cerea remediată de urgență.

— Mariana.

— Mariana și mai cum? a întrebat Dan, chestie de aflare în treabă.

— Când am prezentat-o lui George, s-a recomandat numai cu prenumele. Deci, așa cum vă spuneam, când a venit George, ea a plecat…

„Ce avea de gând? Să repete povestea pe care ne-o spusese?" m-am temut eu, cu gândul la timpul ce urma să-l pierd dacă n-o împiedicam să ne pună iar aceeași placă.

— …Iar de îndată ce-a plecat George, s-a înapoiat…

— Cine s-a înapoiat? Tânăra despre care ne-ați vorbit?

am țâșnit cu întrebarea, uitând de plictiseala care mă încercase.

— Da, A sunat la ușă și, când i-am deschis, se ținea cu mâna de piept și mi-a spus că o doare inima. Bineînțeles, am poftit-o imediat în casă, am așezat-o pe un scaun și i-am adus un pahar cu apă. După ce și-a mai revenit, a reînceput să-mi ceară relații despre Gică. Apoi, pentru că discuția se prelungea iar eu am început să simt cum mă apucă amețeala, am invitat-o în dormitor. Ea s-a așezat pe un taburet și eu m-am întins în pat… Știți, eu nu eram încă refăcută după gripa pentru care rămăsesem acasă de câteva zile… a spus și, adoptând un aer transportat, a ridicat ochii spre plafon.

— Vă rog să continuați, i-am cerut, simțind că iar îmi scade interesul pentru relatarea ei.

— Nu cred că trecuseră mai mult de cinci minute de când ne aflam în dormitor… a reluat, privindu-mă absentă. Brusc, s-a ridicat de pe scaun… Credeam că vrea să plece și am vrut să mă scol și eu din pat… N-am mai avut însă când… în următoarea fracțiune de secundă, m-am trezit cu ea culcată peste mine și strângându-mă de gât… a spus, pipăindu-și cu mâna esofagul. Am reușit să-i îndepărtez mâna abia când începusem să văd negru înaintea ochilor… După aceea am început să strig după ajutor. Atunci s-a ridicat de pe mine și a început să plângă și să-mi ceară iertare… Mi-

a spus că nu știe ce s-a întâmplat cu ea…

Am întors capul spre Dan, să văd dacă auzise ce am auzit eu. Auzise, deoarece se uita la mine cu ochii mari de uimire.

— Ce s-a întâmplat după ce a încercat să vă omoare? Era mai mult decât normal să vreau să știu.

— A continuat să-și ceară iertare pentru ce a făcut și, la plecare, m-a rugat să nu-i povestesc nimic lui Gică, pentru că acesta o va părăsi și, cum este însărcinată, o nenorocesc. I-am promis că n-am să discut cu nimeni incidentul, și m-am ținut de cuvânt. Dar, în conjunctura actuală, m-am gândit că pe dumneavoastră ar putea să vă intereseze.

— Ne interesează foarte mult, doamnă, am recunoscut. Pentru că nu este exclus ca agresiunea comisă împotriva dumneavoastră să fi constituit preludiul răpirii lui Săndel. De aceea, vă rog să-mi spuneți dacă ați mai văzut-o și ulterior tentativei de omor.

— N-am mai văzut-o, dar m-a sunat des la telefon, mai ales în zilele următoare vizitei pe care mi-o făcuse. Insista de fiecare dată să nu-i vorbesc lui Gică despre incident…

— Nu și-a exprimat dorința de a vă mai vizita?

— Ba da, dar nu eram atât de nebună ca să mai am curajul s-o primesc. De aceea, i-am spus că stau cu

mama mea. Drept care, de câte ori mă suna la telefon, voia să știe dacă mama e la mine. Din motivele pe care vi le-am arătat, îi răspundeam întotdeauna afirmativ. O dată însă, exasperată de întrebarea ei stereotipă, am întrebat-o de ce dorește să știe dacă mama mea e acasă. Mi-a răspuns că intenționează să plece într-o excursie în Moldova și ar vrea s-o consulte asupra vremii de acolo. După această discuție, nu mi-a mai telefonat aproape două luni, apoi a revenit din nou, cam pe la jumătatea lunii ianuarie. Cu această ocazie, m-a informat că a scăpat de sarcină și s-a despărțit de Gică, urmând să se căsătorească cu un doctor și să se mute la Brașov. Ultimul telefon mi l-a dat pe la începutul lunii februarie, povestindu-mi că se află în concediu cu noul ei logodnic, la Sinaia, a spus doamna Vieru, arătându-mi palmele într-un gest care simboliza că nu mai are nimic de adăugat.

Sigur, am început să cuget, lucrurile sunt clare. Tentativa de omor comisă împotriva interlocutoarei mele căpăta un mobil. Necunoscuta o atacase sub imperiul crizei de gelozie declanșată de vederea rivalei, a fostei iubite a viitorului ei soț. Iar dacă această ură ar fi putut avea o justificare în urmă cu câteva luni, acum nu mai avea niciun obiect, deoarece ea, agresoarea, urma să se căsătorească cu un cu totul alt bărbat. Prin urmare, nervoasa necunoscută putea să fie radiată din

cercul persoanelor suspectabile. Oare, chiar așa stăteau lucrurile? Poate că da, poate că nu. Însă, indiferent de răspuns, eu aveam misiunea să găsesc un copil răpit și nu o femeie cu ieșiri violente. Dar o răpire ce naiba poate fi, dacă nu chiar un gest de violență? am sfârșit prin a mă întreba, de-a dreptul surprins de deșteptăciunea mea.

— Doamnă Vieru, cred că n-ar fi rău dacă am avea o discuție cu tânăra de care ne-ați vorbit, m-am decis eu. De aceea, vă rog să ne spuneți tot ce credeți că ne-ar putea permite s-o identificăm.

— Ce să vă spun?… În afară de faptul că o cheamă Mariana, nu știu nimic altceva despre ea.

— Din discuția pe care ați avut-o, n-a rezultat unde lucrează sau unde locuiește?

— Nu.

— Purta manichiură?

— Da, avea mâinile îngrijite.

— Ca profesoară, v-ați dat seama dacă vorbea bine sau era agramată?

— Avea o dicțiune bună.

— Deci, ar fi putut să fie studentă sau funcționară?

— Da, cam așa ceva.

— Vă rog să mi-o descrieți, i-am cerut, realizând că nu mai pot obține alte indicii.

— Credeți că relatarea mea o să vă ajute să-mi găsiți

copilul? a întrebat ea, după ce ne-a dat semnalmentele „Marianei” și s-a ridicat de pe scaun.

— Să sperăm, i-am spus, pe când o conduceam spre ușă.

— Fetișcana asta e suficient de interesantă pentru a se merita o discuție cu ea, a conchis Dan, după ce am revenit spre biroul meu.

— Cam așa ceva cred și eu.

— Și de unde o scoatem?

— În mod cert, din anturajul soțului doamnei Vieru. Ia aruncă-ți o privire pe relațiile ce ni le-a indicat maiorul!

Dan și-a scos notesul și a început să-l răsfoiască.

— N-apare nimic care să aducă cu Mariana, m-a anunțat, ridicându-și ochii întrebători spre mine.

— Asta ar putea să însemne că, într-adevăr, nu mai este combinat cu ea. Dar o discuție, nu poate să strice… Doar nu dăm cu pietre în el… Să mergem!…

*

În câteva minute după ce ofițerul de serviciu i-a telefonat, maiorul Vieru și-a făcut apariția în camera de gardă a unității militare unde lucra.

— Ce s-a întâmplat? s-a mirat el când a dat cu ochii de noi.

— Nimic deosebit. Numai că, cu ocazia discuției pe care am avut-o, am omis să vă cerem o precizare care se

încadrează într-o rutină obligatorie pentru munca noastră.

— Nicio problemă. Spuneți-mi ce doriți să știți, s-a arătat el, plin de bunăvoință.

— Întrucât v-ați despărțit de soția dumneavoastră de aproape doi ani, iar la vârsta pe care o aveți era firesc să cunoașteți an acest interval și alte femei, am dori să ne indicați aceste relații.

Brusc, figura lui rotundă a devenit stacojie.

— Cum vă permiteți…? a aruncat printre dinți, înfuriat.

— De ce vă supărați? Suntem doar între bărbați… l-am luat eu cu binișorul.

— Și dacă suntem între bărbați, trebuie să mă laud cu legăturile mele sentimentale?… Să compromit în fața primului venit niște femei?! a ridicat el tonul.

— Vă reamintesc că sunt ofițer de miliție, nu primul venit de pe stradă. Iar calitatea pe care o am poate să vă dea toate garanțiile că nu mă ocup cu compromiterea femeilor. De aceea, în interesul anchetei pe care o întreprind, vă rog să faceți precizările pe care vi le-am cerut, am spus calm.

— Refuz să discut un astfel de subiect cu dumneavoastră! m-a anunțat el cu fermitate.

— Cine este comandantul acestei unități? l-am întrebat cu indiferență.

— Colonelul Aurică Athanasiu, a răspuns el, repede.

— Vă rog să-i raportați că dorim să discutăm cu dânsul.

— Despre ce? a întrebat el, descumpănit.

— Despre obstinația cu care împiedicați desfășurarea unei anchete judiciare, am replicat sec.

Mai întâi s-a uitat la mine uimit, apoi, după ce a înghițit de mai multe ori în sec, a îngăimat debusolat:

— Da' pentru ce…? De ce să-l deranjăm pe tovarășu'…?

— Tovarășe maior, noi n-avem timp de pierdut, i-am spus, mimând un gest de exasperare. Vă rog să-i raportați comandantului dorința noastră.

— Da' pentru asta nu-i nevoie să mergem la tovarășu'… Vă spun tot ce doriți, s-a decis el, cu fruntea plină de broboane de transpirație.

— Bine, am admis cu o toleranță de lord. Vă rog să enumerați femeile cu care ați avut legături în ultimii doi ani!

De teamă să nu-mi pun în aplicare intenția de a discuta cu comandantul lui, și-a dat drumul la gură fără să mai ezite.

Dan a notat repede numele și adresele a cinci femei.

— Vă rog să vă gândiți bine, ați mai avut de-a face și cu altă femeie, în afara celor pe care le-ați indicat?

După ce m-a asigurat că n-a omis niciuna din

„cuceririle” pe care le-a făcut, l-am salutat, fără să dau mâna cu el, și am pornit spre ieșirea camerei de gardă.

*

Prima femeie pe care am contactat-o era asistentă medicală, la Spitalul de Urgență. Avea în jur de treizeci de ani, roșcată, înaltă și costelivă. Cum nu se mai văzuse cu dom’ maior de peste un an și jumătate, n-am avut motive s-o chestionez prea mult.

Când am ajuns în mașină, Dan și-a consultat lista.

— De aici, cea mai apropiată adresă este Piața Amzei, a constatat.

— Ai auzit, Vartunian? l-am întrebat pe șofer.

A dat din cap că da și a demarat, virând la dreapta, pe șoseaua Ștefan cel Mare.

Câteva minute mai târziu, mașina a oprit în fața scărilor car-a duceau la primăria sectorului întâi.

— Șefu’! Vreau să-ți fac o mărturisire. Sunt leșinat de foame, mi-a spus Dan, în momentul când am pus piciorul pe prima treaptă a scării.

— Și ce propui? n-am ezitat să-l întreb, deoarece senzația pe care o afirmase nu-mi era nici mile străină.

Mi-a arătat cu bărbia spre plăcintăria care se afla pe colțul din dreapta clădirii.

— Ce-ai spune de niște pateuri cu brânză și carne? m-a ispitit el, precum șarpele din legendă, pe prima doamnă a Terrei.

— Că-s grozave dacă le găsești calde, am admis, începând să urc treptele de unul singur.

Intrând în hol, n-am avut nevoie de un binoclu de câmp, pentru a vedea că „Starea civilă” se află la o distantă de șapte-opt metri, exact în fața mea.

Când am ajuns lângă ușile batante, le-am împins și am intrat. Mă aflam într-o încăpere mare, cu ghișee de-a lungul pereților, ca într-o bancă. Deasupra fiecărui ghișeu se afla o firmă care indica serviciul de care se ocupa, iar în fața acestora câteva persoane, la rând.

Stând lângă ușă, am trecut cu privirea peste firme, până am dibuit-o pe cea care mă interesa. Pornind spre „Decese”, am aruncat o privire spre cele trei persoane care-și așteptau rândul, apoi spre funcționara din spatele ghișeului. Brusc, am făcut o întoarcere de nouăzeci de grade și m-am așezat la rândul din dreptul serviciului „Căsătorii”, pentru a o putea privi mai bine.

Avea în jur de douăzeci de ani, suplă și de statură potrivită. Părul bogat, negru și legat în coc pe ceafă, figura prelungă, sprâncene negre și groase, ochii negri, migdalați. Nasul drept, pomeții obrajilor proeminenți, gura cu buze groase, ieșite în relief, iar bărbia scurtă și teșită. Purta un pulovăr bej, închis pe gât, și, pe deasupra, o vestă fără mâneci, maron. Mai jos nu se vedea cum e îmbrăcată datorită mesei de lucru care o despărțea de public.

„De unde naiba o cunosc?” m-am întrebat, trăgând mereu cu coada ochiului spre figura funcționarei de la „Decese”.

Când, în sfârșit, am găsit răspuns la întrebarea pe care mi-o puneam, am renunțat la serviciile serviciului „Căsătorii” și, făcând stânga-mprejur, am pornit grăbit sore ușa batantă prin care intrasem.

Ajuns în capul scării, l-am zărit pe Dan. Tocmai pasa pachetul eu pateuri lui Vartunian, prin fereastra portierei.

Am așteptat să se întoarcă cu fața și i-am făcut semn să urce până la mine.

— Trebuie să le mâncăm cât sunt calde! m-a avertizat, când a ajuns sus.

— Altă dată! Acum avem altă treabă. Persoana cu care vream să stăm de vorbă… Ei bine, e chiar persoana care a vrut s-o sugrume pe doamna Vieru!

— Ești sigur? m-a întrebat neîncrezător.

— Corespunde întocmai cu semnalmentele furnizate de victimă.

— Formidabil! Asta da baftă! s-a bucurat el. Ai vorbit cu ea?

— Nu. Și nici nu intenționez s-o fac. Deocamdată.

— Păi…? s-a mirat el.

— Trebuie să găsim copilul cât mai repede. Iar dacă ea este implicată în răpire, ne va duce la el pe drumul

cel mai scurt. Pricepi?

— Da. Dacă, într-adevăr, e amestecată în afacere și încercăm să discutăm cu ea fără probe, ne trimite la plimbare. O luăm în colimator?

— N-o luăm, ci o iei. Dacă suntem pe o pistă falsă, n-are rost să ne pierdem vremea amândoi. Eu am să mă ocup în continuare cu verificările de rutină.

A făcut un gest de resemnare și și-a privit ceasul.

— E trei și douăzeci și cinci. Probabil că în următoarele minute termină serviciul.

— Întocmai. După ce pleacă, te lipești de ea… Și dacă ți-e posibil, fără să te afișezi. Cum apare ceva, trage-mi un telefon prin dispecerat. Mai ai să-mi spui ceva?

— Vezi să nu te alegi cu o indigestie când ai să-mi papi pateurile! a spus, privindu-mă cu o silă forțată.

— Nu fi îngrijorat. Am un stomac pentru care m-ar putea invidia chiar și cel mai robust struț, i-am replicat amuzat, întorcându-i spatele și începând să cobor scara.

După ce m-am suit în mașină, i-am dat lui Vartunian lista persoanelor din anturajul părinților copilului, care mai rămăseseră de vizitat.

*

La ora zece seara, când am ajuns acasă, obosit ca după o cursă de maraton, m-am dezbrăcat în viteză și am nimerit direct sub duș. Speram ca jetul de apă fierbinte va reuși să mă spele de sila pe care o acumulasem de-a

lungul întregii zile, tot bătând, gratuit, pe la diferite uși. Nu mi s-a lăsat însă timpul necesar pentru a putea constata efectele antidotului la care apelasem. Nici nu nimerisem bine sub duș, și, bing-bangul a început să sune. Am vrut să mă fac că nu-l aud. Dar răsuna atât de tare, încât, dacă nu interveneam, putea să-mi alarmeze toți vecinii. Fără să mai închid robinetul, am sărit din cadă, am pus pe mine halatul de baie și, nimerind direct în papuci, am ieșit.

Am deschis ușa cu furie, spunându-mi că numai dacă arde pe undeva va scăpa nestrâns de gât cel care m-a deranjat cu atâta insistență.

— Ce făceai? mi-a zâmbit Dan, privind cu candoare apa care-mi șiroia pe gambe, pentru a-mi transforma papucii în piscine.

I-am aruncat o uitătură care ar fi putut congela și Amazonul, dar nu i-a păsat.

— Ai să capeți un guturai dacă stai dezbrăcat în ușă, m-a sfătuit el, grijuliu nevoie mare.

— Intră! l-am poftit vitriolat, arătându-i cu mâna livingul și întorcându-i spatele, pentru a mă duce în baie după un prosop.

— Ei, ca să vezi! S-a făcut ora zece! a constatat, sarcastic, când m-a văzut apărând.

— Puteai să-ți consulți ceasul mai înainte de a mă „onora" cu prezența ta. Ce vrei? l-am luat din scurt.

— Tocmai treceam pe aici și m-am gândit…

— De când ai deprins obiceiul de a gândi? l-am întrerupt răutăcios.

— Șefu'… a început el cu un calm forțat. Știu că e neplăcut să fiii scos de sub duș… Dar cel puțin tot atât de neplăcut e să stai o zi întreagă pe stradă, în frig și nemâncat. Apropo! Cum au fost pateurile?

— Hai, hai! Nu te-ntinde! l-am avertizat cu severitate, deși, de fapt, pateurile fuseseră grozave. Ce-ai făcut cu domnișoara?

— În ceea ce privește urmărirea, nimic interesant. După ce a ieșit de la serviciu, a făcut diverse cumpărături și apoi s-a dus acasă…

— Crezi că trebuia să te deranjezi, numai pentru a-mi povești că am nimerit pe o pistă falsă?

— Cine a vorbit de pistă falsă?

— Parcă așa spuneai… Nu?

— Nu. Îți povesteam că, în ciuda speranțelor noastre, nu m-a condus la casa în care s-ar putea afla copilul sechestrat. Dar asta încă nu înseamnă că mi-am pierdut timpul. În schimb, m-a condus la ea acasă.

— Vorbești în dodii? l-am întrebat, pentru a ști pe ce picior dansez cu el.

— Cine crezi că locuiește cu ea? mi-a testat el perspicacitatea după ce, în prealabil, a făcut un gest de negație.

— Nu știu, am recunoscut, mai sincer ca niciodată.

— Maiorul, dom'le!

— Ei, nu! am exclamat surprins.

— Se leagă, nu?

— Și încă cum! Doamnei Vieru i-a spus că se căsătorește cu un doctor și se mută la Brașov…

— Iar dumneaei stă bine mersi în București, în foarte plăcuta companie a domnului Vieru, m-a completat Dan.

— Atât tentativa de omor cât și faptul că, ulterior, a anunțat-o pe victimă că se mută din București, demonstrează că ea n-a renunțat la reaua intenție. Că premedita ceva. Ceva în care numele ei nu trebuia să fie implicat. Ce-ar putea oare să fie acest „ceva"? l-am întrebat cu subînțeles.

— După versiunea pe care o fabricăm noi, acest „ceva" rimează grozav de bine cu răpirea copilului… De aceea am și venit acum la tine. Nu crezi că ar fi cazul să ne aruncăm la Procuratură și să le cerem un ordin de descindere pentru noaptea asta?

— În ce fel de casă locuiește?

— Într-un bloc. Un apartament cu trei camere.

— Cu cine mai stă?

— Tata, mama și bunica. Ca să nu-l mai menționez pe maior.

— Și unde ar putea ascunde copilul, fără ca tatăl lui

să-l poată vedea?

— Excluzi posibilitatea unei conivențe?

— Da. El, maiorul, n-are niciun mobil. Ar trebui să fie dement pentru a-și dori un copil care, de fapt, nici nu-i aparține. Ție ți-a lăsat impresia că are mintea avariată?

— Nu sunt medic.

— Tocmai asta gândeam și eu. Să lăsăm aceste aprecieri pe seama neurologilor. Deci, plecând de la premisa că avem de-a face cu oameni cu mintea întreagă, deocamdată să excludem participarea maiorului la răpire. Și…

— Și? m-a întrerupt el, cu nerăbdare.

— Și să nu ne grăbim cu descinderea…

— De ce?

— Pentru că dacă nu găsim copilul, și sunt convins că el n-are ce căuta într-un apartament locuit de atâtea persoane! îi alertăm pe cei care, poate, sunt implicați în răpire. E clar?

— Da și nu! Și ce propui?

— Cum până în prezent numai asupra Dianei Tornea există bănuiala că ar fi fost interesată în răpire, continuăm s-o supraveghem. Iar dacă prezumția este corectă, în mod obligatoriu ea trebuie să ne ducă la locul unde este copilul sechestrat.

— Știi, nu-i o plăcere prea mare să stai în frig și să te ții după o femeie.

— Parcă să bați la nenumărate uși și să chestionezi tot atâtea persoane, în speranța că ajungi la copil, e plăcut? Mai cu seamă când, la plecare, te întrebi dacă nu cumva ai discutat chiar cu autorul răpirii!

— Bine. Continuăm să mergem pe versiunea ta, a admis el. Dar mai rămâne o problemă. Crezi că pe gerul de afară voi rezista s-o urmăresc o zi întreagă?

— În timpul orelor de serviciu, e puțin probabil să încerce să-l viziteze pe copil: Totuși, pentru orice eventualitate, voi cere secției în raza căreia domiciliază, să trimită un om care, luând-o de dimineață de acasă, s-o aștepte în fața primăriei. S-o aștepte până la terminarea programului, când o iei tu în primire, deoarece, după toate probabilitățile, numai după-amiaza va încerca să ajungă la locul unde e deținut copilul.

— Dimineața merg cu tine?

— Nu, rămâi la birou, pentru a asigura permanența. Asta pentru cazul în care ofițerul care o supraveghează dimineața are de comunicat vreo deplasare a subiectului, susceptibilă să conducă acolo unde am dori noi.

— În regulă. Dă telefon la secție, a spus, scoțând din buzunar agenda lui și întinzându-mi-o.

Am luat-o și am ridicat receptorul telefonului…

Luni 1 aprilie

A urmat o nouă zi de alergătură. Bineînțeles, fără să fi putut obține indicii cât de cât lucrative pentru anchetă.

Rupt de oboseală și cu o dispoziție fragilă, la ora zece seara am intrat în casă. Având însă experiența serii precedente, m-am abținut de la plăcerea de a mă vârî sub duș. Și am fost mai inspirat ca niciodată. Pentru că un sfert de oră mai târziu, cineva suna la ușă. Și bineînțeles că n-am fost surprins când am constatat că îndărătul ei se afla chiar domnul Dan, în persoană.

— Ei? l-am întâmpinat, făcându-i semn să intre și să închidă ușa după el.

A intrat cu o mutră morocănoasă și s-a lăsat să cadă cu dușmănie pe unul din fotolii.

Tocmai voiam să-i atrag atenția că el, ca reprezentant al legii, ar trebui să arate mai mult respect față de proprietatea și bunurile altuia, când a spus cu o voce dogită:

— Încă din prima zi am avut senzația că ceva nu e în regulă… Nu ți-am spus nimic, deoarece putea fi o simplă impresie. Dacă pentru ieri, duminică, n-a fost nimic de semnalat, fiindcă n-a ieșit din casă… Pentru astăzi, situația s-a prezentat diferit. Am avut certitudinea că temerea mea este corectă…

— Ce temere? l-am întrerupt, brusc interesat.

— Că subiectul își dă seama că e filat.

— Cum să-și dea seama?… Doar nu ai mers atât de aproape, încât te-ai tot lovit de ea, am spus contrariat, deoarece știam că în astfel de situații este foarte subtil.

— Nu, nu m-a văzut… a clătinat capul. Sunt sigur de asta.

— Și atunci? l-am privit perplex.

— Felul în care m-a plimbat prin diferite magazine indica, deși nu mi-a sesizat prezența, că știa sau admitea că poate fi urmărită…

— Aiurea! am aruncat cu indiferență.

— A vizitat numai magazine cu două intrări. Se amesteca în aglomerație, apoi se strecura spre a doua ieșire… S-a urcat într-un autobuz, iar când acesta a plecat din stație, a sărit jos…

— Ai pierdut-o? l-am întrebat bănuitor.

— Da. La „Cocor”. S-a urcat pe escalator și, datorită aglomerației, a dispărut brusc. Am coborât imediat și am așteptat-o la ieșire. N-a mai apărut… a spus, încrețindu-și nasul cu amărăciune.

— „Cocor” are două ieșiri, i-am amintit supărat.

— Știam. De aceea am alergat la cea de-a doua, pe unde ar fi fost logic să încerce să iasă. Dar degeaba. Probabil că făcuse și ea același raționament. În rest, sper că nu ai nevoie să-ți explic de ce n-am așteptat-o la ambele ieșiri simultan.

— La ce oră ai pierdut-o?

— În jurul orei patru și jumătate. Constatând că m-a lăsat mască, m-am deplasat la domiciliul ei. S-a înapoiat acasă la ora șapte seara. Îmi pare rău, însă asta e situația… a terminat, făcând un gest de regret.

— De altfel, nici nu mă miră că te-a păcălit.

— Cum adică? m-a întrebat debusolat.

— În cât e astăzi?

— Întâi aprilie… a spus, după ce și-a consultat ceasul, intrigat.

— Ei vezi, de asta ți-a dat plasă!… am făcut haz de necaz, apoi, brusc, mi-a venit tonul. Dane, știi că nu-mi displace povestea ta?

— Ce vrei să spui?! a întrebat, încruntându-se bătăios, probabil convins că-l iau peste picior.

— Lucrurile încep să se lege prin însuși faptul că se înmulțesc coincidențele. Coincidențe care privesc una și aceeași persoană. Nu crezi?

— Ai dreptate! a exclamat, înseninându-se brusc și începând să numere pe degete. Primo, agresiunea comisă împotriva doamnei Vieru, ceea ce dovedește că o urăște pe mama copilului… Secundo, deși continuă să trăiască cu soțul doamnei Vieru, ține s-o informeze pe aceasta că s-a despărțit de soțul ei, ceea ce ar putea indica intenția ei de a se sustrage din cercul bănuiților dintr-o infracțiune ce urma s-o comită…

— Și cum e greu de crezut că îl întruchipează pe Mafalda[7] în prevederea viitorului, se poate presupune că a premeditat infracțiunea la care te referi. Aceasta fiind, după toate probabilitățile, chiar răpirea lui Săndel, am ținut să-i completez ideea.

— Întocmai, m-a aprobat, apăsând pe al treilea deget. Terțo, s-a ferit și a reușit să scape de urmăritorul ei, deși n-avea de unde să știe de prezența acestuia…

— N-a știut, dar a admis că poate fi pusă sub supraveghere! am spus, întrerupându-l din nou, deoarece raționamentul lui atinsese punctul care fusese revelator pentru mine. Oare, cine se teme că ar putea fi urmărit de miliție?

— Evident, numai cine știe că a comis o fărădelege, a confirmat Dan.

— Așa este! Deci, având în vedere această însumare de fapte, care o indică a fi o suspectă de prim rang, consider că a venit momentul potrivit unei discuții.

— Îi trimitem o invitație?

— Aș! Admițând că este implicată în răpire, am alerta-o și i-am da răgazul să-și acopere mai bine urmele. Uite ce vom face mâine… am zis, începând să-i

---

[7] Când vine vorba despre oameni care ar trebui să le știe pe toate, cu siguranță celebra Mafalda este unul dintre aceste personaje. De altfel, una dintre cele mai folosite expresii din limba română este: „De unde sa ştiu? Ce, eu sunt Mafalda?”, făcând referire la femeia care le știa pe toate.

explic modul în care vom proceda.

Marți 2 aprilie

La ora șase dimineața, mașina noastră a intrat în cartierul Baba Novac, s-a strecurat prin câteva străzi și a oprit la vreo douăzeci de metri de intrarea blocului care ne interesa. În timp ce Dan și Vartunian și-au aprins țigările și s-au pus pe pufăială, eu priveam cu acreală trecătorii zgribuliți, care se îndreptau spre slujbe, gândind că nu e nicio bucurie să te scoli din somn cu noaptea-n cap.

Un sfert de oră mai târziu, pe pragul intrării și-a făcut apariția maiorul Vieru. S-a oprit o clipă, pentru a-și vârî cascheta mai adânc pe cap și, amestecându-se printre ceilalți cetățeni, a pornit spre stânga imobilului, înspre stația de autobuze, care se afla la vreo două sute de metri, la capătul străzii.

Când iluminatul public s-a stins pentru a-și ceda locul zorilor, am simțit că mă ustură ochii de la fumul țigărilor.

— Mai terminați cu atâta fumat! le-am cerut colaboratorilor mei, întinzând mâna spre manivela de coborâre a geamului de la portiera de lângă mine.

Nu apucasem să cobor geamul decât de-o palmă, când am zărit „subiectul". A ieșit ca din pușcă din

imobil și a pornit, alergând, spre stația de autobuze.

— Dă-i drumul, Vartunian! am spus.

Mașina a demarat.

— Oprește! i-am spus, după ce am depășit-o cu vreo treizeci de metri.

Am coborât repede și am pornit în întâmpinarea ei.

Era atât de zorită să prindă condica, încât nu m-a zărit decât atunci când m-am așezat în fața ei.

— Bună dimineața! Sunt ofițer de miliție și doresc să stau de vorbă cu dumneavoastră, am zis repede.

— Domn'e, lasă-te de bancuri! Vino altă dată cu chestii d-astea… Acum n-am chef să întârzii la serviciu, pentru că dumneata ai luat-o cu băutura de dimineață! a spus repede, încercând să mă ocolească, pentru a-și continua drumul.

— Sunt căpitanul Apostolescu, am spus, scoțând legitimația și arătându-i-o.

— Mă rog… Și ce doriți de la mine? a întrebat, privindu-mă cu ochii măriți de uimire.

— Să-mi dați câteva relații.

— Acum?!… Acum când trebuie să merg la serviciu? a zis, de data asta uitându-se la mine contrariată.

— Regret. Este vorba de o problemă urgentă… m-am scuzat, cu o ipocrizie de care nu mi-a fost rușine.

— Bine. Vă ascult, s-a decis, făcând un semn de resemnare.

— Pe stradă, nu putem discuta. Vă rog să mă însoțiți la sediul nostru.

— Poftim?!… a exclamat, revoltată. Dumneata ești om serios, domn'e?

— Să ne urcăm! am spus cu severitate, arătând spre mașina care, apropiindu-se între timp în marșarier, ajunsese în dreptul nostru.

— Faceți o confuzie de persoană! a protestat ea, înlocuind o parte din furie cu o doză de teamă.

— Nu vă numiți Diana Tornea?

— Da… a șoptit, dezumflată.

— Vă rog… am spus, arătând spre portiera din spate, pe care Dan, cu amabilitatea lui bine cunoscută, o ținea deschisă.

Când mi-a urmat invitația și s-a urcat în mașină, mai înainte de a-i urma exemplul, am privit în jurul meu. Deși strada devenise puzderie de trecători, aceștia erau atât de grăbiți, încât niciunul dintre ei nu-și acordase răgazul de a privi spre noi.

*

— Vă rog să vă dezbrăcați și să luați loc, am invitat-o, după ce am intrat în biroul nostru.

— Pentru ce să mă dezbrac?! a exclamat mirată. Chiar credeți că am timp de pierdut? Rămân așa! Vă rog să-mi spuneți pentru ce m-ați adus aici! mi-a cerut cu hotărâre, rămânând în picioare.

— Să nu vă faceți griji cu serviciul. Când veți pleca, am să vă dau o adeverință care să motiveze absentarea dumneavoastră de la program, am asigurat-o, apropiindu-mă de ea cu mâinile întinse pentru a-mi da paltonul.

A făcut un gest de resemnare și, scoțându-și haina, mi-a întins-o. Era îmbrăcată cu cele două pulovere pe care le purtase când o văzusem prima oară, în plus, avea un pantalon din stofă maron, strâmt pe coapse.

Când m-am înapoiat de la cuier, se și instalase, picior peste picior, pe scaunul din fața biroului meu.

— Îl cunoașteți de mult pe maiorul Vieru? am întrebat-o, după ce m-am așezat și eu.

— Poftim?!… a spus, făcând ochii mari de uimire. Dar de când se ocupă miliția de relațiile dintre un bărbat și o femeie?!

— Dacă doriți, într-adevăr, să ajungeți mai repede la serviciu, va trebui să răspundeți, nu să puneți întrebări! am spus, străduindu-mă să par cât mai sever posibil.

Într-o fracțiune de secundă, obrajii i-au devenit stacojii iar ochii migdalați i s-au îngustat și mai mult, de iritare, dar a reușit repede să se stăpânească.

— Ne cunoaștem de vreo doi ani, a răspuns, aparent cu indiferență.

— În ce împrejurări v-ați cunoscut?

— Mi-a fost recomandat la un ceai.

— Când s-a mutat la dumneavoastră?

— La o lună sau două, după ce ne-am cunoscut.

— Ce știți despre relațiile dintre el și soția lui?

A ridicat din umeri, ca și cum n-ar fi știut ce să-mi răspundă. Apoi s-a decis:

— Gică mi-a vorbit foarte frumos de soția și copilul lui… Mi-a spus însă că se certau adesea din cauza copilului… Pentru că ea îl bătea tot timpul și fără niciun rost, motiv pentru care el trebuia să intervină și să-l scape din mâinile ei. Gigi iubea foarte mult copilul… a spus pe un ton neutru.

— Acesta a fost motivul despărțirii lor?

— Printre altele. Conflictul adevărat a fost însă declanșat de descoperirea unor scrisori pe care ea le primise de la alți bărbați.

— Cum arată soția lui? am început s-o manevrez cu binișorul.

— Nu știu. N-am văzut-o niciodată, m-a contrat ea, cu promptitudine.

— E posibil? m-am arătat eu mirat.

— De fapt, ne-am întâlnit o dată cu ea. În vara trecută, mergeam cu Gică și alți doi prieteni să bem o bere la Grădina „Boema”… Tocmai așteptam în fața cofetăriei „Scala”, să se schimbe stopul, pentru a putea traversa bulevardul, când Gică m-a întrebat dacă am văzut cu cine s-a salutat. I-am răspuns că nu. Atunci el mi-a spus

că era soția lui. Când am vrut să întorc capul ca s-o văd, el m-a oprit. Dar, oricum, n-aș fi reușit s-o mai remarc în aglomerația de pe bulevard.

— Trebuie să înțeleg că, de fapt, n-ați văzut-o. Și, deci, nici nu știți cum arată. Așa e?

A dat din cap că da.

— Vă rog să răspundeți verbal, altfel colegul meu nu poate consemna discuția noastră, i-am cerut, arătând spre Dan, care, instalat la biroul din spatele ei, era pe post de stenograf.

— N-am văzut-o și nici nu știu cum arată soția lui Gică.

— Dar pe copilul lui îl cunoașteți?

— Nu l-am văzut niciodată. Dar Gică îmi spunea că este deștept și foarte frumușel. În orice caz, Gică era foarte afectat de dispariția copilului.

— Când v-a vorbit de această dispariție?

— În urmă cu câteva zile. Când s-a înapoiat de la unitate, mi-a spus că l-au căutat acolo doi ofițeri de miliție în legătură cu dispariția copilului.

— Dacă v-a vorbit despre dispariția copilului. Înseamnă că v-a spus și că ne-am interesat de dumneavoastră.

— Nu mi-a spus că v-ați interesat de mine în mod special, ci, la general, despre toți prietenii lui.

— Acum două zile, nu v-a spus că l-am vizitat din nou

și ne-am interesat de dumneavoastră, în mod special?

— Nu, nu mi-a spus.

Era exclus ca maiorul să nu-i fi spus. Dacă ea voia să nege, pentru a justifica surpriza pe care o afișase când am oprit-o pe stradă, n-avea decât. Pentru mine, n-avea nicio importanță, așa că mi-am continuat interogatoriul:

— Maiorul Vieru mai avea și alte relații feminine?

— Nu cunosc și nici nu mă interesează. În apartamentul în care locuiesc cu părinții mei, el are numai calitatea de chiriaș, a ținut ea să pună lucrurile la punct. Dar, în orice caz, eu personal nu l-am văzut umblând cu alte femei.

— Ce prieteni comuni aveți?

A înșirat câteva nume, în special colegi de serviciu ai maiorului Vieru. Când a terminat, i-am cerut să-mi indice rudele și prietenii ei personali. Dan, numai urechi, s-a grăbit să consemneze toate datele pe care mi le-a furnizat. Cum însă vorbise numai de prietene, iar ca prieteni îmi înșirase numai câțiva colegi de serviciu, nu mă puteam declara satisfăcut. Și nu întâmplător!

— Ați omis să ne vorbiți de prietenii personali, i-am atras atenția.

— Vreți să spuneți prieteni intimi?

— În primul rând. Apoi și ceilalți, i-am răspuns cu generozitate.

— Cred că vă înșelați asupra mea. Sunt fată cuminte

și n-am prieteni intimi! m-a pus la punct și a continuat: Iar alți prieteni, în afara celor de care v-am vorbii deja, n-am.

Avea douăzeci și doi de ani, doamnei Vieru îi spusese că este însărcinată, iar maiorul locuia de vreo doi ani cu ea, dar ea este fată cuminte. Mă rog, în definitiv, pe mine nu mă interesa treaba asta, ci locul unde se află copilul sechestrat. Și cum nu sunt născut de ieri, nu m-a indispus prea mult faptul că n-a vrut să-mi vorbească despre individul care a comis răpirea, evident de conivență cu ea. În meseria mea, nu se prea întâmplă ca răufăcătorii să-și recunoască faptele dacă nu sunt obligați prin probe. Dar cum, deocamdată, îmi lipseau acest gen de elemente, n-aveam cum s-o oblig să devină mai comunicativă.

— Vă rog să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul în săptămâna care a trecut, i-am cerut.

Mi-a povestit că dimineața se afla la serviciu, apoi întorcea acasă, de unde nu mai ieșea până a doua zi, când se ducea din nou la program.

— Și miercuri, 27 martie, ce-ați făcut? am întrebat-o, revenind la ziua răpirii.

— Același lucru ca în celelalte zile. Dimineața la serviciu și după aceea acasă, a spus cu indiferență.

— În jurul orei zece, unde vă aflați?

— Nu v-am spus? s-a interesat, făcând un gest de

nerăbdare. Eram la serviciu!

În definitiv, putea să fie sinceră. Doar nu ea comisese răpirea.

— Dar ieri, după ce-ați terminat serviciul? am întrebat-o, privind spre Dan, cu convingerea că este foarte curios să afle ce făcuse *mademoiselle* după ce-l lăsase cu buzele umflate, în fața magazinului „Cocor".

— Parcă v-am spus… în toate zilele săptămânii trecute, când plecam de la serviciu, făceam unele cumpărături și mă îndreptam spre casă, de unde nu mai ieșeam.

— Ce cumpărături ați făcut ieri?

— Nu-mi amintesc… Probabil ceva de mâncare.

— Și când ați ajuns acasă?

— Nu m-am uitat la ceas! mi-a răspuns enervată.

— Am să vă spun eu. V-ați înapoiat acasă după ora șapte. Ce-ați făcut până la acea oră?

În ochii ei, care mă fixau de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze, am văzut o pâlpâire de teamă, apoi i-a coborât spre rama biroului.

— Da… Acum îmi amintesc… Am umblat prin magazine… Vreau să-mi fac o rochie și m-am uitat după un material care să-mi placă… a îndrugat, după care a ridicat iar ochii spre mine și m-a privit cu siguranță.

— Și l-ați cumpărat? am luat-o eu la vale.

— Nu. N-am văzut nimic interesant. Chiar mă și

gândeam că astăzi ar trebui să mă duc pe strada Covaci, unde sunt consignațiile, mi-a replicat foarte convingătoare.

Cum nu se arăta dispusă să vorbească mai mult decât dorea, am trecut la piesa de rezistență.

— De ce ați încercat s-o ucideți pe doamna Vieru? am luat-o repede.

— Poftim…?! a exclamat, deschizând gura mare-mare, așa, ca să văd eu cât de mult a buimăcit-o enormitatea pe care o exprimasem.

— Nu auziți bine? m-am interesat, cu o compasiune care-mi era cu totul străină.

— Bine… Da' cum puteți spune?… Cum puteți spune că eu am încercat s-o… s-o ucid pe nevasta lui Gică? a bălmăjit ea, înecată de indignare.

Protestul ei era atât de convingător, încât m-am temut că am nimerit ca Irimia cu oiștea-n gard. În definitiv, tot eșafodajul meu se baza numai pe niște semnalmente furnizate de mama copilului. E drept, niște semnalmente care îi erau al naibii de specifice, dar o asemănare de persoane era departe de a se putea numi o identificare. Spre șansa mea, mi-a picat fisa mai înainte de a începe să-mi manifest ezitarea. Dacă n-are niciun amestec în afacerea pe rare o cercetez, de ce l-a fentat pe Dan în magazinul „Cocor"?

— Cum puteți spune că am vrut s-o ucid, când nici n-

o cunosc? m-a întrebat ea, parcă încurajată de tăcerea mea.

Nu i-am răspuns nimic, pentru că începuse să mă chinuiască îndoiala. Degeaba îmi serveam supoziții, când mie îmi trebuiau certitudini.

— Vă rog să vă gândiți bine, i-am spus, așa, ca să spun ceva, în timp ce ochii mei s-au îndreptat spre Dan și au început să lanseze semnale S.O.S.

O clipă s-a uitat la mine nedumerit, apoi – slavă Domnului! – a priceput. A întins mâna spre telefonul de pe biroul lui și a format cu gesturi ușoare un număr pe disc.

— Alo!… Da, eu sunt, tovarășe colonel… am spus, după ce telefonul de pe biroul meu a început să sune și am ridicat receptorul. Am înțeles. Vin imediat, am încheiat unilaterala discuție.

— Stai mult la șef? s-a interesat Dan, cu subînțeles, după ce m-am ridicat de pe scaun.

— Depinde. Sper însă că nu. Domnișoară, vă rog să mă așteptați până mă întorc. Eventual, mai gândiți-vă la ce-am discutat…

Când am dat să ies din birou, l-am văzut pe Dan, care se afla în afara câmpului ei de vedere, făcându-mi semn cu mâna să mă grăbesc.

*

Vartunian era bine dispus. Îi spusesem că vreau să

ajung repede în cartierul Drumul Taberei. N-a mai avut nevoie de alt îndemn. Cu un picior pe frână și cu celălalt apăsând ciuperca acceleratorului în podea, înghițea kilometri strecurându-se în coadă de pește printre mașinile pe care le depășea. Curând s-a oprit cu scrâșnet de frână în fața blocului în care mai fusesem în urmă cu câteva zile.

Intrând în imobil și urcând câte două trepte o dată, am ajuns în fața apartamentului care mă interesa și am apăsat pe butonul soneriei. Văzând că nu-mi răspunde nimeni, am întins din nou mâna spre sonerie. Dar n-a mai fost necesar să apăs pe buton. Am auzit din dosul ușii un târșâit de încălțăminte.

— Se mai fașeți? s-a interesat Maria Gâlmă, după ce, deschizând ușa, a dat cu ochii de mine.

— Așe, ș-așe, i-am răspuns în glumă. Aș vrea să vorbesc cu doamna.

— Îi la copii, la școală.

— Unde se află această școală? am întrebat nerăbdător.

— Nu știu să zic, da' știu s-arăt.

— Bine. Îmbracă-te și hai să-mi arăți. Dar repede, te rog!

În ciuda îndemnului meu, lălâiei tot i-au trebuit câteva minute bune până să-și facă din nou apariția în pragul ușii.

Instituția care mă interesa se afla foarte aproape. După ce am coborât din mașină, i-am spus lui Vartunian s-o ducă acasă pe Maria și să vină înapoi.

Am urcat imediat treptele clădirii și am intrat. Chiar dacă aș fi fost orb și tot aș fi știut că am nimerit într-o școală. Mirosul de creolină era prea specific, pentru a mă putea înșela. Ușor emoționat, ca pe vremea când eram școlar și veneam cu temele neînvățate, am privit de-a lungul culoarului. Nu era nici țipenie de vreo ființă vie, pentru a cere relații. Resemnat, am pornit pe cont propriu în căutarea unei anumite uși. Ajutat de spiritul meu de observație, am reușit să văd tăblița pe care scria: „Cancelaria". Abia după ce am străbătut de două ori culoarul, fără s-o remarc.

Am bătut în tablieră, și, după ce am fost întâmpinat cu un „Intră!", m-am conformat invitației.

Lângă o masă lungă, împresurată de nenumărate scaune, o femeie, ținând în mână un stilou, stătea aplecată asupra unui catalog și capul întors spre mine. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, brunetă cu trăsături plăcute.

— Sărut mâna. O caut pe profesoara Vieru, am spus.

— Regret, dar e la oră… Și o să trebuiască să mai așteptați, pentru că abia a sunat de intrare.

— Aveam o problemă cu caracter de urgență… i-am spus cu necaz.

— Cum se numește copilul dumneavoastră? a vrut ea să știe.

— Poftim?… m-am mirat eu.

— Sunt Liliana Dumitru, diriginta clasei și cunosc toți copiii, mi-a explicat, văzând cum o privesc Cum se numește?

— Regret, dar nu pentru asta am venit, am zis, pricepând că mă ia drept un părinte care a venit să se intereseze de situația școlară a odraslei. Sunt de la miliție.

— Ah! Ați venit pentru Săndel? a fost rândul ei să se mire.

Am confirmat.

— Numai o clipă. Imediat mă duc s-o chem… a spus, trecând pe lângă mine și ieșind pe ușă.

În următoarele treizeci de secunde, și-a făcut apariția doamna Vieru.

— L-ați găsit? m-a întrebat din ușă, apăsându-se cu mâna pe piept, pentru a încerca să-și domine respirația sacadată.

— Am găsit o urmă care sper să ne ducă la copil, am anunțat-o.

— Speram că mi l-ați adus… a zis clătinându-și capul într-un gest de dezamăgire.

— S-ar putea să-l găsim repede, am încurajat-o, după ce am lăsat capul spre umăr, într-un gest de regret. În

acest scop, am nevoie de prezența dumneavoastră. Puteți pleca de la școală pentru o oră, o oră și jumătate?

— Pentru ce? m-a întrebat intrigată.

Când mi-am terminat explicația, s-a înapoiat la clasa de unde o scosesem, pentru a o ruga pe dirigintă s-o suplinească în continuare.

În timp ce așteptam să se înapoieze, am zărit un post telefonic pe masă. M-am grăbit să ridic receptorul și să formez numărul lui Dan.

*

Intrați în Inspectorat, am condus-o pe doamna Vieru spre biroul nostru. Ajunși la destinație, mai înainte de a deschide, m-am oprit și i-am reamintit însoțitoarei mele schema despre care-i vorbisem pe drum. M-a asigurat că a înțeles perfect ce doresc de la ea, iar eu am apăsat pe clanță și mi-am strecurat capul prin ușa întredeschisă. Dan respectase întocmai instrucțiunile pe care i le dădusem prin telefon.

În mijlocul încăperii se aflau opt femei tinere, înșirate cot la cot, ca la concursurile de alegere a unei „Miss", mai puțin faptul că nu erau despuiate, pentru a-și expune farmecele…

Am deschis ușa până la perete, m-am retras cu un pas și am invitat-o pe doamna Vieru să intre înaintea mea. După ce s-a conformat, eu am rămas lângă prima femeie. Dan făcea același lucru, dar lângă ultima

„concurentă”.

Doamna Vieru, depășindu-mă, a înaintat spre Dan, trecând șirul în revistă, precum un comandant trupa înainte de deschiderea paradei.

A mers fără ezitare până la a șasea femeie, când s-a oprit, i-a pus mâna pe umăr și, întorcându-și capul spre mine, m-a anunțat:

— Ea este femeia care a încercat să mă strângă de gât.

Ehei! Ce coincidență a naibii! Persoana împricinată nu era alta decât chiar domnișoara Diana Tornea!

— Ce-aveți cu mine?! Nu vă cunosc! a protestat ea, albă la față, către doamna Vieru.

— Sunteți convinsă? am întrebat, pentru a satisface partea formală a operației pe care noi o numim: „Identificarea din grup”.

— Da, sunt convinsă. Ea este Mariana, femeia despre care v-am vorbit! a confirmat ea, cu o convingere fermă.

— Ai întocmit procesul-verbal? l-am întrebat pe Dan.

— Da, consemnând totodată că Diana Tornea și-a ales singură poziția a șasea în grup.

— Mulțumindu-vă pentru sprijinul pe care ni l-ați acordat, vă rog să semnați procesul-verbal al desfășurării acțiunii de identificare la care ați participat, le-am rugat pe cele șapte necunoscute.

Câteva minute mai târziu, când femeile care ne ajutaseră au plecat la serviciul circulației, de unde le

culesese Dan, m-am adresat doamnei Vieru:

— Puteți să vă întoarceți la școală. Mașina cu care am venit vă așteaptă la ieșire. De restul, ne ocupăm noi, am asigurat-o.

A dat din cap cu înțelegere, pe când ochii ei mă priveau cu o disperată implorare.

După ce am condus-o până la ușă, m-am întors spre biroul meu.

— Diana, ia loc, am poftit-o, arătându-i scaunul din fața mesei mele de lucru.

S-a conformat, așezându-se pe marginea scaunului într-o atitudine de arțag.

— Vezi, minciuna nu merge departe, am mustrat-o în zeflemea. Spuneai că n-o cunoști pe doamna Vieru și, când colo, tu te-ai dus s-o omori…

— Nu-i adevărat! Minte! m-a întrerupt, cu ochii îngustați de furie. N-o cunosc și n-am văzut-o niciodată!…

— Diana, nu ridica tonul! i-am atras atenția cu asprime.

— Dar nu-i adevă…

— Tentativa de omor se pedepsește cu până la zece ani de închisoare! am avertizat-o.

Pentru o fracțiune de secundă, a făcut ochii mari, de spaimă, apoi, înmuiată a spus:

— Nu e adevărat!… N-am vrut s-o omor…

— Dar acasă la ea ai fost?

— Da, însă n-am vrut și nici n-am încercat s-o omor…

— Pentru ce te-ai dus la doamna Vieru?

Și-a lăsat capul în jos și a început să vorbească cu opinteli:

— Tot timpul m-am întrebat ce fel de femeie este Mioara… Voiam să știu ce fel de om este… Gică îmi vorbea întotdeauna frumos despre ea și copil… Era firesc să știu de ce, dacă erau atât de perfecți, s-a ajuns totuși la despărțire. Nu? m-a luat ca drept martor, ridicându-și capul și privindu-mă întrebător.

— Te rog să continui relatarea, am îndemnat-o, omițând să-mi exprim opinia.

— În urmă cu câteva luni, a spus, lăsându-și capul iar în jos… cred că era prin noiembrie… M-am decis să mă duc în cartierul Drumul Taberei și să văd blocul în care a locuit Gică… Cunoșteam numai strada, nu și numărul… Dar intrând în mai multe blocuri și consultând listele pentru plata întreținerii, am descoperit unde locuiește familia Vieru… În acel moment nu știu ce s-a întâmplat cu mine… a zis, ridicându-și capul, lipindu-și o palmă de frunte și fixând cu privirea absentă, peretele din spatele meu, ca și cum ar fi căzut în transă.

Văzând că tace, și temându-mă că începe să se converseze cu vreun spirit, m-am văzut nevoit s-o ajut

să-și regăsească șirul povestirii:

— Deci, ai aflat unde locuiește doamna Vieru. Și apoi?

— M-am trezit deodată cu mâna pe soneria apartamentului… Am vrut să fug… Să cobor repede scara și să ies în stradă… În momentul acela, s-a deschis însă ușa, și am văzut-o pe doamna Vieru…

— De unde știai că este doamna Vieru? Dacă n-o mai văzuseși niciodată? m-am grăbit s-o întreb.

— Atunci, pe moment n-am știut, dar, după ce m-a poftit în casa, am făcut cunoștință, a explicat ea, fără nicio ezitare, ceea ce nu însemna însă că o și cred.

— Cum ai convins-o să te primească în casă?

— De fapt, m-a invitat mai înainte de a fi apucat să-i spun ceva. Cum m-a văzut, a spus că știe cine sunt și m-a poftit să intru.

— De unde te cunoștea? am vrut să știu, deoarece afirmația pe care o făcea nu rima cu declarația Mioarei Vieru.

— Spunea că m-a văzut de câteva ori ne stradă împreună cu Gică.

— Despre ce-ați discutat?

S-a apucat să-mi povestească despre ce au vorbit, adăugând că după venirea prietenului gazdei ea a plecat.

Ascultând-o, am avut satisfacția să constat că barem la acest capitol relatările celor două femei concordă.

— …Deci, a spus în încheiere, nicio clipă nu m-am gândit să-i fac vreun rău… Voiam de la ea niște răspunsuri la întrebările care mă chinuiau… Simțeam nevoia să aflu cauza despărțirii lor… În ce au constat neînțelegerile dintre ei… Și, bineînțeles, ce fel de om era Gică… Vă rog să mă credeți că n-am încercat să-i fac niciun rău… Ce dovadă mai bună vreți, decât aceea că la despărțire ne-am sărutat? m-a întrebat, aruncând în joc un argument forte, dar eu, nefiind de față la scena respectivă, nu m-am simțit obligat să-l iau ca atare.

Probabil, dându-și seama că n-a reușit să mă convingă cine-știe ce, a apelat la un alt argument:

— Dacă nu mă credeți, vă rog să stați de vorbă și cu prietenul ei, deoarece acesta a rămas acolo după plecarea mea.

— E foarte adevărat ce spui, i-am dat dreptate. Doar nu puteai să atentezi la viața doamnei Vieru, de față cu prietenul acesteia…

— Vedeți, deci, că am dreptate? s-a grăbit ea să se bucure.

— …De aceea, după ce ai părăsit apartamentul, ai rămas în stradă și ai așteptat ca bărbatul care ți-a încurcat socotelile să plece…

— Nu-i adevărat! a protestat ea ultragiată.

— …Când l-ai văzut ieșind din bloc, ai revenit… Și pentru ce ai încercat să faci când ai revenit, te afli acum

aici! am spus, fără să țin seama de întreruperea ei.

— Nu-i adevărat! s-a opus din nou, astupându-și gura cu palma, pentru a-mi demonstra că excentricitatea susținerii mele o uluise.

— Ba da, e adevărat. Și pentru că este adevărat, te anunț că din acest moment te afli sub stare de arest, sub învinuirea de tentativă de omor, i-am comunicat cu răceală.

— Nu! N-aveți voie! E un abuz și veți da socoteală pentru asta! a strigat, sărind de pe scaun de parcă s-ar fi ejectat.

— Să nu mai ridici tonul! am avertizat-o cu severitate. Iar de pe scaun, te ridici numai când îți voi spune eu! Stai jos!

Surprinsă de asprimea mea, m-a privit dezorientată și s-a lăsat să alunece ușor înapoi pe scaun.

— Diana, când l-ai văzut ultima dată pe Săndel? am întrebat-o, readoptând tonul amical.

— Pe cine? a spus ea, ca și cum nu m-ar fi auzit bine.

— Pe copilul soților Vieru.

— Nu l-am văzut niciodată! mi-a comunicat, foarte convinsă.

— Dan, am spus, ridicând capul spre colegul meu, aș vrea să-i dăm un răgaz pentru a se putea gândi bine la răspunsul pe care-l aștept de la ea. Predă-o la arest!

— Veți da socoteală pentru această ilegalitate… a

spus, pe când, făcând un gest de indiferență, s-a ridicat de pe scaun, în același timp cu Dan.

— Diana… i-am spus, când Dan i-a deschis ușa.

S-a întors cu fața spre mine și a schițat un zâmbet ironic, probabil imaginându-și că amenințarea ei și-a făcut efectul și-i voi da drumul să plece.

— Azi dimineață, ai avut amabilitatea să-mi enumeri toate rudele și toți prietenii tăi. Acum, te rog să-mi spui care dintre aceste persoane are următoarele semnalmente… am spus, descriindu-l, după datele furnizate de Maria Gâlmă, pe individul care răpise copilul.

A făcut-o pe gânditoarea, cam atât cât era nevoie pentru a mă convinge de bunele ei intenții, apoi, clătinând capul, m-a informat pe un ton de regret:

— Persoana de care mi-ați vorbit îmi este complet necunoscută.

Cum întrebarea mea avusese numai un caracter formal, deoarece ar fi fost caraghios să-mi imaginez că ea, care-și susține cu dârzenie nevinovăția, ar putea să-și indice complicele, răspunsul primit nu m-a afectat câtuși de puțin.

— Ești convinsă? am mai insistat o dată, așa, ca să mă aflu în treabă.

A spus că este, iar eu l-am rugat pe Dan s-o predea la arest.

— E al naibii de tare. O să ne alegem cu un icter până reușim s-o dăm gata… a spus Dan, vitriolat, reintrând în birou. Ce meserie scârboasă avem…

— Scârboasă sau nu, trebuie să ne-o facem! Mai ales că alta, mai bună, tot n-avem, am apreciat, săltând din umeri cu resemnare.

A tras un oftat din rărunchi și s-a întrebat cu glas tare:

— Care o fi mobilul răpirii?

— Dacă l-am cunoaște, sunt convins că am putea ajunge foarte repede la copil… l-am aprobat. Dar, din păcate, nu-i cazul.

— Și cu „domnișoara" ce facem? și-a adus aminte să mă întrebe, arătând cu capul spre ușă, pe unde o scosese pe Diana Tornea.

— Domnișoara, după toate aparențele, este implicată în răpire. Nu știm nici cum, nici pentru ce. Dar știm, în schimb, că modul în care a acționat până acum o impune ca pe o suspectă de prima mână… Și dacă nu suntem încă în stare să-i dovedim participarea la răpire, putem, în compensație, s-o anchetăm în stare de reținere pentru tentativa de omor comisă împotriva mamei copilului. Și asta este foarte bine, pentru că, stând în arest, îi creăm toate condițiile de care are nevoie ca să mediteze, până se va decide să renunțe la discreția demonstrată până acum.

— Și până se va hotărî să coopereze, ce facem?

Așteptăm?

— Nu, asta în niciun caz. În timp ce ea va cugeta, noi vom încerca să-l depistăm pe autorul răpirii.

— Unde? Printre persoanele din anturajul ei?

— Bravo! Ai văzut că știi? am glumit cu amărăciune, pe când, sprijinindu-mi mâinile pe rama biroului, m-am ridicat de pe scaun.

— Nu mergem să mâncăm? E ora două și jumătate… a constatat el, cu subînțeles.

— Asta e cea mai potrivită oră de vizite, l-am contrat și, având grijă să nu remarc privirea lui dezaprobatoare, am pornit spre ușă.

Miercuri 3 aprilie

Era două după-amiază și mă săturasem până peste cap de vizitele pe care le făceam relațiilor bănuitei. De ieri și până azi, am bătut la paisprezece uși, purtând tot atâtea conversații. Și, bineînțeles, nimeni n-o văzuse pe Diana în compania unui copil și cu toții mi-au declarat, după ce le-am furnizat semnalmentele răpitorului, că habar n-au cine ar putea fi individul împricinat.

Eram atât de descurajat, încât am considerat că a venit momentul să-mi spun câteva cuvinte de îmbărbătare. Dar n-am mai avut când să mi le adresez, deoarece ușa în fața căreia mă aflam a binevoit să se deschidă.

— Pe cine căutați matale? m-a chestionat o bătrână slabă și gârbovită de greutatea celor vreo optzeci de ani pe care părea să-i aibă, cu ochii spre statura impunătoare a colaboratorului meu.

— Aș vrea să discut cu familia Tornea, am spus.

— Pe cine căutați matale? a repetat pe când își împingea cu palma deschisă pavilionul urechii stângi spre înainte și-și întorcea privirea spre gura mea.

Ei, fir-ar să fie! După cât eram de cătrănit, numai un dialog cu o surdă îmi mai lipsea. Resemnat, spunându-mi că în meseria mea numai arareori se întâmplă să-ți poți alege singur interlocutorii, m-am decis să apelez la unica metodă capabilă să ajute la o eventuală comunicare cu ea. În consecință, mi-am repetat dorința, de data asta cu o voce atât de puternică, încât, sunt sigur, aș fi putut lăsa năuc de invidie chiar și un șef de echipaj de pe o navă de pirați. Bineînțeles, dacă ea ar fi continuat să navigheze și în apele erei submarinelor atomice!

— Aud? a răspuns ea, împingându-și și mai mult urechea spre mine.

Am întors capul spre Dan, pentru a-i da posibilitatea să vadă și el cum arată un om care, deși adus pe culmea disperării, continuă să afișeze un aer de totală solicitudine. Dar nu pentru mult timp!

— Hai în altă parte. Aici revenim mai târziu, mi-a

sugerat el, încreţindu-şi nasul într-un gest de silă.

Primul drum pe care l-am făcut ieri, când am început să mergem cu colindul la rudele şi cunoştinţele Dianei, a fost, cum era şi firesc, la domiciliul ei. Dar nu ne-a răspuns nimeni. Astăzi am găsit pe cineva acasă, însă ce folos? Situaţia nu diferea cu nimic faţă de cea de la vizita anterioară, când n-am avut cu cine sta de vorbă.

— Ai dreptate, Dane, am fost nevoit să admit.

Întrucât pierdusem speranţele că m-ar putea auzi, mi-am luat rămas bun printr-o înclinare de tip prusac. Apoi, fără să mai aştept urarea de „drum bun", m-am răsucit şi am pornit, lansat, spre scări.

— Ia vezi tu pe cine caută ăştia!… Că io nu-nţeleg ce zice… am auzit în spate vocea bătrânei, exact când puneam piciorul pe prima treaptă a scării.

— Ce doriţi? s-a interesat o voce masculină, chiar în momentul în care eu, oprit în capul scării, am întors capul spre uşa pe care tocmai o abandonasem.

Un tip înalt stătea cu un braţ petrecut după umerii bătrânei şi mă examina cercetător. Era bine legat, brunet şi avea în jur de patruzeci şi cinci de ani.

— Aş vrea să discut cu cineva din familia Tornea, am spus, apropiindu-mă de uşă.

— În ce problemă? Sunt Tornea Costică, a zis el.

— Tatăl Dianei?

— Da. Cine sunteţi dumneavoastră? m-a consultat,

încruntându-se.

— Suntem ofițeri de miliție.

— S-a întâmplat ceva cu Diana? a întrebat, arătându-se speriat.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Vă rog să poftiți, a zis, trăgând-o repede pe bătrână din ușă, pentru a ne face loc să intrăm.

L-am urmat pe un culoar, am lăsat în urmă ușa unei bucătării și am intrat într-o cameră de trecere, mobilată ca sufragerie, plus un divan de o persoană, sprijinit lângă unul din pereți. În față, printr-o ușă deschisă, se zărea un mic vestibul.

— Ce i s-a întâmplat Dianei? s-a grăbit să întrebe gazda, după ce ne-am așezat pe scaunele din jurul mesei. Ieri-dimineață a plecat la serviciu și azi-noapte n-a dormit acasă…

— Este reținută la miliție.

— Unde-i Diana? a intervenit bătrâna, care, așezându-se odată cu noi în jurul mesei, se străduia să înțeleagă despre ce vorbim, privind când buzele mele, când pe cele ale lui Costică Tornea. Pe Dan nu-l băga în seamă, pentru că nu se manifesta.

— Diana la miliție?! a exclamat surprinsă gazda, fără să țină seama de întrebarea bătrânei. Pentru ce?

— Este cercetată pentru atentare la viața unei persoane.

— Cum adică? s-a arătat el străin de termen.

— A încercat să omoare o femeie, am precizat.

— Ce face?!… Vreți să spuneți că Diana a vrut să omoare pe cineva?!

Am dat din cap că da.

— Dar e absurd! a spus, privindu-mă cu speranța că-i voi confirma afirmația.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dau o astfel de veste. Din păcate, lucrurile stau așa cum v-am spus.

— Ce zice ăsta?! a spus bătrâna, exasperată că nu pricepe nimic, lovindu-l cu cotul pe Tornea.

— Zice că Diana a vrut să omoare pe cineva! i-a strigat el, enervat, apoi, întorcând capul spre mine, m-a întrebat: Pe cine a vrut să omoare?

— Nu-i adevărat! Ăsta minte! a intrat bătrâna pe fir, uitându-se la mine ca o leoaică indignată de modul în care-i trag puii de coadă.

— Pe soția maiorului Vieru, i-am răspuns lui Tornea, fără să-i mai acord atenție-bătrânei.

— Pe nevasta lui Gică?!… a spus aiurit. Da' ce-a avut cu ea?

— Deocamdată nu știm, i-am răspuns cu sinceritate.

— Când o afla mama ei… a spus cu disperare, apucându-și capul între palme și înclinându-l în stânga și în dreapta.

— Ați avea ceva împotrivă dacă mi-aș arunca o

privire prin casă?

Demoralizat, mi-a răspuns printr-un gest de indiferență și s-a ridicat de pe scaun.

Am făcut și eu același lucru și l-am urmat spre vestibulul pe care-l remarcasem la intrarea în sufragerie. Când am ajuns la destinație, am văzut două dormitoare, unul la stânga și altul la dreapta, iar între ele camera de baie.

— Cine doarme aici? am întrebat, arătând spre încăperea din stânga.

— Eu și soția mea.

— Și aici? am arătat spre dreapta.

— Diana.

— Dânsa unde doarme? l-am întrebat, privind spre bătrână, care, în pofida faptului că nu pricepea nimic din discuția noastră, se ținea cu consecvență după noi.

— Pe dormeza din sufragerie, a răspuns, arătând cu mâna întinsă spre încăperea pe care tocmai o părăsisem.

Deși nu sunt o somitate în probleme de aritmetică, am reușit totuși să remarc că nu iese socoteala. Drept care, fără niciun complex, am întrebat:

— Maiorul Vieru unde doarme?

— Aici, cu Diana, a arătat spre dreapta, după ce în prealabil s-a arătat a fi pus în încurcătură și s-a împurpurat la față. Întrucât trebuie să se căsătorească, n-am văzut nimic rău în asta, s-a simțit obligat să-mi

explice.

Am întâlnit privirea lui Dan, care-mi zâmbea amuzat. Am priceput că se referă la pretenția Dianei de a-i spune domnișoară. Dar cum această situație nu mă interesa câtuși de puțin, m-am adresat gazdei:

— Sunteți de acord să… să verificăm această cameră? am zis, ezitând să pronunț cuvântul percheziție.

— Dacă doriți… a consimțit el, deprimat.

Ne-am apucat de treabă, deși, trebuie să mărturisesc, habar n-aveam ce anume trebuie să caut. Jumătate de oră mai târziu, percheziția era terminată, iar eu țineam în mână o agendă micuță, găsită într-o poșetă veche.

— Am să vă rog să-mi permiteți s-o iau cu mine, i-am spus gazdei, arătându-i respectivul trofeu.

— Luați ce vreți… mi-a răspuns cu amărăciune.

— Acum am să vă rog să-mi spuneți cine sunt prietenii Dianei, i-am cerut, după ce, revenind în sufragerie, ne-am așezat la masă.

— Singurul ei prieten este Gică… cu care, așa cum v-am spus, urmează să se căsătorească… a zis, ducând pe furiș mâna la ochi și ștergându-și o lacrimă.

— Și înainte de a-l fi cunoscut pe maiorul Vieru, cu cine era prietenă? am întrebat repede, pentru a nu-i da răgaz să izbucnească în plâns.

— Nu știu. Acasă n-aducea pe nimeni.

— Vă rog să-mi spuneți dacă cunoașteți această

persoană… și i-am dat semnalmentele răpitorului lui Săndel.

A dat din cap că nu cunoaște.

Era atât de disperat, încât mi s-a făcut milă de el și m-am decis să nu-l mai chinuiesc. Dar nu mai înainte de a-i cere să-mi enumere rudele și prietenii familiei sale.

Lista pe care mi-a furnizat-o n-a adăugat alte persoane față de cele semnalate deja în declarația Dianei.

— Aș putea să vin și să-i aduc ceva de mâncare? m-a întrebat, când am ieșit din apartament.

— Nu vă faceți probleme. Are tot ce-i trebuie…

*

La ora trei și jumătate, am intrat în birou și, rupți de oboseală, am aterizat fără nicio ezitare pe scaunele noastre.

— Avem niște telexuri! a constatat Dan, ridicând de pe biroul lui câteva hârtii și examinându-le.

— Inspectoratul județean? am întrebat, gândindu-mă că ar fi fost timpul să ni se transmită rezultatul cercetărilor întreprinse asupra relațiilor din provincie a persoanelor susceptibile să fie implicate în răpirea copilului.

— Ai ghicit! mi-a confirmat prezumția. Dar, bineînțeles, nimic! Toți cei verificați sunt „curați”. Oare chiar așa o fi…? a spus, scoțându-și, gânditor, bricheta

din buzunar și așezând-o pe masă.

— Ai motive să crezi că oamenii de la Inspectoratul județean au trecut pe alături de problemă?

— Se poate exclude o astfel de eventualitate?

— O faci pe oracolul de la Delfi? Ba-i laie, ba-i bălaie!

— Parcă mai știu eu cum e… a spus el, dând din cap necăjit.

— Copilul trebuie să fie în București… am gândit cu glas tare, scoțând din buzunar agenda pe care o luasem din casa Dianei.

— Oi fi cumva rabinul de la Buhuși! s-a grăbit Dan să-și ia revanșa.

— Mă gândesc, am spus, fără să reținca mă ia peste picior, că în răpire sunt implicați numai Diana și individul pe care-l căutăm…

— Poate că da, poate că nu. Dar, mă rog, unde vrei să ajungi?

— Admițând că ipoteza mea este corectă, se poate trage concluzia că băiețelul n-a părăsit capitala.

— Nu prea înțeleg acest raționament, a spus Dan, răsfrângându-și a mirare buzele.

— Atât modul în care a știut s-o plimbe pe însoțitoarea copilului pe străzile Bucureștiului, cât și faptul că răpitorul era o figură cunoscută la restaurantul „Stadion”, demonstrează că este localnic. Despre Diana n-avem ce să mai vorbim, este și…

— Și ce-i cu asta? s-a grăbit să mă întrerupă, intrigat.

— Unde pot sechestra doi infractori bucureșteni un copil mai bine ca în București? Eu, cel puțin, transpus în situația lor, așa aș fi făcut.

— S-ar putea să ai dreptate… a admis el. Un oraș cu două milioane de locuitori oferă, în mod indiscutabil, ascunzători cu mult mai sigure decât un cătun sau un orășel oarecare de provincie, unde prezența unui copil străin poate fi sesizată cu mai multă ușurință.

— Iar dacă adăugăm și misterioasa ei dispariție din ziua când ți-a scăpat de sub supraveghere în magazinul „Cocor", se poate admite că a șters-o pentru a se duce acolo unde a sechestrat copilul…

— …Și în trei ore n-ar fi putut să-și atingă scopul, dacă ascunzătoarea nu s-ar fi aflat în București! m-a completat el, prinzându-mi raționamentul.

— Exact!

— Oare, faptul că am ajuns la concluzia că băiețelul se află undeva în București, ne ușurează sarcina depistării lui? a zis Dan, punându-mi astfel o întrebare de încuietoare.

— Nu ne ușurează munca, e adevărat. În schimb, o precizează. Și asta e foarte bine, deoarece știm că nu mai trebuie să ne punem nicio nădejde în investigațiile întreprinse în provincie. Totul e pe seama noastră.

— Și până acum n-a fost? m-a chestionat el, pufăind

în silă.

Cum nu puteam spune că n-are dreptate, am lăsat capul în jos, cu care ocazie, am văzut agenda pe care o țineam în mână.

— Ocupă-te de ea! și i-am aruncat-o pe birou. Persoanele pe care le-am contactat deja, firesc, nu se interesează. Deci, extragi numai nume care apar pentru prima dată.

— Gata, șefu'! a spus, deschizându-și notesul în timp ce se apuca să răsfoiască agenda.

— Până termini, eu dau o fugă să văd dacă a fost capturat cel de-al treilea membru al bandei de tâlhari de care am început să ne ocupăm săptămâna trecută.

— Aoleu!… De ăștia și uitasem… a mărturisit el, ridicându-și ochii din notes și ciocănindu-și tâmpla cu un deget.

— Păi, nenea șefu' de ce-i aici, ca să te lase în păcatul uitării? Nici gând! am zis, făcând haz de necaz.

— Cu un șef care exală atâta optimism, cum să n-ai moralul ridicat… până la zenit, a remarcat, clătinându-și capul într-un gest de dezamăgire.

— Sus capul, Dane! Fii bărbat. Am rezolvat noi probleme mai grele și ne-om speria acum? Ocupă-te de ce ți-am zis, iar eu dau o fuguță la infractori, pentru a încerca să aplic în cercetarea penală infailibila metodă

jandarova [8] . Dacă experimentul reușește, brevetăm metoda și ne apucăm să lucrăm, simultan, la mai multe cazuri odată… am spus, pornind spre ușă.

*

— Cum e? m-a luat Dan în primire, când am revenit în birou.

— E în regulă. A fost arestat și cel de-al treilea. Iar acum, pentru a-și dovedi dorința de colaborare, își scriu cu siguranță declarațiile. Bineînțeles, fără să omită să arate că vinovat de ce s-a întâmplat este numai cel care i-a instigat. Ceea ce, principial, este adevărat. Numai că fiecare dintre ei susține că altul decât el a organizat lovitura.

— Dacă la vechiul și eficientul principiu *cherchez la femme* [9] adăugăm și faptul că numai balerina știa de dolarii din casa prietenei ei, lucrurile sunt foarte clare. Ea este instigatoarea.

— Susține că, într-adevăr, le-a vorbit complicilor ei despre bani, dar numai așa, ca despre un fapt divers. Planul loviturii a pornit de la derbedei… Să lăsăm însă povestea asta, că nu arde. Ai terminat cu agenda?

— Da… Am selecționat vreo patruzeci de nume și

---

[8] Din metodele de munca ale stahanoviştilor Şestakov, Kotlear şi Antonina Jandarova, presupunea preluarea turei de lucru din mers, fără pauza.

[9] Se traduce literar prin „Căutați femeia”, iar literar și liber ar fi „Aici trebuie să fie o femeie la mijloc”.

numere de telefon.

— Perfect… am zis, privindu-mi ceasul. E ora patru, așa că am putea face o vizită la Telefoane, pentru a cere adresele posesorilor aparatelor respective.

Mi-a confirmat inițiativa printr-o înclinare a capului și, cu un aer preocupat, a spus:

— E ceva care mă intrigă… Există un nume „George P.”, cu numărul de telefon atât de șters cu pixul, că s-a rupt și fila agendei.

— Cum numai ea ar putea să ne spună unde este acest Gheorghe cu numele tradus în englezește, dă un telefon la arest să ne-o trimită sus.

— Să știți că am cam început să mă plictisesc! m-a anunțat ea, înfuriată, de îndată ce a pătruns în birou.

— Zău? E plictiseală la arest? m-am mirat eu.

— V-aș ruga să vă rezervați ironiile pentru prietenii dumneavoastră! a replicat cu dârzenie. Oare abuzul dumneavoastră n-are nicio limită?!

— Abuzul de care mă învinuiești se referă la reținerea ta în arestul preventiv? am întrebat-o, așa, ca să știu cu ce picior încep tangoul.

— Bineînțeles! Legea vă obligă să vă formulați acuzația pe care mi-o aduceți…

— Diana, ți-am comunicat deja că ești cercetată sub acuzația de tentativă de omor! am întrerupt-o, apoi, adoptând o atitudine ezitantă, am întrebat-o: Tu știi

cumva că ar trebui să-ți aduc o altă învinuire, cu mult mai gravă?

— Mioara Vieru minte dacă susține că am vrut s-o omor! a protestat, omițând să răspundă la întrebarea mea meșteșugită.

— Cum asta ai mai spus-o, să trecem la altceva. Am făcut o vizită la tine acasă… am început să-i spun.

— Ce-ați căutat la mine acasă?! m-a întrerupt țâfnoasă.

— Întrebări, numai noi punem! am repezit-o. Cine este George, George P.?

— George… a repetat ea, adoptând o atitudine mirată.

— Exact!

— Nu cunosc… m-a anunțat, după ce mai înainte s-a încruntat și a privit în gol, pentru a-mi demonstra că a cugetat cu toată bunăvoința.

Dan, atent la discuție, s-a săltat ușor de pe scaunul său, s-a apropiat, mi-a pus pe birou agenda și, tot atât de discret, s-a înapoiat la locul lui.

Ea a privit obiectul care apăruse pe masa mea de lucru, apoi a ridicat mirată ochii spre mine.

— O cunoști? am vrut să știu.

— Da, a admis, contrariată. Ce caută agenda mea la dumneavoastră?

Fără să-i răspund, am deschis agenda la litera G și am

întors-o spre ea, întrebând-o:

— Cine este acest George P.?

A privit, ca și cum atunci vedea pentru prima dată acel nume și a ridicat din umeri că nu știe.

— Nu-i scrisul tău?

A clătinat capul că parcă n-ar fi.

— Crezi că e nevoie să apelăm la laboratorul nostru de grafologie? am consultat-o.

— Ah! Acum îmi amintesc… a spus, lovindu-și fruntea cu palma. E numele unui tip care m-a agățat pe stradă, în urmă cu vreo doi ani… Era atât de insistent, încât, pentru a putea scăpa de el, m-am văzut nevoită să-mi notez numărul de telefon pe care mi l-a dat. Când am ajuns însă acasă, l-am șters, pentru că persoana lui, oricum, nu mă interesa.

— Inițiala „P". Ce nume reprezintă? am întrebat, pentru că, în ciuda faptului că explicația ei părea rezonabilă, aveam impresia că discuția despre necunoscut nu-i făcea nicio plăcere, ceea ce în meseria mea reprezintă un semn de bun augur.

A ridicat din umeri, probabil pentru a-mi spune că nu-și mai amintește. Dar n-a mai avut când. Ușa biroului s-a deschis până la perete, pentru a-i da posibilitatea unui bărbat să mă privească din pragul ei. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, statura potrivită, bine legat, figura rotundă și ochii căprui, ascunși

îndărătul unei perechi de ochelari cu rame nichelate.

— Nicule, m-ai omorât cu dolarii ăia ai tăi, de săptămâna trecută! m-a anunțat, vitriolat, maiorul Gavrilă.

— Te pomenești că păgubașa nu prea s-a înghesuit să admită că i-au aparținut ei? l-am întrebat, privind amuzat spre Dan.

— Chiar deloc! Decât să admită că sunt ai ei, pentru ca apoi să trebuiască să explice de unde i-a avut, prefera să le respingă paternitatea, pardon maternitatea.

Am ridicat din umeri, într-un gest de compasiune.

— Cum mă descurc? a zis, măturând cu o privire absentă încăperea.

— Cred că va trebui să te rezumi la ce ți-am dat eu. În rest, stai cu ochii pe ea. Poate că o prinzi într-un flagrant delict. Cred că nu mi-a auzit sfatul, deoarece, în timp ce vorbeam, ochii i s-au oprit pe profilul ca de medalie al Dianei. De unde la început a privit-o cu indiferență, ca pe un scaun, brusc, ochii i-au devenit pătrunzători.

Cum nu-l știam afemeiat, m-am uitat la el contrariat. Dar nu m-a văzut, continua să-mi observe preocupat clienta.

Când vream să-l rog să închidă ușa pe dinafară, că face curent, s-a pus în mișcare. S-a apropiat de biroul meu și a privit-o din față pe Diana, care, intrigată de insistenta cu care o examina, a ridicat capul spre el.

— Fetițo, îți dau un sfat. Derbedeul cu care te-am văzut luni seara stând de vorbă în fața poștei Vitan, este un escroc. În afară de faptul că este căsătorit, mai este și „logodnic de profesie". Ferește-te de el, că altfel vii plângând la mine după banii pe care ți i-a luat, a sfătuit-o părintește maiorul Gavrilă.

Mărturisesc că avertismentul lui intempestiv m-a luat pe nepusă masă. N-am înțeles despre ce escroc vorbește, apoi mi-a căzut fisa, deodată. Gavrilă o văzuse pe Diana, după ce-l lăsase mască pe Dan la „Cocorul". Și o remarcase discutând cu un infractor. Oare, cu ce rima această treabă? Cum nu puteam răspunde la această întrebare, m-am decis să fac demersurile necesare satisfacerii curiozității mele:

— Nicule, cum se numește escrocul?

— Grigore Pavel, zis George Papadopol, că sună mai intelectual.

— „George P."? am întors capul spre ea, în timp ce băteam cu degetul în agenda de pe birou.

— Nu, e altul, a spus cu convingere.

— Și Grigore Pavel cine este?

— Nu știu… a început ea șovăitor. Ah! Acum știu. Mi-am amintit… Era un tip care a încercat să intre în vorbă cu mine, dar l-am trimis la plimbare…

Colegul meu, care între timp pricepuse că tânăra din fața biroului meu nu era o păgubașă, ci o cercetată, a

intervenit:

— În cele aproximativ zece minute cât ați stat de vorbă, n-am avut impresia că nu vă cunoașteți! Și cu atât mai puțin că el a încercat să te acosteze și că dumneata l-ai trimis la plimbare…

— Ce-ai căutat la poșta Vitan? am luat-o eu altfel.

— M-am dus să plătesc telefonul, a răspuns cu promptitudine.

— Ce număr de telefon ai?

A precizat numărul.

— Numărul tău nu aparține de centrala Vitan, am constatat.

— Dar n-am plătit pentru mine, ci pentru o colegă de-a mea.

— Ești grozavă, dacă te-ai apucat să traversezi orașul, numai și numai pentru a-ți servi o colegă. Cum se numește beneficiara amabilității tale?

După ce mi-a răspuns, i-am făcut semn lui Dan că poate s-o predea arestului.

— S-ar părea că, în pofida bucluculuiîn care m-ai vârât, eu, băiat bun ca întotdeauna, te-am ajutat, a apreciat maiorul Gavrilă.

— Încă nu știu. Dă-mi semnalmentele individului cu care ai văzut-o, i-am cerut în viteză.

Când și-a terminat descrierea, m-am uitat înviorat spre Dan și l-am întrebat:

— Tu ai auzit ce-am auzit eu?

— Și încă cum! mi-a confirmat, zâmbindu-mi.

— E pe bune, băieți? ne-a consultat maiorul, deși veselia care ne-o exprimasem era mai mult decât grăitoare.

— Acum, dacă vrei să ne ajuți până la capăt, așa, ca pomana să fie pomană, zi-i tot ce știi despre individ.

— L-am cunoscut în urmă cu vreun an… a început să relateze, în timp ce se așeza pe scaunul rămas liber. Îl reclamase socrul lui. N-aducea bani acasă, dar, în schimb, venea noaptea beat și-și lua nevasta la bătaie. Dar știi, bătaie și scandal, de-i trezea și pe ceilalți locatari din somn. Bineînțeles, l-am chemat la mine și i-am atras atenția că, dacă mai primesc reclamații, îi ard o amendă de cinci mii de lei, pentru tulburarea liniștii publice. Iar la repetare, trei luni de închisoare, pentru huliganism. Cum ulterior n-am mai primit nicio sesizare cu privire la comportarea lui, mi-am spus că avertismentul meu își atinsese scopul. Dar luna trecută, iar mi-a fost dat să am de-a face cu el. Teatrul Național, unde lucra ca organizator de spectacole…

— Asta ce mai vrea să fie? l-am întrerupt.

— Ia bilete de la teatru și le plasează prin întreprinderi, el primind pentru treaba asta un comision. Deci e un fel de gestionar. Ei bine, reclamația se referea tocmai la faptul că „omisese” să restituie vreo

trei mii de lei, reprezentând contravaloarea biletelor vândute. L-am poftit din nou la mine și i-am pus în vedere că, fiind vorba de o sumă relativ mică, dacă restituie banii în termen de o săptămână, nu-i mai fac trimiterea în judecată pentru deturnarea fondurilor gestiunii. El s-a angajat că va depune fără întârziere suma datorată la casieria teatrului, iar eu l-am condus până la ușă. Nici n-am închis bine ușa după el și de afară, de pe culoar, aud o voce feminină strigând: „Ăsta-i!”. Din curiozitate, am deschis ușa și mi-am scos capul afară. Să vezi și să nu crezi! O tânără de vreo douăzeci și cinci de ani îl înșfăcase de haină pe domnul Grigore Pavel și repeta mereu: Ăsta-i! Ăsta-i!”. Fiind o gazdă bună, firesc, n-am ezitat să-i invit pe amândoi în biroul meu. Deși tânăra era foarte agitată, luând-o cu binișorul, am reușit să pricep de ce se înverșuna împotriva „mușteriului” meu. Ea tocmai venise să reclame că viitorul ei soț, după ce-i luase două miișoare pentru a comanda verighete, se făcuse nevăzut…

— Două mii? am spus, strâmbând din nas a dispreț.

— Bine, nu-i de rasă. Dar știi cum e cu găinarii… Dacă-i lași, persevereză până se califică, atât în mod de operare, cât și în mize. În sfârșit, pe scurt, ea l-a recunoscut, și eu, care nu prea mă pricep la treburi matrimoniale, am apelat la serviciile locotenentului Floricoiu, care, după cum știi, e o somitate în această

problemă. Așa că nu i-a fost greu să mai găsească încă șapte reclamații de acest gen, în care credulele victime dădeau semnalmentele unui oarecare George Papadopol. Semnalmentele care-l indicau chiar pe domnul Grigore Pavel. În consecință, i l-am predat lui Floricoiu ca să-i facă toaleta pentru trimiterea în judecată. Uitasem de acest incident, când l-am zărit cu fetișcana pe care o instruiai. Restul, îl cunoști.

— Dacă l-ai văzut luni prin oraș, înseamnă că Floricoiu îl cerceta în stare de libertate.

— Probabil. Vrei să ți-l trimit, să-ți povestească în ce stadiu se află?

— Nuuu… N-am eu timp de treburi d-astea…

— E amestecat într-o treabă mai urâtă?

— Da, infinit. Cum dau de el?

Gavrilă și-a scos notesul și mi-a furnizat adresa cerută.

— Numai să-l găsești… că nu prea dă pe acasă, a ținut el să mă avertizeze.

*

Începuse să se întunece când am traversat calea Dudești. Am rulat câțiva zeci de metri pe strada Nerva Traian și apoi am virat la dreapta, pe strada Bradului.

— Pe aici era vestita Cruce de Piatră? m-a întrebat Dan, pe când priveam prin portieră defilarea unor case mizere, care, de când fuseseră construite, pe la

începutul secolului sau chiar mai înainte, nu mai văzuseră o zugrăveală.

Am aprobat dând din cap.

— Nu prea aduce cu imaginea pe care mi-o făcusem despre acest faimos cartier al plăcerilor, a constatat el, strâmbând din nas.

— Doar nu-ți închipui că plăcerea era furnizată chiar de aceste coșmelii de case.

— Cred că trebuie să fie pline de șobolani, a mai spus el, scuturându-se de silă.

— Să sperăm că într-o bună zi, nu prea îndepărtată, primăria se va decide să-și trimită și pe aici buldozerele… am spus cu un optimism fragil, în momentul în care, mașina, oprindu-se, am deschis portiera.

Ne aflam în fața unei curți lungi, delimitată pe stânga și pe dreapta de două corpuri de clădiri, care se întindeau pe vreo optzeci de metri. Din poartă, mai rămăseseră câteva lonjeroane din fier, încastrate în zidul coșcovit al clădirii din partea dreaptă.

Am intrat, înaintând pe pavajul denivelat, din pietre de râu. Arhitectura ambelor corpuri de clădire era identică: o fereastră „scundă și o verandă, al cărei glasvand avea cea mai mare parte a ochiurilor din sticlă înlocuite cu bucăți de carton sau placaj, apoi din nou o fereastră și o verandă, cu „cartonvand”. Pe fiecare parte

se aflau, față în față, câte zece „apartamente” de acest tip.

— Deci, așa arată o casă de raport… a remarcat Dan, pe când priveam, când la stânga, când la dreapta, numerele scrise pe ușile verandelor.

M-am oprit în fața celei de-a șasea uși de pe stânga și am bătut cu degetul într-o bucată de placaj, care a amplificat ciocănitura, de parcă aș fi lovit într-o tobă.

În ușa care s-a deschis scârțâind ca cea a unui cavou nevizitat de ani de zile, a apărut o femeie de statură potrivită și subțirică, ținând în brațe un copil de câteva luni. Era îmbrăcată cu un pantalon negru și un pulover albastru, gros și rulat pe gât. Avea în jur de douăzeci de ani, figura ovală, cu trăsături plăcute, ochii albaștri și părul blond, lung și legat la spate.

— Doamna Pavel? am întrebat.

A confirmat, privindu-mă îngrijorată.

— Bună ziua. Suntem de la miliție și am vrea să discutăm cu dumneavoastră.

Am avut impresia că s-a înseninat, când i-am spus care ne este meseria.

— Vă rog să poftiți, a zis, retrăgându-se de-a îndărătelea din verandă.

Am urmat-o, urcând două trepte de ciment și trecând peste pragul unei alte uși. Mă aflam într-un hol de vreo șase metri pătrați, utilizat drept cameră de zi, mobilată

cu o masă și patru scaune de tot atâtea tipuri. Pe un perete, cunoscuta „capodoperă" care reprezintă o țigancă despuiată, întinsă lasciv pe un pat plin de perne. Pe celălalt perete, o scoarță oltenească frumușică, iar sub ea un divan îngust, de asemenea acoperit cu o scoarță, asemănătoare cu cea întinsă pe dușumeaua din scânduri. Sărăcia era compensată de curățenie. Pe peretele din față era o ușă, care conducea, probabil, la anexe. O a doua ușă se afla în stânga, lângă tabloul „fermecătoarei" țigănci, și mi-am spus că trebuie să facă legătura cu cea de-a doua cameră, cu fereastra la curte.

— V-a trimis tata? a întrebat, după ce a culcat copilul pe divan și ne-am așezat pe scaune.

— Ar fi trebuit s-o facă?

— Cred că da, pentru că am ajuns la concluzia că tata are dreptate… Cu Grigore nu se poate trăi. Știți, alaltăieri m-a bătut din nou, a spus, trăgându-și puloverul, pentru a-mi arăta antebrațul plin de vânătăi. La fel am și pe corp…

Mare brută trebuie să fie individul care-mi reținuse atenția. Am făcut un gest de sinceră compătimire și am întrebat-o:

— Cum aș putea sta de vorbă cu soțul dumneavoastră?

— Cine poate ști? a zis ridicând din umeri. Câteodată nu dă pe acasă zile întregi. Iar dacă-l întreb unde a fost,

mă bate…

— Sunteți căsătorită oficial, la primărie?

— Da, de un an.

— Copilul fiind al lui, bineînțeles.

A confirmat, dând din cap cu amărăciune.

— Unde lucrează?

— Cine știe…

— Bani pentru întreținerea copilului, vă dă?

A explodat într-un râs nervos, apoi, brusc, și-a ascuns capul între palme și a început să plângă.

— Știți, a spus, după ce am lăsat-o să se liniștească puțin, când v-am văzut, am crezut că și de la dumneavoastră a luat bani.

— Dar de la cine a mai luat? am zis, ascuțindu-mi urechile.

— De la cine n-a luat? În ultimele două luni, l-au căutat cinci persoane de la care luase bani, spunându-le că e avocat și poate să le facă rost de apartamente. La o parte din ei, le-am dat eu din banii pe care i-am economisit înainte de a mă mărita, pentru că spuneau că se duc să-l reclame la miliție. Îmi închipui că trebuie să mai fie încă mulți înșelați, însă n-au aflat încă unde locuiește.

— Să nu mai dați bani nimănui. Cine se crede dăunat, să poftească la miliție și să depună reclamație, am sfătuit-o.

A dat din cap și a ridicat din umeri.

— Oricum, nu mai am ce să le dau…

— Cei care au venit la dumneavoastră, erau înșelați cu sume mari?

— Între cinci sute și patru mii de lei.

— Asta înseamnă niște sume, totuși, am constatat, gândindu-mă la banii cu care își estorcase „logodnicele" și la cei pe care nu-i mai restituise după ce vânduse biletele de teatru.

— Nu știu. În casă, de când ne-am căsătorit, n-a adus niciun ban. Dacă nu era tata să ne mai ajute, muream de foame, a spus, arătând spre copilul care dormea pe divan.

— Unde lucrați, doamnă?

— Sunt asistentă la policlinica „Alexandru Sahia"[10].

— Probabil că lucrați dimineața.

— Nu, alternativ. O zi dimineața, o zi după-amiaza.

— Vă rog să-mi spuneți, vă mai amintiți ce-ați făcut miercurea trecută?

A căzut pe gânduri, apoi a început să-și vorbească cu ochii în gol:

— Miercuri… Azi e miercuri… Luni am plecat cu

[10] Alexandru Sahia, pe numele real Alexandru Stănescu, (n. 9 octombrie 1908, Mânăstirea, județul Călărași – d. 12 august 1937, București) a fost un publicist și scriitor român, de orientare socialist-comunistă, ales post-mortem membru al Academiei Republicii Populare Române în 1948.

copilul la tata… Marți a venit și m-a luat acasă… Da! Acum știu! a spus, uitându-se la mine. Miercurea trecută, când m-am trezit din somn, el nu mai era acasă…

— La ce oră v-ați sculat?

— La ora opt. La ora unu și jumătate, când mă pregăteam să plec la policlinică, a apărut. Mi-a fost frică să-l întreb unde a fost, dar, contrar obiceiului pe care-l are, mi-a spus singur că a fost să-și caute un serviciu. Tot contrar comportării lui, la ora două, când am pornit spre policlinică, s-a oferit să mă conducă. Pe drum, mi-a promis că la ora zece, când îmi terminam serviciul, vine să mă ia acasă. L-am așteptat până la zece și jumătate, dar n-a venit. Nu l-am găsit nici acasă și nu l-am mai văzut până a doua zi, când a venit să mă ia acasă. Tot fără să-l întreb, mi-a spus că fusese la bunicul lui, să ceară niște bani pentru mine, dar acesta încă nu primise pensia. Nu venise acasă, pentru că bunicul lui îl rugase să doarmă la el.

— Începând cu miercurea trecută, ați remarcat la el o schimbare în comportare?

— Bineînțeles. Nervos a fost întotdeauna, dar abătut sau gânditor, niciodată. Nu mai vorbesc că, împotriva obiceiului, începuse să citească „Informația”.

Era clar. Urmărea rubrica „Aflăm de la miliție”, în speranța că va afla ceva despre stadiul cercetărilor.

— Chiar l-am și întrebat ce-i cu el. Mi-a răspuns să-l las în pace că-l doare capul… a continuat, dar în clipa următoare a fost întreruptă de niște lovituri deosebit de puternice în ușa verandei.

— El e… a șoptit femeia, ducându-și îngrozită o mână la gură și ridicându-se de pe scaun.

— Deschideți, dar nu-i spuneți că suntem aici.

— Nu-i deschid! Iar o să mă bată…

— Vă asigur că n-o să vi se întâmple nimic. Lăsați-l să între.

Înspăimântată, a pornit ca un automat spre ușa care da în verandă. A deschis-o și a coborât treptele. Câteva secunde a dispărut din câmpul meu vizual și am auzit zgomotul făcut de tragerea zăvorului.

În următoarea fracțiune de secundă, femeia a sărit în cameră, ca dopul unei sticle de șampanie, și a căzut peste Dan, care stătea cu spatele la ușă.

Odată cu izbucnirea copilului în plâns, o voce bărbătească a rostit cu furie:

— Mă ții în frig?! Dumnezeii mă-tii de putoare!…

Apoi, brusc, a năvălit în cameră și cel care rostise înjurătura, repezindu-se după soția lui și apucând-o de gât.

— Potolește-te! am zis pe un ton tăios, săltându-mă de pe scaun, pentru orice eventualitate.

Și-a întors figura crispată de furie și, când a dat cu

ochii de mine, m-a privit uluit de surpriză.

— Ești amantul ei! Te omor! m-a anunțat în clipa următoare, lăsându-și mâinile să-i cadă de pe gâtul nevestei sale și îndreptându-se amenințător spre mine.

— Pavele, lasă circul! Miliția! am zis cu asprime, în timp ce făceam cu piciorul drept o jumătate de pas înapoi, pentru a mă putea pune într-o poziție optimă pentru plasarea directei de dreapta la bărbie, tot pentru orice eventualitate.

— Să trăiți, domn' șef! a exclamat speriat, oprindu-se în poziție de drepți, scoțându-și pălăria și apoi plecându-și capul cu slugărnicie.

Avea în jur de treizeci de ani, statura puțin peste mediu și bine legat. Fața-i era rotundă, trăsături regulate, ochi căprui și iscoditori, părul negru, ușor ondulat, pieptănat peste cap. Pe maxilarul obrazului drept, o aluniță roșcată. Pe sub pardesiul gri, din stofă prea subțire pentru sfârșitul lunii martie, se vedea un costum negru din tergal, o cămașă albă din nailon și o cravată neagră, cu dungi albe și negre.

— Ce înseamnă asta? Unde crezi că te trezești? De ce-ai brutalizat femeia? l-am luat repede, pe un ton foarte oficial.

— Păi… Mi-era frig și ea mă ținea afară… Îmi pare rău de ieșirea mea… Te rog să mă ierți, s-a adresat soției lui, transformat, ca prin minune, din lup hămesit în oiță

spășită.

Între timp, Dan, eliberându-se de sub femeia care fusese proiectată peste el, s-a ridicat și el în picioare.

— Nu te dezbrăca! i-am spus lui Pavel, văzând că s-a apucat să-și debutoneze pardesiul. Ai să mergi cu noi.

— Pentru ce? N-am făcut nimic rău… a protestat el fără prea multă convingere, privindu-mă ca un milog. Ea mă iartă… Așa-i, Anișoara? a continuat, întorcându-se spre soția lui ca s-o ia drept martoră.

Culmea e că ea i-a răspuns printr-un gest de confirmare, dar, mai înainte ca să dea glas sentimentalismului feminin, am intervenit:

— Ai să mergi cu noi pentru a lămuri înșelăciunile pe care le-ai făcut, în calitate de mire de profesie și avocat. E clar?

A oftat și a făcut un gest de resemnare, așa ca să înțeleg eu că el este o ființă neprihănită, supusă unei persecuții cu nimic provocată. Ceea ce nu m-a împiedicat să realizez că, de fapt, suspinul pe care-l emisese era de ușurare, de mulțumire că mă limitasem numai la acuzația de înșelăciune. Cum știam însă cât de scurtă îi va fi bucuria, fără să-i mai spun ceva, i-am arătat ușa prin care Dan tocmai cobora în verandă.

Mi-a îndeplinit ordinul, fără să mai facă vreun comentariu.

*

— Scoate-ți haina, i-am spus, arătându-i cuierul pom în care îmi agățasem și eu canadiana când am intrat în birou.

După ce mi-a făcut pe plac, Dan, urmându-ne exemplul și ducându-se apoi să se așeze la locul lui, i-am indicat cu degetul scaunul rezervat îndeobște „clienților".

— De când o cunoști pe Diana? l-am întrebat repede, chiar în momentul când se lăsa pe scaun.

— Diana?! a repetat surprins, schimbându-și culoarea obrajilor, cu viteza cameleonului, de la roșeața provocată de frigul de afară, la paliditatea cadaverică.

— Nu știu cine este, a spus cu greutate, de parcă i s-ar fi înțepenit mandibula.

— Mă refer, la Diana Tornea, l-am ajutat, cu o bunăvoință care-mi lipsea.

— Îmi pare rău, însă acum aud pentru prima dată acest nume, m-a informat, în timp ce obrajii lui reîncepuseră să se coloreze, ceea ce îmi spunea că reușise să-și revină după surpriza pe care i-o provocase întrebarea mea.

— Te-ai întâlnit cu ea luni după-amiază, în fața clădirii poștei din Vitan.

— Ah! Aia cu care am stat de vorbă acolo?… Nici nu știu cum o cheamă, a ridicat el din umeri.

— Cum vine asta? Stai la taclale cu o femeie și nu-i

cunoști numele?

— N-am stat de vorbă… a zis, apucându-și cu ambele mâini reverele hainei și scuturându-le, într-un gest care simbolizează, câteodată, zicala: „Nici usturoi n-am mâncat, nici gura nu-mi miroase!”

— Fă-mă să înțeleg, am continuat eu răbdător, obișnuiești să-ți dai întâlnire și să discuți cu o femeie pe care n-o cunoști?

— Eu întâlnire cu ea…? Nici gând! În drum spre casă, m-am oprit în fața poștei, să-mi aprind o țigară. Atunci s-a apropiat de mine o necunoscută și m-a întrebat dacă n-am să-i dau o fisă de telefon. După ce m-am scormonit prin buzunare, i-am spus că n-am. Cred însă că nici n-avea nevoie de fisă, ci pur și simplu încerca să mă acosteze, deoarece în loc să se ducă să-și caute în altă parte moneda, s-a apucat de vorbă cu mine. Zicea că-i par foarte cunoscut și se întreabă de unde. I-am răspuns că eu n-o cunosc, deci, probabil, mă confundă. Ea a încercat să insiste, dar eu am plecat. Știți, cu femeile astea care te agață pe stradă, ai toate șansele să te alegi c-o boală de care să nu mai scapi câte zile trăiești, a conchis el cu sfătoșenie.

„Ei, ca să vezi! Ea, că el a încercat s-o acosteze, și el, că ea s-a străduit să-l corupă” mi-am zis amuzat.

— Tovarășe ofițer, vreau să vă spun… a început el cu convingere.

— Sunt căpitan și, te rog, să mi te adresezi cu apelativul domnule, pentru că noi nu suntem întovărășiți în potlogăriile de care te ții, l-am întrerupt. Acum, continuă.

— Domnule căpitan, nu vreau să vă necăjesc. Sunt gata să recunosc tot ce-am făcut.

— Asta-i o idee foarte bună. Te ascult, l-am invitat, uitându-mă spre Dan, care mi-a surâs cu semnificație, pentru a mă anunța că știe la fel de bine ca și mine ce va urma.

— Este adevărat că am spus mai multor persoane că pot să le procur locuințe, și pentru asta am primit unele sume de bani. De asemenea, este adevărat că, arătându-mă dornic să mă însor, am promis unor femei că mă voi căsători cu ele, motiv pentru care chiar ele îmi ofereau bani ca să cumpăr verighete. Toate astea sunt adevărate și știu că dumneavoastră îmi veți califica demersurile respective drept înșelătorii. Cu toate că știu că infractorul n-are voie să pună întrebări la miliție, vă rog să fiți de acord cu o excepție de la această regulă…

— Mă rog, l-am invitat.

— Oare, aceste femei care au depus plângere împotriva mea nu încercau și ele să înșele la rândul lor? Aceste sărăntoace urâte au făcut altceva decât să ademenească un avocat, adică un bărbat cu mult peste condiția lor socială? În definitiv, au primit ce-au meritat.

Au primit o lecție pentru înșelătoria pe care o puseseră la cale, a zis cu convingere.

— Din câte îmi spunea maiorul Gavrilă, candidata la căsătorie care te-a recunoscut chiar în sediul nostru era foarte drăguță, am spus înveselit de interpretarea pe care o dădea potlogăriilor comise.

— Poate, dar proastă. Și impozitul pe prostie trebuie încasat! La fel ca și în cazul celor care-mi dădeau bani ca să le dau locuințe. Ce, aceștia nu încercau să obțină în mod ilegal ceea ce nu li se cuvenea? De altfel, din câte știu, atât luarea, cât și darea de mită se sancționează! Așa că dacă vreți să mă pedepsiți că am luat bani, trebuie să faceți la fel și cu cei ce-au dat bani. Și apoi, domnule căpitan, sunt gata să afirm că eu v-am ajutat în muncă, că am contribuit la pregătirea antiinfracțională a populației. Ce, dumneavoastră credeți că cei care au avut de-a face cu mine, se vor mai lăsa vreodată înșelați? a spus, mândru de argumentarea lui.

— Te-am ascultat, Pavele. Și te asigur că modul în care ai prezentat situația ta, este remarcabil… În pofida faptului că e total ridicol. Dar acest lucru nu prezintă nicio importanță, pentru că eu nu mă ocup de niciuna din infracțiunile pe care le-ai recunoscut, trebuie să admit, cu foarte multă bunăvoință. Așa că, te rog să te menții pe această linie, a cooperării, și să-mi spui unde se află mititelul…? l-am întrebat, trăgând din sertarul

biroului fotografia copilului și înmânându-i-o.

Cum și-a aruncat ochii pe ea, pe ambele tâmple i-a apărut câte o venă care au început să i se zbată cu furie.

— Foarte frumușel. Cine este? a întrebat cu nevinovăție, pe când îmi restituia fotografia cu o mână care vibra.

— Nu l-ai mai văzut niciodată?

— Nu.

— Pe Maria Gâlmă ai mai văzut-o?

— Pe cine…?

— Ce-ai făcut miercurea trecută?

— Miercurea trecută…? a repetat. De dimineață am trecut pe la teatru pentru a încerca să obțin o păsuire pentru niște bani pe care-i datoram…

— La ce oră ai fost acolo?

— În jurul orei zece.

— Cu cine te-ai văzut în teatru?

— N-am găsit pe nimeni.

— La ora zece?

— Teatrele au alt program.

— Ce-ai făcut după aceea?

— Cum altă treabă n-aveam și afară era frig, am intrat într-un cinematograf de pe bulevard!

— La ce oră ai ieșit de la film?

— Pe la douăsprezece și ceva. Apoi m-am dus spre Universitate, am luat autobuzul și m-am dus s-o iau pe

soția mea de la policlinica unde lucrează. Vreți să vă spun ce-am făcut și după-amiază? s-a interesat el, plin de zel.

— Nu. Nu, Pavele. Altceva vreau să-mi spui…

— Vă rog… m-a îmbiat el, plin de solicitudine.

— Cum se face că-ți amintești atât de bine ce-ai făcut într-o zi oarecare din săptămâna trecută?

— Dar e foarte simplu… a zis, după o scurtă ezitare. Ce-am făcut în ziua de care vă interesați dumneavoastră, eu fac în fiecare zi. Știți, neavând încă serviciu, îmi omor timpul cum pot.

— Bine, am admis. Atunci te rog să-mi spui când ai văzut-o ultima oară pe Maria Gâlmă?

— Nu cunosc această persoană, m-a anunțat cu promptitudine.

— Nu se poate să n-o cunoști. Dar poate că ai uitat. Și cum n-am la mine glutacid[11], am să te ajut altfel să-ți recapeți memoria. Miercuri dimineața, ai acostat-o pe Maria Gâlmă, ai condus-o pe diferite străzi și, ajungând cu ea la judecătoria sectorului VII, i-ai răpit copilul pe care-l îngrijea. Ei, a început să meargă? Îți amintești?

— Nu știu despre ce vorbiți, m-a asigurat, clătinându-și cu hotărâre capul.

— Pavele, începi să mă îngrijorezi. Tu nu suferi de

[11] Aminoacid care se găsește în melasa din sfeclă, în mușchi, țesuturi organice etc., folosit în medicină ca tonic al sistemului nervos central.

lipsă de memorie, ci chiar de o amnezie. Dane, ce ne facem cu băiatul ăsta? mi-am consultat colegul, ridicând capul în direcția lui. Nu-l ajutăm să-și revină?

— Ba da. Nu-l putem lăsa așa… neajutorat. Este doar vorba de o obligație umanitară… și mai ales profesională, a zis ridicându-se de pe un scaun și ducându-se spre cuier.

Când a ieșit din birou, am pus mâna pe telefon și am sunat, pe rând, la „Circulație" și la „Evidența populației".

*

În următoarele cinci minute, au început să sosească persoanele pentru care apelasem la colegii mei din serviciile cele mai solicitate de public.

— V-am rugat să veniți aici, pentru că am nevoie de sprijinul dumneavoastră, în identificarea unui infractor, i-am informat, după ce și-a făcut apariția și cel de-al șaselea bărbat.

— Domnu', a spus unul din ei, scund, firav și îmbrăcat cu o bluză din piele, pantaloni din piele, cizme din piele și caschetă de aviator, bineînțeles tot din piele, noi vă ajutăm, da' să meargă mai repede, că n-o să am când să-mi mai înscriu motoreta în circulație.

— În douăzeci de minute, am terminat, așa că nu trebuie să vă faceți griji. Acum, vă rog să vă așezați unul lângă altul, lângă perete.

După o scurtă învălmășeală, se aflau cu toții în poziția pe care le-o cerusem.

— Pavele, m-am adresat escrocului, pe care în prealabil îl așezasem cu scaunul întors în așa fel încât să nu poată privi încăperea, ridică-te și vino aici.

S-a ridicat, a întors scaunul și s-a apropiat de mine.

— Ai vreo observație de făcut? l-am consultat, arătând spre martori.

Fără să-mi răspundă, a trecut prin fața frontului, cu mâinile la spate, privind pe rând chipul fiecărui om în parte, precum fac generalii când își trec divizia în revistă.

— E bine? mi-am repetat întrebarea.

— Nu. Dumnealor sunt îmbrăcați cu paltoane, iar eu sunt în costum.

— Perfect. Ia-ți pardesiul din cuier.

— N-ar fi mai bine să se dezbrace dânșii de paltoane?

— E mai ușor să se îmbrace unul, decât să se dezbrace șase.

A ridicat din umeri și s-a dus să se îmbrace.

— Unde vrei să stai? l-am întrebat, când s-a apropiat de mine, încheindu-și pardesiul.

— Acolo… a arătat spațiul dintre martorii doi și trei.

— Du-te.

— Nu. Mai bine acolo… a spus, indicând cu mâna intervalul dintre martorii patru și cinci.

— Te rog să te hotărăști. Așează-te unde vrei, dar fă-o odată!

S-a dus și s-a vârât între martorii cinci și șase.

Nici n-a intrat bine în front și ușa s-a deschis, atât cât Dan să-și poată vârî capul înăuntru.

— Putem intra? s-a interesat el.

— Chiar vă rog, i-am răspuns.

S-a retras, a deschis ușa până la perete și a invitat-o înăuntru pe Maria Gâlmă.

Femeia de serviciu, instruită de Dan, s-a apropiat de front și a început să înainteze, privind cu luare aminte chipurile oamenilor.

— Ăsta-i! a strigat, când a ajuns în fața celui de-al patrulea bărbat.

— Ești convinsă? am întrebat-o, reușind să-mi înfrânez dorința de a-mi mușca pumnii de necaz.

În loc să-mi răspundă, s-a dat înapoi și a început să-l privească pe martor din diferite unghiuri.

— Nu-ș, a răspuns ea, șovăind.

— Înaintează și privește-i și pe ceilalți, i-am cerut.

Mi-a executat ordinul și când a ajuns în fața lui Pavel, a pus mâna pe umărul lui și m-a anunțat cu convingere:

— Iel-îi! Acu-s sigură.

— Protestez! a izbucnit Pavel. Femeia aceasta nu știe ce vrea.

— Sunt de acord, a trebuit să admit, deoarece

recunoașterea din grup trebuie făcută fără șovăială, altfel e nulă. Maria, hai cu mine, i-am spus.

Când am ajuns pe culoar, am deschis ușa unui birou în care lucrau doi colegi de-ai mei și i-am rugat s-o găzduiască pe femeia de serviciu.

— Te rog să mă aștepți aici, pentru că voi avea iar nevoie de tine. Da, Maria?

— Da, a răspuns repede, în mod sigur fericită că a venit vremea să i se acorde și ei atenție.

— Sunt nevoit să apelez din nou la răbdarea și bunăvoința dumneavoastră, am spus către martori. După cum ați văzut, operațiunea la care participați nu și-a atins scopul și vă rog să fiți de acord cu repetarea ei.

L-am văzut pe tipul îmbrăcat în piele deschizând gura pentru a protesta, dar i-a luat-o înainte altul, îmbrăcat cu un palton negru, elegant și cu o căciulă de astrahan în mână.

— Dragă tovărășele, acum e ora șapte și jumătate și ghișeul de la „Circulație" se închide la opt. Vreau să vă ajut din toată inima, dar eu mă aflu aici cu o treabă… Cu o treabă pe care vreau să mi-o rezolv…

L-am oprit, ridicând o mână și arătându-i palma, precum fac agenții de circulație când se pregătesc să amendeze un conducător auto.

— Vă înapoiați acolo unde aveți treabă și le spuneți colegilor mei care lucrează la ghișee, că sunt rugați de

căpitanul Apostolescu să vă rezolve problemele cu prioritate. Când ați terminat, veniți din nou aici și vă promit că în următoarele zece minute veți putea pleca unde doriți. Da?

— Da! și-au dat ei acordul cu bucurie, mai înainte de a se îmbulzi spre ușă.

— Acum pe cine vreți să mai aduceți. Nu v-ați dat seama că femeia care a venit era nebună? a glăsuit Pavel, după ce s-a închis ușa în spatele ultimului martor.

— Parcă te lăudai că știi că la miliție numai anchetatorii pun întrebări, i-am replicat eu, ironic.

— Te întorci repede? m-a întrebat Dan, după ce am pornit spre ușă.

— Cât va fi posibil de repede.

*

Mașina a virat la stânga, prin fața Operei, și s-a angajat la dreapta, pe strada Doctor Staicovici. Când după aproximativ o sută de metri ne-am oprit lângă trotuar, am coborât. Am făcut câțiva pași, am deschis ușa și mă aflam în interiorul restaurantului „Stadion". Firesc, am intrat fără să mă dezbrac la garderobă. Prin lumina difuză, de o nuanță plăcută, trandafirie, probabil pentru ca, clienții să vadă *la vie en rose*[12], l-am

[12] *E*xpresia când vine vorba despre atitudinea noastră față de viață.

zărit pe Chivu supraveghind modul în care se descurcau chelnerii printre mesele care începuseră să se ocupe. Și el m-a văzut.

— Mă bucur că te revăd atât de curând, a zis când s-a apropiat de mine și mi-a întins mâna. Câte persoane?

— Tot în interes de serviciu, i-am răspuns, schițând un gest de regret.

Mai întâi, m-a privit compătimitor, apoi, n-a întârziat să mă ia peste picior:

— Dar „frumoasa" aia, cu care m-ai onorat o dată, unde-i?

— Nelule, am nevoie de Ștefan… am spus, omițând să-i răspund la întrebare.

— Nicio problemă, Nicușor. Ți-l aduc acum… m-a asigurat, dând să se întoarcă cu spatele la mine.

— Am nevoie de el la Inspectorat.

— Asta nu! a spus cu hotărâre, pivotând înapoi, cu fața spre mine.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-l iau cu mine…

— Altă dată! Și acest altă-dată trebuie să fie numai dimineața, când este liber. Cum îți imaginezi că am să-l las să plece tocmai acum, când restaurantul este plin?

— Numai pe o treime.

— Pentru că este opt fără un sfert, dar să vezi cum va fi peste o jumătate de oră.

— Până atunci se înapoiază. O confruntare, care nu

durează mai mult de cinci minute, și ți-l trimit înapoi cu mașina.

— Nicule, ca să fie clar… Mi-oi fi tu drag, dar firma e firmă. Și n-am chef să dezorganizez o deservire pusă la punct după o muncă de ani de zile. Cine vine la mine trebuie să se simtă bine. Și fără chelner, nu-i posibil! Așa că te rog să lași pe altă dată, eventual chiar pe mâine dimineață.

— Nelule, am venit să-l iau… și am să-l iau, am spus simțind cum începe să mă abandoneze răbdarea.

— Ei, asta-i bună! Ce, îl iei cu forța?! a zis disprețuitor.

— Da, dacă altfel nu se poate!

— Tu ești om serios? m-a consultat, contrariat.

— Chiar dacă nu reușesc întotdeauna, eu mă străduiesc să fiu, am replicat. Te rog să mi-l aduci pe Ștefan!

— Halal prieten! a aruncat disprețuitor, întorcându-mi spatele și îndepărtându-se.

Câteva minute mai târziu, s-a înapoiat cu mărul discordiei.

— Nicușor, m-a luat Chivu la sentiment, când am ajuns la ieșire, dacă nu mi-l trimiți repede înapoi, m-ai nenorocit.

— În jumătate de oră-l ai înapoi, i-am promis, ieșind pe ușa deschisă de un portar, într-o uniformă mai ceva

ca cele purtate de răposatul mareșal Göring[13].

*

Când m-am înapoiat la Inspectorat, mai înainte de a intra în birou, l-am instalat pe Ștefan pe o bancă de pe culoar.

— Tipul îmbrăcat în piele peste tot nu s-a mai înapoiat, m-a anunțat Dan, apropiindu-se de mine.

— Nu-i nimic. Ajung și cinci persoane, i-am răspuns, privind spre ceilalți martori, care erau așezați pe scaunele răspândite prin birou.

— Mă mai ții mult aici? a făcut-o Pavel pe exasperatul.

— Nu, numai atât cât va trebui, i-am replicat, după care le-am cerut martorilor să se așeze lângă perete.

— Când și-au reluat formația, Pavel și-a exprimat dorința să ocupe ultimul loc în front.

Am mai aruncat o privire grupului și, constatând că sunt așa cum trebuie, m-am dus să deschid ușa.

Ștefan a intrat, s-a apropiat, a trecut, prin fața frontului și, fără nici cea mai mică ezitare, s-a oprit în fața lui Pavel și i-a pus mâna pe umăr.

— Acesta este! a zis cu convingere.

---

[13] Hermann Wilhelm Göring, adesea doar Hermann Göring sau Hermann Goering, a fost un aviator militar german, politician, comandant militar, al doilea în ierarhia partidului național-socialist și a celui de-al Treilea Reich, după Adolf Hitler, și comandantul aviației militare, Luftwaffe, a Germaniei naziste.

— Sunteți sigur?

— Sunt sigur.

— Ce puteți spune despre el? am pus întrebarea cerută de procedura acțiunii respective.

— Pot spune că miercurea trecută, în jurul orei zece, s-a aflat la o masă din restaurantul „Stadion”. Era însoțit de o femeie și un copil. Pe el l-am servit cu o bere și pe copil cu o sticlă de Pepsi-Cola. Femeia n-a băut nimic.

— Dacă ați vedea femeia care l-a însoțit, ați putea s-o recunoașteți?

— Da.

— Te rog s-o aduci pe presupusa însoțitoare a bănuitului, i-am cerut lui Dan.

— Ea este! a zis chelnerul, de îndată ce Dan a introdus-o în birou pe Maria Gâlmă.

— Mulțumesc la toată lumea pentru ajutorul pe care ni l-ați dat, le-am spus martorilor, după ce au semnat procesul-verbal al recunoașterii din grup.

După ce a plecat și Dan, să-i conducă la mașina de serviciu pe Ștefan și Maria Gâlmă, am privit spre Pavel, care rămăsese pleoștit lângă perete.

— Stai jos, l-am invitat, arătându-i scaunul din fața biroului meu. Mai întâi, scoate-ți pardesiul și agață-l de cuier.

S-a executat cu gesturi automate și, după ce a luat loc, a început să privească spășit covorul ros și prăfuit.

— Te ascult.

Într-un mutism total, a continuat să examineze amărâta noastră de scoarță prăfuită.

— Nu crezi că am pierdut destul timp cu capriciile tale?

— Eu n-am nicio vină… a îngăimat.

— Te rog să te uiți la mine când vorbești. Unde se află copilul?

— Nu știu… Eu numai l-am luat…

— Și ce-ai făcut cu el după ce l-ai răpit?

— I l-am dat lui Diana și…

S-a întrerupt când a intrat Dan în birou.

— Te rog să începi cu începutul, i-am cerut, după ce colegul meu, strecurându-se îndărătul biroului său, s-a pregătit pentru stenografierea interogatoriului. Ce relații ai cu Diana Tornea?

— Ne-am cunoscut în Cișmigiu, în urmă cu vreo doi ani… De atunci, cu unele intermitențe, ne vedeam destul de des…

— Ați avut legături intime?

— Da… a admis după o scurtă ezitare. Am și vrut să mă căsătoresc cu ea, dar m-a refuzat, spunând că preferă să se mărite cu cineva care are un venit sigur, adică cu ofițerul care locuia la ea.

— Cum ai ajuns, de la această relație, la răpire?

— Nici eu nu știu… Întrucât și ea îmi face unele

servicii…

— Ce servicii?

— Când mă duceam în pețit în provincie, mergea și ea cu mine… Pentru a câștiga mai bine încrederea femeilor cărora le promiteam să mă însor cu ele, le-o recomandam pe Diana drept sora mea…

Ei, ca să vezi ce mică-i lumea! mi-am zis. Deci, domnișoara Diana era femeia care, conform declarațiilor victimelor, îl însoțea pe escroc.

— Te rog să-ți continui relatarea.

— În urmă cu vreo două luni, Diana mi-a spus că are un necaz și mi-a cerut s-o ajut. Zicea că soția maiorului deține niște fotografii compromițătoare de-ale ei și că, dacă nu pune mâna repede pe ele, s-a zis cu căsătoria pe care și-o dorea. Când am întrebat-o cum aș putea s-o ajut, mi-a spus că trebuie să pătrund în locuința soției viitorului ei soț și să le iau. Deși nu-mi plăcea treaba asta, m-am declarat de acord. Astfel, mi-a dat unele elemente cu ajutorul cărora am pătruns în casă, dându-mă drept inspector la Ministerul Învățământului. După ce am discutat cu femeia de serviciu și mi-am dat seama că este foarte credulă, i-am cerut un pahar cu apă. Iar în acest răgaz de timp, am căutat fotografiile prin sertarele servantei despre care-mi vorbise Diana. Dar n-am găsit nimic.

Apoi, când mi-a adus apa cerută, am plecat. Când i-

am povestit Dianei că n-am găsit nimic, mi-a spus că probabil fusese schimbată ascunzătoarea… Dacă se poate, vă rog să-mi dați un pahar cu apă, a zis el rugător.

— Chiar ți-e sete? Ori vrei să-mi scormonești și mie prin birou? am glumit, pe când Dan se strecura afară.

— Nu mi-aș permite să mai fac așa ceva, mi-a răspuns cu multă seriozitate. M-am gândit mult în ultimele zile la prostia pe care am făcut-o…

— Ajungem noi și aici, dar mai târziu. Acum bea-ți apa, l-am invitat, arătând paharul pe care i-l întindea Dan.

L-a luat și l-a dat de dușcă.

— Mai vrei unul? l-am întrebat.

— Vă mulțumesc. Mai târziu.

— Bine, să continuăm. Deci, i-ai spus Dianei că n-ai găsit ce căuta. Dar, de fapt, ce căuta?

— Nu știu.

— Cum nu știi? Te-ai dus și ai cotrobăit prin casa familiei Vieru după cai verzi pe pereți?

— Mi-a spus că trebuie să caut niște fotografii de-ale ei, pe care rivala sa ar putea să le folosească pentru a o compromite în ochii viitorului ei soț. Mai mult n-a vrut să-mi spună. E adevărat că, din discreție, nici eu n-am insistat. De altfel, așa cum și ea mă ajuta când aveam nevoie, era firesc să nu pun întrebări, ci să mă străduiesc să-mi iau revanșa.

— Bravo, Pavele! mai rar cavaleri ca tine în epoca noastră, l-am ironizat. Deci, i-ai spus Dianei că n-ai găsit „fotografiile” compromițătoare, iar ea a presupus că s-a schimbat ascunzătoarea lor. Ce s-a întâmplat mai departe?

— În lunile care au urmat, nu s-a mai discutat nimic despre această problemă și am considerat capitolul închis.

— Dar voi ați continuat să vă vedeți?

— Da. Printre altele am și fost împreună la trei familii din provincie…

— În chip de mire?

— Așa e. Vreți să vă dau numele și adresele acestor persoane? s-a interesat, plin de solicitudine.

— Nu, Pavele. Pe mine mă interesează numai răpirea copilului, în absolută exclusivitate. Apropo, unde se află copilul?

— Nu știu. Zău nu știu. I l-am predat ei…

— Vom mai discuta acest aspect. Dă-mi, te rog, versiunea ta asupra răpirii. Cum s-a ajuns la ea?

— Lunea trecută…

— 25 martie? a întrebat Dan, răsfoind agenda de pe biroul lui.

— Nu știu ce dată era. În orice caz, lunea din săptămâna trecută. Adică cu două zile mai înainte de a lua copilul…

— Ca să fie clar: nu l-ai luat, ci l-ai răpit! am zis, așa ca să mai clarificăm puțin lucrurile. Spune-mi, ce s-a întâmplat luni?

— Când m-am întâlnit cu ea, era disperată. A izbucnit în plâns și mi-a spus că este nenorocită…

— Unde v-ați întâlnit?

— În Cișmigiu.

— Continuă, am spus, constatând că locul în care au discutat nu poate fi verificat.

— Cu lacrimi în ochi, mi-a povestit că rivala ei intenționează să facă uz de fotografiile pe care le deținea, cu scopul de a o împiedica să se căsătorească cu bărbatul iubit…

— Ușurel-ușurel! Fă bine și explică-mi și mie ceva care, îți mărturisesc, nu pot pricepe. Tu, dacă ai vrut s-o iei de nevastă, o iubeai. Ea, dacă se întâlnea cu tine, de asemenea, te iubea. Ceea ce înseamnă că ea avea o inimă suficient de mare pentru a iubi, „simultan și în același timp”, și pe viitorul ei soț. De inima ta nu mai vorbesc, pentru că ea nu poate fi decât incomensurabilă, dacă admitea o astfel de situație. Ia fă-mă tu să pricep ceva din această salată insipidă.

— Vedeți dumneavoastră, a început el să explice cu pedanterie, dragostea nu se bazează numai pe afecțiunea din pat, ci, mai ales, pe înțelegere reciprocă, pe sprijin reciproc. Din acest punct de vedere, concepția

noastră despre viață concorda perfect. Ceea ce se întâmpla în afara legăturii noastre reprezenta o constrângere impusă de convenienţe, o stare de lucruri moştenită de la vechea societate burgheză…

„Hait că ăsta mă politizează!!" mi-am spus amuzat, dar nu l-am întrerupt, pentru că ideile lui năstrușnice reușiseră să-mi stârnească curiozitate.

— …Noi, considerând că sentimentul de gelozie nu poate fi decât înjositor pentru un om contemporan, am reușit să ne ridicăm deasupra lui.

— Oare, fără exclusivitate între cei doi parteneri, iubirea nu se rezumă la o simplă satisfacere a unor necesități firești? l-am consultat, voit cu timiditate.

— Exclusivitatea în dragoste este un apanaj al mărginiților. Noi am reușit să ne situăm deasupra acestui anacronism, s-a ambalat el în susținerea cu patos a „infailibilului" mod în care-și reprezentau viața, sentimentele.

— E în regulă. Acum sunt edificat, am admis, apreciind că, concepția lor asupra relațiilor ce trebuie să existe într-o familie corespunde aidoma ființelor necuvântătoare, care, însă, spre deosebire de ei, au scuza faptului că nu sunt nimic altceva decât animale. Povestește-mi ce-ai discutat cu Diana în parcul Cișmigiu.

— Mi-a spus că mai bine se omoară decât să se lase

compromisă de divulgarea fotografiilor. Plângea atât de tare, încât mi s-a făcut milă de ea și am luat-o în brațe, întrebând-o dacă aș putea s-o ajut într-un fel. Mi-a răspuns că de aici încolo numai bunul Dumnezeu o poate ajuta. Apoi, puțin mai târziu, când s-a mai liniștit, mi-a spus că ar mai exista totuși o posibilitate. Astfel, mi-a expus planul de răpire a copilului…

— Ce urmărea răpirea copilului? am întrebat cu o reală curiozitate.

— Obținerea unui mod de șantajare. Ascundea copilul douăzeci și patru de ore, pentru a o fierbe bine pe mama lui, apoi o suna la telefon și-i propunea să-i restituie fotografiile în schimbul odraslei.

— Dane, ți-ai notat telefonul doamnei Vieru?… Sun-o, te rog, i-am cerut când l-am văzut că a confirmat.

După ce a format numărul, mi-a făcut semn să ridic receptorul de pe biroul meu.

— Sărut mâna. Vă deranjează căpitanul Apostolescu…

— Bună seara. Aveți vreo veste bună, domnule căpitan? Dați-mi-o, că înnebunesc! s-a auzit vocea ei înecată de plâns.

— Persoanele implicate în răpire au fost arestate, m-am grăbit s-o anunț, bucurându-mă pentru bucuria ei. Sunt convins că, în următoarele douăzeci și patru de ore, voi afla unde se află sechestrat Săndel.

— Of! a exclamat ea ușurată. Să vă dea Dumnezeu sănătate!

— Și dumneavoastră, doamnă. Deosebit de ce v-am spus, voiam să vă rog ceva…

— Tot ce doriți, m-a întrerupt ea, grăbită.

— Sunteți în posesia unor fotografii aparținând femeii care a atentat la viața dumneavoastră?

— Eu?! De unde până unde? mi-a replicat surprinsă.

— Eram convins că așa stau lucrurile, dar trebuia totuși să verific. Multe mulțumiri… și noapte bună.

Mi-a făcut aceeași urare și am închis telefonul.

— Ai auzit? l-am consultat pe Pavel.

— Nu mai înțeleg nimic, a răspuns siderat. Ea așa mi-a spus. Pe onoarea mea!

— Pe onoarea ta…? m-am făcut că mă mir. Dacă asta e singura garanție pe care poți să mi-o oferi, să mergem mai departe. Întrucât cunosc modul în care s-a comis răpirea, te rog să-mi spui ce-ai făcut din momentul în care ai părăsit judecătoria.

— M-am, dus la troleibuz…

— Care?

— Nu m-am uitat la număr, pentru că știam că toate troleibuzele care opresc în stația din spatele Operei merg spre centru.

— Unde ai coborât?

— În Piața Kogălniceanu, unde și aveam fixată

întâlnirea cu Diana.

— Unde anume?

— Chiar în stație.

— La ce oră?

— Am hotărât să ne întâlnim la unsprezece fără un sfert, fix. Amândoi am fost parolișți. Când m-am dat jos din troleibuz, Diana era în stație. Conform consemnului stabilit, i-am dat copilul și, fără să schimbăm vreun cuvânt, am pornit pe jos spre centru. Apoi, cum n-aveam nicio treabă, am intrat într-un cinematograf. În jurul orei douăsprezece și jumătate, am ieșit de la film și am plecat spre policlinica unde lucrează soția mea.

N-avea rost să-l întreb la ce film a fost, deoarece, văzându-l cu altă ocazie, povestirea acestuia tot n-ar fi fost concludentă.

— Cu cine te-ai întâlnit din momentul în care ai părăsit judecătoria și acela în care ai intrat, fără copil, la cinematograful de care mi-ai vorbit? am întrebat, cu intenția de a-i verifica relatarea.

— Nu-mi amintesc să mă fi întâlnit cu cineva, mi-a răspuns, după ce în prealabil și-a ridicat gânditor ochii spre tavan.

— Cum Săndel, ca toți copiii de vârsta lui, trebuie să fi fost capricios, presupun că s-a manifestat foarte zgomotos împotriva trecerii lui dintr-o mână în alta, ca bastonul unei ștafete. Și nu se poate ca țipetele unui

copil să nu atragă atenția…

— Nu, domnule căpitan. N-a scos nici cel mai mic scâncet. De fapt, eu încă n-am văzut copil atât de sociabil, m-a întrerupt el. În troleibuz, după ce m-am așezat cu el pe o banchetă, m-a luat de gât, a început să mă mângâie, să mă sărute și, apropiindu-și gurița de urechea mea, să-mi pună diferite întrebări, cum fac copiii când văd ceva care le stârnește interesul, a zis, zâmbind ca și cum ar fi trăit acum scena pe care o povestea.

— Când v-ați decis să răpiți copilul, nu v-ați gândit că pentru o astfel de faptă va trebui să dați socoteală?

— Ba da. Când Diana mi-a expus planul, eu i-am spus că în astfel de cazuri miliția nu se lasă niciodată până nu prinde autorii.

— Și atunci?

— Mi-a explicat că dumneavoastră căutați întotdeauna în jurul familiei copilului, iar eu, neavând niciun fel de legături cu aceasta, n-am cum să intru în cercul bănuiților. Mi s-a părut foarte ingenioasă această idee, pentru că, într-adevăr, pe mine n-aveați de unde mă lua. Pe Diana și mai puțin, deoarece nu participa la răpire.

— Hm… Ca să vezi tu cum teoria-i teorie și practica cu totul și cu totul altceva, am zis, considerând totuși că ideea folosirii unui intermediar neutru, la care în mod

normal n-am fi putut ajunge, era teribil de parșivă, de isteață chiar.

— În ceea ce o privește pe femeia de serviciu, eram convins că, pe cât este de toantă, chiar de m-ați fi pus în fața ei, n-ar fi fost capabilă să mă recunoască. Doar ați văzut cum s-a bâlbâit când ați adus-o, a continuat el, pentru a-și da importanță. Dacă n-ați fi scos de nu știu unde chelnerul care ne servise, nu m-ați fi avut.

— Dar cum „te avem", spune-mi ce-ai urmărit cu plimbatul femeii de serviciu pe străzi ocolite? Voiai s-o pui în situația de a nu putea să mai refacă drumul pe care ați mers?

— Da' de unde! Am căutat să trag de timp, astfel încât să nu fiu nevoit să mă plimb singur cu copilul până la ora când trebuia s-o întâlnesc pe Diana și să i-l dau, a precizat cu simplitate.

— Mai vreau o precizare, am zis, constatând că mai sunt puține minute până la ora zece.

— Din momentul în care spui că i-ai predat copilul Dianei și până astă-seară, când te-am arestat, de câte ori te-ai văzut cu ea?

— O singură dată. Ne înțelesesem să nu mai dau pe la ea la serviciu până nu se lămuresc lucrurile. Văzând însă că după cinci zile nu dă niciun semn de viață, iar în „Informația" nu scrie nimic despre răpirea copilului, a început să-mi fie frică de o încurcătură. Așa că n-am mai

rezistat și, călcând consemnul, m-am dus s-o văd la serviciu. Când a dat cu ochii de mine, mi-a șoptit că nu trebuie să fim văzuți împreună și mi-a propus să ne întâlnim în fața poștei Vitan.

— Despre ce-ați discutat, după ce v-ați văzut?

— Am întrebat-o dacă a rezolvat problema cu schimbarea copilului pe fotografii și mi-a spus că da. Totodată, mi-a atras atenția că rivala ei apucase deja să anunțe dispariția copilului și că miliția continuă, totuși, cercetările pentru găsirea autorilor răpirii. În concluzie, mi-a cerut să n-o mai caut la serviciu, până nu va da ea un semn de viață, deoarece este tot timpul urmărită. Iar dacă sunt văzut în preajma ei, miliția, având semnalmentele mele, mă arestează și stricăm tot ce-am făcut. Am întrebat-o dacă a fost urmărită și când a venit la întâlnirea noastră și mi-a spus că da, dar a reușit totuși să scape de sub supraveghere. Temându-mă de pericolul unei arestări, ne-am despărțit repede, a zis el, făcând un gest prin care îmi arăta că așa s-au petrecut lucrurile.

— Copilul n-a fost înapoiat mamei.

— Ea mi-a spus că l-a schimbat pe fotografii.

— N-a făcut-o. Ai idee unde l-ar fi putut ascunde.

A ridicat din umeri că nu știe.

— Anunță arestul să trimită după el, am zis, înălțând capul în direcția lui Dan.

— Vă rog să țineți seamă că nu v-am ascuns nimic, a spus Pavel, rugător, în timp ce Dan ridica receptorul.

— De fapt, care e mobilul răpirii? m-a întrebat Dan, după ce Pavel a ieșit din birou, între doi subofițeri.

— Exact această întrebare îmi puneam și eu în acest moment. Ia cere să ne-o trimită sus pe Diana.

— E zece și jumătate… mi-a răspuns, ridicându-și brațul pentru a-i vedea ceasul.

— Și ce dacă? Suntem la sanatoriu?

— Nu mă gândesc la mine, ci la ea, s-a arătat el afectat.

— Iar eu mă gândesc la situația în care se află mama copilului!

După câteva minute, Diana se afla pe scaunul din fața biroului meu, cu ochii cârpiți de somn.

— Diana, știm totul despre tine, despre Pavel și despre răpire, am început să-i vorbesc. În schimb, nu știm unde se află copilul…

— Și credeți că eu știu? s-a interesat, ducându-și mâna la gură, pentru a-i trage un căscat care trebuia să demonstreze că, în afară de faptul că îi e somn, o mai și plictisesc cu întrebări absurde.

— Diana, sunt cel puțin trei zile de când tu n-ai mai avut posibilitatea să vizitezi copilul la locul unde l-ai sechestrat. Ce-a mâncat și ce-a băut în acest lung interval de timp?

— De unde vreți să știu eu?

— Diana, îți fac o propunere, i-am spus cu o reală sinceritate. Dă-mi copilul și restul se poate aranja. Sunt sigur că dacă îi voi înapoia doamnei Vieru copilul, o pot convinge să-și retragă plângerea contra acțiunii tale de sechestrare.

— Habar n-am unde este copilul, a spus, înăbușindu-și iar un căscat.

— În ceea ce privește răpirea, am continuat, făcându-mă că nu-i remarc atitudinea, dacă-mi dai copilul, ea se transformă într-o tentativă și scapi cu o pedeapsă minimă, probabil cu suspendare.

— Oare cum să vă conving că n-am nicio legătură cu copilul pe care mi-l tot cereți și, bineînțeles, cu răpirea lui? m-a întrebat, făcând un gest de exasperare.

— Diana, ți-am dat toate șansele posibile ca să ieși dintr-o situație cu mult mai gravă decât îți poți imagina. Nu pentru că îmi ești dragă, ci pentru a alina cât mai curând durerea unei mame disperate, am zis, cu gâtul uscat de furia pe care mă străduiam să mi-o stăpânesc. Dacă copilul moare de foame, să fii convinsă că n-ai să mai vezi niciodată cum arată soarele!

— Vreți să spuneți că puteți băga la închisoare un om nevinovat? s-a interesat ea cu candoare.

— La arest, Dan! am strigat scos din sărite, sprijinindu-mi fruntea în palmă, pentru a n-o mai vedea.

Când am auzit intrând cele două femei-subofițer de la arest, n-am mai putut rezista detașării pe care mi-o impusesem.

— Diana, ai toată noaptea la dispoziție pentru a putea reflecta la discuția noastră. Dacă îmi spui mâine dimineață unde ai sechestrat copilul, încă o să mai fie timp să-l salvăm. Chiar dacă va trebui să apelăm la o asistență medicală. Nimic nu are importanță, atâta vreme cât îmi dai copilul în viață… am insistat, împotriva firii mele, deoarece de o săptămână, de când îl căutam pe Săndel, tot uitându-mă pe furiș la fotografia lui, începusem să-l simt ca și cum ar fi fost rupt din mine.

Mi-a răspuns printr-o privire disprețuitoare, aruncată peste umăr și a ieșit pe culoar.

— Ce canalie! mi-a scăpat fără să vreau, în timp ce mă ridicam de pe scaun cu senzația că sunt epuizat. Poate că mâine vom avea o zi mai bună…

Joi 4 aprilie

Când am intrat în birou, Dan făcea curte unei cești cu cafea. O a doua ceașcă aburea pe masa mea de lucru.

— ’Neața, Dane! i-am urat, agățându-mi canadiana în cuier și ducându-mă să-mi ocup scaunul.

— ’Neața, șefu’! S-ar părea că n-ai dormit prea grozav

azi-noapte, a presupus, văzându-mi, probabil, mahmureala.

— Crezi că tu arăți mai bine? am zis, pe când îmi apropiam cafeaua. Am mai băut una acasă… Dar, deși se spune că e un antidot al durerilor de cap, n-a avut niciun efect… am continuat, ridicând ceașca până la înălțimea gurii, de teamă că, dacă mi-aș fi înclinat capul spre ea, durerile ar fi putut spori.

— Tâmpită poveste! a rostit el, aparent fără nicio țintă.

— Mie-mi spui… am mârâit, continuând să sorb vlăguit din lichidul negru și fierbinte, cu speranța că mă va remonta după noaptea de insomnie provocată de discuția avută cu drăgălașa domnișoară Diana.

— Facem confruntarea?

Mai înainte de a-i răspunde, s-a auzit o bătaie ușoară în ușă.

După ce Dan a strigat „Intră!”, și-a făcut apariția locotenentul Floricoiu, un tânăr de statură potrivită, subțirel și eu mutrișoară de adolescent.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! Dacă v-am deranjat, vă rog să mă iertați, a rostit în viteză, în timp ce lua, instinctiv, poziția de drepți.

— Nu mă deranjezi, băiete. Ce te aduce?

— Tovarășe căpitan, în ultimele zile am avut de făcut teren și n-am mai dat pe aici.

— Așa. Și? am spus, cu fruntea sprijinită în palmă, privindu-l pe sub arcade.

— Ieri, când m-am înapoiat la Inspectorat, mi s-a arătat fotografia copilului dat la urmărirea generală…

— Și? l-am întrerupt, ridicând capul din palmă și privindu-l întrebător.

— N-aș vrea să vă pun pe o pistă falsă, dar…

— Lasă pista și spune-mi ce-ai de spus! l-am poftit.

— Cred că l-am văzut pe copilul căutat.

— Când? Unde? În ce împrejurări? am spus repede, plin de speranță.

— În urmă cu vreo săptămână. Traversa strada Plevnei ținut de mână de un bărbat. În timp ce ei se îndreptau spre Operă, eu mă aflam într-o mașină de serviciu care mă ducea spre Gara de Nord. Deși însoțitorul copilului este un infractor pe care-l anchetez în stare de libertate, n-am avut niciun motiv să-l opresc și să-l întreb al cui e copilul…

— Te referii la Grigore Pavel zis George Papadopol? l-am întrerupt, cu entuziasmul risipit ca un pumn de nisip aruncat în vânt.

— Exact! a exclamat el, surprins. De unde știți?

— L-am „umflat” încă de ieri, i-a răspuns Dan, văzând probabil sila cu care mi-am coborât din nou capul și migrena în palmă, gândind că dacă mi s-ar fi tras de la băutură barem aș fi știut de ce mă doare.

— Mă bucur…

— Nicio bucurie! Avem autorii, dar n-avem, ceea ce este cel mai important, copilul, i-a explicat Dan.

N-am mai fost atent la discuția lor. Nu știu cât timp a durat starea mea de prostrație, dar când mi-am spus că a venit vremea să mă apuc de treabă și am ridicat capul, în birou se afla numai Dan, cu ochii pe mine.

— Dă telefon să-i aducă.

Chiar în momentul în care a ridicat receptorul, ușa biroului a început să bubuie ca o tobă în care se bate cu picioarele.

Dan s-a uitat la mine contrariat, a lăsat receptorul să cadă înapoi pe furcă și, catapultându-se din scaun, din doi pași a fost la ușă și a deschis-o cu furie.

Maiorul Vieru a intrat în cameră cu masivitatea lui de cuirasat și și-a stopat elanul în fața biroului meu.

— Unde este Diana? a întrebat, uitând să dea bună ziua.

— În arestul preventiv, i-am răspuns.

— Pentru ce?! a spus, strângându-și pumnii, de parcă abia se stăpânea să nu se repeadă la mine și să mă stâlcească în bătălie.

— Este cercetată în legătură cu răpirea copilului Sandu Vieru, fiul dumneavoastră adoptiv, am zis calm.

— Vreți să spuneți că Diana l-a răpit pe Săndel?!

Am confirmat prin înclinarea capului.

— Asta-i o înscenare! Să vă fie rușine! s-a declanșat, aruncând cuvintele de parcă ar fi mușcat din ele. Ești incapabil să-mi găsești copilul și arestezi o nevinovată, pentru a-ți acoperi incompetența! a apreciat el, trecând la persoana a doua singular.

— Liniștiți-vă… l-am sfătuit, calm, deși am început să-l văd în culoarea roșu-aprins.

— S-o eliberezi imediat! Nu plec de aici fără ea! m-a anunțat, tremurând de enervare.

— Numai procurorul de serviciu poate dispune eliberarea ei. Adresați-vă lui, am zis, încă tot calm.

— Nu! Acum! Pe loc o veți elibera! s-a îndârjit și mai mult, proptindu-și amenințător mâinile pe rama biroului.

Era prea mult pentru un om sâcâit de o migrenă îngrozitoare. M-am ridicat ca un resort, zvârlind cu zgomot scaunul în spatele meu.

— Dacă nu taci, te bag la arest! am spus printre dinți, hotărât să i-o fac. Apoi anunț garnizoana, să vină să te ridice!

La prima frază, s-a uitat la mine uluit, iar la a doua s-a pleoștit.

— Diana e nevinovată, tovarășe căpitan… a îngăimat în egală măsură vlăguit și speriat.

— Vă înșelați… am zis, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, trăgând scaunul din spate și alunecând ușor pe

el. Este de-o perfidie cum n-am mai întâlnit încă la o femeie. Deși trebuia să se căsătorească cu dumneavoastră, întreținea relații cu un derbedeu fără niciun căpătâi. Cu el a răpit copilul, i-am spus, constatând plăcut surprins că mi-a trecut complet durerea de cap.

— Bine, dar de ce…? a șoptit, aiurit.

— Am să vă răspund ca la biblie: „Nenumărate sunt căile Domnului" am zis, ridicând din umeri într-un gest larg. În tot cazul, am motive să cred că în cursul acestei zile vom elucida toată afacerea. Dacă-mi dați un telefon spre seară, sper să vă pot spune mai mult.

Mi-a mulțumit cu umilință și a ieșit salutându-mă cu mâna la caschetă.

— Ce zurliu! a zis Dan, după ce s-a închis ușa după recalcitrantul nostru vizitator.

— Dacă n-ar fi ținut la ea, nu s-ar fi putut dezlănțui așa cum a făcut. Deci, tot o victimă e și el… i-am spus cu acreală. Dă telefon să ne-o trimită sus. După aceea, să-l aducă și pe el, dar pe culoar, până îl chemăm noi.

Câteva minute mai târziu, *miss* Diana și-a făcut apariția. Era trasă la față și încercănată. M-a măsurat cu o privire de superioritate și s-a așezat pe scaun fără să mai aștepte invitația.

— Te-ai mai gândit la discuția noastră? m-am grăbit s-o întreb, deși, după mutrișoara pe care o arbora, ar fi

trebuit să știu că-mi pierd vremea degeaba.

— Bineînțeles… a zis, pufăind pe nas a resemnare.

— Te ascult, am invitat-o, surprins de afirmația ei.

— Am mai auzit eu de erori judiciare… Dar niciodată nu mi-am imaginat că aș putea să fiu chiar eu victima unei astfel de mașinații… a rostit, cu indiferența unei benzi de magnetofon pusă să se deruleze.

Și eu, precum un optimist fără experiență, mi-am putut imagina că, totuși, s-a hotărât să-și deșerte sacul!

Pentru cei care lucrează în breasla mea, e o adevărată pacoste anchetarea unui infractor primar. Când îl apucă pe „NU!" în brațe, numai cu el o ține. Probabil că din cauza acestui gen de javre ies atât de mulți anchetatori la pensie înainte de termen, și mai toți cu afecțiuni ale ficatului. Eu, însă, eram atât de bucuros că am scăpat de migrenă, încât nici nu m-am enervat.

— Ia vezi dacă a venit, i-am spus lui Dan, decizându-mă să fac confruntarea.

Colegul meu s-a dus spre ușă și a deschis-o cu un gest larg.

— Să trăiți, domnule căpitan, a zis Pavel, pășind în birou și schițând pe adresa mea un zâmbet mieros.

— Ridică-te în picioare și întoarce-te, i-am spus Dianei, în timp ce mâna unuia din subofițerii de pe culoar trăgea ușa.

Când s-a sculat de pe scaun și a pivotat spre stânga, a

ajuns față în față cu Pavel, la o distanță de vreo trei metri. Ea l-a privit ca pe-o ladă plină de gunoi, iar el i-a surâs, de parcă și-ar fi văzut iubita la întoarcere de pe o insulă pustie, unde a naufragiat timp de cinci ani, de unul singur.

— Vă cunoașteți? am întrebat, chestie de protocol.

— Ce faci, Dianuțo? a întrebat-o el, cu ochi dulci, uitând de prezența mea.

— Da, îl cunosc. Este individul despre care v-am spus că mă acostează tot timpul pe stradă și mă plictisește cu insistențele lui, m-a anunțat ea rece, de parcă ar fi constatat că afară nu mai plouă.

— Diana, ce vrei să spui? a întrebat-o el, dezorientat.

— Nu v-a ajuns că m-ați arestat ca pe o răufăcătoare, acum mi-ați adus și trăsnitul ăsta pe cap? mi-a imputat ea, întorcând capul spre mine și privindu-mă cu silă.

Protestul ei era atât de convingător, încât am început să mă întreb dacă ea este o actriță de prima mână, ori eu greșesc considerând-o implicată în răpire.

— Eu sunt trăsnit, Diana? a consultat-o Pavel, profund lezat de afirmația ei.

— Deci nu-l cunoști? am intrat eu pe fir.

— Numai din vedere. În ce împrejurări, v-am spus, a replicat tăios.

— Pavele, o cunoști? l-am luat pe el la rând.

— Fă, tu o faci pe nebuna cu mine?! s-a înfuriat el,

pornind bătăios spre ea, fără să-mi acorde nici cea mai mică atenție.

— Înapoi! Înapoi lângă ușă! i-am ordonat ridicând glasul.

Parcă deșteptat din transă, s-a oprit, a întors capul spre mine și a pornit, în marșarier, spre locul de unde plecase.

— Minte, domnule căpitan! Cum nu mă cunoaște?! Nu s-a culcat cu mine?! N-am fost și la ea acasă de nu știu câte ori, dimineața, când părinții ei erau plecați la serviciu…? a protestat el foarte ofensat.

— La mine acasă?! s-a sufocat ea de indignare. Încearcă să mă compromită, ori e dement!

— Diana, ce-ar fi dacă n-ai mai juca teatru? m-am decis s-o întreb, amintindu-mi cu câtă seninătate respinsese învinuirea că a vrut s-o omoare pe doamna Vieru.

— De fapt, ce așteptați de la mine? Să recunosc că am răpit copilul logodnicului meu?… Asta am înțeles-o de la început, dar cu mine n-o să vă meargă! Ceea ce nu pricep, este rolul pe care-l atribuiți acestui derbedeu! De ce încercați cu atâta asiduitate să mi-l băgați pe gât?! a zis, făcând-o pe iritata.

M-am uitat la Pavel. După cum o fixa cu ochii și își mușca cu nervozitate buzele, sunt convins că, dacă nu i-ar fi fost frică de mine, ar fi fost gata s-o mănânce cu

fulgi cu tot.

— Pavele, întrucât „domnișoara” are memoria scurtă, ia fă tu bine și ajut-o să-i treacă amnezia care a lovit-o. Începe prin a-i reaminti de când, cum și care au fost relațiile dintre voi. Când termini cu acest preambul, povestește-i cum te-a „prelucrat”, trimițându-te să cauți niște fotografii pe cât de compromițătoare, pe atât de imaginare.

Pavel, fără să mai aștepte un alt îndemn, s-a apucat, furios, să repete declarația ce mi-o făcuse ieri. În plus, pentru a fi probabil mai elocvent, a adăugat și unele amănunte anatomice, pe care, după el, n-ar fi avut cum să le cunoască, dacă n-ar fi cunoscut-o cu mult mai bine decât pretindea ea.

— Diana, acum ce mai ai de spus? i-am sondat opinia, văzând cu câtă oroare și scârbă se uita la „antevorbitor”.

— Ce altceva, decât că este un paranoic periculos, care n-are ce căuta în libertate! a zis vehement.

— Totuși, unele din amănuntele pe care le-a furnizat, pot fi verificate, am informat-o, măsurând-o cu privirea într-un mod fără echivoc.

— Vreți să mă dezbrăcați?! s-a interesat foarte indignată.

— Nuuu… Liniștește-te. Nu te afli aici pentru că ai întreținut relații amoroase cu Pavel. Acest aspect al activității tale, îți mărturisesc, nu mă interesează. Chiar

deloc! În schimb, va trebui să-mi spui unde e sechestrat copilul. E clar?

— Începeți să mă obosiți cu absurda dumneavoastră insistență, mi-a atras atenția, privindu-mă foarte plictisită cu frumoșii ei ochi, negri și migdalați.

— Pavele, ia fii tu un băiat drăguț și treci la relatarea modului în care s-a plănuit și a fost efectuată răpirea!

Domnul Grigore Pavel, zis și avocatul George Papadopol, dornic să-și ia revanșa pentru afrontul ce i-l aducea aerul de superioritate al frumoasei dar foarte mincinoasei lui partenere de „nebunii", s-a pus cu mult talent pe descrierea modului în care s-a desfășurat demențialul plan al smulgerii unui copilaș de lângă mama lui.

— Asta înseamnă că ați găsit autorul răpirii! a sărit ea cu gura, când Pavel a ajuns cu povestirea la momentul în care i-a predat copilul în stația de troleibuz.

— Autorii, vrei să spui! am remarcat, atent la acordul gramatical.

— E vorba de unul singur! Și-l aveți aici, în fața dumneavoastră! De ce mă mai rețineți pe mine, când el recunoaște că e autorul răpirii lui Săndel?!

— Eu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu copilul din momentul în care ți-a fost predat, în fața statuii lui Mihail Kogălniceanu!

— Mie nu mi-a dat niciun copil! Și nu numai că mie

n-avea de ce să mi-l dea, dar nici n-ar fi putut! La ora când spune că ne-am întâlnit, eu mă aflam la serviciu." Decât să-mi aduceți o acuzație atât de gravă, pe baza simplei afirmații a unui țicnit, mai bine ați verifica faptul că, să fi vrut, și tot n-aș fi putut să mă aflu la ora aceea în locul unde spune el! Iar dacă vreți să aflați unde se află băiatul, trage-ți-i câteva scatoalce și o să spună totul! mi-a propus, privindu-l cu ură pe dom' „avocat".

— Diana, aș vrea să știi că dacă metoda „contondentă", pe care o invoci, ar mai putea acționa și în prezent, iar eu m-aș putea preta la utilizarea ei, cu tine aș începe. Cu cea mai mare plăcere. Dane, scoate-o afară! am zis scârbit.

— De când sunt n-am mai întâlnit o astfel de jigodie, a recunoscut Pavel, după ce ea a părăsit biroul, ghicindu-mi parcă gândurile. Pe cuvântul meu de onoare că n-am pus nimica de la mine. Am spus numai adevărul adevărat! Așa e că mă credeți?

— Poate că da, poate că nu, am zis, mărturisindu-mi propriile îndoieli.

— Am învârtit pe degete zeci de oameni, ca să pic acum ca cel din urmă idiot în plasa întinsă de o știoarfă ca asta, a zis, trăgându-și revoltat un pumn în cap.

— Pavele, de ce vorbești atât de urât? Doar ai iubit-o și ai vrut s-o iei chiar și de nevastă, l-am mustrat cu sarcasm. Și nu mă pot împiedica să nu constat că buna

ta intenție rezultă mai ales din faptul că tu, când ai apelat la mânuța ei, erai deja un „pic" căsătorit. Dar ăsta nu este un amănunt semnificativ pentru cineva care, oricum, trăiește din înșelarea unor naive dornice să-și întemeieze o familie…

— Domnule căpit…

— Ajunge! i-am tăiat elanul.

Dan și-a ridicat capul din notesul lui și m-a privit întrebător. Când i-am răspuns printr-un gest afirmativ, s-a sculat de pe scaun și l-a condus pe Pavel până la ușă, unde l-a predat subofițerilor de pe culoar.

— Șefu', ce dracu' facem cu hahalerele astea? m-a întrebat Dan, când a închis ușa, fixându-mă dezorientat.

— Trebuie să acționăm cu maximum de eficiență. În primul rând, vreau ca Diana să fie fotografiată și să se scoată douăzeci-treizeci de copii… La fel și cu Pavel! Că nu se știe de unde sare iepurele… m-am decis eu în ultimul moment să-l includ și pe acesta.

— Și? m-a îndemnat Dan, foarte curios.

— Le plasăm colegilor noștri de la „circulație" și-i rugăm să le arate tuturor șoferilor de la Getax…

— Nu înțeleg ce urmărești? m-a întrerupt el, circumspect.

— Dane, fiind vorba de viața unui copil, trebuie să lucrăm contra cronometru. De cel puțin patru zile el stă nemâncat, nebăut și, poate în frig. Deci, fiecare minut

care se scurge mărește pericolul de-a ajunge prea târziu la el.

— Poate că lucrurile nu stau așa. Ce ar fi împiedicat-o să lase copilul sub supravegherea unui alt complice…

— Știi bine că în cazurile grave nu se iau complici. Pavel a reprezentat o excepție, deoarece fără el n-ar fi putut realiza răpirea. Dar, chiar dacă situația ar fi așa cum o vezi tu, din precauție prefer să lucrez după versiunea cea mai puțin favorabilă.

— Și de ce apelezi la taximetre?

— Pentru că infractorii s-au aflat în criză de timp și, cel puțin un drum a fost făcut cu o mașină…

— Mașină nu înseamnă în mod obligatoriu un taximetru.

— Spre deosebire de taximetre, pe celelalte nu le putem verifica atât de repede cum ne impune situația! am zis, ridicându-mă de pe scaun și făcând un gest de exasperare. Sau, pentru a pricepe de ce e nevoie să ne mișcăm cu maximum de viteză, trebuie să-ți fac și o planșă, în mai multe culori?!

— Poate merge și fără planșă… a zis, îmbufnându-se.

— Sper. Fă ce ți-am spus, și, când termini, vii după mine la primăria sectorului I…

*

Vartunian nici nu oprise bine mașina în fața primăriei și m-am și aruncat afară, lăsând portiera deschisă și

începând să urc câte trei trepte odată. Ajuns în hol, m-am dus spre ușa din față, am deschis-o și am intrat în sala cu multe birouri a Stării civile. Cum singurul ghișeu fără solicitanți era cel al „căsătoriilor", într-acolo m-am îndreptat.

— Dacă sunteți amabilă, aș vrea să discut cu șeful serviciului, i-am spus fetișcanei blonde și cu ochii albaștri și rotunzi, care mă privea surâzând.

— Aveți vreo nemulțumire? s-a oferit, ea să mă ajute, cu o solicitudine nu prea des întâlnită.

— Nemulțumiri…? De-astea am suficiente pentru a da și altora, dar nu mă lasă inima s-o fac. Știți, sunt un avar înrăit, am zis, străduindu-mă să compun un zâmbet cât de cât sesizabil.

— Avar? a fost rândul ei s-o facă pe mirata. Și eu care eram gata să jur că sunteți polițist.

— Se cunoaște? m-am interesat, cum era și firesc, surprins.

A dat din cap, cu zulufii ei blonzi, că da.

— Nu-mi cereți să vă spun cum, că nu știu. Poate că este vorba numai de o problemă de fler. Sau poate felul în care ați iscodit cu privirea în jurul dumneavoastră, deși erați atent și la mine.

— Domnișoară, nu cumva semăn cu Colombo[14] sau

[14] Columbo este un serial TV polițist american cu Peter Falk în rolul principal, produs între anii 1968–1978 și 1989–2003 de către Richard Levinson și William

cu Kojak[15]? am glumit.

— Cum nu sunteți nici chior și nici chel, aș spune că mai degrabă semănați cu Elliot Ness[16]. Ba nici cu ăsta, că era brunet.

— Cred că tot eu am să vă dau explicația pe care n-o găsiți. Primo, la mine n-ați remarcat aerul smerit pe care-l arborează de obicei solicitanții din fața ghișeelor, și secundo, care este determinant, după arestarea Dianei Tornea era firesc să vă așteptați la vizita unui anchetator. Greșesc?

— S-ar putea să aveți dreptate, a admis ea, drept care m-a și întrebat: Ce-i cu Diana? E adevărat că ați arestat-o?

— De unde știți?

— Pentru că, nevenind marți la serviciu, ne-am interesat a doua zi la părinții ei. Ne-au spus că este anchetată pentru că a vrut să omoare o femeie. E ceva adevărat în această poveste? a vrut să știe și, văzând că ezit să-i răspund, a continuat. Ați căutat-o pe șefa

---

Link. Personajul principal era locotenentul de poliție Columbo, acțiunea având loc în orașul Los Angeles.

[15] Kojak este un serial de televiziune american cu Telly Savalas în rolul titular, Locotenent-Detectivul de la NYPD Theo Kojak. A rulat inițial în perioada 24 octombrie 1973 - 18 martie 1978 pe canalul CBS.

[16] Eliot Ness a fost un agent american al Prohibiției, faimos pentru eforturile sale de a da jos Al Capone și de a impune Prohibiția din Chicago, Illinois și liderul unei celebre echipe de agenți de aplicare a legii din Chicago, poreclit The Untouchables.

serviciului. Se află în fața dumneavoastră. Alice Moraru, s-a recomandat ea.

— Căpitanul Apostolescu, am spus, înclinându-mă, în semn că-mi pare bine. N-am putea discuta și altfel decât despărțiți de o baricadă? am continuat punând mâna pe biroul dintre noi.

— Intrați prin prima ușă, m-a invitat, făcând un gest larg cu mâna spre stânga.

Străbătând calea indicată, am intrat în încăperea dindărătul ghișeelor, unde erau amplasate cinci mese de lucru. La trei dintre ele, printre maldăre de hârtii, se aflau instalate tot atâtea femei tinere, cu ochii pe mine, de parcă aș fi fost sfântul Anton pogorât în delegație printre enoriașii lui. Urma un birou fără titular și fără hârțoage și apoi cel în fața căruia mă aștepta, stând în picioare, interlocutoarea de la ghișeu. Purta o rochie albastră, cu guleraș alb, din jerseu, suficient de bine mulată pentru a trăda suplețea unui corp teribil de bine făcut, cu rotunjimi numai unde și cât trebuie. Chiar și fără tocurile înalte ale pantofilor ei albi, avea picioare lungi, cu genunchi rotunzi și gleznele fine.

Mă privea surâzând amuzată, ceea ce mi-a permis să văd că buzele ei cărnoase și frumoase ascundeau o dantură frumoasă și sănătoasă.

— Vă rog să luați loc, a spus, pe când îi priveam fruntea ușor bombată și nasul mic, desenat perfect.

În meseria mea este tonic și chiar indicat să mai întâlnești din când în când și câte o femeie frumoasă, altfel, cu urâțenia de care te lovești în permanență, poți uita că mai există și o altfel de lume, mai pură și mai bună.

— Chiar e adevărat că a vrut să omoare pe cineva? și-a repetat ea întrebarea, în timp ce ochii ei mari și rotunzi mă cercetau cu neîncredere.

Făcând un gest de confirmare, am spus:

— De fapt, ea a comis o faptă cu mult mai gravă. A răpit un copil.

— Nu se poate… a șoptit ea, ducându-și îngrozită mâna la gură.

— Și totuși, a făcut-o.

— Și pentru ce l-a răpit? a șoptit din nou, buimăcită.

— Tot ce-am putut stabili, cu precizie, este că ea a luat copilul. Pentru ce și mai ales unde l-a ascuns, încă nu știm.

— Bine, dar e o adevărată demență să te apuci să smulgi un copil de lângă părinții lui! a spus, de astă dată revoltată.

— Așa consider și eu. Iar sarcina noastră imediată este să găsim cât mai repede posibil copilul. Altfel, el fiind, probabil, abandonat undeva fără hrană și fără căldură, s-ar putea ca viața lui să fie în primejdie. Și pentru a-mi putea îndeplini misiunea, am nevoie de sprijinul

dumneavoastră.

— Spuneți-mi cum pot să vă ajut? s-a oferit ea, impresionată de spusele mele.

— Să-mi răspundeți la câteva întrebări. De când lucrează aici?

— De aproximativ doi ani.

— Ce comportare avea?

— Din punct de vedere profesional, nimic de spus. Era conștiincioasă. Altfel, o colegă bună, dar foarte închisă. Scumpă la vorbă, probabil datorită unei mari interiorizări.

— Cine o vizita la serviciu?

— La această întrebare îmi este greu să vă răspund. Dacă discuta de la ghișeu, putea s-o facă cu oricine, fie un solicitant, fie o relație de-a ei. Mai cu seamă că n-aveam niciun motiv să încerc să stabilesc cu cine anume vorbește. Cu toate astea, am văzut-o de mai multe ori discutând cu un bărbat în holul primăriei. Când, în glumă, i-am spus că nici n-a devenit încă doamna ofițerească și are curtezani, mi-a spus că persoana respectivă îi este văr.

— Ați putea să-l descrieți?

— Sigur, a spus și s-a apucat să-mi dea semnalmentele lui Pavel.

— Altcineva? am insistat.

— N-am remarcat.

— Poate știu mai mult colegele… am zis, arătând spre celelalte trei femei care, între timp, plictisindu-se să ne tot privească, se apucaseră să lucreze cu râvnă.

— Fetelor! li s-a adresat ea. Ați văzut-o pe Diana discutând cu cineva în interes personal?

Două din ele au clătinat capul, iar a treia s-a referit tot la persoana lui Pavel.

Anularea speranțelor pe care mi le pusesem pe seama descoperirii unui al treilea complice, la care, eventual, să fi fost sechestrat copilul, nu m-a afectat în mod special. Probabil, unde și așa eram destul de amărât.

— Numai o întrebare și apoi vă las să vă vedeți de treabă, am zis, văzând că îndărătul ghișeelor au început să se formeze cozi.

— Vă rog… a început ea, dar a fost întreruptă de o ciocănitură în ușa prin care intrasem și eu.

În secunda următoare, Dan și-a vârât capul prin ușa pe care a întredeschis-o și, remarcându-mă, a intrat, apropiindu-se de noi.

— Un coleg. Locotenentul Simionescu, i-am spus frumoasei mele interlocutoare, care privea intrigată spre nepoftit.

I-am lăsat să facă cunoștință și am revenit la întrebarea care mă interesa:

— Am putea stabili ce-a făcut Diana Tornea, miercurea trecută, când s-a comis răpirea?

— Mi-e greu să fac precizări pentru această zi… însă, cum la noi toate zilele sunt la fel, vă pot asigura că a fost prezentă la serviciu.

Dacă ce susținea fetișcana era adevărat, însemna că Diana n-are niciun amestec în răpire, deoarece, se știe, nimic și nimeni nu se poate afla simultan în două locuri diferite.

— Sunteți convinsă? am întrebat neîncrezător.

— Fetelor! a zis ea, întorcându-se spre colegele ei, fără să-mi răspundă. Diana a lipsit miercurea trecută de la serviciu?

Chestionatele, după ce s-au arătat mai întâi gânditoare, au confirmat că subiectul n-a lipsit de la serviciu.

— Cred că nu m-am exprimat bine. De fapt, nu dacă a lipsit ziua întreagă este important, ci, în mod special, între zece și douăsprezece, am zis, adresându-mă întregului auditoriu. Mai exact, mă interesează dacă în ziua de referință a lipsit aproximativ două ore de aici, de la serviciu.

— Două ore? Nu, nici gând! a zis cu convingere Alice, care, deși nu cred să fi fost din Țara minunilor, era foc de dulcică. Dacă ar fi lipsit atât de mult din fața ghișeului, protestele publicului ar fi ajuns până la primar.

— Dar o oră?

— Scandalul ar fi fost la fel de mare. N-ar fi putut lipsi de aici mai mult de cincisprezece-douăzeci de minute. Adică cam atât cât i-ar fi trebuit pentru a coborî în piață să-și ia ceva de mâncare.

— Sunteți sigură că n-a putut lipsi mai mult timp? era firesc să insist.

S-au consultai cu toate din priviri și și-au menținut punctul de vedere.

*

— E încurcată, șefu', a remarcat Dan, în timp ce mașina rula spre inspectorat. Depoziția ei se verifică. În momentul comiterii răpirii, se afla la serviciu. Și cu un astfel de alibi, acuzația pe care i-o aducem este în mod evident nefondată.

— Ai o propunere constructivă? l-am consultat, ascunzându-mi iritarea ce mi-o provoca acest caz fără cap și fără coadă.

— Să-l luăm din nou la mână pe Pavel. Pentru că, în ceea ce-l privește, am stabilit că el este autorul răpirii. Pe când în cazul ei, încriminarea nu se bazează decât pe prezumții. Oare, ținuta morală a lui Pavel ne dă garanții că ne-a spus chiar tot ce avea de spus?

— Poate că ai dreptate. Îl vom interoga din nou pe Pavel. Dar asta nu înseamnă că, în pofida alibiului, eu n-o cred pe Diana amestecată până peste cap în această respingătoare afacere!

— Și totuși! Uiți că vinovăția ei nu se bazează, de fapt, decât pe declarația lui Pavel…

— Ori ea este prea șireată pentru noi, ori noi greșim undeva… am zis oftând, când mașina s-a imobilizat lângă trotuarul inspectoratului.

*

Când am ajuns în fața biroului nostru și Dan a vârât în broască cheia, un agent de circulație, care stătea câțiva metri mai departe, așezat pe o bancă pusă lângă peretele culoarului, s-a ridicat și s-a apropiat de noi.

— Să trăiți! a zis, salutând militărește. Îl caut pe tovarășul căpitan Apostolescu.

— Eu sunt, era firesc să recunosc.

— Permiteți-mi să raportez. Sunt agentul de circulație Constantin Nazarie și vă caut în legătură cu cererea de a se verifica printre șoferii de taximetre dacă au transportat în săptămâna trecută această persoană… a zis, scoțând din buzunarul vestonului și arătându-mi dubla fotografie a Dianei, din față și profil.

— Și ai găsit ceva? m-am grăbit să întreb.

— Da. Relații mai multe poate să vă dea tovarășu'… a răspuns, ridicând brațul și arătând spre banca de unde venise, un tip până în cincizeci de ani, cu trăsături regulate, ten de meridional, și părul șaten, vâlvoi, de parcă ar fi purtat pe cap o căciulă căzăcească.

Respectivul, văzându-se vizat, s-a ridicat și s-a

apropiat de noi. Era scund și dolofan.

— Vă rog să intrați, l-am invitat, arătându-i ușa pe care Dan o deschisese între timp.

— De mine mai aveți nevoie, tovarășe căpitan? a vrut să știe subofițerul.

— Nu. Ești liber și multe mulțumiri…

— Cum vă numiți? l-am întrebat pe șofer, după ce ne-am așezat pe scaune.

— Protopopescu, Paul Protopopescu, a zis el, în timp ce Dan se apropia pentru a-mi lăsa pe birou o copie a fotografiei ce-mi fusese arătată de subofițer.

— Cunoașteți această persoană? am întrebat, arătându-i fotografia.

— Așa cum i-am spus și agentului care m-a condus la dumneavoastră, o cunosc, dar numai din vedere.

— Sunteți sigur?

— La noi, la Getax, au venit de multe ori oameni de-ai dumneavoastră să ceară astfel de relații, așa că știu bine că nu trebuie nici să arunc năpasta pe cineva și nici să vă pun pe dumneavoastră pe drumuri. Și dacă vă spun că am văzut-o, să fiți convins că așa este, a argumentat el cu toată convingerea.

— În ce împrejurări ați întâlnit-o?

— A călătorit cu mașina mea.

— Când?

— Miercurea trecută. În jurul orei unsprezece.

— Cum se face că rețineți atât de bine aceste date? l-am întrebat cu scopul de a-l verifica.

— Pentru că, după ce-am făcut cursa cu persoana de care vorbim, mi s-a spart un pinion de la cutia de viteze și am intrat în reparație, până ieri, când am ieșit din nou din garaj.

— Aș vrea să înțelegeți că întrebările de control pe care vi le-am pus nu se datoresc faptului că mă îndoiesc de buna dumneavoastră credință, ci obligației pe care o am de a verifica depozițiile ce ni se fac, i-am explicat.

— Nu vă faceți probleme. Am înțeles scopul pe care l-ați urmărit.

— Perfect. Acum, vă rog să-mi spuneți ce cursă ați făcut cu persoana de care ne interesăm.

— Am luat-o de la statuia lui Kogălniceanu și am dus-o la Gara de Nord, unde mi-a cerut s-o aștept. După câteva minute, când a revenit, am lăsat-o în piața Amzei.

Fără să-mi exteriorizez ușurarea care m-a cuprins, m-am rezemat de spătarul scaunului și am privit spre Dan. Auzise bine spusele șoferului, pentru că, stând cu falca așezată în palmă și cotul proptit de tabliera biroului, își fixase cu un aer neîncrezător ochii pe ceafa acestuia, ca și cum de acolo aștepta să vină indiciile de care aveam nevoie.

— Ați putea preciza mai bine itinerariul cursei pe care

ați făcut-o?

— Bineînțeles. Ea este de altfel consemnată și pe foaia de parcurs, pe care, dacă doriți, o puteți consulta la garajul…

— Dacă vă amintiți din memorie, mă declar mulțumit, i-am scurtat-o, apreciind că relatarea lui este oricum surprinzător de relevantă pentru mersul anchetei.

— Da, aveți dreptate, e mai simplu așa… Deci, a început el, mușcându-și concentrat buza superioară, la Kogălniceanu s-a urcat la… la unsprezece fără cinci minute… Am ajuns la gară la… Da, așa e… La unsprezece fără un minut. N-a zăbovit mai mult de două-trei minute… Iar în piața Amzei am ajuns la unsprezece și șapte-opt minute. Tovarășe căpitan, acesta a fost itinerariul pe care l-am străbătut cu tânăra de care vă interesați.

— Ați mers repede, am apreciat.

— E adevărat, clienta mi-a cerut. Dar am avut și șansa că străzile pe care am rulat n-aveau nici cine știe ce trafic și nici prea multe semafoare.

— La ce intrare a gării a coborât călătoarea?

— La cea principală, cu coloane.

— Și spuneți că, după circa trei minute, s-a înapoiat la mașină? am zis, întrebându-mă ce o fi căutat la gară.

— Dacă mă gândesc bine, aș spune că poate nici trei

minute n-a zăbovit.

— Spuneți-mi, avea cu ea un pachet? am întrebat într-o doară, în timp ce mă străduisem să pricep motivul care a îndemnat-o să intre în gară pentru trei minute.

— Da.

Dus pe gânduri, l-am auzit parcă de departe când a spus „Da", însă nu-mi mai aminteam ce întrebare îi pusesem. „Și parcă e de mirare că un caz ca ăsta te tâmpește?" m-am consolat eu în gând.

— Ce fel de pachet avea? am întrebat, îndepărtându-mă brusc de dialogul pe care-l purtam cu mine însumi.

— Un sac din hârtie.

— Adică o sacoșă?

— Nuuu. Era un sac mare, ca pentru ciment, zahăr sau mai știu eu ce…

— Deci, era un pachet îmbrăcat într-un sac mare de hârtie.

— Exact.

— Cât de mare era pachetul? Arătați-mi cu mâinile, i-am cerut, încercând să-mi disimulez surescitarea.

Mai întâi, mi-a arătat între palme un interval de aproximativ șaizeci de centimetri, apoi, apropiindu-și-le, circa treizeci de centimetri.

— Era greu pachetul?

— Eu n-am pus mâna pe el, pentru că nu m-a lăsat să-l vâr în portbagaj. Însă, când am privit-o intrând cu el în

gară, mi-am dat seama că-i rupea brațele.

— Și când a revenit la mașină, era fără pachet. Nu?

— Întocmai.

M-a cuprins o greață și o silă de-mi venea să scuip pe mine și pe meseria pe care o făceam.

— Tovarășe Protopopescu, nu găsesc cuvintele necesare pentru a vă mulțumi… i-am spus șoferului, ridicându-mă în picioare și făcând tot posibilul pentru a-i ascunde ce simt.

— Mă bucur că v-am putut fi de folos a zis, pe când ne despărțeam în pragul ușii.

Când m-am întors, l-am văzut pe Dan cu capul în jos, ascuns între palme.

Târându-mi picioarele dintr-o dată vlăguite, m-am dus spre scaunul meu și m-am lăsat să cad pe el. Apoi, deși am renunțat la fumat de jumătate de an, am tras un sertar și am scos afară pachetul pe care-l țineam numai pentru tratarea vizitatorilor. Mi-am vârât o țigară în gură și am aprins-o cu mâinile tremurând.

— Dane, am zis, după ce am tras cu sete câteva fumuri, orice s-ar întâmpla… Chit că te rog sau îți dau ordin, să n-o aduci în fața mea! Dacă o văd, o strâng de gât! am strigat cu o mânie care nu m-a încercat niciodată.

— Și asta o să mai ajute cu ceva?… a oftat el din dosul palmelor.

Nu i-am răspuns, dar cum țigara, în loc să mă calmeze, îmi amplifica scârba, am strivit-o cu dușmănie în scrumieră.

— E ora unu și jumătate, am zis, consultându-mi ceasul și decizându-mă să mă ridic de pe scaun. Hai să terminăm cu ce-am început!

— Bineînțeles, cu tot optimismul înainte, că viața e frumoasă… a replicat sarcastic, sculându-se de pe scaun și îndreptându-se spre cuier.

*

Vartunian a oprit în fața intrării principale a Gării de Nord și am coborât. Am trecut pe sub estacada cu coloane și am pătruns în gară, fără să-i acordăm atenție impiegatului care ne cerea „Biletele la control, vă rog!”

După câțiva pași, ne-am oprit, privind sala uriașă cu acoperiș din sticlă și întrebându-ne de unde ar trebui să începem. Cum sala era divizată în două părți egale, de clădirea scundă care adăpostea serviciile anexă ale gării, ne-am decis să alegem sensul din dreapta, îndreptându-ne spre trenurile trase pe peroane, la vreo sută de metri mai departe. Strecurându-ne prin mulțimea care forfotea în toate direcțiile cărând bagaje, am ajuns lângă biroul de informații și ne-am apucat să consultăm tabelul cu plecări de trenuri.

— Între unsprezece fără zece și unsprezece și jumătate, sunt numai sosiri de trenuri, a constatat Dan.

Deci, se impune din nou ideea existenței unui al treilea complice, care a preluat sacul și, ulterior, a plecat cu nu știu ce tren, în nu știu ce direcție.

— Dacă ar mai fi existat încă un complice, venea acesta în întâmpinarea Dianei, care și așa se afla în criză de timp în încercarea ei de a-și asigura alibiul, am răspuns, pe când mă întrebam ce-aș fi făcut eu în locul ei.

— Într-un tren care se retrăgea la depou, nu l-a plasat… Deoarece în șapte zile avea tot timpul să apară. La fel s-ar fi întâmplat dacă îl abandona în vreo sală de așteptare sau pe peron.

— În cele trei minute cât a lipsit de la taximetru, ce-ar fi putut face?… De fapt, numai în jumătate din acest timp, deoarece a trebuit să se ducă și să se întoarcă, am zis meditativ, pornind spre partea dreaptă.

Mergând încet și privind tot timpul în jurul nostru, am ajuns la ieșirea spre Calea Griviței. Ne-am oprit și ne-am întors, pornind în direcția opusă. Am ajuns în fața ieșirii spre bulevardul Dinicu Golescu[17], fără să ne fi atras ceva atenția.

— Nu, Dane. Ne-am îndepărtat prea mult. Într-un minut și jumătate, n-ar fi avut timp să ajungă până aici,

---

[17] Constantin Golescu (cunoscut sub numele de Dinicu Golescu, n. 7 februarie 1777 – d. 5 octombrie 1830) a fost un boier și cărturar român, fiu al marelui ban din Țara Românească Radu Golescu și al Zoiței Florescu.

am spus, luându-l de braț și pornind împreună spre sala mare cu acoperișul din sticlă.

— Dar până aici, a putut ajunge? a întrebat, oprindu-mă în fața biroului de informații.

— Da. Cred că aceasta este raza maximă pe care a putut s-o străbată în timpul pe care l-a avut la dispoziție.

A ridicat din umeri și ne-am îndreptat spre ieșire, mergând însă în sens contrar celui în care venisem. Am avansat, trecând prin fața biroului șefului de gară și a postului de miliție feroviară, de pe partea dreaptă, iar pe stânga am lăsat în urmă serviciul de primire a bagajelor de mână. Ajungând la capătul sălii, am privit boxele metalice cu cifru, care căptușeau ieșirea și pereții laterali de-a lungul a zeci de metri.

M-am întors și, stând pe loc, m-am uitat înspre direcția din care venisem, fără să știu, de fapt, ce caut. Șef de gară… birou de mișcare… miliția… bagaje de mână… bagaje de…

— Dane, hai! m-am decis, ducându-mă grăbit spre clădirea din centrul sălii, care adăpostea magazia bagajelor de mână.

Ajungând la fereastra de primire a bagajelor, am așteptat ca femeia care se afla înaintea mea să predea o valiză și, vârându-mi capul înăuntru, m-am adresat recepționerului:

— Aș vrea să discut cu șeful acestui serviciu.

— Un moment, a zis, întorcându-se și strigând spre interior: Nea Drăghici! Te caută cineva.

— Ce doriți? s-a interesat un bărbat în jur de cincizeci de ani, brunet și cu obrajii supți, pe când trăgea o tuse adâncă, tabagică.

— Sunt în căutarea unui corp delict, am zis, arătându-i legitimația. Aș vrea să-mi arunc o privire prin magazia dumneavoastră.

— Regret, dar nu se poate. N-am voie să primesc nicio persoană străină în magazie, m-a anunțat cu convingere.

— Sunt ofițer de miliție, i-am spus contrariat.

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Dacă obțineți însă aprobarea miliției noastre, n-am nimica împotrivă, a afirmat, trăgând o nouă salvă de tuse.

— Miliția noastră? am repetat contrariat. Și noi a cui miliție om fi?

— Nu știu, că nu vă cunosc, a zis, ridicând din umeri cu indiferență.

— Rămânând fără replică, m-am răsucit și am pornit glonț spre biroul miliției feroviare.

Am deschis ușa și am intrat în reprezentanța firmei noastre.

Din spatele unui birou, un adjutant cu banderola roșie, trecut de cincizeci de ani și foarte masiv, și-a

ridicat capul proporțional cu umerii și m-a fixat întrebător, cu o pereche de ochi albaștri.

— Ce vi s-a întâmplat? a vrut să știe.

— S-a întâmplat că vreau să-mi arunc o privire prin magazia pentru bagaje de mână și șeful ei nu mă lasă, decât dacă vin cu aprobarea „miliției noastre", adică a dumneavoastră, i-am spus enervat, de grotescul situației.

Subofițerul mi-a zâmbit amuzat, coborându-și ochii pe legitimația pe care i-o întinsesem și s-a ridicat repede în picioare și a dus mâna la caschetă.

— Să trăiți, tovarășe căpitan. Adjutantul Stoicănel Florea, la ordinele dumneavoastră.

— Ce-i cu povestea asta? Avem o „miliție a noastră" și mai avem încă una, a altora?

— Tovarășe căpitan, e o neînțelegere. Firesc, avem o singură miliție… Au apărut însă niște reclamații referitoare la faptul că unele bagaje au fost ușurate de conținut. Atunci, pentru a nu mai avea posibilitatea să ridice din umeri, dacă se vor mai constata și alte subtilizări, le-am interzis să mai primească persoane străine. Evident, această dispoziție nu putea include organele noastre superioare. Doriți să mergem la magazie? a întrebat, restituindu-mi legitimația.

Am dat din cap că da și el și-a rugat un coleg, care intrase după noi și asistase înveselit la discuție, să-i țină

locul până se înapoiază.

L-am urmat și am intrat în magazie. Când tipul cu care discutasem mai înainte ne-a venit în întâmpinare, trăgând noi rafale de tuse tabagică, însoțitorul nostru i-a spus, avertizându-l cu degetul arătător ridicat:

— Nea Drăghici, ordinul pe care ți l-am dat privește pe toată lumea, mai puțin, însă, organele de miliție! Suntem lămuriți?

— Nea Florică, cum zici 'mneata, pentru mine e lege.

I-am lăsat să-și rezolve problemele organizatorice și am pornit cu Dan să explorăm magazia. Am privit cu luare aminte sutele de bagaje înghesuite în rafturi, fără a dibui însă coletul descris de șoferul de taximetru.

— Ați găsit ceva? s-a interesat adjutantul, când m-am apropiat de grupul celor doi „nea".

Am clătinat capul descurajat și m-am îndreptat spre ușă. Când am ieșit, am privit dezorientat boxele cu cifru. Câteva erau deschise, în așteptarea amatorilor, iar la altele, băgau sau scoteau bagajele câteva persoane. Am făcut câțiva pași fără nicio țintă, apoi am revenit spre ușă, unde magazionerul mai avea ceva de discutat cu însoțitorul nostru.

— Nea Drăghici, am spus, adoptând și eu apelativul uzitat în gară, aș vrea niște explicații.

— Dacă se poate, cu plăcere…

— Cum funcționează aceste boxe? am întrebat,

arătând spre rastelele metalice.

— Simplu. Veniți să vă arăt, m-a invitat, apropiindu-se de o ușă deschisă. Aici, pe dinăuntru, se formează, la alegere, o literă și trei cifre. Apoi, după ce se vâră în automat o monedă de un leu, se închide ușa. Când vreți să scoateți geamantanul pe care l-ați depus înăuntru, formați cifrul pe care l-ați ales și ușa se deschide. Nu-i simplu?

— Și dacă nu eliberez boxa în douăzeci și patru de ore, cum văd că scrie pe fiecare ușă că ar trebui să se facă, ce se întâmplă?

— Nimic. Pentru fiecare zi de întârziere se mai dă un leu.

— Și dumneavoastră, cum știți câte zile se folosește o boxă? În definitiv, dacă a apucat să formeze un cifru, nu văd de ce n-ar putea s-o ocupe cu bagaje și o lună de zile.

— Sigur că poate, dar pentru asta trebuie să dea un leu pentru fiecare zi.

— Cum se stabilește câte zile a folosit boxa?

— Tovarășe căpitan, a intervenit subofițerul, pentru a-l lăsa pe nea Drăghici să tușească liniștit, magazionerul asistat de un lucrător de miliție deschid în fiecare zi boxele și lasă acolo un bilet cu data respectivă.

De unde cunoașteți cifrul format de cel care a încuiat

ușa?

— Nu-l cunoaștem, dar noi mai avem o cheie, care-i universală pentru toate boxele.

— Perfect. Beneficiarul vine după, să zicem zece zile, vede hârtia pe care i-ați lăsat-o, își scoate lucrurile și pleacă, „uitând" să mai plătească cei zece lei datorați.

— Nu poate să facă asta, pentru că atunci când se constată o întârziere, se blochează cifrul. Deci, dacă vrea să deschidă ușa, trebuie să apeleze la dânsul, a zis subofițerul, arătând spre magazioner, care, deocamdată, nu mai tușea.

— Există și o evidență a boxelor ocupate peste timpul prescris?

— Sigur! a zis magazionerul, bucuros că tusea lui i-a acordat o recreație. Odată cu lăsarea înștiințării că a întârziat, îl articulăm și pe situația pe care o întocmim zilnic.

— Deci am putea ști ce boxe au fost cifrate în ziua de miercuri, 27 martie, și încă nu s-au eliberat? am întrebat imediat, constatând că raționamentul ce mi-l făcusem a dat roade.

— Sigur. Nu-i nicio problemă, m-a asigurat „nea" Drăghici, dând din cap cu repetiție, probabil pentru a fi mai convingător.

— Dă fuga și adu lista, i-a cerut subofițerul, pricepând ce nu pricepea magazionerul.

Amploiatul a dispărut precum Omul invizibil și a revenit imediat cu câteva file prinse cu o agrafă.

— Sunt trei boxe în situația de care vă interesați, mi-a spus el.

— Luați-o înainte și arătați-mi-le pe rând.

— Căutați lucruri de furat? mi-a șoptit subofițerul, pe când îl urmam pe magazioner.

— Ce bine ar fi dacă asta am căuta… i-am răspuns vitriolat, pe când mă opream lângă salariatul cefereului, care pusese mâna pe caseta 138.

— Asta e una…

— Vă rog s-o deschideți.

S-a întors și l-a consultat din priviri pe subofițer. N-am văzut ce i s-a transmis, dar știu că s-a aplecat și a compus un cifru.

— Poftiți, m-a invitat, dându-se la o parte în timp ce trăgea ușa.

Înăuntru se lăfăia o damigeană, pătată cu zaibăr și duhnind a vin trezit.

— Închideți ușa și să mergem la următoarea.

Când a deschis boxa 39, am văzut un colet ca cel descris de șoferul de taximetru.

M-am apropiat, am desfăcut sârma cu care era legată gura sacului și l-am aplecat în afară. Mai întâi am văzut un pantof, apoi reverul unei haine.

— Trebuie să fie hainele vreunui internat prin vreun

spital, a zis subofițerul, privind peste umărul meu, pe când eu îmi vâram brațul până la fundul sacului. Așa se obișnuiește în mediul sătesc. Iar dacă posesorul lor nu supraviețuiește, le lasă aici, ca pomană de sufletul mortului…

După ce am împins sacul la loc și m-am întors, Dan mă privea întrebător. I-am răspuns printr-un gest de negație.

— Asta e ultima din cele care vă interesează, m-a înștiințat Drăghici, tușind de câteva ori și lăsându-se pe vine pentru a-mi arăta boxa cea mai de jos, cu numărul 237.

— Bine. Deschideți-o, vă rog, i-am cerut, mai puțin convins de eficiența versiunii pe care o abordasem.

A deschis-o și s-a dat la o parte, pentru a-mi ceda mie locul. Lăsându-mă pe vine, am văzut iar un sac din hârtie, legat în cruce cu o sfoară groasă. L-am tras afară și am împins într-o parte breteaua de sfoară care lega gura sacului. Am privit înăuntru și, deși știam ce-aș fi putut găsi, au început să-mi tremure mâinile.

M-am ridicat, simțind pe frunte o transpirație rece.

— Tovarășe adjutant, cheamă repede câțiva subofițeri. Trebuie împiedicat accesul în câmpul infracțional. Ce cifru are boxa? l-am întrebat pe magazioner, în timp ce subofițerul pleca să-mi execute ordinul.

— D-237! a precizat el, după ce s-a aplecat și a privit pe spatele ușiței metalice cele patru role.

— Vă mulțumesc. Puteți să vă retrageți la treaba dumneavoastră, i-am zis, expediindu-l, după care m-am adresat colegului meu, cu rugămintea să-mi dea o țigară.

De obicei bronzat, acum era alb ca un perete proaspăt văruit și mâna cu care mi-a întins bricheta vibra în mod evident.

— Du-te la postul de miliție și telefonează-le căpitanului Maier, medicului legist Dobrescu și procurorului Lupu. Spune-i lui Stoicănel să facă rost de o pătură.

M-am rezemat de un stâlp de beton și am început să trag adânc, în piept, fum după fum.

Mai întâi, au apărut trei subofițeri și adjutantul Stoicănel, care și-a amplasat oamenii astfel, încât să împiedice accesul nepoftiților în interiorul unei raze de șapte metri de la boxa 237. Apoi s-a apropiat Dan, ținând sub braț o pătură roșie.

— Toți au fost anunțați, mi-a confirmat el, pe când se apleca în fața boxei și întindea pătura adusă, apoi, ridicându-se, s-a interesat: Nu-l scoatem?

— Nu. Îi așteptăm și pe ceilalți, am zis, deoarece nu mă simțeam încă în stare să privesc conținutul sacului.

A dat din cap cu înțelegere, aruncând țigara pe care o

fumase până atunci, și-a scos o alta din pachetul pe care mai întâi mi-l oferise mie, dar, scârbit, l-am refuzat.

— Acum e clar de ce a respins târgul pe care i l-ai propus în schimbul copilului… a zis aprinzându-și țigara.

— Evident. N-avea ce să-mi ofere. Motiv pentru care a și preferat să-l ia pe „nu!" în brațe… am răspuns, după care, nemaiavând niciun chef de vorbă, m-am pus pe așteptat, privind absent la strădania subofițerilor de a nu permite apropierea curioșilor, atrași chiar de ordinea pe care aceștia o făceau.

Nu după mult timp, i-am văzut apropiindu-se pe căpitanul Maier și pe procurorul Lupu.

— De ce m-ai chemat? a vrut să știe ultimul.

— E vorba despre copilul răpit, despre care ți-am mai vorbit.

— Aha! Și?

— L-am găsit.

— Bravo. Unde-i?

— Acolo… i-am răspuns, întorcându-mă și arătându-i boxa deschisă.

— Acolo?! s-a mirat.

— E mort.

— Ce nenorocire…

— Cum a fost omorât?

— Încă nu știu. De fapt, ce importanță mai are… Mai

ales pentru mama lui…

— Pentru noi are, a zis, pe când se apropia de noi și medicul legist. Uite că a venit și Dobrescu, deci să purcedem la treabă! Chiar dacă nu ne place…

Am lăsat capul în jos.

— Nicule, ce aștepți? m-a îndemnat el.

Continuând să privesc cimentul, am refuzat, scuturând cu hotărâre capul.

Am văzul o pereche de picioare strecurându-se prin fața mea și, puțin mai târziu, am auzit foșnetul unei hârtii groase. Abia atunci am ridicat capul și am privit.

Maier se afla rezemat cu spatele de boxele metalice, ținând cu o mână sacul de hârtie, gol. Copilul se afla pe pătura roșie, așternută pe ciment.

Făcând un efort de voință am reușit să mă apropii și să mă aplec deasupra păturii. Îmbrăcămintea-i corespundea perfect descrierii făcute de Maria Gâlmă. Pantofiorii negri cu carâmbul alb, pantalonașii cu bretele, din jerse albastru, și puloverul galben, rulat pe gât, ținea capul lăsat pe umărul stâng, părând că doarme și părul blond și cârlionțat îi acoperea obrazul drept.

Culoarea pumnișorilor strânși și a feței mi-a atras atenția. Era albastră-vineție. Mi s-au umezit ochii și am simțit un nod în gât.

— Cianoză! a zis Dobrescu, confirmându-mi

supoziția.

— În ce mod? a vrut să știe Lupu.

— Prin obturarea căilor respiratorii cu mâna. Priviți petele brune de pe gura victimei, ne-a invitat medicul legist.

N-am putut să privesc. M-am întors și m-am îndepărtat cu câțiva pași. De acolo m-am adresat medicului legist, care părea a fi cel mai tare dintre noi:

— Olimp, ai ceva preliminar de spus?

— În afară de modul în care s-a comis omorul, aș mai putea spune că acesta datează de cel puțin patru-cinci zile. Conservarea este aproape perfectă, datorită faptului că temperatura coborâtă a împiedicat procesul de descompunere. Cam asta ar fi totul, deocamdată. Restul, după necropsie.

— Maier, însoțește-l pe Olimp și încercați împreună să obțineți cât mai repede posibil și alte indicii, i-am cerut ofițerului criminalist, întorcându-mă și pornind epuizat spre ieșire.

*

La ora patru și jumătate, când m-am înapoiat la birou. Dan m-a anunțat că fusesem chemat de doamna Vieru.

— I-ai spus ceva? l-am întrebat îngrijorat.

— Nu, bineînțeles. Totuși, va trebui să i se spună.

— Am să-i spun mâine. Până atunci, poate găsesc modul cel mai potrivit de-a o informa… am zis, cu

dorința ca acest „mâine” să nu vină niciodată.

— Cred că va trebui s-o faci astăzi. Pentru că vine aici.

— Tu ai chemat-o? am întrebat, privindu-l lung.

A clătinat capul.

— Am încercat s-o determin să-și amâne vizita pe mâine, dar n-a vrut să mă asculte. Părea foarte supărată.

— E de mirare? i-am răspuns resemnat. În sfârșit, am să văd, după ce-o veni, cum trebuie să-i vorbesc. Până atunci, să încercăm să mai clarificăm din lucruri.

— Să începem cu locul în care s-a comis omorul, a propus el.

— Cred că nu va trebui să-l căutăm prea mult. Atât Pavel, cât și șoferul taximetrului ne-au indicat același loc, primul pentru predarea copilului și al doilea pentru urcarea Dianei în mașină cu sacul în care am găsit… ce am găsit. Și cum din momentul în care a luat copilul și până în acela în care s-a urcat în taximetru, s-au scurs numai zece minute, interval care include și timpul necesar comiterii omorului, este clar că locul pe care-l căutăm nu poate fi decât în imediata apropiere a Pieței Mihail Kogălniceanu.

— Mai exact, garsoniera de deasupra alimentarei cu autoservire, în care am vizitat-o în primele zile ale anchetei pe mătușa Dianei.

— Întocmai, am admis.

— Ne deplasăm acolo, pentru a lămuri lucrurile?

— Nu. Nu încă. Dacă până acuma am lucrat sub imperativul salvării copilului, de aici încolo nu mai e niciun zor. Vom continua investigația într-un ritm mai puțin alert, în schimb, mai temeinic. Pentru a produce probele de vinovăție.

— Crezi că va continua și acum să respingă acuzația?

— N-ai reușit să-i sesizezi încă mentalitatea?

— Îmi ajunge că am văzut produsul mentalității ei! a zis cu aversiune. În rest, dacă o punem în fața faptelor ei, va trebui să-și recunoască vinovăția.

— Bine, să încercăm. Telefonează să ne-o trimită, am cedat.

A ridicat receptorul și după ce-a format prima cifră pe disc s-a oprit, atrăgându-mi atenția:

— Mi-ai cerut să n-o mai aduc în birou, orice mi-ai spune!

— Multe spune omul la necaz. Cheam-o liniștit, că n-am să mă substitui justiției.

A ridicat din umeri și a reformat pe aparat numărul arestului.

— Diana, jocul tău s-a sfârșit! i-am zis, de cum a intrat în birou, mai încercănată, dar și mai arogantă ca la ultimul interogatoriu.

— Ce joc? a zis, fixându-mă disprețuitor cu ochii ei negri și migdalați.

— Cifrul D-237, nu-ți spune nimic?

— Nu. Ce-ar trebui să-mi spună? s-a mirat dumneaei, cu multă convingere.

— Renunță la stupida ta atitudine. Am găsit copilul.

— Zău? Vedeți, v-am spus eu că sunt nevinovată? Acum va trebui să răspundeți pentru arestarea mea abuzivă, a zis cu aplomb.

— Diana, știm că ai ucis copilul!

— A fost omorât? Îmi pare rău, a spus, străduindu-se să-și arate regretul.

— Știm că tu l-ai ucis.

— L-am ucis eu?! a exclamat indignată, în timp ce se bătea cu palma pe piept ca pentru a se convinge dacă învinuirea îi era adresată ei.

— Exact!

— Vă înșelați. N-am ucis pe nimeni, a protestat, adoptând un aer de adâncă plictiseală. Iar dacă încercați să montați o înscenare, cu mine n-o să vă meargă…

— Dane, trimite-o înapoi la arest! am spus cu un calm care-mi lipsea.

— Dacă spuneți că ați găsit copilul omorât, a zis ea, arătându-se ultragiată, în momentul când Dan și-a abandonat scaunul, v-aș sugera să discutați cu individul cu care m-ați confruntat. Pentru că, recunoscând că l-a răpit, el este cel mai autorizat să explice omorârea copilului.

— Dane, la arest! am explodat, revoltat de perfidia cu

care încerca să arunce răspunderea josnicului asasinat în spatele complicelui ei.

— În definitiv, ce nevoie avem de recunoașterea ei? m-a întrebat Dan, după ce-am rămas singuri. Coroborarea declarațiilor lui Pavel și cea a șoferului de taximetru este suficientă pentru a o pune sub acuzare.

— Rolul martorilor într-un proces penal este important, dar nu și determinant. Justiția cere probe materiale, nu vorbe. Și dacă ea își menține tactica negării, bazându-se pe principiul că dubiile sunt întotdeauna în favoarea acuzatului, noi va trebui să-i contracarăm apărarea prin probe. Și dacă nu ne pripim, sunt convins că le vom putea produce…

S-a auzit o bătaie timidă în ușă și Dan s-a dus să deschidă.

Era doamna Vieru, cu fața umflată de plâns.

— Sărut mâna. Vă rog să luați loc, am zis, ținându-i scaunul până s-a așezat.

— Ați spus că astăzi îmi dați copilul… a rostit cu glasul stins, tamponându-și ochii cu batista.

— Îmi pare rău, dar încă n-am reușit să-l găsim, am mințit, căutând cel mai potrivit mijloc de-a o pregăti pentru vestea funestă ce trebuia să i-o dau.

— Am impresia că-mi ascundeți adevărul… a zis cu o intuiție specifică mamelor.

— Nu se pune această problemă. Pentru ce v-aș

minți? am zis, mințind din nou.

— Bine, dar mi-ați spus că i-ați arestat pe autorii răpirii…

— E foarte adevărat, dar nu vor să mărturisească. Ne mai trebuie un răgaz până vom reuși să-i convingem să ne spună unde țin ascuns copilul.

— Și nu v-au ajuns două zile pentru a-i convinge? m-a întrebat fără răutate.

— Nu, sunt foarte încăpățânați am zis, spunând de data asta un adevăr.

— Și unde putea, totuși, să dispară? Sunt convinsă că nu mai trăiește.

— Eu n-aș putea să spun asta… Deși vă mărturisesc că această dispariție prelungită, dă de gândit… am zis, începând s-o pregătesc.

— Deci și dumneavoastră credeți că Săndel a murit? m-a întrebat, începând să fie scuturată de un tremur nervos.

— Nu, nu știu… Dar sunt obligat să admit și o astfel de posibilitate… Și pentru că văd că sunteți foarte surmenată, vă propun să stați acasă mâine. În ceea ce privește serviciul, vom discuta noi cu școala la care lucrați, explicându-le că avem nevoie de dumneavoastră.

— Dumneavoastră știți totul, dar nu vreți să-mi spuneți! a zis, fără să dea atenție sfatului meu.

— V-am spus. Încă nu știu nimic. Vă promit însă că mâine dimineața, la ora nouă, vin să vă aduc vești sigure, am îndrugat, cu intenția de a-i oferi o noapte în care echivocul afirmațiilor mele s-o ajute să se apropie de adevăr.

Ochii ei umflați și congestionați de plâns, m-au privit șovăielnici.

— Autopsia băiețelului a fost terminată! m-a anunțat căpitanul Maier, întredeschizând ușa biroului și vârându-și capul înăuntru. Am prelevat niște urme de prima mână…

— Eugen, ce-ai făcut?! am exclamat îngrozit, sărind de pe scaun și ocolind biroul pentru a prinde femeia, care, leșinând, aluneca de pe scaun.

— Ce s-a întâmplat? a zis Maier, debusolat.

— E mama copilului, omule! am țipat, ținând capul femeii rezemat de șoldul meu și masându-i ușor obrajii, brusc, goliți de sânge. Dane, fugi după doctorul nostru!

— Îmi pare rău… Nu mi-am dat seama, a bolborosit. Maier, scuzându-se speriat.

Faptul fiind consumat, n-am mai comentat.

— Doctore, i-am zis medicului, după ce brancardierii au întins femeia pe targă, o ții în infirmerie până mâine și sub niciun motiv să nu rămână nesupravegheată. Turtește-o cu suficiente sedative, pentru a o împiedica să comită un act necugetat.

Mi-a promis că nu se va mișca de lângă ea până n-o liniștește.

— Cum am putut fi atât de idiot, încât să nu casc ochii…? s-a scuzat Maier, pleoștit.

— Ce-ați constatat? am întrebat, străduindu-mă să-mi revin din emoțiile prin care trecusem.

— Of! a exclamat el, încă deprimat, apoi a început să relateze: Sacul folosit ca ambalaj ar putea constitui o versiune de urmărire…

— Pot exista particularități la un sac de hârtie, fabricat mecanic în sute de mii de exemplare?

— Sacul era nou mai înainte ca autoarea omorului să-i dea întrebuințarea pe care o cunoaștem. Asta mi-a rezultat din aspectul general și, mai ales, din studierea îndoiturilor pe care le-a suferit.

— Și? m-am străduit să-l înțeleg.

— Astfel de saci, noi, se vând în anumite librării. Dacă stabilim de unde l-a cumpărat, apare o probă materială, a zis și, văzând că ideea colindării librăriilor din București nu mă entuziasmează, a continuat: Mă ocup eu de treaba asta.

— De acord. Ai mai găsit și altceva?

— Da. Două fire de păr. Unul de cinci și celălalt de treizeci și cinci de centimetri.

— Iar se complică lucrurile, a constatat Dan, de la biroul lui. Dacă firele găsite sunt străine de anturajul

firesc al copilului, înseamnă că omorul a fost comis de doi autori: Diana și Pavel.

— Nu. Avem de-a face cu un singur autor: Diana sau Pavel. Deoarece firele de păr corespund aceluiași individ, a replicat Maier, convins. Deci, după ce recoltez păr din capul ambilor bănuiți…

Când a început să sune telefonul de pe biroul meu, și-a curmat fraza, așteptând să răspund.

— Căpitanul Apostolescu, am spus.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! Sunt maiorul Vieru și, așa cum mi-ați sugerat, vă sun, cu speranța că-mi dați o veste bună.

— Bună seara, tovarășe maior. Sunt într-o discuție…

— Nu-i nimic, vă sun mai târziu, a propus el.

— Nu. Rămâneți la telefon, am zis, astupând pâlnia eu palma. Eugen, du-te și recoltează părul de care ai nevoie, treci pe la laborator și, când ai raportul, adu-mi-l! În prealabil, anunță-mă prin telefon, ca să știu și eu cum să mă orientez.

— Maiorul? a zis Dan, arătând spre telefon, în timp ce Maier își ridica corpul masiv de pe scaun.

— Da, și nu știu ce să-i spun, mi-am mărturisit încurcătura.

— După scandalul pe care ni l-a făcut dimineața, nu înțeleg de ce-l mai menajezi?

— Și el tot o victimă este… am oftat, ducând

receptorul la gură. Alo, tovarășe maior, acum putem discuta…

— Da, vă mulțumesc…

— …Am vești, dar, din păcate, nu sunt bune.

— L-ați găsit? a zis încordat.

— De unde vorbiți? am întrebat, ca să știu unde trebuie să-l caut dacă leșină și el.

— De acasă, de la Diana.

— Dacă vorbiți în picioare, vă rog să vă așezați pe scaun.

— A murit? a întrebat cu vocea sfâșiată.

— Nu mai trăia când l-am găsit.

— Dumnezeule! Mioara știe?

— Da. A făcut un șoc și am internat-o la infirmeria noastră.

— Săraca de ea… a scâncit el. Diana l-a omorât? a întrebat după o pauză destul de lungă.

— Da. Dar vă rog să fiți atent cum vorbiți cu părinții ei. N-au nicio vină! l-am avertizat, de teamă să nu facă o criză de nervi și să-i violenteze.

— Fiți liniștit, am să-mi port singur crucea, m-a asigurat el, plângând.

L-am lăsat să se liniștească puțin, cu intenția de a încheia convorbirea.

— Tovarășe căpitan, spuneți-mi, vă rog… pot să fac ceva pentru această sărmană femeie, pe care numai eu

am nenorocit-o? a spus, izbucnind în hohote de plâns.

— Da. Cred că puteți s-o ajutați chiar foarte mult. Trebuie făcută recunoașterea victimei și mama acesteia nu e capabilă să îndeplinească această formalitate obligatorie.

— Și credeți că eu sunt mai breaz? m-a consultat scâncind.

— Sunteți și bărbat și militar!

— L-am iubit pe Săndel ca pe copilul meu… Dar înțeleg că, dintre mine și Mioara, numai eu pot să-l văd. Unde e?

— Pe cheiul Dâmboviței, la Morgă.

— Am să mă duc chiar acum, a promis.

Am ridicat ochii spre fereastră și am constatat că afară se întunecase.

— Duceți-vă mai bine mâine dimineață, l-am sfătuit, știind că instituția la care-l trimiteam este și ziua destul de impresionantă, darmite noaptea.

— Cum spuneți dumneavoastră, a zis docil. Și vă rog să mă iertați pentru grosolăniile debitate…

— Tovarășe maior, nu vă faceți probleme! Înainte de a vă culca, luați ceva puternic pentru somn. O să vă trebuiască.

— Vă sunt recunoscător până la sfârșitul vieții pentru felul în care v-am simțit lângă mine în acest moment îngrozitor… Să trăiți!

— De ce nu l-ai chemat să fie lângă soția lui când se va trezi? mi-a imputat Dan, când am lăsat receptorul pe furcă.

— Crezi că relațiile dintre ei, care au dus de altfel și la intentarea procesului de divorț, îl recomandă pe maior ca fiind persoana cea mai potrivită pentru a o asista și consola?

— Mda… Ai dreptate, a admis el. Dar ce facem? Cât stă la noi, nu-i niciun pericol. Când, însă, n-o să mai fie aici…

— Ia stai! Parcă avea un prieten cu care urma să se căsătorească? mi-am amintit eu.

— Exact! Stai o clipă… a zis, începând să-și răsfoiască cu febrilitate notesul. Da, l-am găsit. E inginerul George Barbu… Lucrează la întreprinderea de electricitate.

— Ți-ai notat unde domiciliază?

— Nu. Nu m-am gândit.

— Trimite imediat un curier la serviciul lui…

— La ora asta?

— Întreprinderea de electricitate are program permanent.

— Înțeleg. De la serviciu, ia adresa de acasă… Mă duc să trimit pe cineva…

— Dacă nu-l găsește în noaptea asta, secția arondismentului în care locuiește să pună un om de planton în fața apartamentului său. Vreau ca mâine

dimineața, la prima oră, să vină la noi. Să atragi atenția că nu-i vorba de un infractor, m-am grăbit să-i amintesc, deoarece nu voiam să mă văd pus în penibila situație de a-i descuia cătușele, cu care n-ar fi fost exclus să mi-l expedieze ramburs.

Vineri 5 aprilie

Primul drum, după ce-am intrat în inspectorat, a fost spre infirmerie, pentru a vedea ce face Mioara Vieru. Părea să doarmă relaxat, dar medicul mi-a spus că, în pofida unei sedări puternice, s-a agitat în somn toată noaptea, strigând mereu numele băiețelului ei.

— Când credeți că se trezește? l-am întrebat.

— În următoarele două ore. În orice caz, când se va deștepta, starea de excitație psihică va fi mult atenuată. Dar, spre mai multă siguranță, n-ar fi rău dacă ar avea lângă ea pe cineva din familie.

— M-am gândit la acest imperativ și am trimis după o persoană apropiată, l-am asigurat.

Când am ajuns în birou, Dan și Maier se aflau în plină discuție.

— Bună dimineața! le-am spus.

După ce mi-au întors urarea, Dan s-a grăbit să mă anunțe victorios.

— Șefu', tovarășul căpitan a făcut o treabă de

milioane!

— Adică? l-am întrebat pe Maier.

— Firele de păr recoltate de pe hainele victimei îi aparțin bănuitei Diana Tornea, a răspuns el.

— Foarte bine. Asta înseamnă că am obținut și o probă materială irefutabilă, am aprobat satisfăcut, continuând: Eugen, m-am mai gândit la remarca ta în legătură cu sacul de hârtie. Într-adevăr, merită să te ocupi de ea.

— Chiar mă gândeam să pornesc la treabă, a spus, ridicând de lângă biroul lui Dan o sacoșă din masă plastică și arătându-mi că înăuntrul acesteia se află sacul corp-delict.

— Eu ți-aș sugera să nu…

Nu mi-am mai terminat ideea, pentru că am auzit ciocănindu-se la ușă.

După ce Dan s-a ridicat și a deschis, a pășit în birou un tip, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcat cu multă acuratețe. Blond, cu părul cârlionțat, trăsături bine conturate, bărbătești, și tenul bronzat, luminat de doi ochi albaștri, care ne examinau când pe unul, când pe celălalt, cu o curiozitate candidă.

— Sunteți inginerul George Barbu? mi-am dat eu cu presupusul, văzând că e scump la vorbă.

— Da, de unde știți? a vrut să afle, plin de admirație pentru perspicacitatea mea.

— Vă așteptam cu prea multă nerăbdare, pentru a nu intui cine sunteți, i-am explicat. Vă rog să vă dezbrăcați și să luați loc pe scaun. Într-un minut sunt gata, am zis, întorcând capul spre Maier. Uite cum cred eu că ar trebui procedat. Mai înainte de a te apuca să colinzi toate librăriile din București, du-te la primăria sectorului I, serviciul de „Stare civilă” și caut-o pe Alice Moraru. Discută cu ea și, arătându-i sacoșa în care ai sacul, încearcă să stabilești dacă bănuita a avut miercurea trecută ceva la fel de voluminos. În caz contrar, rezultă că și l-a procurat ulterior furișării de la serviciu și anterior preluării copilului de la complicele ei. Și cum în cele circa douăzeci de minute avute la dispoziție, n-ar fi avut când să se îndepărteze de pe axul Piața Amzei, Piața Mihail Kogălniceanu, înseamnă că librăria care ne interesează se află undeva pe această linie. Și cel mai probabil, la unul din cele două capete ale acesteia. Deci, începe chiar cu librăria care se află în spatele primăriei, lângă intrarea Teatrului Ion Creangă. Ce părere ai?

— Raționamentul mi se pare corect, m-a aprobat, pornind spre ușă. Dacă stabilesc ceva, te anunț imediat… Dar fii fără grijă, nu cum am făcut ieri, a mai spus, înainte de a ieși, făcând aluzie la monumentala boacănă din seara precedentă. Nu i-am mai spus că îmi pun multe speranțe în angajamentul lui, pentru că

trebuia să mă ocup de musafirul nostru.

— Vă cer scuze pentru întârziere. Iată pentru ce v-am rugat să veniți…

— S-a găsit copilul Mioarei? Parcă așa am înțeles din discuția pe care ați avut-o, m-a întrerupt, privindu-mă atent.

— De aceea v-am chemat. L-am găsit, dar nu cum doream…

— A fost omorât?

Am confirmat prin înclinarea capului, iar el a început să clipească cu repetiție.

— Când află Mioara, înnebunește… a șoptit îngrozit.

— A aflat. Din păcate, nu cu pregătirea psihică necesară, dar a aflat. De aceea am și făcut apel la dumneavoastră. Vrem să vă rugăm să stați în preajma ei câteva zile, deoarece, ținând seama de starea în care se află, nu putem exclude posibilitatea comiterii unui act funest. În ceea ce privește serviciul dumneavoastră, n-o să aveți probleme, veți primi de la noi o scrisoare de motivare.

— Chiar credeți că poate fi consolată o femeie atât de năpăstuită? s-a arătat el sceptic.

— Nu. Bineînțeles. Totuși prezența unui om apropiat face cu mult mai mult decât singurătatea unei case în care a existat un copil. De altfel, dacă am înțeles bine, dumneavoastră intenționați să vă căsătoriți cu ea. Nu?

A dat din cap că da.

— Asta e foarte bine. Întrucât ambii sunteți oameni tineri, cred că cel mai eficient mijloc de atenuare a durerii suferite de doamna Vieru ar fi un alt copil.

A dat iar din cap că e de acord cu sugestia mea.

— Acum este necesar, repet, să fie supravegheată cu strășnicie câteva zile.

— Așa am să fac… s-a angajat el, impresionat de spusele mele. Dar de unde s-o iau? Ieri am căutat-o până noaptea târziu și…

— Este la noi, la infirmerie. Luați-vă haina din cuier și veniți cu mine, să vă conduc la ea… i-am propus, ridicându-mă.

Când am intrat în infirmerie, pacienta se trezise și stătea întinsă în pat, privind tavanul cu apatie, ceea ce însemna că medicamentele administrate își făcuseră efectul. Dar nu cine știe ce, deoarece cum mi-a văzut însoțitorul, i-a sărit la piept, izbucnind într-un plâns cu hohote.

— George, ce mă fac?! a îngăimat ea. În timp ce eu trăgeam un scaun lângă patul de fier.

Apoi, cum eram și așa destul de întors, m-am strecurat afară, deoarece nu eram capabil să privesc durerea sfâșietoare a unei mame lovită necruțător în tot ce poate avea ea mai scump.

— Dane, adu-o pe jigodia aia sus! am strigat înfuriat,

când am revenit în birou.

În timp ce ridica receptorul, am reușit să-mi stăpânesc impulsul provocat de scena la care asistasem în infirmerie.

— Nu mai telefona! Încă nu suntem suficient de bine pregătiți pentru o discuție finală. În prealabil, trebuie să stabilim, cu precizie, locul unde s-a comis odiosul asasinat. Îmbracă-te! l-am îndemnat.

*

Ajunși în piața Mihail Kogălniceanu, mașina de serviciu a virat la dreapta, pe strada Plevnei, oprind în fața intrării laterale a primului imobili de pe aceeași parte, la al cărui parter este găzduit un magazin alimentar cu autoservire.

Cum în fața liftului se aflau mai mulți hamali, care-l așteptau cu un maldăr de mobilier, m-am orientat fără nicio ezitare spre sigurele și sfintele trepte ale scării din beton.

Talonat de Dan și urcând câte două trepte odată, am ajuns pe palierul etajului trei și am sunat la a doua ușă de pe stânga.

Ne-a deschis un bărbat în jur de cincizeci de ani, de statură potrivită, suplu, trăsături regulate, cu ochi albaștri și părul castaniu, încărunțit la tâmple.

— Bună ziua. Domnul Nedelcu? l-am întrebat.

— Da… a admis.

— Suntem de la miliție. Am fost și săptămâna trecută la dumneavoastră…

— Ah, da! Acuma știu… Soția mea mi-a vorbit de dumneavoastră. Vă rog să intrați, a zis deschizând ușa larg și lipindu-se cu spatele de ea, pentru a ne face loc.

Am intrat în unica cameră a locuinței și, la invitația lui, ne-am așezat pe două din cele trei fotolii așezate lângă peretele opus celui de care era lipit divanul-studio.

— Spuneți-mi, ce-i cu Diana? Emilia, soția mea, mi-a spus că ați arestat-o. E adevărat? a întrebat el, intrigat, pe când se așeza și el pe fotoliul liber.

— Da, e adevărat.

— Dar ce-a făcut?

— A comis o faptă odioasă, am spus, relatându-i în câteva cuvinte motivele care au determinat arestarea criminalei.

Când am terminat, era alb la față și mă privea năuc.

— Nu se poate… Nu-i posibil… a articulat el, cu dificultate.

— Reacția dumneavoastră e firească, nici eu, care prin natura meseriei mele, văd tot felul de fapte odioase, încă nu mă pot obișnui cu ideea că într-o femeie poate exista atâta perfidie și ferocitate. Totuși, fapte de necontestat demonstrează că nepoata dumneavoastră e un monstru.

— E nepoata soției mele, nu a mea, a protestat el,

cutremurându-se.

— Vă vizita des acasă?

— Cine, Diana?

Am confirmat.

— N-aș putea spune asta… Poate o dată sau de două ori pe an, când venea cu familia ei să sărbătorim vreun eveniment.

— Avea cheia garsonierei dumneavoastră? am întrebat, manevrând spre scopul vizitei noastre.

— Păi cine i-ar fi dat cheile pe mână? Și mai ales pentru ce?

— Câte rânduri de chei aveți?

— Două. Unul eu și celălalt soția mea, a precizat el.

— Sunteți sigur că cele două rânduri de chei s-au aflat în permanență la soție și la dumneavoastră? am întrebat, începând să pierd siguranța cu care venisem.

A început prin a da din cap, apoi s-a răzgândit și mi-a spus:

— De fapt, marțea și miercurea care au trecut, nu le-am avut.

— De ce? m-am grăbit să mă interesez.

— Pentru că mi le-a cerut soția mea ca să le dea sorei ei, care-i promisese că miercuri dimineața, când ea era liberă, vine la noi să ne facă niște plăcinte cu mere.

— Sora soției dumneavoastră fiind mama Dianei. Da?

— Da.

— Și v-a făcut prăjiturile promise?

— Aș. Zăpăcita de cumnată-mea a rătăcit cheile pe care i le-am dat și n-a mai venit. Iar eu, care contam pe faptul că-mi va deschide ea, a trebuit s-o aștept pe Emilia aproape două ore.

— Și până la urmă, s-au găsit cheile? l-am întrebat, cu o nevinovăție de papă catolic.

— Da. A doua zi, adică joi dimineața, i-a dat telefon Emiliei și i-a spus să nu se mai ducă la un atelier de lăcătușerie, pentru că a găsit cheile mele.

— Deci, dacă am înțeles bine, miercuri ați intrat în casă odată cu soția dumneavoastră, după ce-a descuiat cu cheile ei. Așa e?

A dat din cap că da.

— La ce oră ați intrat, deci, în casă?

— Păi cam în jur de ora trei după-amiaza, când vine de obicei acasă Emilia.

— Perfect. Acum am să vă rog să vă gândiți bine. Când ați intrat în locuință, v-a atras ceva atenția?

— Nu. Ce-ar fi trebuit să-mi atragă atenția? a întrebat, uitându-se la mine confuz.

— De exemplu, un fotoliu mișcat de la locul lui obișnuit, o ușă interioară pe care ați găsit-o închisă, deși de obicei sta deschisă, sau invers. Adică ceva care să indice că, în lipsa dumneavoastră, a intrat cineva în casă.

— Nu… a zis nedumerit, ţuguindu-şi buzele şi ridicând din umeri, apoi, brusc bănuitor, m-a întrebat: Vreţi să spuneţi că… că Diana aici a…?

Deşi nu şi-a terminat fraza, sensul ei fiind fără echivoc, am confirmat dând din cap.

— Nu se poate! a strigat el, lovind cu pumnul în măsuţa dinspre fotolii, într-un amestec de groază şi revoltă.

— Regret, dar avem toate motivele să credem că omorul a fost comis aici. Îmi permiteţi să-mi arunc o privire prin casă? am întrebat, pe când el, înspăimântat, şi-a ascuns fata în palme.

— Faceţi ce vreţi… a spus, dindărătul mâinilor.

M-am ridicat şi am deschis uşa de la baie. Am privit instalaţiile sanitare şi pardoseala din mozaic albastru. În întreaga încăpere domneau ordinea şi curăţenia. Apoi, dându-mi seama că modul de operare al criminalei n-ar fi putut lăsa urme, am revenit lângă gazdă.

— Domnule Nedelcu, aveţi în casă saci de hârtie?

— Saci de hârtie?! a repetat, ridicându-şi uluit capul spre mine. De unde să am aşa ceva?

— Sunteţi convins că la dumneavoastră în casă n-a existat miercurea trecută un sac de hârtie?

— Dumneavoastră mă luaţi drept băcan, dom'le? Ce să caute la mine aşa ceva? s-a răstit, trecând de la deznădejde, la exasperare.

— Aveți sfoară în casă? am continuat să-l chestionez, omițând să răspund întrebării sale.

— Sfoară…? Da, am, a confirmat, din nou buimăcit.

— Iertați-mă că vă deranjez, dar aș vrea s-o văd.

A pornit ca un somnambul spre debaraua din vestibul și a revenit cu un ghem de sfoară subțire.

— Alta mai aveți? gândindu-mă, nu întâmplător, la una mai groasă, cam de felul celei cu care fusese legat nenorocitul ăla de sac de hârtie.

Mi-a răspuns că nici nu are, nici n-a avut o sfoară mai groasă ca cea pe care mi-a arătat-o.

Cum răspunsurile lui m-au satisfăcut pe deplin, l-am asigurat că nu trebuie să se teamă de vreo consecință supărătoare, deoarece nu familia lui a pus criminalei casa la dispoziție, ci ea a obținut-o prin viclesug. Văzând că s-a mai înseninat, când ne-am despărțit, l-am anunțat că-l vom mai vizita încă o dată, și cu „scumpa lui nepoțică", ca să facem reconstituirea faptei săvârșite.

*

Coborând în stradă, Dan și-a privit ceasul, și m-a anunțat:

— E zece fără un sfert. Nu cred să fie acasă.

— S-ar putea să ai dreptate. Să încercăm mai întâi la serviciu.

După ce ne-am urcat în mașină, Dan i-a comunicat lui Vartunian noua destinație și ultimul s-a grăbit să

demareze. Mașina a început să ruleze pe străzii secundare, pentru a evita aglomerația traficului și, cum nimeni n-avea chef de vorbă, ne-am scufundat în propriile gânduri.

Tocmai mă gândeam la durerea sfâșietoare provocată de acest caz, pe care, ghinionist ca întotdeauna, tocmai eu a trebuit să-l anchetez, când Vartunian a virat la stânga, prin fața Academiei Comerciale, și s-a angajat pe Calea Dorobanților, pentru a se imobiliza pe dreapta, după aproximativ vreo sută de metri.

Am coborât și am traversat strada, în fața unui imobil din cărămidă roșie, cu aspect de castel.

Ne-am strecurat printr-o poartă practicată într-un zid masiv, tot din cărămizi aparente, și ne-am îndreptat spre camera de gardă a Policlinicii pentru copii.

Ajunși la destinație, ne-am dus la fişier și am cerut relațiile de care aveam nevoie. Apoi, urcând două etaje, m-am oprit în fața ușii pe care scria „Tratamente”. Am bătut și, constatând că nu-mi răspunde nimeni, am apăsat pe clanță. Când s-a deschis ușa, am văzut o femeie îmbrăcată cu un halat alb, privind afară prin fereastră, cu spatele la noi.

După ce am intrat și am închis ușa, ne-a auzit și s-a întors spre noi. Avea ochii atât de umflați de plâns, încât n-am mai avut nicio îndoială că mă aflu exact în fața persoanei pe care o căutam.

— Bună ziua, doamnă Tornea, am zis și, văzând că ne privește intrigată, am completat: Suntem de la miliție.

— Este adevărat ce mi-a spus Gică aseară? s-a grăbit să mă întrebe, cu speranța că poate voi contrazice comunicarea pe care i-a făcut-o maiorul în numele meu.

— Regret, dar așa stau lucrurile. Fiica dumneavoastră a ucis un copil, am confirmat, necăjit că, pentru a doua oară în decurs de douăzeci și patru de ore, sunt nevoit să zdrobesc și inima unei a doua mame.

S-a prăbușit pe un scaun și a început să plângă cu fața ascunsă în pumni.

Am lăsat-o să plângă până s-a mai liniștit și a ridicat capul spre mine, întrebătoare.

— Doamnă Tornea, miercurea trecută i-ați promis sorei dumneavoastră că vă veți duce la ea acasă, să-i faceți niște prăjituri. Dar nu v-ați mai dus. Pentru ce?

— Am pierdut cheia de la intrare și n-am mai avut cum să intru.

— Unde țineați cheia respectivă?

— În portmoneu.

— Și când ați constatat că n-o mai aveți?

— De dimineața, când, fiind liberă, am vrut să pornesc spre Emilia.

— Am auzit că până la urmă ați găsit-o, totuși.

— Da, dar ce era să mai caut la soră-mea, la opt seara?

— Ca să vezi ce ghinion? l-am luat de martor pe Dan.

Și cum ați găsit-o? am întrebat-o, întorcând capul spre ea și privind-o cu o curiozitate nevinovată.

— Diana a găsit-o. Eu chiar îi telefonasem Emiliei și o anunțasem că trebuie să-și mai facă un rând de chei.

— Unde a găsit-o? m-am făcut eu că mă minunez.

— Era căzută lângă frigider. Când s-a dus să scoată ceva de acolo, a zărit-o pe jos și m-a chemat s-o văd și eu.

— Parcă o țineați în portmoneu, a fost firesc să-i reamintesc.

— Așa-i. M-am mirat și eu, dar bine că am găsit-o… Că decât să intri în gura Emiliei, mai bine te duci cât vezi cu ochii…

— Am venit să vă spun că, dacă vreți să discutați cu Diana, puteți s-o vizitați peste două zile, i-am spus, pentru a nu-și da seama că mi-a oferit un nou element pentru încriminarea fetei ei.

Ea, reamintindu-și de situația odraslei, a reînceput să plângă, iar eu, atingând scopul propus, n-am mai avut de ce să zăbovesc acolo.

*

Când am intrat în birou, telefonul meu suna cu insistență.

— Căpitanul Apostolescu, am spus, după ce-am ridicat receptorul.

— Să trăiești, Nicule!

— Și tu, Victor! i-am urat, recunoscând vocea maiorului Stupcanu, de la „Circulație”.

— Te caut în legătură cu fotografiile pe care ni le-ai plasat. Am la mine un taximetrist care susține că a plimbat-o în mașina lui pe fetișcana de care te interesezi. Ți-l trimit?

— Păi am stat cu el de vorbă. Nu-l cheamă Protopopescu?

— Nu, dom’le! Ăsta-i altul. Îl cheamă Daniel.

— E lângă tine?

— Da.

— Întreabă-l când a dus-o cu mașina?

Mi-am auzit interlocutorul repetându-mi întrebarea, apoi mi-a spus:

— Miercuri 27 martie în jurul orei zece dimineața.

— Pe ce traseu?

— De la Piața Amzei până la Kogălniceanu, a sosit răspunsul colegului meu, după ce s-a conversat din nou cu taximetristul din biroul lui.

— Victoraș, n-am timp acum să-l audiez. Fii drăguț, așa cum te știu eu, și ia-i datele de identitate. Am să-i iau declarația ulterior.

— Gata, dom’le! Să fii sănătos!

Am închis și i-am relatat lui Dan discuția.

— Deci, și la întâlnirea cu Pavel s-a folosit de un taximetru, a zis el.

— Așa se explică de ce colegele ei de serviciu nu i-au sesizat lipsa. Cele aproximativ douăzeci de minute cât a lipsit efectiv de la birou, puteau fi justificate, la nevoie, prin coborârea ei în piață, pentru a-și lua ceva de-ale gurii. Ar fi fost omenește, nu? Cine ar fi putut s-o acuze că, într-un interval atât de scurt, ar fi putut răpi copilul, ar fi putut să-l ucidă și să-l abandoneze la gară.

— Într-adevăr, planul după care a acționat este atât de perfect, încât l-aș putea califica pe de-a dreptul uluitor.

— Așa e. A calculat totul. Mai puțin însă esențialul. A minimalizat posibilitățile unor organe de urmărire specializate și cu mare experiență exact în acest gen de „afaceri".

— Asta e o greșeală „omenească" și Diana nu e primul ucigaș care se crede „infailibil".

— Din păcate, asta e realitatea, pentru că, deși criminalii ajung acolo unde le este locul, victimelor nu le mai putem reda viața.

— Ieri-dimineață înnebunisem căutând un fir, și acum plouă cu probe, a comentat el, după ce mai înainte făcuse un gest de resemnare.

— Decât deloc, parcă tot mai bine e așa… i-am replicat, pentru a-i dovedi ce șef filosof are.

— O chemăm? a întrebat sec, demonstrând astfel că n-are chef de glume.

— Ai telefonul miliției feroviare din Gara de Nord?

— Da.

— Fă-mi legătura.

Mi-a făcut pe plac, mirat.

Când mi s-a răspuns de la celălalt capăt al firului, l-am cerut pe adjutantul Stoicănel.

După ce a venit la telefon și i-am spus cine sunt, l-am întrebat:

— Tovarășe adjutant, din câte am înțeles, lucrezi de mult în gară…

— De douăzeci și cinci de ani, tovarășe căpitan, s-a grăbit el să precizeze.

— Legat de această activitate îndelungată, te rog să-mi spui, dacă știi, cam care sunt criteriile după care se formează cifrurile la boxele metalice? am spus, convins că sondez marea cu degetul.

— Cum să nu știu, tovarășe căpitan? Toți hoții cu care am avut de-a face și care ascundeau geamantanele furate în boxe până se „răceau", mergeau pe data de naștere. Așa, ca să fie siguri că nu uită cifrul și rămân cu buzele umflate! a râs subofițerul.

— Bine, dar pentru a putea marca o dată de naștere, n-ajung trai cifre! Unde prinde ziua, luna și cele patru cifre ale mileniului? m-am îndoit eu de afirmația lui.

— Tovarășe căpitan, se începe cu ziua și bagă pe cifru cât intră. De exemplu dacă s-a născut la 5 ianuarie 1959, formează 5–1–9, iar dacă s-a născut la 5 decembrie", va

forma 5–1–2…

— Am înțeles. Și litera, după ce criteriu este aleasă? am mai întrebat, chiar în clipa când mi-am răspuns singur.

— Se alege inițiala numelui sau prenumelui.

I-am mulțumit pentru relația furnizată și am închis.

— Numai de șarade nu ne-am ținut până acum! a constatat Dan, strâmbându-se nemulțumit.

Fără să țin seama de mofturile lui, l-am întrebat:

— Diana s-a născut în 2 martie 1957?

— Nu ține! mi-a răspuns, după ce a consultat buletinul de identitate al Dianei, reținut după arestarea ei. Data corectă este 8 mai 1952.

— D-237… D, indiscutabil de la Diana, am spus gândind cu glas tare. Dar 2, 3 și 7 de unde or fi scoase.

— În orice caz, ultima cifră nu poate indica anul, pentru că, în cazul ei, ar reprezenta vârsta de cinci sau cincisprezece ani, care nu văd cu ce-ar rima, a zis Dan, intrând fără voia lui în joc. Să fie 23 iulie…?

— Nu! Acuma știu, Dane! am exclamat surprins că n-am remarcat chiar din primul moment simbolul celor trei cifre. Avem de-a face cu ziua de 27 martie! Asta îți spune ceva?

— Sigur! E ziua răpirii și uciderii copilului… Ah! Dar nu se lipește! Dacă ar fi așa cum spui, cifrul ar fi trebuit să fie 2–7–3.

— Vezi, Dane… Dacă ai să te gândești un pic la modul ei de apărare, ai să constați că este o fire foarte precaută. Pentru răpirea copilului, a apelat la un „colaborator extern”, deci și-a asigurat impunitatea, dar, pentru orice eventualitate, a avut grijă să-și creeze și un alibi. Pricepi?

— Nu cine știe ce, a recunoscut el.

— Diana probabil că n-a știut că funcționarul de la boxe are și o cheie universală și atunci, admițând, cu precauția de care-ți vorbeam, că am putea ajunge totuși la boxe, n-a vrut să intuim combinația de cifre pe care o făcuse. De aceea, a așezat cele trei cifre în ordinea crescătoare. Astfel, în loc de 2–7–3, a cifrat 2–3–7.

Când s-a decis să mă aprobe, începând să dea din cap, s-a pornit și telefonul, de pe biroul meu să sune.

— Te ascult, Eugen, am zis, ridicând receptorul și recunoscând vocea căpitanului Maier.

— Am stabilit locul de unde s-a cumpărat sacul de hârtie, s-a grăbit el să mă anunțe, plin de Importanță.

— L-a luat de la librăria din Piața Amzei?

— Exact! De unde știi?! a replicat el contrariat.

I-am vorbit despre relatarea șoferului care o transportase cu taximetrul pe bănuită, din Piața Amzei până la locul în care se întâlnise cu Pavel. Apoi l-am întrebat dacă a luat declarația de la persoana care vânduse sacul.

— Nu. Nu m-am gândit la asta, mi-a răspuns.

— Vom avea nevoie de ea.

— Bine, dar acum sunt tocmai în celălalt capăt al orașului! a protestat el.

— Și ai nevoie de un ghid pentru a mai nimeri încă o dată la librăria respectivă?

A mormăit cu nemulțumire un „bine” și a închis.

— S-a stabilit arborele genealogic al sacului de hârtie? a vrut să știe Dan.

Am dat din cap că da și am spus:

— Telefonează să ne-o aducă la interogatoriu!

Câteva minute mai târziu, când a fost introdusă în birou, s-a grăbit să se așeze pe scaunul din fața mesei mele de lucru, ca de obicei, fără să aștepte invitația. Cum nu fusesem încă numit profesor la catedrala de predare a bunelor maniere, nu m-am simțit obligat să-i atrag atenția asupra nepoliteții pe care o comitea.

Deși trasă la față, încercănată și cu ochii duși în fundul orbitelor, părea foarte stăpână pe ea și mă privea cu semeție.

— Diana, te afli la noi de suficiente zile pentru a fi putut trage concluzia că a venit momentul să ne spui adevărul… am început eu, cu binișorul.

— Adevărul?! m-a întrerupt ea, arătându-se foarte mirată. De ce-l mai cereți? Doar vi l-am expus de la primele noastre discuții. Și cum adevărul este unic,

altul, pe care s-ar părea că vreți să mi-l impuneți, n-am de unde să-l scot! mi-a comunicat cu fermitate.

— Diana, noi doi știm bine care e adevărul. Mă refer la cel adevărat și, după cum i-ai spus tu, unic!

— Sunt un cetățean onest, conștient de drepturile și libertățile pe care mi le garantează legea. Motiv de care profit pentru a vă reaminti că va trebui să dați socoteală pentru abuzul ce-l comiteți față de mine, m-a atenționat ea, cu tupeul cu care mă obișnuise.

— Diana, am spus, arătându-mă plin de înțelegere față de ea, eu, deși nu sunt medic, nu pot exclude posibilitatea ca tu să fi suferit o amnezie. De aceea, pentru a nu te defavoriza, am să mă străduiesc să-ți reamintesc pentru ce te afli aici și pentru ce vei ajunge, foarte curând, în fundul unei închisori…

— Iar eu, ce va trebui să fac? Să semnez o declarație prin care să mă declar de acord cu înscenarea pe care ați pus-o la cale? s-a interesat, mușcându-și buza inferioară, și lăsându-și capul spre o ureche, cum fac găinile, pentru a mă privi sarcastic pe sub gene.

— Da' de unde! am contrazis-o. Trebuie numai să asculți. Atât. Pentru că, indiferent de faptul că vei recunoaște sau nu mârșăvia pe care ai comis-o, deținem suficiente probe pentru a te trimite îndărătul gratiilor!

— Când eram mică, îmi plăceau teribil basmele pentru copii…

— Ajunge! am întrerupt-o cu asprime. Acum taci și ascultă! mai întâi ai vrut s-o ucizi pe doamna Vieru. Dar n-ai reușit: pentru că, fiind un om matur, a reușit să-ți respingă agresiunea. Situație în care te-ai decis s-o lovești și mai crâncen: să-i răpești și să-i ucizi copilul. Cum însă materializarea acestei intenții criminale prezenta un risc pe care nu voiai să ți-l asumi, te-ai gândit să te folosești de un intermediar, care, fiind complet străin familiei copilului, să nu poată fi depistat. Astfel, după cum era și firesc, sorții au căzut pe Pavel, un escroc de duzină, dar nu un criminal. De aceea, pentru, a-l putea transforma în instrumentul de care aveai nevoie, ai început să-l cultivi cu răbdare. Mai întâi arătându-te drăgăstoasă cu el, apoi secondându-l și ajutându-l în comiterea înșelătoriilor cu care se ocupa. Când ai apreciat că l-ai obligat suficient pentru a nu mai putea să te refuze, ai inventat povestea unor fotografii care s-ar fi aflat în casa familiei Vieru. Bineînțeles că Pavel n-a putut să găsească ceea ce nici nu exista, dar tu l-ai obligat în acest fel să facă un salt psihologic spre țelul pe care ți l-ai propus. De aceea, când, ulterior, i-ai cerut să comită răpirea, persuasivitatea cu care l-ai prelucrat de-a lungul mai multor luni de zile a dat rezultatul scontat…

— Aș putea să întreb ceva? m-a întrerupt, făcându-se că se stăpânește să rămână calmă.

Am făcut un gest de confirmare.

— Constat că afirmațiile dumneavoastră se bazează, în exclusivitate, pe ceea ce susține Pavel. De ce-l credeți pe el și nu pe mine?

— Pentru că declarația lui, spre deosebire de a ta, se verifica prin datele anchetei.

Chiar așa? a spus, pufăind disprețuitoare pe nas.

— Pavel, am reluat, fără să-i mai răspund, conform planului pe care l-ai făcut, a răpit copilul și ți l-a predat în Piața Kogălniceanu…

— Când susține că mi-a dat copilul, eu mă aflam la serviciu…

— Ai plecat de acolo după ora zece și jumătate, cu un taximetru, care a fost deja depistat.

S-a uitat la mine neîncrezătoare, dar nu m-a mai întrerupt.

— De altfel, în curând te vom confrunta eu șoferul acestuia… În jurul orei unsprezece fără un sfert, ai ajuns la locul unde aveai întâlnire cu Pavel. După ce ai preluat copilul, te-ai dus cu el în garsoniera mătușii tale, iar zece minute mai târziu, te-ai urcat în alt taximetru, care te-a lăsat la Gara de Nord. După câteva minute, ai revenit la același taximetru și te-ai întors la serviciu. Când te-ai urcat în mașină, aveai un sac de hârtie, iar, după ce te-ai întors din gară, nu-l mai aveai. Sacul respectiv l-am găsit într-o boxă cu cifru. Trebuie să-ți mai spun ce

conținea sacul? am întrebat-o.

— Șoferii de care-mi vorbiți, ori se înșală, ori mint! Vă rog să mă confruntați cu ei! Iar dacă, într-adevăr, ați găsit copilul acolo unde spuneți, cereți-i relații lui Pavel! El trebuie să vă spună ce-a făcut cu copilul după ce l-a răpit! a replicat ea cu tupeu.

— Diana, dacă n-ai nicio legătură cu uciderea și plasarea copilului în locul unde a fost găsit, ai putea să-mi explici cum au ajuns pe hainele copilului două fire de păr de pe capul tău? n-am pierdut ocazia s-o întreb, privind-o cu atenție.

— Nu-i adevărat…! a început să protesteze, apoi, brusc, și-a pus mâinile pe rama biroului meu și și-a ascuns capul între brațe.

— Trebuie, oare, să-ți mai spun că cifrul boxei purta inițiala prenumelui tău și data când ai ucis copilul? am consultat-o, aruncând în joc ultimul meu atu.

— Vă spun totul… a zis, începând să plângă, cu capul între brațe. E adevărat… Eu l-am omorât…

— Ridică capul! i-am cerut.

S-a conformat, arătându-mi o față crispată și boțită ca un ziar mototolit.

— De ce l-ai omorât?

— N-am vrut să-l omor… Am vrut doar s-o sperii pe mama lui…

— Pentru ce trebuia s-o sperii? Ce aveai de împărțit

cu ea?

— Nu puteam să mă căsătoresc cu Gică, dacă ea nu vrea să divorțeze…

— Bine, dar ea era de acord cu divorțul! am exclamat, mirat.

— Așa zicea, însă nu se grăbea…

— Nu înțeleg. Ce legătură exista între răpirea copilului și faptul că mama lui, după cum susții tu, obstrucționa pronunțarea divorțului?

— Urmăream să ascund copilul până a doua zi, apoi să-i dau un telefon și s-o avertizez că, dacă se mai opune divorțului, a doua oară n-o să-l mai vadă… a zis, privind în gol.

Am ridicat capul și am privit spre Dan, pentru a vedea dacă auzise ce-am auzit eu. După cum și-a fixat ochii spre mine, am știut că explicația criminalei îl uluise la fel ea și pe mine.

— Dacă ai vrut să-i sperii mama, de ce-ai ucis copilul? am întrebat-o, reluându-mi interogatoriul.

— Nu știu ce s-a întâmplat… a spus, prinzându-și în mod demonstrativ fruntea cu palma dreaptă. După ce-am intrat în locuința mătușii mele, ne-am așezat pe două fotolii… Tot ce-mi amintesc este că-l priveam, întrebându-mă unde aș putea să-l ascund până a doua zi… Mi-am revenit pe covor… Eram peste el… Nu mai trăia… Nici acum nu-mi dau seama cum am ajuns să-l

omor… a zis, izbucnind într-un plâns foarte convingător.

— Pentru ce ai dus copilul în casa mătușii tale?

— Ca să mă pot gândi unde l-aș putea ascunde până a doua zi… a spus, ștergându-și niște lacrimi modeste.

— Această meditare puteai s-o faci și într-un parc public.

— Posibil… Dar nu mi-a trecut prin cap.

— În schimb, ți-a trecut prin cap un joc cu mult mai complicat. Să subtilizezi cheia garsonierei familiei Nedelcu, cu o zi înainte de comiterea răpirii, apoi, ulterior, să te prefaci că ai găsit-o întâmplător.

— Așa cum ați spus și dumneavoastră, la fel de bine puteam, să mă duc și într-un parc… a zis, ridicând cu indiferență din umeri.

— Nu. N-ar fi fost același lucru. Locuința mătușii tale se afla situată la o distanță minimă de gară și de serviciul tău. Ca să nu mai vorbesc de faptul că uciderea unui copil, într-un parc public, nu-i chiar o treabă fără riscuri. Și tu ai calculat totul, pentru a nu-ți asuma niciun risc!

— Nu e adevărat! N-am vrut să-l omor… m-a atenționat, ridicând un deget în sus și făcând un gest de negație. A fost un moment de nebunie…

— Ce intenționai să faci cu copilul abandonat? am întrebat.

— Mă gândeam că în prima duminică să-l scot de acolo și să plec în excursie la munte, unde aș fi găsit cu ușurință un loc unde să-l ascund. N-am mai putut, însă, să-l iau de la gară, pentru că mi-am dat seama că sunt urmărită.

„Ca să vezi? Dacă nu-mi trecea prin cap s-o pun sub urmărire, victima ar fi dispărut poate chiar și ani de zile. Și fără victimă, aș fi fost obligat s-o eliberez, pentru că nu puteam dovedi că e vorba de o omucidere", mi-am zis eu, aiurit de diabolismul cu care și-a conceput planul criminal.

— Diana, tu n-ai ucis, așa cum susții, într-un moment de pierdere a rațiunii, de nebunie… am spus. Crima ta josnică a fost comisă în mod deliberat!

— Nu-i adevărat! a protestat ea, fără prea multă energie.

— Minți! De ce ai cumpărat un sac de hârtie, înainte de a te duce să te întâlnești cu Pavel? Și nu orice sac, ci exact acela în care ai vârât cadavrul copilului!

Și-a lăsat capul în jos și a reînceput să plângă, nu tocmai convinsă.

— Ai luat sacul, pentru că știai că-l vei omorî! De ce ai premeditat uciderea unei ființe nevinovate?! am întrebat-o, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

A continuat să se smiorcăie, cu capul lăsat în jos.

— Aștept să-mi răspunzi! am strigat la ea, pierzându-

mi cumpătul.

— Pentru că Gică îl iubea foarte mult pe Săndel… a zis, decizându-se să-și ridice capul. Ținea atât de mult la el, încât m-am temut că într-o bună zi, s-ar putea împăca cu fosta lui soție, pentru a fi aproape de copil.

— Bine, dar știai că și soția lui urmează să-și refacă viața… i-am amintit, străduindu-mă s-o înțeleg.

— Așa cum a părăsit-o pe ea, mă putea părăsii și pe mine.

— Adică ai ucis copilul, de teamă că s-ar putea întoarce cândva la prima lui soție? am întrebat-o, mai neîncrezător ca Toma Necredinciosul.

A dat din cap că da.

— De ce n-ai admis că l-ai putea părăsi tu pe el? Doar nu numai bărbații părăsesc căminul conjugal, ci, în egală măsură, și femeile.

— Pentru că eu îl iubeam, m-a asigurat ea.

— Atât de mult l-ai iubit, încât împărțeai patul și cu Pavel! Dane, expediaz-o la arest! am zis revoltat, ridicându-mă de pe scaun și ducându-mă, îngrețoșat, să privesc pe fereastră.

— Asta-i nebună de legat! a exclamat Dan, în spatele meu.

Când m-am întors cu fața spre el, Diana nu mai era în birou.

— Evident, are complexul maniei persecuției. E o

paranoică sadea…

— Dacă psihiatrii îi pun acest diagnostic, înseamnă că va fi absolvită de pedeapsă pentru mârșăvia comisă, a conchis Dan cu revoltă. Va fi trimisă într-un sanatoriu, de unde-i poate da cu tifla doamnei Vieru.

— Comiterea cu premeditare a unei fărădelegii exclude iresponsabilitatea! Deci, fii convins că nu va scăpa rigorilor legii… Dar mă îndoiesc că această lege prevede, într-adevăr, o pedeapsă pe măsura josniciei acestei canalii…

Dan a dat aprobator din cap și s-a bătut cu un deget pe tâmplă:

— Deși ancheta e terminată și lucrurile sunt clarificate, am senzația că uciderea copilului e rezultatul unui coșmar din care nu reușesc să mă trezesc.

— Chiar și este un coșmar! Un coșmar produs eu sânge rece de o minte elucubrantă. Dar cum absurdul și aberația reprezintă forme de manifestare ale „lumii” de care trebuie să ne ocupăm noi, să ne facem în continuare meseria, chiar dacă avem sufletele îngrețoșate… Telefonează să ne trimită la interogatoriu membrii bandei de tâlhari… În comparație cu ticăloșia Dianei, ăștia sunt de-a dreptul simpatici.

Epilog

Tribunalul municipiului București, prin sentința penală din 24 septembrie 1974, i-a condamnat pe inculpați la închisoare, astfel: T.D. – 23 ani, și P.G. – 5 ani.

București – 1980

Revelionul

Mulțumesc Inspectoratului Județean Constanța al Ministerului de Interne și în mod deosebit tovarășilor colonei Gheorghe Boștină, inspector-șef, Liviu Bidean, comandantul Miliției și Constantin Turda, șeful serviciului judiciar, pentru sprijinul acordat la realizarea prezentei cărți.

NOTĂ: Deși subiectul acestei cărți a fost inspirat dintr-un caz real, autorul, schimbând identitatea personajelor implicate, nu-și poate lua răspunderea pentru eventualele asemănări de nume sau persoane, acestea trebuind să fie considerate coincidențe nedorite.

Marți 27 decembrie

Stăteam în picioare, cu mâinile la spate, și priveam cu nostalgie prin geamul ferestrei. Să fii detașat pe litoral, pentru a ține locul unui coleg trimis la reciclare, e o afacere mai teribilă decât cea făcută de Moise, când l-a convins pe Dumnezeu să-i livreze gratuit mană cerească, *porto-franc*[18] în pustiul Sinai. E drept, serviciu-i serviciu, dar asta încă nu înseamnă că nu apar și

[18] Scutit de taxe.

„ferestre”. Doar și infractorii se mai recreează din când în când! Și care există bucurie mai mare decât să te întinzi pe nisipul fin de la Mamaia pentru a face plajă, pentru a înota în mare și, nu în ultimul rând, pentru a admira generozitatea cu care minusculele costume de baie, tip Bikini, sunt capabile să sublinieze superbele și fermecătoarele trupuri ale urmașelor mamei Eva?

Da, e minunat să lucrezi la Constanța, vara! Numai că eu mă „căptușisem” cu această detașare iarna. O iarnă care pălmuia orașul cu rafale susținute de vânt, agrementate din când în când de o ploaie cu găleata, de să nu te aventurezi pe afară nici chiar în costum de scafandru.

Privind prin fereastră, tocmai mă întrebam cum de s-ar învârti învârtiții care se învârtesc să nimerească pe litoral taman în toiul verii, când telefonul s-a pornit să sune. „Miliția?!” a întrebat un tip de la celălalt capăt al firului, după ce am dus receptorul la ureche.

— Întocmai! Vorbește căpitanul Apostolescu, mi-am informat interlocutorul, cu indiferență.

— Bună ziua, tovarășe căpitan. Sunt Constantin Faur, directorul O.C.L. Metalo-Chimice, s-a prezentat și el.

— Bună ziua, tovarășe director. Cu ce vă pot fi de folos? am întrebat, bucuros că nu sunt căutat de directorul trustului de alimentație publică, care, de când sunt în Constanța, a deprins obiceiul să apeleze aproape

zilnic la mine, pentru a-i liniști pe marinarii ce se pun cu aplicație pe devastatul cârciumilor, după ce, în prealabil, au tras cu aceeași aplicație și la măsea, acțiune după care adesea mă aleg și eu cu buzele sparte sau vreun ochi învinețit.

— Mai adineaori a fost la mine tatăl unei salariate de-a noastră. Venise să ceară relații despre fiica lui, deoarece azi-noapte nu s-a înapoiat acasă…

— Ce vârstă are această salariată? l-am întrerupt, chestie de edificare.

— Douăzeci și cinci de ani!

— Cam asta s-ar părea că e vârsta când fetele, îndrăgostindu-se, uită adesea că sunt așteptate acasă de niște părinți îngrijorați, am comentat eu cu subînțeles.

— Poate că da, poate că nu… mi-a replicat sceptic, în orice caz, nici nu s-a prezentat azi la serviciu și nici n-a depus aseară la casierie banii proveniți din vânzările de ieri…

— Vă gândiți că această dispariție ar putea să se coroboreze cu o delapidare? m-am interesat, pentru a ști pe ce picior trebuie să dansez.

— Exact. Acesta fiind și motivul pentru care vă telefonez. Considerând că se impune o verificare a gestiunii acestei salariate, vă rugăm să ne asistați și dumneavoastră.

Întrucât nu sunt profilat pe cercetarea gestionarilor

necinstiți, am fost tentat să-i explic că, pentru rezolvarea problemei, ar trebui să se adreseze „economicului”, apoi m-am răzgândit. M-am răzgândit, deoarece mi-am amintit cu promptitudine că în povestea interlocutorului meu era implicată și o persoană dispărută. Și eu cam cu astfel de treburi îmi câștig pâinea.

— Vă rog să-mi dați adresa magazinului, i-am cerut.

Am stabilit ca în următoarele douăzeci de minute să ne întâlnim la locul respectiv.

Când am pus receptorul pe furcă, am privit pe fereastră și am constatat că ploaia se întețise. Mi-a scăpat un oftat de milă la adresa mea și, apelând la filosofica resemnare care-i caracterizează pe cei de-o meserie cu mine, m-am dus spre cuier, să-mi iau pălăria și canadiana îmblănită, teribil de călduroasă iarna și excelentă sugativă sub ploaie…

*

— Tovarășe căpitan, suntem pe strada Ștefan cel Mare… m-a anunțat subofițerul de la volanul Volkswagen-ului de serviciu, continuând să ruleze, cu capul aplecat pe volan, pentru a se uita mai bine la numerele clădirilor.

După ce am depășii câteva case, a oprit lângă trotuarul din dreapta și mi-a spus că am ajuns la destinație. Am deschis portiera și am coborât. Vântul

continua să bată în rafale puternice, dar ploaia contenise. Mă aflam în fața unei case vechi, cu aspect insalubru. Avea un etaj mansardat, iar parterul adăpostea o librărie, o mercerie, și o gogoșerie. M-am apropiat de mercerie. În stânga era ușa, al cărui geam era acoperit pe dinăuntru cu o pânză albă; în dreapta, vitrina, cu oblonul din tablă ondulată, lăsat în jos. În timp ce priveam două belciuge fără lacăt, prinse în lemnul ușii și al tocului acesteia, la o palmă deasupra broaștei, am apăsat pe clanță. Constatând, fără să mă mir, că este încuiată, am întors spatele prăvăliei și m-am uitat în susul și josul străzii. Era tot atât de amărâtă ca și casele care o delimitau. Dacă n-aș fi zărit pe ici pe colo câte un trecător zgribulit și zorit, aș fi putut jura că mă aflu într-o localitate de pe malul Yukonului [19], abandonată de prospectori, o dată cu speranța găsirii mult visatelor filoane de aur care să-i transforme peste noapte în nababi.

Atenția mi-a fost atrasă de un autoturism care, făcându-și apariția de după un colț al străzii, s-a apropiat de locul unde așteptam. Era o Volgă roșie, ca o roșie tocmai bună de făcut salată de roșii, vara.

---

[19] Goana după aur din Klondike a fost migrația a aproximativ 100.000 de prospectori în regiunea Klondike din Yukon, nord-vestul Canadei, între 1896 și 1899. Se descoperise aur acolo de către minerii locali pe 16 august 1896, iar când a ajuns vestea în Seattle și San Francisco în anul următor, prospectorii au dat năvală. Unii au devenit bogați, dar majoritatea s-au dus în zadar.

După ce a tras pe dreapta, lângă rigolă, și și-a stopat elanul în spatele mașinii noastre de serviciu, trei portiere s-au deschis ca la o comandă. Mai întâi a coborât un tip suplu, până în cincizeci de ani, blond-șaten, cu trăsături regulate și îmbrăcat la patru ace. Apoi, simultan, au urmat trei cucoane, între treizeci și cincizeci de ani, îmbrăcate conform modei, cu canadiene din cojoc întors. Fiecare dintre ele era dotată cu câte o servietă bine burdușită.

Tipul m-a cântărit pentru o clipă cu privirea și s-a îndreptat spre mine.

— Tovarășul căpitan Apostolescu? s-a interesat, ajungând în fața mea.

— Întocmai, tovarășe director, am admis, pe când ne întindeam mâinile și ni le strângeam.

— Vă mărturisesc că această situație mi se pare foarte bizară, deoarece gestionara unității este un om deosebit de serios… Nedepunerea încasărilor și aparenta ei dispariție, trebuie să aibă totuși o explicație simplă… mi-a spus el pe un ton de scuză.

— Posibil, am admis, cu o indiferență tulburată numai de vântul tare și rece care-mi pălmuia obrajii. Cum, intrăm în magazin? Chemăm un lăcătuș?

— Nu-i nevoie. Avem o dublură a cheilor, m-a asigurat el, întorcându-se spre una din însoțitoarele sale, care, grăbindu-se să-și deschidă poșeta, i-a

înmânat în inel de care atârna o etichetă de carton și două chei, una din fontă și cealaltă plată și scurtă, din metal galben.

Alegând-o pe cea galbenă, s-a întors cu fața spre ușă. L-am văzut examinând, intrigat, cele două belciuge fără lacăt, apoi s-a decis să apeleze la cealaltă cheie și s-o vâre în broască. După rotirea pe care a făcut-o, era evident că ușa fusese încuiată o singură dată. Dacă adăugăm și faptul că nu se mai pusese nici lacătul în belciuge, era clar că gestionara își părăsise prăvălia foarte grăbită, ceea ce putea indica că-și ușurase atât de bine inventarul, încât nu se temuse că lasă prea multe de furat, unui eventual intrus, mi-am spus în momentul în care directorul, apăsând clanța, a deschis ușa larg, până la perete.

Directorul a trecut pragul. La fel și eu. Datorită faptului că oblonul metalic era coborât peste vitrină, interiorul magazinului se afla în penumbra.

— O clipă, vă rog! am zis, oprindu-l după primii doi pași și trecând în fața lui, unde am rămas pe loc, pentru a privi în jurul meu.

În dreapta, se afla o tejghea-vitrină, lungă de vreo trei metri, iar în spatele acestea, acoperind peretele lateral, un stelaj cu rafturi din sticlă, încărcat cu articole de mercerie și parfumerie.

Alerta care mă scosese din apatie fusese provocată de

vederea unei poșete. O poșetă deschisă, cu câteva lucruri împrăștiate în jurul ei, așezată pe tejghea. Un bărbat, când dă un tun în propria-i gestiune, poate să-și uite galoșii sau pălăria, datorită zorului cu care-și ia tălpășița. O femeie însă, oricât de grăbită, nu-și abandonează niciodată poșeta. Chiar dacă în ea nu are decât o batistă murdară și un ruj consumat.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat însoțitorul meu, surprins de faptul că, trecând în mod intempestiv în fața lui, i-am barat drumul cu spatele.

— Nu știu. Ceva nu e în regulă… am răspuns confuz, continuând să examinez cu privirea interiorul magazinului.

Pe peretele din fund, am remarcat o perdeluță făcută dintr-o pânză înflorată, care ascundea, probabil, accesul la anexele prăvăliei. Altceva, nimic. În afară de prezența insolită a poșetei, totul părea a fi fără bavură, inclusiv o ordine desăvârșită printre mărfurile expuse pe rafturi.

Abia după ce am coborât ochii spre pardoseala din ciment, atenția mi-a fost atrasă, de niște umbre care se așterneau pe mozaicul gri-deschis, de la mijlocul încăperii spre peretele din fund. Datorită însă semiîntunericului, nu-mi puteam da seama de proveniența lor.

— Tovarășe căpitan, zău, ne grăbim… m-a anunțat, impacientat, Constantin Faur, din spate.

— Din păcate, eu n-am voie să mă grăbesc… am spus, fără nicio adresă, în timp ce, scoțând lanterna-stilou din buzunarul interior al sacoului, m-am lăsat pe vine și am examinat cimentul mozaicat.

— Tovarășe căpitan… s-a pregătit să protesteze, înfuriat, interlocutorul meu, pe când eu, scoțându-mi mănușa din mâna stângă, am pus buricul indexului pe umbra de pe ciment și apoi l-am răsucit și l-am privit.

— Tovarășe director, l-am întrerupt, ridicându-mă și întorcându-mă spre el, am motive să cred că în acest magazin s-a petrecut ceva cu mult mai grav decât o delapidare. De aceea, va trebui să aveți răbdare până mă edific. Iar dacă e posibil, vă rog să nu mai înaintați.

Constatând că a înțepenit, cu ochii mari de uimire, m-am apropiat de tejghea și am luminat cu lanterna culoarul care se forma între aceasta și raftul ce acoperea peretele din spatele ei. Văzând că în porțiunea respectivă de mozaic nu apar urme, am plimbat fasciculul lanternei de-a lungul tejghelei. Cum la capătul dinspre vitrina de la stradă exista un interval de vreo douăzeci de centimetri, m-am întors și m-am grăbit să mă strecor în spatele tejghelei. Luminând pardoseala, am pornit spre fundul magazinului. Când am ajuns lângă perdeluța de pânză înflorată și am văzut că sub ea umbrele se contopesc, pentru a se transforma într-o masă lucioasă și compactă, am realizat cam ce-ar trebui

să se afle îndărătul acesteia. Trăgând perdeluța, mi-am vârât capul și lanterna îndărătul ei. Așa cum îmi imaginasem, era o încăpere anexă, de vreo doi pe trei metri, utilizată ca magazie pentru mărfurile de rezervă ale prăvăliei. Toți pereții erau căptușiți cu rafturi înalte până în tavan, ticsite cu tot felul de cutii neviolate. Alte cutii, desfăcute, se aflau la picioarele rafturilor, în devălmășie cu ambalaje goale din carton sau hârtie, aruncate la întâmplare pe dușumea.

Tot pe dușumea, după cum mă așteptam, se afla și o femeie, căzută cu fața în jos, în paralel cu peretele opus. Era îmbrăcată cu pantaloni și cu un pulovăr rulat pe gât. Pulovărul fiind negru, nu furniza niciun fel de indicii. În schimb, creștetul capului și ceafa erau năclăite de un noroi maroniu și lucios.

Când am vrut să las perdeaua să cadă la loc peste arcada pe care o acoperea, am constatat cu surprindere că la vârful pantofilor mei, chiar la intrarea în boxă se mai afla un cadavru. Tot de femeie. Era îmbrăcată cu o haină din astrahan artificial, purta cizme și ținea în prelungirea mâinii stângi mânerele unei poșete negre. Zăcea cu fața în jos, strivind cu obrazul drept o căciulă din același material cu haina, la mai puțin de un metru de prima victimă. Era evident că moartea i s-a tras tot de la o serie de lovituri aplicate cu multă violență în regiunea capului.

Am mai remarcat că în afară de bălțile strânse sub victime, sângele fusese împroșcat pe toate rafturile și cutiile pe care acestea le conțineau. Mai cu seamă spre stânga, urmare a orientării pe care o aveau poziția victimelor, respectiv a capetelor acestora.

Îngrețoșat și fără niciun regret, am lăsat perdeluța să cadă la loc, peste arcadă, și m-am grăbit să mă reîntorc pe același drum pe care venisem.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să știe directorul, când m-am apropiat de el.

— Să ieșim afară, i-am propus, dornic să respir puțin aer curat, chiar și sub vântul puternic care șuiera prin fața ușii.

Cele trei însoțitoare ale directorului, care priveau din pragul ușii, încercând, probabil, să înțeleagă de ce nu sunt lăsate înăuntru pentru a purcede la inventariere, s-au dat la o parte, pentru a ne face loc să ieșim.

— Ce s-a întâmplat? și-a repetat Faur întrebarea, când ne-am oprit în fața ușii, pe trotuar.

— Va trebui să amânați inventarierea gestiunii. În anexa magazinului, au fost ucise două femei, l-am informat, înăbușindu-mi un oftat ușor.

— Nuu… Nu-nțeleg… a îngăimat, cu buzele tremurânde de spaimă.

— Două femei?… Ucise…? a bolborosit una din cele trei funcționare, care, auzindu-mi afirmația, deveniseră

albe ca un perete proaspăt văruit.

— A… A fost omorâtă și… și Roșu? a articulat cu greutate directorul.

— Cine e Roșu? am vrut să știu.

— Mioara… Mioara Roșu, responsabila magazinului, a răspuns pentru el una din însoțitoarele sale.

— Încă n-am făcut identificarea, dar e foarte probabil ca una din victime să fie responsabila magazinului, de vreme ce a fost ucisă în interiorul acestuia. În ceea ce o privește pe cea de-a doua victimă, Mioara Roșu lucra cu vreo subalternă?

— Nu, singură, a răspuns directorul.

— Cam ce încasări zilnice se făceau în această prăvălie? am întrebat, cu intenția de a stabili dacă dublul asasinat nu reprezintă bilanțul unui jaf.

Directorul a întors întrebător capul spre cea de-a treia însoțitoare și aceasta, legănându-și capul pentru a arăta că aproximează, a spus:

— În jur de o mie de lei.

Spunându-mi că asta nu e o sumă care să justifice două omoruri abominabile, l-am anunțat:

— Tovarășe director, așa cum v-am mai spus, va trebui să suspendați verificarea gestiunii până la terminarea anchetei. În acest scop, vă rog să-mi dați cheile unității.

Mi-a arătat cu mâna întinsă că a lăsat cheile în broasca

ușii și, tulburat, s-a grăbit să mă salute, pornind în viteză, cu însoțitoarele lui, spre mașina care-i adusese.

M-am îndreptat și eu spre mașina de serviciu și, după ce i-am deschis portiera, m-am așezat pe banchetă, cu picioarele pe trotuar și am pus mâna pe microfonul radio-stației…

*

În următoarele zece minute, și-a făcut apariția un autolaborator criminalistic, din care au coborât doi ofițeri și un subofițer.

După ce ultimul a făcut fotografiile judiciare, am dispus ridicarea oblonului metalic, pentru a avea lumină, și le-am cerut ofițerilor să releveze[20] urmele.

— În orice caz, a zis unul din criminaliști, după ce a cercetat câteva minute urmele însângerate de pe mozaic, se relevă niște impresiuni plantare, produse de o încălțăminte bărbătească.

— Probabil că-i aparțin agresorului, am admis.

— Asta-i cert. Deoarece urmele de pași au fost lăsate înainte de coagularea sângelui, a replicat el cu convingere.

Fără să mai comentez, m-am strecurat prin spatele tejghelei și am intrat din nou în boxa în care zăceau victimele. Întrucât becul electric, al cărui întrerupător

[20] A scoate în evidență.

fusese dibuit de subofițer când a făcut fotografiile, lumina satisfăcător mica încăpere, n-a mai fost necesar să apelez la serviciile lanternei mele. Lăsându-mă pe vine, am privit pe rând tălpile încălțămintei celor două victime. Cea de lângă perete le avea curate. În schimb, cizmele victimei care zăcea chiar în fața intrării erau îmbibate cu sânge.

M-am ridicat și, scoțând capul pe lângă perdeluță, m-am adresat ofițerului care-mi vorbise de urmele de încălțăminte:

— Tovarășe locotenent, vă rog să veniți aici.

Călcând ca o pisică pe o plită încinsă, atent să nu pună picioarele pe urmele imprimate pe ciment, s-a apropiat de mine.

— Tălpile victimei de lângă perete sunt curate, ceea ce demonstrează că agresiunea a început cu ea. A doua, însă, are încălțămintea pătată de sânge. Prin coroborare, putem conchide că amprentele plantare de care mi-ați vorbit i-au aparținut acestei victime?

— Este exclus, tovarășe căpitan. Victima poartă cizme numărul 37–38, iar cele relevate de noi sunt cu mult mai mari.

— E în regulă. Continuați-vă treaba. Între timp, eu am să încep investigațiile exterioare, am zis, aplecându-mă și luând poșeta din mâna victimei de lângă ușă și pornind spre ieșirea magazinului, unde m-am oprit

pentru a-i cerceta conținutul.

Fără a acorda atenție fleacurilor care pot exista în poșeta unei femei, am extras buletinul de identitate și o legitimație de serviciu.

Răsfoindu-le, am constatat că actele au aparținut Eleonorei Petrescu, douăzeci și trei de ani, vânzătoare în comerț.

Am depus poșeta pe vitrina-tejghea, lângă cealaltă care-mi atrăsese atenția de la început. Apoi, profitând de faptul că purtam mănuși din piele, am cercetat-o și pe aceasta, scoțând de asemenea actele și examinându-le. Aparțineau Mioarei Roșu, douăzeci și opt de ani, gestionara magazinului în care ne aflam.

Am băgat actele celor două victime în buzunarul lateral al canadienei. Când am dat să trec pragul, m-am trezit în față cu o femeie vârstnică, care dădea să intre în prăvălie.

— Poate că vă decideți să vă dați la o parte, a spus ea, cu un început de enervare în glas, văzând că m-am imobilizat în tocul ușii.

— Ce doriți, doamnă? am întrebat-o.

— Da' ce te privește pe dumneata? a replicat cu țâfnă.

— Dacă vreți să cumpărați ceva, va trebui să vă duceți la alt magazin, i-am recomandat, pricepându-i, în sfârșit, intenția.

— Pentru ce?

— Facem inventarul, i-am spus, zâmbindu-i cu onestitatea și căldura demne de o reclamă pentru pastă de dinți.

— Fir-ar al dracului cu inventarele astea! a aruncat cu năduf, întorcându-se să plece.

— Într-adevăr, e foarte neplăcut… am admis solidar cu ciuda ei. Probabil că v-ați obișnuit să cumpărați, din acest magazin…

— Nu-i normal, dacă stau la doi pași de aici? m-a luat ea drept martor, arătându-mi o casă mică, peste drum.

— Vizitați des magazinul?

— Ba bine că nu! Când ai trei fete și o noră, mereu ai ceva de cumpărat… Of, ce ghinionistă sunt! Dacă nu întârziam ieri-seară cu numai câteva minute, acum nu mai trebuia să bat trei străzi până la o altă prăvălie. Și la vârsta mea, zău, nu-i ușor…

— Ați fost și ieri-seară aici? am continuat s-o tatonez cu un interes sporit.

— Am fost. Dar tocmai când eu traversam strada, vânzătoarea a ieșit și a tras oblonul! Știam că n-o să-mi mai deschidă și m-am întors din drum…

— Grăbită să plece, o fi închis magazinul mai devreme. Vânzătorii cam au acest prost obicei, am sondat-o, dând din cap mustrător la adresa respectivilor, în timp ce constatam surprins că vântul a încetat să mai biciuiască strada.

— Nu, a-nchis după program. Eu mi-am luat haina pe umeri și am ieșit după ce a anunțat la radio că e ora opt. Da' dacă mai întârzia câteva minute, ce se-ntâmpla? m-a consultat.

— Așa sunt lucrătorii din comerț, nepoliticoși, i-am cântat eu în strună. Dar ați întârziat mult peste ora opt?

— Nu, domnule! Cel mult cinci-șase minute.

— Sunteți convinsă că vânzătoarea e aceea care a tras oblonul?

A confirmat, dând din cap.

— Și nu-i, totuși, posibil să fi coborât oblonul altcineva? am insistat.

— Cum adică altcineva?

— Eu știu? Poate o prietenă de-a ei, care s-a oferit s-o ajute.

— Eu port ochelari numai când croșetez. De departe văz foarte bine. Era chiar gestionara merceriei.

— Știți, mă gândesc că s-a grăbit să închidă, pentru că mai avea în prăvălie clienți care trebuiau serviți, și asta o obliga, oricum, să mai stea peste program.

— Eh, clienți! a pufăit disprețuitoare. Când am văzut-o trăgând oblonul, înăuntru se afla numai o femeie. Probabil vreo prietenă de-a ei.

— Cum v-ați dat seama? am întrebat-o, învăluind-o într-o privire plină de admirație, așa, ca să-i fac o bucurie.

— Păi cine altcineva putea fi dacă stătea în fața oglinzii și-și aranja coafura, în timp ce vânzătoarea a ieșit să tragă obloanele?

— Cum arăta? am întrebat, cu gândul la cea de-a doua victimă.

— Nu știu… Așa cum v-am spus, stătea cu nasul în oglindă și spatele la ușă.

— Purta o haină și o căciulă din blană artificială? am insistat, deși vedeam că întrebările mele începuseră s-o irite.

— Nu. Avea o haină din stofă… Și dacă se pieptăna, nu putea să aibă părul acoperit cu o căciulă!

— Dacă avea părut blond și scurt, înseamnă că era sora vânzătoarei, am zis, la întâmplare.

— Nu era blondă, ci roșcată… cu părul lung și bogat, căzut pe umeri, a precizat ea cu promptitudine.

— Constat că aveți un spirit de observație deosebit de dezvoltat, am apreciat cu sinceritate. Dacă ați mai vedea-o pe femeia care se pieptăna, credeți că ați putea s-o recunoașteți?

— Nu, domnule! Eu m-am dus după tibișir[21], nu pentru a lua aminte la persoanele din prăvălie! m-a contrat ea, enervată de insistența mea. Dar de ce mă chestionați atâta? S-a întâmplat ceva? a continuat, dintr-

[21] Cretă (pentru scris pe tablă).

o dată devenind bănuitoare.

— Ce să se întâmple? am răspuns cu o indiferență voită. Am primit sarcina ca, odată cu inventarierea gestiunii, să analizăm și modul în care se comportă vânzătoarea față de clienți.

Nu prea convinsă, a clătinat din cap și, privindu-mă cu suspiciune, a grăit:

— Eu cred că dumneavoastră sunteți de la miliție.

Tocmai când mă pregăteam să-mi pun o mână pe piept, pentru a o asigura că se înșală, a pălit și, întorcându-se ca un titirez, mi-a strigat peste umăr, în timp ce se îndepărta în fugă:

— Vai de mine!… Am uitat tocana pe foc…

Am zâmbit și am dat să pornesc spre prăvălia care se afla în stânga merceriei, dar m-am oprit pentru a privi o mașină care a tras pe dreapta, în spatele autolaboratorului criminalistic. Din autoturism a coborât un tip în jur de cincizeci de ani, înalt, voinic, cu abdomenul proeminent, șaten, cu trăsături puternice, bărbătești. Mai lucrasem cu el de când fusesem detașat la Constanța. Era procurorul Silvian Anghelescu.

— Ce s-a întâmplat, căpitane? m-a întrebat cu o voce gravă, apropiindu-se.

— Un dublu asasinat. Urât… Admițând că o astfel de ispravă ar putea fi și frumoasă. Victimele sunt femei, am continuat în timp ce îmi trăgeam mănușa pentru a-i

strânge mâna. Au fost ucise prin aplicarea unor lovituri în regiunea capului.

— Medicul legist ce spune?

— Nu știu, pentru că încă nu l-am chemat. Întrucât victimele sunt moarte, după toate probabilitățile, de cel puțin douăsprezece ore, o întârziere cu o oră sau două a expertizei legistului nu poate fi relevantă. În schimb, intrarea acestuia în câmpul infracțional ar fi reprezentat un risc potențial de distrugere a unor urme, poate, importante pentru depistarea agresorului.

A clătinat din cap într-un gest care simboliza că nu e prea convins de eficiența măsurii mele, dar nici contra ei.

— Dar eu aș putea vedea victimele? s-a interesat, schițând un zâmbet ironic.

— Bineînțeles. Spre deosebire de medicul legist, sunt convins că dumneavoastră nu veți atinge cadavrele, am zis, invitându-l printr-un gest al mâinii, să intre în magazin.

După ce l-am condus prin spatele tejghelei, i-am arătat, din prag, ceea ce era de văzut.

A privit câteva clipe cadavrele și, oftând, a lăsat repede pânza să cadă peste intrarea în boxă.

— Mai aveți mult? i-a întrebat pe criminaliști, în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

— Nu. După ce căutăm arma crimei și eventuale

amprente aici, a arătat unul dintre ei spre poșeta pe care o găsisem pe tejghea, suntem gata cu cercetarea.

— Foarte bine, foarte bine… a răspuns procurorul, ieșind în stradă.

Când l-am urmat, am văzut că în fața prăvăliei se adunaseră câteva persoane, care priveau cu un interes nedisimulat ba spre ușa magazinului, ba spre mine și procuror. Cum printre curioși se afla și femeia vârstnică care se temuse că i se arde tocana, am priceput că făcuse o legătură între întrebările ce i le pusesem și inscripția de pe autolaboratorul criminalistic, din care tocmai cobora subofițerul însărcinat cu executarea fotografiilor judiciare.

— Tovarășe căpitan, sunt gata pozele, a zis el, întinzându-mi un teanc de fotografii făcute cu Polaroid[22]-ul.

— Păstrați-le pentru dosar, i-am spus, refuzând să le iau, deoarece văzusem deja ceea ce trebuia, chiar mai mult decât aș fi dorit. Și mai am o rugăminte. Cereți prin radio-stație să ne trimită un medic legist și câțiva oameni în uniformă, pentru izolarea zonei. Altfel ne trezim înăuntru cu musafiri nepoftiți, am continuat,

---

[22] Aparatul foto Polaroid, inventat în 1947 de americanul Edwin Land, realizează fotografii „la minut". Acesta utilizează plicuri subțiri din plastic în locul rolelor de film. În interiorul lor se găsesc o bucată de film și un pachet cu substanțe chimice de developare, care sunt împrăștiate în momentul în care fotografia este realizată. Astfel, poza se developează în aproximativ un minut.

privind cu semnificație spre curioșii al căror rând se îngroșa văzând cu ochii. După ce-ați transmis comunicarea, postați-vă în fața ușii, până ne sosesc ajutoarele.

— Nu putem discuta în timp ce toată gloata asta e cu ochii pe gura noastră. Haide să ne îndepărtăm puțin, a zis procurorul, apucându-mă prietenește de braț.

Cordonul curioșilor s-a desfăcut cu regret în fața noastră și ne-am îndepărtat vreo zece metri.

— Se evidențiază vreun mobil? m-a întrebat, când ne-am oprit.

— Direcția comercială m-a informat că gestionara magazinului n-a depus încasările zilei de ieri. Iar suma respectivă n-am găsit-o.

— Deci, avem de-a face cu un jaf.

— E vorba de vreo mie de lei, m-am arătat eu sceptic.

— De ce n-am admite că agresorul și-a imaginat că va pune mâna pe o pradă cu mult mai mare? Pentru ca apoi să se rezume la suma găsită. Chestie de modestie.

— Tovarășe procuror, această prezumție îmi pare netemeinică. Deoarece, după cercetarea preliminară a câmpului infracțional și examinarea poziției primei victime, am motive să cred că agresorul făcea parte din anturajul gestionarei prăvăliei. Situație care, în mod implicit, ar fi trebuit să-i permită criminalului să fie la curent cu nivelul încasărilor diurne.

— De unde rezultă că asasinul făcea parte din cercul de relații al victimei?

— Dintr-o serie de elemente concludente. Mai întâi, conform depoziției unui martor, la circa cinci minute după terminarea programului, gestionara a ieșit în stradă și a coborât oblonul vitrinei. În prăvălie rămânând o altă femeie…

— Nu era cumva cea de-a doua victimă?

— Conform depoziției martorului, s-ar părea că n-a fost ea. Ceea ce, bineînțeles, însă nu înseamnă că o astfel de ipoteză trebuie complet exclusă.

— Bine. Și? m-a îndemnat, urmărindu-mi atent raționamentul.

— Întrucât criminalul n-avea nevoie de martori la agresiunea proiectată, este de presupus că și-a făcut apariția în prăvălie numai după plecarea necunoscutei. Adică după ce s-au mai scurs alte minute…

— Adică a pândit de afară până gestionara a rămas singură?

— Poate că da. Așa cum nu este exclus ca el să-și fi făcut numai întâmplător apariția după plecarea martorei nedorite, ceea ce i-a permis să-și materializeze intențiile. Dar din relatarea acelei martore se desprinde o altă concluzie, cu mult mai importantă. Și anume că, atunci când a apărut criminalul, prăvălia era închisă. De cel puțin cinci minute. Ținând seama de „amabilitatea”

lucrătorilor din comerț, se poate crede că gestionara a poftit în prăvălie un necunoscut oarecare? Dacă am fi avut de-a face cu o farmacie, am fi putut admite că ea s-a lăsat convinsă de o nevoie urgentă de medicamente a solicitantului… Cum însă dintr-o mercerie se pot cumpăra numai papiote sau colonie proastă…

— Până aici am priceput. Mai ai și alte argumente pentru susținerea ideii că autorul făcea parte din anturajul gestionarei? m-a întrerupt, cu un gest de nerăbdare.

— Sigur. Chiar unul care mi se pare determinant! Victima a fost ucisă în anexa magazinului, pe la spate. Deosebit de faptul că un străin n-avea pentru ce să intre acolo, după ea, e greu de acceptat că, totuși, fiind urmărită în magazie, împotriva voinței ei, nu s-a întors cu fața spre nepoftit, pentru a protesta. Și nu s-a întors. Deci, concluzia se impune de la sine…

— E în regulă. Ai dreptate. Este evident că asasinul făcea parte din cercul de relații apropiate victimei. Dar apropo! Greșesc sau în prăvălie se mai află încă o victimă? a ținut el să-mi reamintească.

— Am lăsat la urmă discuția despre cea de-a doua victimă, deoarece uciderea ei mi se pare fortuită, am continuat, făcându-mă că n-am observat că m-a luat la vale. Suprimarea ei nefiind rezultatul unui scop urmărit, ci o consecință a comiterii primului omor. Mai

precis, asasinul, surprins în fapt, s-a considerat obligat să-și suprime martorul venit pe neașteptate. După părerea mea, a doua victimă își face apariția la aproximativ cinci minute după comiterea primului omor…

— Cum ai ajuns la această temporizare? m-a întrerupt din nou, privindu-mă cu neîncredere.

— Simplu. Pentru că sângele primei victime să fi ajuns să se scurgă prin ușa magaziei, în prăvălie, trebuia să treacă un anumit timp. După aprecierea mea, a fost nevoie de minimum cinci minute. De fapt, intervalul de timp dintre cele două agresiuni ar putea să fie mai mare, dar pentru noi este important că astfel am stabilit că omuciderile s-au făptuit decalat, în două etape independente.

— Nu înțeleg. Ce legătură faci între sângele scurs în prăvălie și versiunea că uciderea celor două victime s-a produs la o distanță de „minimum cinci minute”?

— Nu numai că cea de-a două victimă, spre deosebire de prima, era îmbrăcată în haină de stradă, dar avea și tălpile cizmelor îmbibate cu sânge. Și nu este de conceput că ar fi putut ajunge astfel, fără ca sângele primei victime să se fi întins deja pe porțiunea de mozaic pe care cea de-a doua victimă trebuia să pășească în mod obligatoriu, pentru a putea ajunge în magazie…

— Și de ce a avut nevoie de circa cinci minute pentru a se decide să intre în anexa în care se afla prietena ei ucisă, și criminalul în așteptarea unei noi victime… O fi constatat că prietena ei întârzie prea mult în magazie?

— Având în vedere faptul că lovirea craniului cu un corp dur produce întotdeauna zgomote foarte puternice, ar fi trebuit să se ducă imediat, să vadă ce se întâmplă dincolo. Cum însă nu s-a dus, înseamnă că n-a auzit nimica. Iar dacă n-a auzit, este firesc să presupun că ea și-a făcut apariția în prăvălie după consumarea primului omor. După toate probabilitățile, a intrat în magazin și, nevăzându-și colega, s-a dus s-o caute în încăperea alăturată, de unde o pândea criminalul care, la rândul lui, fusese și el luat prin surprindere de sosirea intempestivă a celei de-a doua victime…

— S-ar părea că la capitolul supoziții nu stăm prea rău… a remarcat după ce, în prealabil, îmi aprobase punctul de vedere prin înclinarea repetată a capului. Oare, la fel de bine stăm și cu depistarea urmelor pentru identificarea autorului?

— Până în prezent, s-au relevat numai urme de încălțăminte bărbătească, care, în mod obligatoriu, au fost lăsate de criminal. Dar cercetarea câmpului infracțional continuă.

— Asupra mobilului, ți-ai făcut vreo părere? a vrut din nou să știe.

Am clătinat capul că nu.

— Și, totuși, nu ucizi doi oameni, numai ca să te afli în treabă…

— Bineînțeles… Numai că, deocamdată, nu sunt în stare să percep cauza care a provocat această dramă.

— Bine, dar au dispărut niște bani! a zis el, făcând un gest de nerăbdare. Asta nu-ți spune chiar nimic?

— Nu mi se pare plauzibil mobilul jaf.

— Pentru ce? m-a întrebat cu un început de iritare în glas.

— Pentru că acest reper îmi pare foarte labil…

— Zău?! a exclamat sarcastic.

Mai înainte de a-i răspunde, am întors capul și m-am uitat la trei subofițeri care coborau dintr-o mașină ce se oprise chiar atunci în fața prăvăliei. În timp ce aceștia, conduși de subofițerul-fotograf, au început să degajeze trotuarul de mulțimea care continua să se adune, i-am răspuns, ridicându-mi mâinile și apucându-mă să-mi număr degetele:

— Primo, lipsa banilor poate indica într-adevăr mobilul jaf.

— Atunci e clar… s-a mirat el că m-am decis atât de repede să-mi asimilez varianta lui.

— Secundo, dispariția încasărilor se explică printr-un gest consecutiv dublului asasinat, am continuat, imperturbabil, apăsând pe următorul deget al

computerului mâinii drepte. Asasinul, văzând încasările, a întins mâna și a luat banii, fără ca în prealabil să fi avut o astfel de intenție.

— Posibil… Infractorii cam fac treburi din astea, a admis procurorul, dând aprobator din cap.

— Și terțo, asasinul a luat banii cu unicul scop de a ne deruta, de a ne face să credem că mobilul dramei a fost jaful.

— Căpitane, eu nu știu dacă ai dreptate, dar știu că ești foarte talentat în ceea ce privește teoria. Și ar fi grozav dacă te-ai prezenta la fel de bine pregătit și la partea practică.

Am aruncat o privire spre un tip scund și dolofan, care, coborând dintr-o ambulanță, s-a îndreptat spre mercerie, și am întors capul spre procuror.

— În această fază a cercetării, cred că singura cale de soluționare a cazului poate fi obținută prin aplicarea sfintei și bătrânei noastre rutine polițienești.

— Așa da! Dintotdeauna mi-au plăcut oamenii care stau cu picioarele pe pământ. Mergi pe această linie, și cum apare ceva interesant, anunță-mă! s-a decis el, întinzându-mi brusc mâna.

Mi-a întors spatele lui masiv ca un șifonier triplu, s-a îndepărtat cu trei pași, apoi, răsucindu-se pe călcâie, a revenit spre mine:

— Căpitane, ești un tip simpatic și, din câte știu,

singur-singurel prin orașul nostru. Ceea ce înseamnă că trebuie să te simți al naibii de singur în afara preocupărilor de serviciu…

Hait! mi-am spus eu înspăimântat. Și ăsta vrea să-mi propună vreo „fată bună”, cu care să mă căsătoresc. Și nu de lipsa unor astfel de oferte, teribil de generoase, mă plâng eu. În schimb, din celelalte, mai tentante, cum ar fi un păhărel de Ballantine’s veritabil, canci!

— Ce-ar fi dacă pe la cinci după-amiaza ai veni la mine acasă? a continuat, scoțând din portofel o carte de vizită și înmânându-mi-o. Nu de alta, dar astăzi e a treia zi de Crăciun. Și cine a mai văzut ca o astfel de sărbătoare – pe cât de folclorică, tot pe atât de tradițională! – să nu se lase cu sarmale? Iar Ica, nevastă-mea, este doctor honoris cauza în confecționarea acestor bunătăți. În primele două zile, tot participând la anchete prin județ, n-a fost chip să mă apropii de ele… Dar se știe că sarmalele nu sunt bune proaspete, ci după trei zile! Iar începutul îl facem cu-o saramură de crap, de să dai cu căciula d-azvârlita după câini! a adăugat, înghițind în sec.

Ăsta da, gurmand! mi-am zis amuzat, cu ochii pe abdomenul lui burduhos.

— Vii? a vrut să știe.

— Cu plăcere tovarășe procuror. Dacă apare o fereastră în timpul investigației, i-am promis, întorcând

capul și arătând cu semnificație spre mercerie.

— Porcăria asta cere anchetă lungă… Și n-aș crede că pe burta goală poate fi condusă eficient. Nu de alta, dar dacă nu ne și recreăm puțin, cu mizeria pe care ne-o oferă profesia noastră, o să ajungem să vedem peste tot numai mârșăvie și ticăloșie. Vino, că am și un vin bun. Murfatlar, alb și sec, dacă știi ce vrea să însemne așa ceva…

Propunerea lui fiind cel puțin tentantă, i-am promis că voi fi alături de el la festinul ce mi-l propusese.

În timp ce procurorul se îndepărta, am pornit și eu spre prăvălie, strecurându-mă prin cercul de curioși. Când am intrat, criminaliștii își strângeau trusele, iar tipul pe care-l văzusem coborând din ambulanță stătea îngenuncheat lângă victime și le examina.

— Noi am terminat, m-a anunțat unul din ofițeri.

— Ce-ați găsit?

— Numai urmele plantare. Sunt lăsate de o încălțăminte măsura 43. Ceea ce ar putea să însemne că cel care o poartă este un bărbat înalt.

— Amprente?

— Am ridicat tot ce-am putut găsi și, pentru comparare, am amprentat și victimele.

— Perfect. Excluzându-le pe cele ale victimelor, putem spera că, printre cele rămase, să se afle și cele ale autorului.

— Cum e și firesc, așa vom face, m-a asigurat celălalt ofițer. Numai că, după părerea noastră, infractorul a purtat mănuși… a continuat, arătându-mi pe geamul vitrinei-tejghea câteva impresiuni pudrate și încercuite cu cretă verde.

— Cu geanta asta ce e? am arătat spre poșeta găsită deschisă și cu diversele obiecte aparținătoare pe lângă ea.

— Pe pudriera găsită alături, se află o urmă de mănușă însângerată. Deci, se impune concluzia că a fost cercetată de asasin.

— Oare, o fi găsit ce căuta? m-am întrebat cu glas tare.

— Cred că răspunsul cel mai autorizat îl poate da numai infractorul, mi-a răspuns el cu acreală.

— Ați găsit arma crimei?

Ambii criminaliști au clătinat capul că n-au dibuit-o.

— Mai aveți ceva să-mi spuneți?

Au clătinat iar capul.

— Bine. În pofida prezumției că agresorul a purtat mănuși, ocupați-vă, totuși, de selectarea amprentelor. Dintotdeauna am sperat că voi vedea și eu o minune. Poate că o fi sunat ceasul taman în acest caz.

S-au străduit să-și compună niște simulacre de zâmbete, pentru a-mi dovedi că apreciază umorul superiorilor, apoi, salutându-mă, s-au evacuat.

— Sunt căpitanul Apostolescu, m-am prezentat,

apropiindu-mă de tipul care, întorcând victimele cu fața în sus, continua să le examineze.

— Dragă, sunt medicul legist Sergiu Constantinescu, m-a anunțat, fără să mă privească.

— Ce-mi puteți spune?

— Dragă, criminalul a fost foarte generos în aplicarea loviturilor… A distribuit atâtea, că putea ucide cu ele de cinci ori mai mulți oameni… Profunzimea plăgilor indică un agresor foarte puternic…

— Sau că arma crimei a fost foarte grea.

— Așa mi-am spus și eu, dragă. Ca să ridici o armă grea de atâtea ori, trebuie să ai un fizic deosebit de bine dotat…

Întrucât și urma de pantofi 43 indica un individ înalt sau voinic, or chiar și una și alta, mi-am zis că aprecierea doctorului este corectă.

— Această victimă, a arătat el spre gestionară, a primit lovitura prin surprindere, de la spate… Pierderea cunoștinței instalându-se instantaneu, s-a prăbușit pe podea, unde agresorul a continuat s-o lovească cu sălbăticie. În ceea ce privește pe această victimă, a arătat el spre cadavrul care zăcea la intrarea în magazie, se pare că n-a fost luată pe neașteptate, deoarece și-a văzut agresorul mai înainte de a fi fost atacată…

— Ce vă face să credeți în această posibilitate? l-am

întrebat, neîncrezător, că doar nu asistase la uciderea victimei, iar dacă ar fi vreun locțiitor de-al lui Mafalda, ca să aibă darul ghicitului, probabil că s-ar fi scris deja în toate gazetele, și eu nu-mi aminteam să fi citit ceva pe chestia asta.

— Această lovitură, dragă, a zis, arătându-mi cu degetul pe fruntea victimei o plagă lunguiață și năclăită, de vreo trei centimetri, care se pierdea sub păr, n-ar fi putut-o primi decât dacă stătea cu fața spre agresor… După ce a căzut amețită, a pivotat cu spatele la criminal, care, ca și primei victime, a continuat să-i aplice cu sălbăticie nenumărate lovituri în regiunea parietalo-occipitală. Mai dorești să știi ceva, dragă? m-a întrebat.

— Da. Când s-au comis omorurile?

— Între zece și șaisprezece ore, cu aproximație. Date mai certe, după efectuarea necropsiei.

Mi-am privit ceasul. Indica ora zece fără câteva minute. Deci puteam considera că drama s-a consumat ieri-seară, în jurul orei opt, curând după ora de închidere a prăvăliei.

— Pot ridica cadavrele, dragă? s-a interesat.

Pentru o clipă, amuzat de modul în care-l repeta sistematic pe „dragă”, am vrut să i-l adresez și eu, dar, renunțând, m-am limitat numai la un gest de aprobare.

În următoarele câteva minute, victimele au fost scoase și urcate în ambulanță.

— Cum arma crimei n-a fost găsită, aș dori să știu cum arată, pentru a ști ce să caut, i-am spus legistului, pe când îl conduceam spre ușă.

— În măsura în care forma rănilor îmi va permite să-i determin natura, te voi anunța, dragă…

Rămânând singur, am dat la o parte perdeluța și am intrat în boxă, cu speranța că descopăr ceva interesant. După vreun sfert de oră, dându-mi seama că-mi pierd vremea de pomană, m-am lăsat păgubaș.

Ieșind în stradă, am încuiat ușa și mi-am vârât cheile în buzunar. Pe trotuar, cercul format de curioși se subțiase binișor. Chestie de plictiseală, probabil. Le-am făcut semn celor trei subofițeri însărcinați cu menținerea ordinii.

— Întrucât văd că situația s-a mai liniștit, cred că ajunge și un singur om pentru pază. Organizați-vă astfel, încât să asigurați o permanență, schimbându-vă din șase în șase ore, le-am zis, după ce s-au apropiat de mine.

Ei s-au grăbit să mă asigure că au priceput ce doresc, iar eu am pornit spre partea stângă a trotuarului. Am străbătut cinci-șase metri și m-am oprit în fața gogoșeriei. Nu era nimeni înăuntru și belciugele ușii erau prinse în toarta unui lacăt mare și ruginit. M-am întors, am trecut din nou prin fața subofițerilor și m-am îndreptat spre librăria care era amplasată în partea

dreaptă a merceriei. Când am deschis ușa și am intrat, am și fost luat în colimator de cinci perechi de ochi feminini, care se uitau la mine de parcă aș fi fost în același timp și Adonis și Quasimodo. Probabil că personalul librăriei, participând cu toată convingerea la întărirea rândurilor gloatei de curioși ce se masase mai înainte în fața merceriei, mă remarcase și pricepuse cam cu ce fel de treburi mă ocup. Iar acum, văzându-mă în fieful lor, abia așteptau să le satisfac curiozitatea, povestindu-le ce se întâmplase în prăvălia vecină.

Întrucât nu simțeam nicio bucurie să fiu privit ca un urs cu două capete și cinci picioare sau invers, am rostit în viteză un „bună ziua” și m-am interesat cine este responsabila unității.

— Eu sunt, m-a anunțat o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, suplă, brunetă, cu fața ovală și ochii migdalați, ocolind standul de cărți în spatele căruia se afla și venindu-mi în întâmpinare.

Când a ajuns lângă mine, m-am prezentat.

— Fatma Kemal, s-a recomandat și ea, iar eu am priceput de ce are ochii atât de negri și frumoși.

— Doamnă Kemal, am venit la dumneavoastră în legătură cu cele petrecute în magazinul alăturat…

— Am auzit că a fost omorâtă Mioara. E adevărat? s-a declanșat ea cu viteza unui alergător lansat pe o sută de metri plat.

Am dat din cap că așa este.

— Cu ea se mai afla o tânără, am zis, scoțând din buzunar cele două buletine de identitate ridicate de la victime și, după ce l-am ales pe cel care mă interesa, i-am arătat fotografia de pe act. Cunoașteți această femeie?

— Parcă… Nu știu… Nu-mi dau seama… a răspuns, ridicând des din umeri, cum dau găinile din aripi când uită că, de fapt, tot nu pot zbura.

— Vă rog să vă apropiați și dumneavoastră, le-am cerut și celorlalte vânzătoare. Cunoașteți această persoană? am repetat întrebarea, arătând fotografia primei fete ajunsă lângă mine.

Cum ea a clătinat din cap, am întins-o către următoarea.

— Sigur! Este Eleonora. Eleonora Petrescu, a afirmat imediat chestionata. Și ea a lucrat în mercerie, până în urmă cu vreo jumătate de an, când a fost transferată la o unitate de jucării, ca gestionară…

— Unde e situată această unitate?

— Pe o stradă laterală, la vreo trei sute de metri de aici.

— Și continua să-și viziteze fosta colegă?

— Da. O vedeam foarte des vizitând-o pe Mioara… Mai cu seamă după terminarea programului, seara.

În timp ce eu discutam cu ea, fotografia de pe buletin

a trecut și prin mâna celorlalte două vânzătoare.

— Chiar ieri-seară am văzut-o pe Eleonora, m-a anunțat una din ele, întărindu-și afirmația prin lovirea fotografiei de pe buletin cu buricul degetului arătător.

Avea în jur de douăzeci de ani, gâtul subțire și lung, capul țuguiat, părul șaten, prins în două cozi care-i atârnau pe piept, ochii căprui, mici și iscoditori, nasul borcănat, iar buzele subțiri îi schițau un rânjet permanent datorită caninilor foarte avansați. Era îmbrăcată cu o salopetă din material de *blue-jeans*, care, fiind prea bine mulată, sublinia un corp deșirat.

— Cum vă numiți?

— Polixenia Sticlaru.

— În ce împrejurări ați văzut-o pe Eleonora? am întrebat pe când îmi notam numele ei.

— Am întâlnit-o pe stradă. Am schimbat numai câteva cuvinte, pentru că mă grăbeam să ajung acasă…

— Ce-ați discutat?

— Eu am întrebat-o unde face revelionul și Eleonora mi-a răspuns că încă nu știe ce-a aranjat Mioara, dar că, în orice caz, astă-seară, adică ieri-seară, vor lua împreună o decizie. Ea s-a dus spre mercerie, iar eu am început să alerg, deoarece am văzut un autobuz venind spre stație.

— La ce oră închideți librăria, doamnă Kemal? m-am adresat responsabilei cu ochi migdalați.

— Ca și merceria, la ora opt. Dar acum, fiind sfârșit de an, după ce încuiem ușa, rămânem încă o oră peste program ca să ne facem inventarul. Polixeniei, a arătat ea spre tânăra care-mi relatase discuția avută cu cea de-a doua victimă, i-am dat voie să plece mai devreme, pentru că are copilul bolnav.

— Deci, cam cât putea fi ora când v-ați întâlnit cu Eleonora? m-am adresat din nou vânzătoarei.

— Eu știu? Cam opt și vreo douăzeci de minute.

— Ieri-seară, să zicem, după ora șapte seara, v-a atras ceva atenția asupra merceriei? am întrebat, privind pe rând chipurile interlocutoarelor mele.

Responsabila librăriei a clătinat capul:

— Nici n-am fi avut cum… Stând perete în perete cu prăvălia Mioarei, n-am fi putut vedea ce se întâmplă acolo, decât dacă am fi ieșit pe stradă. Și n-aveam pentru ce s-o facem.

— Eu am fost în mercerie, cu vreun sfert de oră înainte de închidere. M-am dus acolo, să-mi cumpăr un ruj… Dar n-am văzut nimic deosebit, a zis vânzătoarea care avea copilul bolnav. I-am spus Mioarei că vreau unul la fel cu cel pe care-l folosește și ea, apoi am plătit și am plecat.

— Se mai afla cineva acolo?

— Da, câțiva clienți…

— Câte persoane și de ce sex? mi-a țâșnit întrebarea

ca pornită din pușcă.

— Doi bărbați și două femei.

— Aș vrea să-i găsesc pe clienții pe care i-ați văzut, pentru a discuta cu ei. Mă puteți ajuta să-i identific?

A ridicat din umeri, într-un gest foarte grăitor.

— Ați avut impresia că vreunul dintre ei era mai apropiat, mai intim cu Mioara?

— Păi sigur… Cred că unul din bărbați este prietenul ei, deoarece l-am mai văzut o dată în prăvălie.

— Știți cum îl cheamă și cu ce se ocupă?

A ridicat din umeri că nu știe.

— Despre ceilalți trei cumpărători, ce puteți să-mi spuneți? am zis cu optimismul unui sceptic cu experiență, trecând la următoarea întrebare.

Mi-a răspuns din nou printr-o săltare a umerilor.

— Vă rog să faceți o descriere a tuturor persoanelor pe care le-ați văzut ieri-seară în mercerie, i-am cerut, decizându-mă s-o iau metodic.

— Să încep cu bărbații ori cu femeile?

— Mi-e indiferent. Dar, în sfârșit, începeți cu bărbații.

— Cel care vă spuneam că este… că a fost prietenul Mioarei, a zis după o scurtă ezitare, e un bărbat bine… Și foarte elegant…

— Vă rog să-l descrieți, am ghidonat-o, cu vocea ușor înăsprită, pentru a-i aminti că nu stau în fața ei pentru a „conversa niște discuții”.

M-a măsurat cu privirea de mai multe ori, de la bombeul pantofilor și până la creștetul capului, ca un dulgher care ia o măsură de sicriu, apoi m-a anunțat cu satisfacție:

— Era mai înalt ca dumneavoastră. Și mult mai drăguț.

— Era cu mult mai înalt? am întrebat, amuzat de comparația nu tocmai măgulitoare ce-o făcuse.

— Cam cu atâta… a arătat ea diferența, creând între palme un interval de zece centimetri.

— Deci cam un metru și optzeci, am apreciat.

— Poate și mai mult.

— Vă rog să-i descrieți figura.

M-am grăbit să-mi consemnez în notes semnalmentele primite, deși erau al naibii de vagi.

— Cum era îmbrăcat?

— V-am spus, foarte elegant.

Cum o astfel de apreciere, fiind funcție *de gustibus*, este foarte discutabilă, i-am cerut date mai concrete.

După ce s-a decis să facă precizările cerute, am aflat că respectivul purta un cojoc de blană de oaie întoarsă, à la Alain Delon[23], pulovăr maron, rulat pe gât,

[23] Alain Fabien Maurice Marcel Delon (n. 8 noiembrie 1935, Sceaux, Seine, Franța) este un actor și producător francez, câștigător al Premiului César. Ascensiunea sa a fost rapidă, fiind la vârsta de 23 de ani comparat cu actori francezi celebri ca Gérard Philipe și Jean Marais, precum și cu actorul american James Dean.

pantaloni din stofă kaki și ghete în nuanță cu pulovărul. Pe cap avea o șapcă în carouri, cu cozorocul scurt.

— Cam ce vârstă credeți că ar putea să aibă?

— Treizeci… Poate chiar și douăzeci și cinci.

— Vă rog să-l descrieți pe celălalt bărbat.

— Era scund și foarte voinic, așa ca dumneavoastră, m-a luat ea din nou ca termen de comparație. Era însă mai vârstnic… Cred că era trecut de patruzeci de ani. În ceea ce privește figura, avea trăsăturile tot aspre, ca de bătăuș… a spus, examinându-mi mutra într-un mod care înlătura echivocul. Purta o haină din piele și o căciulă din blană, s-a grăbit să continue, fără alt îndemn, probabil realizând că nu e bine să întinzi coarda prea mult când stai de vorbă cu un reprezentant al legii.

— Ce culoare avea haina?

— Coniac, adică gălbui-roșcat. Cred că era marfă occidentală.

— Ați reținut și alte amănunte ale vestimentației?

— Nu. De fapt, nici nu i-am acordat prea multă atenție… Știți, mie îmi plac numai bărbații înalți.

Cum tot nu-mi trecea prin cap să-i fac curte, avertismentul ce mi-l dăduse nu m-a afectat cine știe ce.

— Acum am să vă rog să-mi vorbiți despre cele două femei, i-am cerut.

— Cea mai tânără avea în jur de treizeci de ani… Era blondă, dar în mod sigur avea părut oxigenat. Dar

coafată, nu glumă… a zis, dând din cap a admirație. Ce mai vorbă, era lux!

— Și figura?

— Figura?! a pufăit disprețuitoare. Total comună! M-am și întrebat ce găsise însoțitorul ei la ea…

— Cine era însoțitorul ei?

— Domnul acela scund. Dar ce folos că avea o haină de piele frumoasă, dacă era bătrân… a zis, strâmbând din nas a dispreț.

— Cum era îmbrăcată? i-am scurtat-o, pentru că mi-am dat seama că, străduindu-se să-și dea importanță, începuse să bată câmpii.

— Cu o haină din blană, argintie… Nimic de zis, foarte elegantă…

— Cu ce era încălțată?

— Cu cizme din piele, negre…

— Și poșeta?

— Tot din piele, și tot neagră.

— Vă rog să-mi vorbiți despre cealaltă femeie.

— Era tipul gospodinei. În jur de cincizeci de ani, grasă și scundă. Era îmbrăcată cu o haină scurtă, din lutru, și pe cap avea o broboadă din lână, albă. În picioare, purta cizme scurte, a zis, ridicându-și un picior și arătându-mi cu mâna că nu treceau de jumătatea gambei. Nu purta poșetă. Să știți că pe dânsa am zărit-o de multe ori prin cartier și cred că are ceva la piciorul

drept, deoarece șchiopătează.

— Vă rog să-i descrieți figura, i-am cerut, pe când îmi spuneam că, în pofida faptului că-i place s-o facă pe isteața, are un spirit de observație remarcabil.

Mi-am notat semnalmentele pe care mi le-a furnizat.

— Deci, când ați intrat, în mercerie ați găsit cele patru persoane de care mi-ați vorbit.

M-a aprobat.

— Cât ați stat dumneavoastră în prăvălie, a ieșit cineva?

— Nu.

— Dar o femeie cu părul roșu, ați văzut intrând? am întrebat-o, reamintindu-mi de depoziția ce-o făcuse gospodina care alergase să-și salveze tocana de la calcinare.

— Nu.

— Din discuțiile care s-au purtat, între clienți sau între aceștia și Mioara, ați reținut ceva care credeți că ar putea ajuta anchetei?

— Vă gândiți că unul dintre ei a…? a zis, curmându-și îngrozită fraza.

— Nu excludem această posibilitate. De altfel, e logic ca ultimul client să fie ultima persoană pe care a văzut-o Mioara. Adică chiar criminalul.

— E… este posibil? a bâiguit, speriată.

Am ridicat din umeri și m-am adresat celorlalte patru

colege ale ei:

— Ieri-seară, în jurul orei opt, ați auzit ceva care să vă rețină atenția? am întrebat, arătând spre peretele din dreapta, care despărțea librăria de mercerie.

Toate au clătinat din cap, apoi responsabila a spus cu timiditate:

— De auzit, s-a auzit ceva… Dar nu cred să aibă vreo legătură cu… cu ce s-a petrecut alături…

— Ce-ați auzit? am încurajat-o.

— Niște lovituri înfundate… Chiar discutam cu Aurica, a indicat ea una din vânzătoare, spunându-i că dacă aș locui în această casă, mi-aș lua lumea în cap din cauza țiganilor care stau la etaj, a spus, arătând cu privirea spre tavan. Toată ziua îi trag cu scripca, cu băutura și cu țopăiala…

— La ce oră ați auzit zgomotul de care mi-ați vorbit?

— Cu câteva minute mai înainte ca Polixenia să plece acasă… Cât era ceasul? s-a adresat ea vânzătoarei care o întâlnise pe stradă pe cea de-a doua victimă.

— Cam opt și vreo zece minute.

— Ați putea defini sau compara cu ceva zgomotul care v-a atras atenția? m-am adresat din nou responsabilei.

— V-am spus, am avut senzația că țopăie cineva deasupra, la țigani…

Momentul coincidea, iar zgomotul produs de spartul

unor capete se poate confunda cu cel al unei țopăieli, dacă este înăbușit de un perete despărțitor, mi-am spus eu.

— Cam cât timp credeți că au durat loviturile pe care le-ați auzit? O jumătate de oră? O oră? am testat-o.

— Ah, nu! Cu mult mai puțin… Un minut sau, cel mult, două.

— Și apoi, s-au mai repetat?

— Da, așa este… a admis, parcă mirată de istețimea pe care o dovedisem.

— La ce interval de timp?

— Nu știu… Nu-mi pot da seama… m-a anunțat, făcând un gest de regret.

— Înainte sau după ce-a plecat acasă doamna Polixenia? am insistat.

— Așa-i. Acum știu! După ce-a plecat ea… Cel mult cinci minute mai târziu.

În ceea ce privește stabilirea momentului comiterii omuciderii, făcusem un pas destul de important. Prima victimă fusese ucisă în jurul orei opt și zece minute, iar cea de-a doua, imediat după ce s-a despărțit de Polixenia, adică în jurul orei opt și douăzeci de minute, am apreciat eu în gând.

— Știți în ce relații se afla Mioara cu locatarii de deasupra? am întrebat, spunându-mi că, după caracterizarea ce le-o făcuse responsabila librăriei, se

impunea o discuție cu ei.

— Foarte bune. Chiar am și întrebat-o cum de-i primește în prăvălie, când se știe că țiganii sunt întotdeauna cu ochii după furat. Mi-a răspuns că țiganii nu fură de la cei care-i tratează cu prietenie.

— Cine mai locuiește în acest imobil?

— În afară de țiganii de sus, nimeni.

— Întâmplător, știți ce program are gogoșeria de alături?

— Lucrează numai sezonier, din primăvară până în toamnă. Iarna e închisă.

— Bine. Vă mulțumesc pentru informațiile furnizate, am zis, închizându-mi notesul. Admițând că vă mai amintiți unele amănunte care credeți că mi-ar putea fi de folos, vă rog să-l anunțați pe subofițerul care rămâne de pază în fața merceriei…

*

De îndată ce-am ieșit din librărie, am deschis cercetările pentru descoperirea scării care mi-ar fi permis să ajung la vecinii antipatizați de doamna Fatma Kemal.

Am dibuit-o în spatele gogoșeriei, era din lemn, îngustă de vreo jumătate de metru și scârțâia atât de strident încât aveam impresia că strivesc sub tălpi cozile unei duzini de pisici. Probabil că la această senzație dezagreabilă contribuia și un miros persistent de urină

de mâțe. Cum la capătul scării se afla o singură ușă, am bătut fără nicio ezitare în tabliera ei cu vopseaua scorojită.

Ușa s-a deschis foarte repede, de către o femeie până la treizeci de ani, brunetă dar îngrijită și îmbrăcată civilizat, cu pantalon negru și un pulovăr alb.

— Bună ziua. Sunt de la miliție, am spus, arătându-i legitimația. Dacă sunteți amabilă, vă rog să-mi spuneți cine locuiește aici.

A dat din cap în semn de bună ziua și m-a anunțat:

— Eu, soțul meu și cei doi copii ai noștri.

— Cum se numește familia dumneavoastră?

— Năstase.

— Doamna Năstase, aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Am fost invitat într-o cameră mobilată cu două divane înguste, puse cap la cap de-a lungul unui perete, iar lângă cel opus, un bufet de sufragerie. În mijlocul încăperii, o masă mare, acoperită cu o cuvertură frumoasă din pluș și înconjurată de șase scaune. Pe jos, o scoarță oltenească. Spre surprinderea mea, ordinea și curățenia erau la cataramă.

— Cu ce vă pot fi de folos? m-a întrebat, după ce ne-am așezat pe scaune.

— Am venit în legătură cu cele petrecute în merceria de la parter…

— Am văzut de sus lume multă în fața prăvăliei Mioarei, dar n-am coborât, pentru că trebuia să pregătesc de mâncare pentru copii, care trebuie să vină de la școală. Ce s-a întâmplat? Au călcat-o hoții?

— A fost ucisă…

— Ah! Nu! Nu se poate! a zis, îngrozită, întinzând o palmă spre mine, ca pentru a-mi respinge afirmația.

— Și, totuși, așa stau lucrurile.

— Dar nu-i posibil… Doar ieri am stat de vorbă cu ea.

— Când anume și în ce împrejurări?

— În jurul orei șapte seara, când plecam spre serviciu…

— Unde lucrați?

— Sunt șefă de echipă la fabrica de pâine „Dobrogea".

— Lucrați de mult acolo? am întrebat surprins, deoarece din relatarea doamnei Kemal rezulta că s-ar ocupa „cu sticle și borcane".

— Peste două luni, vor fi opt ani.

— Soțul dumneavoastră cu ce se ocupă?

— Lucrează la Teatrul dramatic, ca șef mecanic, a precizat în momentul când s-a auzit o bătaie ușoară în ușă.

După ce s-a dus și a deschis, și-au făcut apariția o fetiță de vreo nouă ani și un băiețel mai mic cu vreo doi ani. Ambii aveau în spate ghiozdane și erau îmbrăcați frumos și curat.

— Bună ziua, mi-a urat fetița, întorcându-se apoi către femeia cu care mă întrețineam: Mămico, ce s-a întâmplat de s-a adunat atâta lume în fața prăvăliei lui tanti Mioara?

Chestionata a privit întrebător spre mine, apoi i-a răspuns:

— I-au spart hoții prăvălia.

— Zău…? a zis fetița, astupându-și a surprindere gura cu o pălmuță.

— La ce oră v-ați culcat ieri-seară? mi-am reluat eu șirul întrebărilor, pe când băiețelul, plictisindu-se să ne privească, s-a făcut nevăzut în cea de-a doua încăpere.

— Ca de obicei, la ora zece.

— În jurul orei opt seara, ați auzit ceva care să vă atragă atenția?

— Atunci s-a întâmplat? s-a interesat, după ce în prealabil a făcut un gest de negație.

Am confirmat.

— Nu, cred că mai târziu s-au dus hoții la tanti Mioara, a zis fetița, privindu-mă și clătinându-și capul.

— Da' de unde știi tu? a întrebat-o mama ei, mirată.

— Pentru că eu am fost la tanti Mioara cu puțin mai înainte de a veni să văd filmul la televizor.

— Pentru ce te-ai dus acolo? a vrut să știe mama ei, examinând-o intrigată.

— M-am dus să-i cer reclame.

— Ce fel de reclame? a fost rândul meu s-o întreb.

— Niște cartoane viu colorate, pe care le fac întreprinderile producătoare de cosmetice, a precizat mama fetei.

— Exact, a confirmat odrasla ei. Mi-a mai dat și mai devreme o pungă cu reclame, dar le-am împărțit la fete și le-am terminat.

— Cum te cheamă? am întrebat-o cu interesul stârnit.

— Adriana.

— Adriana, când te-ai dus pentru prima oară la Mioara?

— Când am coborât din casă, pe la șase.

— Cine era în prăvălie atunci?

— Nimeni. Numai tanti Mioara.

— Și a doua oară, pe cine ai văzut?

— Era un domn și o doamnă.

— Îți mai amintești cum arăta domnul?

— Da. Era un domn înalt, îmbrăcat cu o haină din blană întoarsă, a zis, începând să mi-l descrie pe necunoscutul despre care una din vânzătoarele de la librărie afirmase că este prietenul victimei.

— Cred că pe acest domn l-am văzut și eu, acum vreo două zile, în prăvălia Mioarei, a apreciat mama fetiței.

— Știți cine este? n-am ezitat s-o întreb.

A clătinat capul că habar n-are.

— Adriana, spuneai că ai mai văzut și o doamnă

acolo. Cum arăta? am întrebat-o, așteptându-mă să primesc descrierea femeii cu haina din blană argintie sau pe cea a gospodinei șchioape.

— Era tânără și avea un păr roșu, foarte frumos coafat, care-i cădea pe umeri… a zis ea, referindu-se, după toate probabilitățile, la persoana văzută în prăvălie la opt și cinci minute de către cucoana care fugise să nu i se ardă tocana.

— Ai putut remarca dacă domnul și doamna pe care i-ai văzut se cunoșteau între ei?

— Da. În timp ce tanti Mioara îmi dădea alte reclame, ei vorbeau și râdeau împreună.

— Dacă i-ai mai vedea, pe domnul și doamna de care mi-ai vorbit, i-ai putea recunoaște, Adriana?

— Eu știu? mi-a răspuns ridicând din umeri.

— Femeia despre care a vorbit Adriana, vă pare cunoscută? m-am adresat gazdei.

A clătinat din cap că nu.

— Vă mai amintiți la ce oră a început filmul la televizor?

— La opt și un sfert.

— Asta înseamnă că, atunci când te-ai dus să ceri reclame pentru a doua oară, era trecut de ora opt. Așa este, Adriana?

— Păi asta vă spuneam și eu, s-a mirat fetița că nu pricep.

— Dar ușa nu era închisă?

— Ba era. Chiar și oblonul tras. Dar eu am văzut că înăuntru era lumina aprinsă.

— Cine ți-a deschis?

— Doamna despre care v-am vorbit.

— Ușa era încuiată cu cheia?

— Da.

— Geamul de la ușă nu era acoperit?

— Ba era, dar când eu am văzut că ușa e încuiată, am bătut. Atunci doamna aceea a dat perdeluța puțin într-o parte și m-a privit, după care a vorbit cu tanti Mioara. Apoi, probabil că tanti Mioara, știind că sunt eu, i-a spus să-mi deschidă.

— Ce făcea tanti Mioara când ai intrat?

— Era în dosul tejghelei și își aranja banii. După ce-am intrat, mi-a spus să mă duc singură în magazie și să-mi iau câte reclame vreau.

— Magazia este camera din fundul magazinului, care are ușa acoperită cu o perdea din pânză înflorată? am întrebat, pentru a înlătura orice eventuală confuzie.

A confirmat.

— Ai mai văzut pe cineva în magazie?

— Nu, pe cine să văd? s-a mirat ea.

— Nu știu, întreb și eu… Domnul cu haină de blană ce făcea când ai intrat în magazie?

— Stătea în fața ușii de la magazie, aplecat cu coatele

pe tejghea.

— Și doamna care ți-a deschis ușa, unde era?

— V-am spus, stătea de vorbă cu domnul acela.

— Bine, Adriana, îți mulțumesc, am zis, adresându-mă apoi gazdei: Credeți că soțul dumneavoastră ar putea să-mi mai furnizeze unele date?

— Nu văd cum. El vine acasă numai când se termină la teatru ultimul spectacol, adică după ora zece seara…

*

— Acum urmează partea cea mai neplăcută a meseriei, i-am spus șoferului mașinii de serviciu, așezându-mă lângă el și înmânându-i cele două buletine de identitate.

— Într-adevăr, a admis el, pentru a se solidariza cu mine, în timp se răsfoia actele pentru a vedea adresele victimelor.

În timp ce „broasca" demara, am început să mă concentrez asupra datelor care rezultau din audierea martorilor și constatărilor făcute de criminaliști. Deci, crima s-a declanșat în intervalul marcat de plecarea fetiței din parfumerie și acela când vânzătoarele din librărie au auzit zgomotul provocat de loviturile aplicate primei victime. Ținând seama de aprecierile necontradictorii ale martorilor, reieșea că prima agresiune s-a produs în jurul orei opt și zece. Iar cea de-a doua, după alte circa zece minute. Magazinul fiind

închis și prima omucidere consumându-se numai la câteva minute după plecarea Adrianei, este firesc ca asasinul să fie una și aceeași persoană cu tipul văzut de fetiță. Deci, se poate spune că sunt în posesia semnalmentelor agresorului. Și când pe baza acestora îl voi depista în cercul de relații ale primei victime, voi începe prin a stabili dacă „întâmplător", încălțămintea lui nu lasă niște urme plantare identice cu cele relevate de criminaliști. Restul va merge de la sine… mi-am spus cu satisfacție, în momentul în care mașina s-a oprit lângă trotuar.

— Unde suntem? l-am întrebat pe șofer.

Mi-a răspuns prin restituirea unuia din buletinele de identitate pe care i le dădusem.

L-am deschis. Aparținea Mioarei Roșu, gestionara parfumeriei. Am coborât pe trotuar și am privit clădirea în fața căreia ne oprisem. Era un bloc cu patru etaje, care se întindea pe vreo sută și cincizeci de metri. Cum șoferul oprise la un capăt al acestuia, m-am întors și m-am îndreptat spre prima scară. După ce-am intrat în respectivul hol, am consultat tabelul locatarilor. Cum familia Roșu nu se evidenția, am ieșit și m-am îndreptat spre scara următoare.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce umblasem cu colindul la toate cele opt intrări ale imobilului, m-am văzut nevoit să constat că, după toate aparențele,

victima n-a locuit la adresa indicată în buletinul de identitate.

Mai înainte însă de a renunța s-o mai caut, mi-am spus că n-ar strica să fac o vizită și pe la administrația blocului. Se afla exact în holul scării cu care-mi începusem peregrinarea.

Administratorul blocului era un tip în jur de șaizeci de ani, înalt și suplu, cu figura trandafirie și fruntea înălțată de un început promițător de chelie.

Eu i-am spus cu ce mă ocup și el m-a informat că se numește Negrilă.

— Să știți, cartea de imobil este ținută la zi, m-a anunțat el după terminarea prezentărilor.

Am făcut un gest de indiferență.

— Am venit pentru a mă interesa dacă în acest imobil locuiește o persoană care se numește Mioara Roșu.

— Mioara Roșu…? mi-a repetat întrebarea, ridicându-și gânditor ochii spre plafonul din care atârna un bec prăfuit, la capătul unei sârme. Nu. În mod sigur această persoană nu locuiește la noi, s-a decis să mă asigure, după câteva secunde.

— Nu se poate… am protestat, privindu-l dezorientat, pe când mă întrebam cum să pot identifica un criminal, când nici victima nu are identitate.

— Vă rog să mă credeți, a spus cu convingere. Sunt de aproape zece ani administratorul acestui bloc și-i

cunosc pe absolut toți locatarii.

— Dar persoana aceasta vă spune ceva? l-am consultat, întinzându-i buletinul deschis la pagina pe care se afla fotografia victimei.

— Ah!… Da. Aveți dreptate. Cum de-am uitat? a exclamat de îndată ce-a privit chipul din fotografie. Este fata tovarășului Gomulescu… Da', de fapt, nici nu știam cum îl cheamă pe bărbatul ei. S-a căsătorit în urmă cu vreo cinci ani și s-a mutat de la noi. Acum vreun an sau doi, s-a despărțit de soțul ei și s-a reinstalat în apartamentul tatălui ei. Stă chiar pe scara aceasta, la etajul II, apartamentul 123.

— Cu cine mai locuiește?

— Numai cu tatăl ei. Mama i-a decedat de vreo zece ani, într-un accident de cale ferată.

— Știți unde lucrează domnul Gomulescu? am întrebat, gândind că, fiind ora două după-amiază, va trebui să-l caut la serviciu.

— Nu mai lucrează. A fost docher în port și a căzut peste el un container desprins dintr-o macara. I s-a amputat un picior și a fost pensionat.

— Ar putea fi acasă, acum?

— Bineînțeles. Unde să fie pe vremea asta? Da' de ce-l căutați? A pățit ceva fiică-sa?

— Oarecum, am admis circumspect.

— Haideți să vă conduc eu la tovarășul Gomulescu, s-

a oferit administratorul, probabil dornic să-și satisfacă curiozitatea.

— Vă mulțumesc, dar nu vă deranjați.

— Nu-i niciun deranj, a insistat, ridicându-se de pe scaunul dindărătul biroului său, pe care se așezase în timpul discuției.

— Sunteți foarte amabil, dar nu e nevoie, am zis, făcând un gest de salut și ieșind din încăpere.

Revenind în hol, am urcat scara până la etajul doi și am sunat la ușa apartamentului ce-mi fusese indicat.

— Domnul Gomulescu? l-am întrebat, câteva clipe mai târziu, după ce s-a deschis ușa, pe un bărbat îmbrăcat cu un pantalon gri și un pulover negru, de sub care apărea gulerul alb al unei cămăși.

Avea în jur de cincizeci de ani, statură potrivită, foarte bine legat și o mutră aspră, cu nasul turtit, de fost boxer.

— Da, eu sunt, mi-a răspuns, examinându-mă cu o curiozitate nedisimulată.

I-am spus cine sunt și cu ce mă ocup, iar el mi-a făcut semn să-l urmez.

Mergând în spatele lui, am remarcat că trăgea ușor piciorul drept și, amintindu-mi de ce-mi spusese administratorul, mi-am spus că reușise să-și facă infirmitatea greu perceptibilă.

Apartamentul avea două camere, și ne-am oprit în prima. Încăpere, mobilată cu un divan-studio, o

bibliotecă și, în mijloc, o masă cu mai multe scaune netapițate.

— Ați aflat de ce n-a dormit Mioara acasă ieri noapte? m-a întrebat, de îndată ce ne-am așezat lângă masă.

Deși întrebarea era prea directă, pentru a mai avea posibilitatea să-l pregătesc așa cum ar fi trebuit pentru vestea ce i-o aduceam, m-am străduit, totuși, să nu-i răspund dintr-o bucată.

— Îmi pare rău că nu vă pot aduce o veste bună… Fiica dumneavoastră a suferit un accident… l-am anunțat, în timp ce-mi scoteam notesul și-l priveam de parcă tocmai atunci îl găsisem pe stradă.

— Grav? l-am auzit rostind cu o voce spartă.

Nu i-am răspuns.

— Dumnezeule! A murit… a scâncit el.

Când am găsit tăria să întorc ochii spre el, l-am văzut ținându-și capul între mâini și privindu-mă cu groază.

— Bine, dar cum e posibil? a articulat cu dificultate, când a constatat că nu-i resping afirmația.

„Cum e posibil?" mi-am repetat în gând întrebarea pe care o rostise. Ce puteam să-i răspund, că de cincisprezece ani de când îmi fac scârboasa de meserie pe care mi-am ales-o, mă străduiesc – fără nicio urmă de succes! – să găsesc o explicație asupra cauzelor care-i împing pe unii indivizi să suprime viața semenilor? Sau

să-i povestesc despre teoria lui Lombroso [24] și a urmașilor acestuia, care susțin ideea criminalului înnăscut? Aș! După mine, nimeni nu se naște criminal, dar poate să ajungă, dacă se ticnește. Și dacă medicii psihiatri nu-i pot indica pe demenți mai înainte de a comite delictul suprem, de suprimare a vieții, cine s-o facă? Eu?… Aiurea! Cum pot împiedica eu un nebun să ucidă, când, prin natura profesiei mele, sunt chemat, întotdeauna și în exclusivitate, numai după ce omuciderea a fost consumată? am cugetat, apoi, ridicând din umeri, i-am răspuns:

— Domnule Gomulescu, de fapt, fiica dumneavoastră a fost ucisă, m-am decis să-i spun adevărul.

— Ucisă?! a strigat el, uluit, în timp ce buza inferioară a început să i se zbată spre partea stângă.

Am confirmat printr-o înclinare lentă a capului.

— Cine a omorât-o? a zis, după ce în prealabil m-a privit îndelung, pentru a se asigura că nu fac o glumă sinistră.

— Sunt în cercetare…

---

[24] Ezechia Marco Lombroso, cunoscut ca Cesare Lombroso, (n. 6 noiembrie 1835 – d. 19 octombrie 1909) a fost un criminolog și medic italian. A fost fondator al Școlii Italiene Pozitiviste de Criminologie. Este cunoscut pentru teoria pe care a elaborat-o în domeniul criminologiei și care a avut la bază darwinismul social și pozitivismul lui Auguste Comte. Astfel, el considera criminalul ca având înnăscută tendința spre infracțiune care poate fi observabilă în cadrul trăsăturilor fizice ale feței. Ulterior, această teorie avea să fie contestată, fiind infirmată de rezultatele științifice.

— Unde a fost Mioara omorâtă? m-a întrerupt.

— În magazinul în care lucrează. Și am motive să cred că autorul acestei fapte nu-i era străin fiicei dumneavoastră…

— De ce credeți asta?

Am început să-i explic, fără să intru în descrieri.

— Vreau să-mi văd fata! Unde-i? a spus nerăbdător, de îndată ce mi-am terminat argumentarea.

— O veți vedea mâine dimineață. Acum o examinează doctorul, am zis, respingându-i cererea cu hotărâre, deoarece nu consideram că un părinte ar putea suporta să vadă în ce mod i se „consultă" odrasla de către medicul legist.

L-am văzut cum deschide gura pentru a protesta, apoi, făcând un gest de descurajare, privirea i-a devenit apatică, mai înainte de a-și ascunde din nou capul între palme.

— Pe Eleonora Petrescu o cunoașteți? l-am întrebat puțin mai târziu.

— Da. Este… era cea mai bună prietenă a Mioarei… a răspuns dindărătul palmelor, mai înainte de a ridica surprins ochii spre mine. Ea ce amestec are în… în ce mi-ați spus?

— Și Eleonora se afla în magazin. Tot ucisă.

Făcând ochii mari, și-a mușcat buzele și a început să-și clatine capul de la un umăr spre celălalt.

— Vă puteți explica ce-ar fi putut căuta Eleonora în prăvălia fiicei dumneavoastră?

— Cred că da… Ca în fiecare seară, s-o fi dus s-o ia pe Mioara, pentru a veni împreună acasă.

— Eleonora locuiește tot prin acest cartier?

— Sigur. La vreo două sute de metri de aici.

— Presupun că erau prietene bune.

— Așa este. De altfel, Eleonora a fost ajutoarea fetei mele, până în urmă cu vreo jumătate de an, când a fost numită gestionară la un alt magazin, situat în apropiere de cel al Mioarei. Așa că au continuat să se înapoieze împreună acasă după terminarea programului.

— Spuneți-mi, în ce relații se afla Mioara cu soțul ei?

— În niciuna. S-au despărțit de vreun an și jumătate.

— Totuși, continua să poarte numele soțului.

— Ce altceva ar fi putut face, dacă el se opunea divorțului?

— Pentru ce?

— Susținea că o iubește și n-are nevastă de lăsat. Și o iubea atât de mult, încât de câte ori venea beat acasă o maltrata cu sălbăticie. Și întotdeauna se înapoia acasă beat…

— Unde lucrează?

— La vama portului.

— Vameș?

— Da.

— De când s-au despărțit, a mai făcut demersuri pentru a-și recâștiga soția? am întrebat, continuând să pedalez pe acest subiect, deoarece mi se părea interesant.

— Demersuri?! mi-a replicat el disprețuitor. Sigur, o urmărea sau o pândea, pentru a-i ieși în cale, s-o amenințe că dacă nu se întoarce la el o va strânge de gât. De câteva ori a și bătut-o la ea în prăvălie sau chiar pe stradă. Acesta fiind principalul motiv pentru care Mioara se înapoia acasă numai însoțită de Eleonora.

— Înțeleg. Acum vă rog să-mi spuneți cine făcea parte din cercul ei de prieteni.

— În afară de Eleonora, mai era prietenă și cu Lucica Manea.

— Și cu mai cine? am întrebat, după ce mi-a spus unde o pot găsi pe respectiva amică.

— Cu Mihai Karagheorghe. Erau prieteni și urmau să se căsătorească.

— Cu ce se ocupă acest domn?

— Din câte știu, este mecanic pe un vas care face cabotaj în Marea Neagră. Am avut însă impresia că în ultimul timp relația lor s-a răcit, a adăugat el.

— Ce v-a făcut să credeți asta?

— Faptul că înainte, de câte ori se întorcea dintr-o cursă, venea la noi s-o scoată pe Mioara în oraș. Iar în ultimul timp, nu l-am mai văzut.

— Cam de cât timp n-a mai trecut pe la dumneavoastră?

— Cred că sunt vreo două luni.

— Și mai înainte, cât de des venea?

— Cel puțin o dată pe săptămână.

— În ce fel a explicat Mioara această schimbare de atitudine?

— Nici într-un fel. Când am întrebat-o, a râs. N-am mai insistat, știam că dacă n-are chef de vorbă, n-o să vorbească.

— Ce alți prieteni mai avea?

— N-am cunoștință să mai fi avut alt prieten, în afară de Mihai.

— Cum își petrecea timpul liber? l-am luat eu altfel, deoarece, dacă nu cunoșteam persoanele cu care venise victima în contact, n-aveam de unde să scot criminalul.

— Se ducea la prietena ei, Lucica. Altceva nu știu.

L-am întrebat dacă semnalmentele perechii de necunoscuți îi spun ceva. A răspuns cu convingere că nu-i cunoaște.

— Mai aveți și alți copii?

— Da, un băiat care face armata la Cluj.

— Dacă sunteți de acord, aș vrea să-mi arunc o privire prin camera Mioarei.

Făcând un gest de indiferență, m-a invitat în cea de-a doua încăpere a apartamentului. Era un dormitor. După

ce-am cotrobăit prin diverse sertare și poșete vechi, în speranța că voi găsi ceva scris, care să-mi dea posibilitatea să extind cercul persoanelor din anturajul Mioarei, a trebuit să constat că mi-am pierdut vremea.

Apoi, privindu-mi ceasul și constatând că este trecut de ora trei, m-am îndreptat spre ieșire.

Când am trecut pragul ușii, m-am întors spre tatăl victimei și i-am spus cu compasiune:

— Îmi pare teribil de rău că a trebuit să vă aduc o astfel de veste… Am să vă trimit mâine o mașină care să vă ducă la Mioara…

*

Domnul Gomulescu avusese dreptate, Eleonora a Petrescu locuise foarte aproape. Când am coborât din mașină, mă aflam în fața unei clădiri fără etaj, tip vagon, care mărginea latura stângă a unei curți lungi.

Profitând de faptul că am văzut un grup de copii jucând bile îndărătul porții, m-am dus spre ei și le-am cerut informația de care aveam nevoie. După ce-am obținut-o, m-am îndreptat spre cea de-a treia verandă și am apăsat pe butonul soneriei. Când mi-am spus că ar fi cazul să mai sun o dată, am auzit dinăuntru niște pași târșiți și, după un zgomot caracteristic tragerii unui zăvor, prin ușa care s-a întredeschis de-o palmă și-a făcut apariția o jumătate de bărbie, o jumătate de gură, o jumătate de nas și un obraz brăzdat de riduri ca

scoarța unui copac bătrân, un ochi care mă examina suspicios și o bucată de broboadă neagră, care acoperea o porțiune din frunte și câteva șuvițe de păr argintiu.

— Sărut mâna. Sunteți doamna Petrescu? am spus.

A dat din cap că da.

— Sunt de la miliție și aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Cu mine?! Da' despre ce? s-a mirat, ținând cu strășnicie de canatul ușii.

— Despre Eleonora.

— Despre Eleonora?! a repetat surprinsă. Da' ce treabă are miliția cu Eleonora?

— Dacă mă lăsați să intru, am să vă spun, i-am propus.

A mai ezitat o clipă, apoi s-a retras și a deschis ușa, făcându-mi semn să intru.

Am urcat cele două trepte ale verandei și am pășit într-o încăpere mică, mobilată rustic, cu scoarțe oltenești așternute pe o masă, pe un divan îngust, pe dușumea și pe pereți. În stânga era o ușă deschisă, prin care pătrundea un miros de ciorbă în clocote. În dreapta, o altă ușă, închisă.

— Ce-i cu Leonora? a întrebat femeia, rămânând în picioare în mijlocul camerei.

Cred că avea peste șaizeci de ani. Era scundă și grasă. Purta o jachetă din lână, la culoare cu broboada, o rochie

cenușie, din pânză, și în picioare avea papuci din pâslă.

— Nu vă intrigă, nu vă îngrijorează faptul că azi-noapte n-a dormit acasă?

— Da' de ce să mă-ngrijorească că n-a venit acas', că doară nu-i prima dată și-i fată mare? mi-a întors întrebarea, făcând un gest de nepăsare.

— Sunteți mama Eleonorei?

— Nu, io o cresc, că frate-miu, de-i fu părinte, o murit cu nevastă-sa când ea era mică… Da' de ce mă tot întrebi de ia? I s-a întâmplat ceva rău? a întrebat, brusc îngrijorată.

Mai întâi, i-am propus să ne așezăm pe scaune, apoi, după ce s-a conformat, am început să-i povestesc cu menajamente despre soarta pe care o avusese Eleonora. M-a ascultat mai întâi cu o evidentă curiozitate, apoi, când am terminat, spunându-i că fata nu mai trăiește, m-a privit uluită, de parcă aș fi lovit-o cu un par în cap. În următoarea fracțiune de secundă, și-a prins urechile între palme și aplecându-și capul, a început să urle și să plângă în hohote.

A trebuit să aștept destul de mult până s-a mai liniștit.

— A fost prietenă bună cu Mioara?

— O fost… a suspinat ea, ștergându-și ochii cu un colț de broboadă. Că doară tot timpu' era împreună…

— Puteți să-mi spuneți cu cine mai era prietenă? m-am interesat, deoarece, deși era evident că uciderea ei

fusese o consecință a agresiunii comise în prealabil împotriva Mioarei, trebuia să admit că victimele, fiind bune prietene, puteau avea relații comune.

Mi-a furnizat câteva nume, dar numai pentru o parte din persoanele respective mi-a putut spune unde pot fi contactate.

— Dintre acești prieteni, cu cine era mai apropiata?

— Păi cu toți era pretenă.

— Avea și un iubit? am întrebat direct, pentru că dacă i-aș fi vorbit de „relații intime", nu cred că m-ar fi înțeles ce doresc să știu.

— Dară cum să n-aibă, dacă era fată tânără și frumoasă? s-a mirat ea de stupiditatea mea.

— Și cine era iubitul ei?

— Mai întâi a fost Vasile Stratulat, de e mecanic la semeteu… Da' e bețiv și-o tot bătea pe Leonora, până n-a mai putut și s-a despărțit de el. Da' el îi tot ațînea calea și-i zicea că de nu se-mpăciuiește cu iel o omoară.

— La ce S.M.T. Lucrează?

A ridicat din umeri.

— Ați spus că primul ei iubit a fost Vasile, și al doilea? am întrebat într-o doară, gândind că prea multe stații de mecanizare a agriculturii n-or fi prin împrejurimi, chestie de autoîncurajare.

— Pe-al doilea-l cheamă Sandu.

— Sandu și mai cum?

— Nădăban.

— Unde lucrează?

A ridicat din umeri.

— Unde locuiește?

— Aici, în Constanța, da' mai mult nu știu.

— De când era prietenă cu Sandu Nădăban?

— De vo două luni.

I-am descris perechea de necunoscuți semnalați în mercerie, dar nu-i cunoștea. Întrucât nu mai aveam ce s-o întreb, am pornit spre ușă.

— Și acu', ce-o să fie? a întrebat, reîncepând să plângă, în timp ce coboram treptele verandei.

Cum întrebarea ei n-avea răspuns, i-am pus cu compasiune o mână pe umăr și am anunțat-o că mâine dimineață îi voi trimite o mașină care s-o ducă acolo unde se afla nepoata ei.

*

Când mașina a ajuns în dreptul prăvăliei în care fuseseră ucise cele două tinere, i-am spus șoferului să meargă mai departe, până la capătul străzii. După ce am coborât, pe el l-am trimis să mă aștepte la locul infracțiunii, iar eu m-am îndreptat spre prima prăvălie de pe partea stângă. Era o cizmărie. Înăuntru, trei lucrători așezați pe scăunele, în jurul unei mese cu ustensile și materiale specifice meseriei, reparau încălțăminte.

Unul dintre ei s-a ridicat și s-a apropiat de tejgheaua care ne despărțea.

— Ce doriți? m-a întrebat el, după ce în prealabil a constatat mirat că n-am nimic în mână.

— Bună ziua. Presupun că ați aflat despre drama consumată în merceria de pe această stradă…

— Da… a răspuns el surprins, în timp ce colegii lui și-au ridicat intrigați capetele spre mine.

— Sunt de la miliție și aș vrea să vă rog să mă ajutați să identific câteva persoane, i-am spus, arătându-i legitimația.

— Sigur… Cu plăcere, s-a oferit el, în timp ce se apropiau de tejghea și ceilalți doi lucrători.

— Eu am să vă dau niște semnalmente, iar dumneavoastră, dacă cunoașteți persoana căreia îi corespund, îmi veți spune. Da? am întrebat, consultându-i din privire pe toți trei.

Au dat din cap că au înțeles ce aștept de la ei.

— Un bărbat până în treizeci de ani, și înalt de aproximativ un metru și optzeci. Îmbrăcat cu un cojoc din blană întoarsă, pulovăr maron rulat pe gât, pantaloni din stofă kaki, ghete maron și șapcă cu cozorocul scurt. Cunoașteți persoana?

S-au consultat din priviri și și-au clătinat capetele.

— Un bărbat, în jur de patruzeci de ani, statura potrivită și bine legat. Este îmbrăcat cu o haină de piele

gălbuie.

Iar s-au consultat și iar și-au clătinat capetele.

— O femeie, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu coafură îngrijită. Probabil frumușică. Poartă o haină din blană argintie, cizme și poșeta negre.

În timp ce tipul care-mi venise în întâmpinare la intrare în atelier s-a apucat să-și clatine capul, a intervenit lucrătorul care stătea în stânga lui:

— P-asta o știu, șefule! C-a mai fost pe la noi… Mamă, ce mai toacă flecurile la pantofi! a spus într-un amestec de compătimire și admirație. D-aia e subțirică, că merge mult pe jos. Chiar acu' vreo trei zile a fost p-aici și i-am pus flecuri la niște cizme maron din piele fină, ce mai, marfă străină! M-a rugat să le pun flecuri pe loc, că nu vrea să mai vină după ei. Este atât de frumușică, că n-am putut s-o refuz. Deși am rămas în urmă cu reparațiile… a zis, întorcându-se și arătându-mi un maldăr de încălțăminte. Dom'le, și-și dădea cu un parfum, de să se facă oaia taur, a mai spus, oftând.

— Și eu unde eram când a fost cucoana asta la noi? l-a întrebat șeful lui.

— Ierai la centrală, după materiale.

— Și Mitică? a întrebat, neîncrezător, responsabilul, arătând spre tipul din dreapta lui.

— Tocmai plecase să ia ceva de haleală la mezelăria de alături…

— Mă, mai bine să-ți ții gura decât să-l încurci pe tovarășu'! l-a avertizat mai-marele peste cizmărie, arătând spre mine.

— Șefule, da' și dumneata o știi, că doar ai și spus o dată că halal de cine are parte de așa damă! a protestat lucrătorul, jignit.

— Habar n-am! i-a retezat-o responsabilul, cu fermitate.

— I-ați făcut chitanță? l-am întrebat, știind că pe acestea se consemnează numele și adresa clientului.

Brusc s-a indispus, făcându-se mic. Apoi, cu privirea lăsată cu spășire în jos, a clătinat capul.

— Cum, n-ai tăiat chitanță?! a strigat responsabilul, făcându-se că se sufocă de indignare.

Întrucât eu nu mă ocup de micii ciubucari, fără să țin seama de revolta evident forțată a responsabilului, m-am adresat lucrătorului, făcând abstracție de ultimele replici:

— Presupun că, în timp ce-i puneați flecuri, ați stat și de vorbă. A rezultat cumva cum se numește, cu ce se ocupă sau unde locuiește?

— Nu știu, că nu-mi mai amintesc… a spus, privindu-mă recunoscător, probabil pentru că nu insist asupra micii lui coțcării.

— Am să vă descriu încă o persoană, apoi am să vă las să vă vedeți de treabă. Mă mai interesează o femeie

în jur de cincizeci de ani, tipul gospodinei. Are o haină din blană de lutru, cizme scurte, și o broboadă din lână albă. S-ar părea că șchiopătează.

— Asta stă prin apropiere și este clienta noastră! a exclamat responsabilul, bucuros că poate să-și permită să știe și el ceva. Cred că are în familie un militar, deoarece aduce foarte des cizme cazone la reparat. Eu i-am tăiat întotdeauna chitanța…

— Aveți la îndemână vreun duplicat?

— Cine poate să știe pe unde or fi chitanțierele vechi?! Că n-a mai fost de mult pe la noi. Dacă vreți, o caut, dar durează… Și am al dracului de mult de lucru, m-a manevrat el ca la Ploiești.

Am ridicat din umeri a resemnare și m-am decis să ies la aer.

*

Colindasem vreo cincisprezece unități comerciale, iar relațiile obținute nu se dovediseră mai valoroase ca cele furnizate de cizmarii cu care-mi începusem colindul. Gospodina cu haină din blană de lutru și tânăra cu părul oxigenat mai fuseseră remarcate și de către alți reprezentanți ai eficientului nostru comerț socialist. Deci se putea presupune că locuiesc în cartier. Însă, ceva mai concret, cu privire la identitatea lor, ioc.

Mă aflam pe trotuar, privind dezorientat spre prăvăliile ce le mai aveam de vizitat. Vântul se întețise

din nou și începuse să se întunece. Mi-am privit ceasul. Era ora cinci și douăzeci de minute. Înăbușindu-mi un oftat, m-am urnit din loc, spre o măcelărie care se afla pe cealaltă parte a drumului. Când am ajuns în mijlocul străzii, am zărit, la vreo șaizeci de metri, un subofițer de miliție venind agale de-a lungul trotuarului pe care tocmai îl părăsisem. M-am întors și m-am înapoiat la punctul de plecare.

L-am așteptat să se apropie și m-am înfipt în fața lui.

— Sunteți de la pază și ordine? l-am întrebat.

S-a oprit și m-a privit contrariat. Știam ce va urma și, arătându-i legitimația, l-am împiedicat să rostească formula uzuală: „Nu e treaba dumneavoastră. Vă rog să circulați!”. Chestie de salvgardare a secretului lui Polichinelle[25].

— Ordonați, tovarășe căpitan! a zis, aruncându-și o privire pe actul prezentat și luând poziția de drepți. Sunt plutonierul Mihai Marin, din paza generală.

— Mă ocup de cercetarea dublului asasinat, am spus, arătând în direcția merceriei.

A dat din cap aprobator și m-a informat:

— Da. Ni s-a prelucrat cazul la secție, mai înainte de a intra în zonă. Am cunoscut victimele… Erau două fete drăguțe și vesele, care și-au văzut întotdeauna de treaba

[25] Secret cunoscut de toată lumea.

lor. La început, lucrau împreună, iar, ulterior, cea mai tânără dintre ele a fost mutată responsabilă la o altă unitate comercială. Tot în zona de care răspund.

— Le-ați cunoscut mai îndeaproape? m-am grăbit să-l întreb, constatând că este suficient de tinerel, de suplu și de frumușel pentru a fi putut intra în anturajul intim al victimelor.

— Dacă am înțeles bine sensul întrebării dumneavoastră, răspunsul este nu, tovarășe căpitan, mi-a răspuns el lezat. Nu mă aflu în zonă pentru a cuceri femei, ca să nu vă spun că și soția mea este tânără și frumoasă. Relația pe care o aveam cu victimele n-a diferit cu nimic de cea pe care o am cu toți cetățenii din cartier. Eu le dădeam bună ziua când le vedeam și ele îmi răspundeau.

— Foarte bine, foarte bine, l-am aprobat, deși gândeam că, dacă ar fi fost mai aproape de victime, el, ca polițist, ar fi putut să-mi furnizeze informații ca nimeni altul. Una dintre ele, cea care era gestionara merceriei, avea un prieten… am zis, descriindu-l pe tipul cu cojoc întors.

— Nu, nu cred să-l fi văzut vreodată. În schimb, am avut de-a face cu fostul ei bărbat. În urmă cu vreo lună de zile, în timp ce-mi făceam rondul, am auzit scandal și strigăte de ajutor. Alergând spre sursa zgomotului, am ajuns în fața merceriei, unde se adunase lumea ca la

urs. Priveau cu toții, dar, ca de obicei, nimeni nu intervenea. Când am intrat în prăvălie, un individ o trântise pe vânzătoare pe dușumea și o lovea cu picioarele. Am încercat să-l imobilizez, dar, luându-mă prin surprindere, m-a lovit cu capul în piept și m-a proiectat printr-o ușă mascată cu o perdea tocmai în magazia din spatele parfumeriei. N-am mai avut încotro și am apelat la instrument… a zis el, punând mâna pe bastonul de cauciuc care-i atârna de centură, lângă tocul pistolului. Bineînțeles, s-a potolit imediat. Din declarațiile beligeranților, am aflat că agresorul era soțul victimei și că gestionara, urmare a brutalităților la care era mereu supusă, intentase procesul de divorț. Intervenția mea întrerupând una din frecventele ședințe de „convingere" la care apela respectivul, pentru a-și determina soția să revină la domiciliul „conjugal". Eu am vrut să-l înaintez judecătoriei de urgență, pentru huliganism și ultragiu împotriva organului de ordine, însă gestionara m-a implorat să n-o fac. Până la urmă, am cedat și m-am rezumat numai la tăierea unei chitanțe de o mie de lei. De atunci, n-am mai auzit de el. În orice caz, era un individ foarte rău… a zis, în timp ce-și scotea notesul din port-hartă și-l frunzărea. Incidentul a avut loc la 20 noiembrie… Agresorul se numește Marin Roșu și este vameș, a continuat după ce a găsit pagina pe care o căuta.

— Vă gândiți că el ar putea fi autorul dublului asasinat?

— Modul în care-și brutaliza nevasta când am intervenit eu, era de-a dreptul bestial, așa că… După părerea mea, o discuție cu el ar putea fi utilă.

— Semnalmentele soțului recalcitrant aduc cu cele ale individului cu cojocul întors, de care v-am vorbit?

— Nu. Soțul e scund, slab și purta un palton ponosit.

— În jurul orei de închidere, în mercerie au mai fost văzute, în afară de individul îmbrăcat în cojoc, alte trei persoane. Vă rog să-mi spuneți dacă vă sunt cunoscute… i-am cerut, începând cu descrierea tinerei cu haina argintie.

— Da, o știu! m-a întrerupt el chiar de la rostirea primelor semnalmente. Am zărit-o de multe ori prin cartier. De asemenea, am văzut-o de câteva ori prin sediul secției noastre…

— Infractoare? m-am grăbit să-l întreb.

— Ah, nu! E avocată și venea să discute cu infractorii reținuți la noi…

— Știți cum o cheamă?

— Nu, dar cred că știu unde domiciliază, deoarece am văzut-o de multe ori intrând și plecând dintr-un imobil din apropiere.

Vestea pe care mi-o dăduse era atât de bună, încât n-am pregetat să-i furnizez și semnalmentele însoțitorului

avocatei.

— Nu-l cunosc, m-a anunțat, clătinându-și capul cu regret.

Fără niciun comentariu, am trecut la descrierea gospodinei care, după toate probabilitățile, șchiopăta.

Când am terminat, l-am văzut examinându-mă intrigat.

— O cunoașteți? m-am mirat.

— Bineînțeles. E soția șefului meu, tovarășul adjutant Grecu, m-a anunțat el, cu o uluială à la Stan și Bran, care, fiind doi temerari apărători ai ordinei, arestează un spărgător periculos, pentru a constata în final, că infractorul respectiv este, de fapt, chiar șeful poliției, în persoană. Doar nu vă gândiți că tovarășa Grecu ar putea fi amestecată într-o astfel de treabă?!

— Tovarășe plutonier, am zis, amuzat de protestul lui, în actuala fază a anchetei, urmăresc să stabilesc cine au fost ultimii clienți din prăvălie, să-i audiez și, astfel, să aflu cine a rămas acolo după ora închiderii. Atât și nimic mai mult. E clar?

— Da, tovarășe căpitan. Acum am înțeles. Vreți să vă conduc la soția tovarășului adjutant? s-a oferit el, bucuros să afle că dracul nu-i chiar atât de negru cum se temuse.

Am confirmat și, la invitația lui, am pornit alături în direcția din care venise. Mergând pe trotuarul opus, am

trecut prin fața merceriei. Câțiva zeci de metri mai departe, subofițerul s-a oprit și a deschis o poartă. L-am urmat într-o curte, în dreapta căreia se afla o casă gospodărească, tip vagon. După ce mi-a arătat o ușă, la care se ajungea printr-o scară cu câteva trepte din ciment, mi-a luat-o înainte, urcându-le și apăsând pe butonul soneriei. Când am ajuns și eu sus, ușa s-a deschis și am văzut o femeie scundă și dolofană, de vreo cincizeci de ani.

— Sărut mâna, doamnă Grecu, a salutat plutonierul, ușor emoționat. Tovarășul adjutant e acasă?

— Nu, tovarășe Tănase. A ieșit mai adineauri. S-a dus la sora lui și nu cred să se înapoieze prea curând. Dacă aveți însă ceva urgent cu el, vă dau telefonul unde-l puteți găsi.

— De fapt, pe dumneavoastră vă căutăm, am intervenit, constatând că subofițerul ezită să-i spună nevestei superiorului său de ce suntem acolo.

— Dânsul e tovarășul căpitan Apostolescu, de la miliția județeană, s-a decis să mă prezinte însoțitorul meu.

— Vă rog să poftiți în casă, m-a invitat ea, după ce, în prealabil, mutrișoara ei rotundă și grăsană m-a privit cu mirare.

Mai înainte de a intra, am văzut că subofițerul se uită la mine întrebător. I-am făcut semn să vină și el.

— Vă caut în legătură cu drama consumată la mercerie, am spus după ce ne-am așezat pe scaune. Presupun că știți despre ce este vorba.

— Cum să nu știu, când toată strada nu vorbește decât despre această odioasă faptă? Când s-a petrecut această bestialitate?

— Ieri-seară, în jurul orei opt.

— Nu se poate! Cam atunci mă aflam și eu în mercerie.

— Acesta e și motivul pentru care mi-am permis să vă deranjez. Doresc să aflu pe cine ați mai văzut în prăvălie și, eventual, ce s-a petrecut și ce au discutat persoanele care se aflau acolo.

A dat din cap pentru a-mi arăta că a înțeles ce aștept de la ea și, coborându-și gânditoare ochii pe milieul dantelat care acoperea masa, a început să vorbească molcom:

— Când am intrat, am găsit înăuntru trei persoane. Un bărbat tânăr care stătea în dreapta vânzătoarei, la capătul tejghelei, cu fața spre vitrină. În fața vânzătoarei, despărțiți de aceeași tejghea, se aflau un bărbat elegant, până în patruzeci de ani și o tânără foarte frumușică. Ultimii doi erau împreună și cred că erau soț și soție. În timp ce ei își făceau cumpărăturile discutând cu vânzătoarea, iar eu îmi așteptam rândul, tânărul de care v-am vorbit a plecat.

— Unde a plecat? am întrerupt-o, neîncrezător.

— De unde să știu eu…? Tot ce pot să vă spun este că l-am văzut ieșind în stradă.

— Înainte de a pleca, i-a spus ceva vânzătoarei? am insistat, surprins de turnura pe care o aducea depoziția martorei.

— Nu. Dar în timp ce vânzătoarea continua să discute cu clienții din fața ei, el a bătut-o ușor pe mână, pentru a-i atrage atenția și a ieșit, salutând-o cu degetele răsfirate.

Am dat din cap că am înțeles-o perfect. Dar, de fapt, nu mai pricepeam chiar nimic. Principalul bănuit al dublului asasinat, în loc să rămână pe loc, pentru a aștepta plecarea clienților ca să-și poată face de cap, pleacă. Își ia la revedere și pleacă! Și dacă a plecat, cum a mai putut comite agresiunea? Tocmai când făceam contrariat acest raționament, mi-am dat seama că am de-a face cu o inadvertență. Adriana îmi spusese că, atunci când a intrat a doua oară în prăvălie, pentru a-și lua o nouă porție de poze, individul de care-mi vorbea interlocutoarea se afla înăuntru. Deci, martora l-a văzut plecând înainte de ora opt, iar fetița l-a găsit, totuși, acolo, cam zece minute mai târziu. Oare nu se refereau ele la doi indivizi diferiți?

— Vă rog să încercați să mi-l descrieți pe tânărul care a părăsit merceria, i-am cerut, hotărât să mă edific.

După ce mi-a satisfăcut curiozitatea, am știut că în propozițiune este vorba de unul și același individ. Și, prin urmare, se evidenția faptul că, mai înainte de comiterea omuciderilor, a părăsit magazinul. Că s-a dus undeva prin apropiere, deoarece timpul cât a lipsit, conform afirmațiilor făcute de martore, era de mai puțin de zece minute. Cinci minute pentru dus și, firesc, alte cinci pentru a reveni. Și în aceste cel mult cinci minute, nu putea să ajungă nici până la capătul străzii. Întrucât acest indiciu nu-mi dădea totuși senzația că văd lucrurile mai clar, m-am decis să-l iau sub beneficiu de inventar, continuând chestionarea gazdei:

— Vă rog să-mi descrieți perechea soț-soție, am rugat-o.

Când a terminat, am constatat că mi-a furnizat semnalmentele cuplului de care-mi pomenise și vânzătoarea de la librărie, care intrase în prăvălie cu zece-cincisprezece minute înainte de ora opt.

— În timp ce mă aflam în prăvălie, a mai intrat și o vânzătoare de la librăria de alături. Însă n-a stat decât câteva clipe. A cerut un ruj, i-a spus vânzătoarei că i-l plătește a doua zi și a zbughit-o pe ușă afară, a continuat gazda, anihilând întrebarea pe care tocmai mă pregăteam, s-o formulez.

— Când ați părăsit prăvălia, cine a rămas după dumneavoastră, în afară de vânzătoare?

— Numai perechea soț-soție, care nu erau încă convinși că au cumpărat tot ce le trebuia.

— La ce oră ați ieșit din mercerie?

— Cu vreo două sau trei minute înainte de ora opt.

— Dacă ați mai revedea persoanele despre care am discutat, credeți că le-ați putea recunoaște?

— Bineînțeles! m-a anunțat, după ce a ridicat din umeri pentru a răspunde infirmativ.

I-am făcut semn însoțitorului meu că mi-am terminat repertoriul și m-am ridicat în picioare.

*

— Am să vă rog să mă conduceți la locuința tinerei care spuneți că este avocată, i-am cerut subofițerului când am ajuns în stradă.

L-am văzut cum își privește șovăind ceasul de la mână.

— Îmi arătați unde locuiește, apoi vă reluați patrularea, l-am anunțat, ghicind ce-l neliniștește.

— Mi-ar plăcea să vă secondez, dar știți… rondul e rond, și trebuie să-l fac, m-a informat străduindu-se să arboreze un regret care-i era străin.

Am mers alături vreo două sute de metri, apoi am intrat în curtea unei vile foarte cochete, fără etaj, cu o scară largă din dale de marmură neagră, acoperită de o estacadă susținută de doi stâlpi de asemenea îmbrăcați în marmură neagră.

Am urcat cele opt trepte și ne-am oprit în fața unei uși masive din stejar. Sub vizor, o tăbliță din alamă purta inscripția „Medic primar Radu Pintilie”.

Am apăsat pe sonerie. N-a trebuit să-mi repet gestul, pentru că ușa s-a deschis foarte repede.

Un tip în jur de șaizeci de ani, scund și slăbuț, cu figură de intelectual, ne-a examinat parcă amuzat dindărătul unei perechi de ochelari cu rame groase.

— Ne iertați că vă deranjăm… am început eu, după ce mai înainte mă înclinasem în semn de salut.

— Dacă o căutați pe fiică-mea, ați picat bine. Doarme și mi-a spus că dacă o scol, face scandal. Și eu cu nebuna nu mă pun, deși îmi arde măseaua să-mi traducă un articol de specialitate dintr-o revistă medicală americană. Dar dacă are musafiri, se cheamă că ei au deșteptat-o, nu eu. Așa că, ia faceți o vizită! a zis înveselit de-a binelea, deschizând ușa larg și făcând un gest ele invitație. Ori n-aveți curaj? a continuat, văzând că ezit.

— Nu despre asta e vorba, i-am zâmbit și eu. Tovarășul subofițer are o misiune și trebuie să plece. De aceea, vă rog să-mi acordați câteva clipe, pentru a-i da o indicație.

— Simțiți-vă ca la dumneavoastră acasă, a glumit el, făcând o reverență.

— Ordonați! a spus subofițerul, când m-am întors

spre el.

— Întrucât nu sunteți străin cetățenilor din sector, încercați să depistați și alți martori care ar putea să ne furnizeze indicii cu privire la omoruri. Poate că mai există, i-am cerut cu glas scăzut.

— Voi face tot posibilul să-i găsesc. Să trăiți! a zis, cu mâna la caschetă.

În timp ce el cobora scările, eu m-am apropiat de ciudatul amfitrion.

— Curaj, curaj… a chicotit el, făcându-mi semn să-l urmez.

Am intrat într-un vestibul mare, cu pereții îmbrăcați până la mijloc cu lambriuri din lemn lustruit, trandafiriu. O ușă cu glasvanduri, în față și alta similară în stânga.

— Vă rog să vă scoateți haina, m-a îndemnat, arătându-mi un cuier din același material cu lambriurile, care acoperea întregul perete din dreapta.

După ce mi-am agățat canadiana, mi-am privit stingherit ghetele.

— Nicio problemă. Puteți intra, m-a îndemnat el, pricepându-mi ezitarea. Soarta covoarelor este să fie călcate. Altfel, n-ar fi așternute pe jos, ci pe pereți.

Întrucât și la mine acasă mă conduceam după același principiu, l-am aprobat și l-am urmat, pășind pragul ușii din față. Am pătruns într-o cameră de vreo treizeci

de metri pătrați, mobilată cu o garnitură de hol somptuoasă, cu furnirul mat. Prin două uși-glasvand, glisate în ziduri, am văzut că încăperea în care mă aflam era încadrată de alte două, la fel de mari. În dreapta, o sufragerie și în stânga, o cameră de lucru tipică de medic. Totul era costisitor, ca să nu mai vorbesc de covoarele persane, de culoarea cafelei cu lapte și arabescuri maronii, ce acopereau aproape în întregime parchetul curat și lustruit. În casă era cald și plăcut.

— Pe aici, mi-a întrerupt bătrânelul contemplarea, deschizând o ușă laterală și împingându-mă amical pe un culoar lat, căptușit tot cu lambriuri din lemn trandafiriu.

Pe partea dreaptă, printr-o ușă lăsată deschisă, am remarcat o cameră de baie echipată splendid și mare de să garezi înăuntru două limuzine americane, dacă ai fi avut pe unde le vârî în casă.

— Am ajuns, m-a anunțat, oprindu-se în fața unei uși care forma capătul culoarului și ciocănind în ea.

Nu i-a răspuns nimeni, și și-a repetat gestul, lovind mai puternic. Abia după ce insistența lui s-a materializat în lovituri de pumn, s-a auzit o voce feminină:

— Tată, dacă nu mă lași să dorm, va trebui să-ți angajezi altă translatoare!

— Fetițo, te caută un domn! a strigat ghidul meu.

— Fără bancuri! a replicat vocea dindărătul ușii.

— Zău! Nu glumesc!

— Atunci să vină altădată!

— E de la miliție!

— Și ce dacă?! Să mă caute mâine la birou!

— Sunteți de acord? m-a consultat bătrânelul, închizând cu pișicherlâc un ochi și făcându-mi un semn să zic că nu.

— Doamnă, vă caut într-o problemă care nu suferă amânare! am strigat, aplecându-mă spre gaura broaștei cu o senzație de enervare.

— Bine! a admis vocea.

— Eu prefer să nu fiu de față când va deschide ușa a spus bătrânelul cu complicitate și dispărând cu pași voit uriași, ca în comediile americane de odinioară.

Câteva clipe mai târziu, am auzit o cheie învârtindu-se în broască și, în ușa întredeschisă de-o palmă, a apărut capul cucoanei. Mai întâi am văzut doi ochi mari, verzi, încercănați. Apoi, un nas mic, drept și cu vârful ușor ridicat, și o gură cu buze cărnoase, perfect conturate. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani și, în ciuda faptului că avea mutrișoara șifonată, probabil că dormise cu năsucul în pernă, arbora o coafură impecabilă; blond-argintie, cu breton pe frunte și capetele de jos rotunjite în sus.

— Ce s-a întâmplat? a oftat ea, cu un calm forțat. Ce

era dac-o lăsați pe mâine?

— Sărut mâinile. Sunt căpitanul Apostolescu de la Omucideri, am rostit, arborând un zâmbet cât mai plăcut, chestie de tactică, ca s-o mai îmbunez.

— Asta-i bună!… Domn'e, ți-ai făcut păcate cu mine, trezindu-mă… Io-s civilistă și n-am treabă cu procese de omor. Of!… a mai adăugat, ridicându-și ochii spre plafon, a exasperare.

— În schimb, eu am treabă cu ele! am zis cu o nuanță de asprime, deoarece începuse să-mi calce pe nervi, dialogul pe care-l purtam cu un cap care, având restul corpului ascuns îndărătul ușii, părea să n-aparțină nimănui. Motiv pentru care am să vă rog să-mi dați o depoziție într-o cauză în curs de cercetare.

Buzele al naibii de frumoase au început să freamăte ușor, dar nu i-am lăsat răgazul de a protesta:

— În cauza pe care o cercetez, sunteți implicată și dumneavoastră.

— Eu?!… Eu amestecată într-o afacere de omor? a părut ea să se sufoce de uimire, strecurând afară un braț gol și bătând cu un deget în tabliera ușii, la înălțimea unde ar fi trebuit să se afle, de cealaltă parte, pieptul ei.

Mi-am confirmat afirmația dând din cap.

— Stați o clipă, să iau ceva pe mine… s-a decis ea, după ce m-a mai privit confuz câteva clipe.

Am văzut cum i-a dispărut brațul și mutrișoara, ușa

rămânând întredeschisă. Dar nu pentru mult timp, deoarece a început să se deschidă singură pivotând lin pe balamale.

În față mi-a apărut o cameră de peste douăzeci de metri pătrați. Peretele opus ușii de unde priveam era format dintr-o fereastră, de la un capăt la celălalt, acoperită pe trei sferturi de o draperie vernil. Cel din dreapta, era ascuns de un garderob care urca până la tavan, cu furnir maron închis, mat. În stânga, două noptiere încadrau capătul unui pat dublu, cu cearșafurile teribil de albe și de mototolite. În mijlocul încăperii, pe un covor de un verde cum nu mai văzusem, o măsuță și trei fotolii cu tapițeria portocalie, adăposteau într-un talmeș-balmeș perfect câteva obiecte ele îmbrăcăminte. Spre ele se îndrepta persoana cu care vream să discut. Era goală pușcă!

Mai întâi mi-a venit să râd, deoarece coafura ei ireproșabilă se asorta cu corpul gol la fel de bine ca și prezența unui tip îmbrăcat cu smoking, papion și joben, pe o plajă rezervată nudiștilor, în toiul lunii iulie. Apoi, remarcând armonioasa perfecțiune a trupului ei, situația nu mi s-a mai părut caraghioasă, deoarece mi s-a pus un nod în gât și măduva șirei spinării a fost brusc invadată de un val de fierbințeală.

Ea, între timp, aplecându-se deasupra unui fotoliu, a ridicat un halat de casă și și-a strecurat un braț prin

mâneca acestuia. După aceea, simțindu-mi probabil privirea, s-a întors ușor cu profilul spre mine, pentru a-mi arăta și un sân cum, deși am o oarecare experiență în materie, nu-mi aminteam să mai fi avut bucuria să întâlnesc, fie și numai cu privirea.

— Se face curent. Mai bine v-ați decide să intrați și să închideți ușa, a zis, fără a părea câtuși de puțin tulburată.

I-am urmat sfatul. După ce am intrat, m-am întors cu spatele la ea, chipurile, fiind un tip civilizat, pentru a o lăsa să se îmbrace în liniște, dar, de fapt, o făceam pentru a încerca să mă regăsesc.

— Nu mi-aș fi imaginat că un polițist poate fi atât de emotiv. Nu mai e niciun pericol. Puteți să vă întoarceți, m-a îndemnat, râzând amuzată.

Când m-am decis s-o privesc iar, halatul era pe ea și-i strângea cordonul.

— Nu e vorba de emotivitate, ci numai de o elementară politețe, am turuit cu tupeu, că doar nu era să recunosc că, văzându-i splendida impudicitate, m-am debusolat atât de mult, încât nu reușeam să-mi mai amintesc de ce venisem.

— Bine. Luați loc! m-a invitat cu o ironie tolerantă să mă așez pe unul din taburete, după ce în prealabil a ridicat cu două degete de pe el un furou violet și l-a aruncat peste umăr, în pat.

După ce a făcut același lucru cu o pereche de ciorapi de pe alt taburet, s-a așezat și ea, căscând:

— Azi-noapte am fost la onomastica unei prietene și s-a lăsat cu un chef care a ținut până dimineața, când, având un proces greu, am fost nevoită să mă duc la tribunal și să-l susțin, deși eram moartă de somn. Îmi pusesem toate speranțele de refacere în această după-amiază… Da' așa-i când e să se aleagă praful… s-a confesat, mușcându-și cu amărăciune buza de jos, care nu era cu nimic mai puțin ispititoare decât cea de deasupra.

— Sunt dezolat că am picat într-un moment atât de nepotrivit, însă, așa cum bine știți, meseria-i meserie, m-am scuzat cu ipocrizie, deoarece, de fapt, îmi părea chiar foarte bine că hazardul îmi oferise șansa de a ajunge la ea într-un moment atât de potrivit pentru desfătarea mea.

Cu picioarele acoperite până la genunchi de halat și mângâind covorul cu labele picioarelor goale și pedichiurate cu măiestrie, a dat aprobatoare din cap, apoi, scuturându-și-l ca pentru a se dezmetici, m-a privit și s-a interesat:

— Ce-ați vrut să spuneți cu faptul că aș fi implicată într-un omor? Dacă v-ați gândit la un banc… ar fi trebuit să găsiți ceva mai drăguț!

Mi-am scos notesul și pixul și am întrebat-o:

— Cum vă numiți?

— Anda Pintilie… Dar cum vine asta?! Susțineți că sunt amestecată într-o afacere de omor, și, de fapt, habar n-aveți cum mă cheamă?! a spus cu un ton tăios, încruntându-se.

— Am să vă răspund. Mai înainte însă, vă rog să-mi dați datele dumneavoastră de identificare… am contrat-o, calm.

A vrut să mă repeadă, dar s-a răzgândit și, arborând un aer de indiferență silită, mi-a dictat data și locul nașterii, numele părinților, și așa mai departe.

Avea douăzeci și șapte de ani. O vârstă al naibii de frumoasă pentru o femeie tot pe atât de frumoasă.

— Presupun că ați aflat despre cele petrecute pe strada dumneavoastră, am spus în introducere.

— Pe strada noastră…? a repetat, examinându-mă un moment cu o stârnită curiozitate, după care a explodat: În loc s-o faceți pe misteriosul, mai bine mi-ați spune de ce-ați venit!

I-am făcut pe plac și am vorbit pe scurt despre dublul asasinat.

— Vai, Dumnezeule! a exclamat, ridicându-și mâinile și prinzându-și îngrozită capul între palme. Cum e posibil așa ceva…? a îngăimat puțin mai târziu, livid de spaimă.

Am ridicat din umeri, apoi, după ce am așteptat să-și

lase mâinile jos și să mă privească, am informat-o:

— Dumneavoastră v-ați aflat ieri-seară în prăvălia în care s-au consumat faptele relatate. Acesta este motivul pentru care mi-am permis să vă inoportunez. Trebuie să știu tot ce-ați văzut și ați auzit acolo, din momentul în care ați intrat și până ați plecat.

A dat din cap că a înțeles ce-i cer și, relaxându-se în mod progresiv, a început să-mi povestească:

— Când am intrat în mercerie, am văzut-o pe vânzătoare discutând cu un tânăr înalt, îmbrăcat cu un cojoc de oaie… Vânzătoarea i-a spus să aștepte și a venit să ne servească…

— Nu erați singură? m-am făcut că mă mir.

— Nu. Mă însoțea soțul prietenei la care trebuia să mă duc. Așa am convenit cu ea, deoarece altfel n-aș fi avut curajul să merg de una singură pe străzile orașului, care după ce că nu sunt luminate, mai sunt și pline de tot felul de derbedei și de bețivi.

— Ce-ați cumpărat? Colonie? am vrut să știu, dintr-o curiozitate pur personală, deoarece, nefiind tocmai uzual să mergi la o petrecere cu târguieli, mă gândeam cu nostalgie că, mai înainte de a purcede la drum, s-a înapoiat cu ele și cu domnul însoțitor acasă, chiar în camera în care ne aflam noi acum; și această idee îmi displăcea chiar foarte mult, deși îmi dădeam seama că sunt absurd.

— Chiar vă imaginați că eu folosesc colonie cumpărată dintr-o mercerie? m-a consultat cu un dispreț tolerant. Amica mea m-a rugat ca, în drum spre ea, să mă opresc să-i cumpăr niște accesorii pentru o rochie și o fustă. Soțul ei fiind în stare să-i aducă sculuri de lână tricolor, în loc de fermoare și rejansă.

Cum precizarea făcută m-a satisfăcut, cu mult mai mult decât putea ea realiza, am revenit la punctul în care-i întrerupsesem relatarea:

— Deci ați intrat în prăvălie și vânzătoarea a venit să vă servească. Și?

— După câteva minute a intrat o doamnă mai în vârstă, care șchiopăta. În timp ce noua venită își aștepta rândul, tânărul pe care-l găsisem acolo a plecat. Apoi, pe când eu verificam dacă am cumpărat tot ce trebuia, a mai apărut o tânără, care știu că este vânzătoare la librăria de pe strada noastră. În sfârșit, când eu și soțul prietenei mele am plecat, vânzătoarea rămăsese singură și a venit să încuie ușa după noi.

Depoziția ei concorda cu cele făcute de martorele audiate anterior. Tocmai când mă întrebam dacă n-ar fi cazul să stau, totuși, de vorbă și cu tipul care o însoțise pe frumoasa mea interlocutoare, a exclamat:

— Să nu uit, pentru că s-ar putea să vă intereseze! Pe când coboram trotuarul pentru a traversa strada, ne-am încrucișat cu o femeie, care, venind de pe partea cealaltă

a drumului, s-a dus și a bătut în vitrina merceriei…

— Vreo clientă întârziată?

— Nu. Era o prietenă. Deoarece vânzătoarea i-a surâs și i-a făcut un semn amical cu brațul ridicat.

— Ați reținut ce oră era când ați părăsit prăvălia?

— Era ora opt și două sau și trei minute. Reținasta cu precizie, deoarece vânzătoarea l-a întrebat pe Mihai, adică pe soțul amicei mele, cât este ceasul, când am deschis ușa să ieșim. După aceea a venit după noi și am auzit-o încuind ușa cu cheia.

— Ați putea s-o descrieți pe persoana de care mi-ați vorbit? am consultat-o.

— Bineînțeles. Talia și statura mea, a zis, ridicându-se de pe taburet și lăsându-și mâinile să-i alunece pe halatul mătăsos și subțire, de la sânii fermi și până la șoldurile perfect conturate.

— Deci, aproximativ un metru și șaizeci și cinci… am constatat cu glas tare, în timp ce, notând cifrele respective, mă străduiam să nu mă mai gândesc că pe sub halatul ce-l mângâia era complet goală. Trăsăturile? Părul?

— N-am putut să-i văd fața. Era întuneric. Am reținut însă că avea un păr bogat, acaju, bine coafat, care-i cădea pe umerii mantoului.

— Ce culoare avea mantoul?

— Cred că era vișiniu, dar nu sunt prea sigură, a spus,

reașezându-se.

Nu mai era niciun dubiu că îmi vorbise despre femeia deja semnalată de o vecină și de către Adriana. Prima o văzuse în prăvălie la opt și cinci minute, iar fetița la opt și zece, când își făcuse reapariția și tipul cu cojoc. Deci trebuia să consider că această necunoscută pereche au reprezentat ultimele persoane care au văzut-o pe Mioara în viață. Iar dacă la această situație adăugăm și faptul că cea de-a doua victimă, conform afirmației vânzătoarei de la librărie, intrase în mercerie la opt și circa douăzeci de minute, când, după supoziția mea, gestionara era deja ucisă, devenea evident că cei doi necunoscuți sunt implicați până peste cap în comiterea dublului asasinat. Această Versiune fiind susținută de însuși faptul că agresiunea s-a succedat între ora opt și zece și opt și douăzeci de minute; adică într-un interval de timp mult prea mic pentru a mai putea admite că roșcata și tipul cu cojoc au părăsit din nou prăvălia, cedând astfel locul unei alte persoane, care ar fi adevăratul autor al omuciderilor. Dar în pofida trăiniciei ipotezei care se impunea, ea nu mă putea satisface, deoarece, la prima vedere, părea ilogică: primo, dintr-un elementar instinct de conservare, asasinul nu putea să admită prezența unui martor ocular la ticăloșia ce-o premeditase și, secundo, numai o dementă ar fi consimțit să asiste la uciderea bestială a

două ființe omenești. Cel mai firesc ar fi fost ca roșcata să fi părăsit prăvălia imediat după ce Adriana își luase noua porție de poze, ceea ce i-a permis tipului cu cojoc să-și pună în aplicare planul funest.

— La ce meditați? mi-a întrerupt raționamentul Anda, probabil plictisindu-se să mă vadă examinându-i încruntat gambele cu genunchi rotunzi și glezne fine.

— Scuzați-mă. M-au furat gândurile, am mărturisit.

— S-ar părea că aveți de rezolvat un caz foarte dificil, a spus, privindu-mă cu compătimire.

— Toate cazurile sunt grele, la început. Iar după ce le-ai elucidat, stai și te miri că n-ai fost în stare să vezi soluția de la bun început, i-am răspuns, mimând nepăsarea.

— Eu sunt civilistă, dar, ca toți juriștii, în facultate am urmat și cursuri de criminalistică. Poate aș putea să vă ajut, s-a oferit ea cu căldură.

— Din păcate, infractorii n-au urmat astfel de cursuri și, deci, nu li se poate imputa faptul că, din „ignoranță", mai întotdeauna se „produc" după metode sui-generis, am făcut eu haz de necaz.

— De fapt, la ce oră s-a comis drama? m-a întrebat, scrutându-mi ochii.

Devenise atât de atentă, încât îi dispăruse aerul de fetiță răsfățată. Dar frumusețea ei seducătoare rămăsese la fel de magnifică.

— Știu că, în astfel de împrejurări, detectivii întregului mapamond obișnuiesc să bănuiască toate relațiile victimei sau victimelor. Ne aflăm în această situație? a insistat pe un ton confidențial, văzând că, pierzându-mă în contemplarea gurii ei cu dantură și buze magnetizante, nu i-am răspuns la întrebarea anterioară.

— Dumneavoastră ce credeți?

— După cât de pătrunzător mă priviți, cred că mă suspectați.

— O astfel de eventualitate v-ar îngrijora?

— Vă mărturisesc că n-aș putea-o considera chiar foarte nostimă, deoarece, pentru a mi se stabili nevinovăția, ar urma să fiu supusă unor tracasări a căror lipsă n-o simt. Chiar mă bănuiți? a insistat să afle, aplecându-se spre mine pentru a-mi privi mai bine ochii și surâzând înveselită.

Apropierea pe care o făcuse mi-a adus o mireasmă de parfum fin, cum numai francezii știu să facă. Pentru a n-o lăsa să vadă cât sunt de tulburat, m-am uitat la însemnările mele din notes și i-am spus:

— Am glumit. În ciuda legendelor create de scriitorii de romane polițiste, care susțin că aria suspiciunilor unui anchetator ar fi incomensurabilă, situația se prezintă cu totul diferit. Pentru că dacă am bănui pe toată lumea, n-am mai fi în stare să elucidăm cazurile

pe care le anchetăm. În realitate, noi stabilim destul de repede cine este autorul fărădelegii; partea cea mai dificilă a muncii noastre fiind, de fapt, cu totul alta. Și anume, producerea probelor de vinovăție. Evident, nu mă refer la omorurile instinctive, cum ar fi cele comise în stare de ebrietate, pasionale și așa mai departe. Ci la cele premeditate, cum este și cauza pe care o anchetez acum. În care autorul comite fapta în mod deliberat, ceea ce-i permite să-și ia toate măsurile necesare de acoperire, de înlăturare a riscului de a i se dovedi vinovăția.

— Șansa dumneavoastră fiind aceea că protecția asasinului nu e niciodată perfectă.

— Întocmai. Cum nimic nu-i perfect în lume, nici crimele nu pot fi perfecte, am admis, decizându-mă să ridic din nou ochii spre ea.

— Ați stabilit ora comiterii ticăloșiei? a revenit ea la întrebarea ce i-o lăsasem mai demult fără răspuns.

— Da. Primul omor a fost comis la aproximativ șapte minute după ce ați părăsit prăvălia. Mai precis, în jurul orei opt și zece minute.

— Asta înseamnă că femeia pe care am văzut-o întrând…? s-a animat ea.

Am clătinat capul:

— Omorurile au fost comise de un bărbat. După toate probabilitățile, chiar de tânărul pe care l-ați văzut acolo.

— Cel cu cojocul întors? a întrebat surprinsă.

Am confirmat.

— Nu se poate! a protestat. L-am văzut cu ochii mei când a plecat.

— Am stabilit că a revenit, după ce-ați ieșit dumneavoastră.

— Bine, dar părea un domn serios…

— Dacă ați ști câți domni din ăștia, serioși, am vârât numai eu în dosul gratiilor…

O bătaie în ușă m-a întrerupt. Frumușica a întors capul și a strigat cu nemulțumire un „Da!"

— Anduța, nu vii să-mi faci traducerea promisă? a zis rugător tatăl ei, vârându-și capul înăuntru.

— Nu se vede că sunt într-o discuție? a replicat, făcând-o pe supărata.

— Nu chiar acum. Când termini…

— Și vezi c-am terminat?

— Doamne, ce gură are! Într-o zi am sa ți-o mănânc, i-a spus, privind-o cu plăcere.

Dar ce i-aș mânca-o eu! Și nu într-o zi oarecare, ci acum, imediat! mi-am zis în gând.

— Valea, valea! i-a replicat ea, bine dispusă, arătându-i ușa cu mâna.

Pe când tatăl ei, ascultător, închidea ușa, mi-am coborât privirea pe ceasul-brățară.

— Ah! E trecut de ora nouă! am constatat surprins,

ridicându-mă de pe scaun.

— Mai stați… m-a îndemnat. Îmi face plăcere să discut cu dumneavoastră…

— Dacă mai repetați încă o dată ultima frază, chiar că rămân, am spus cu convingere.

Ochii ei mari, fantastic de verzi și de o profunzime incomensurabilă, m-au privit lung pe sub genele teribil de lungi. Fără să se ridice de pe taburet.

— Nu credeți că modul în care-mi forțați mâna, conform prevederilor Codului penal, aduce a cercetare abuzivă pentru obținerea unei mărturii prin constrângere?

— Așa cum spuneți dumneavoastră, avocații: „Încadrarea este greșită, netemeinică și nelegală!" De fapt, în situația noastră, trebuie aplicată prevederea codului de procedură penală care se referă la obligativitatea anchetatorului de a stabili adevărul atunci când există prezumția tentativei de inducere în eroare. Și, oare, e posibil să nu te temi de o astfel de eventualitate, când ai de-a face cu o femeie într-adevăr frumoasă? Ba, fără exagerare, chiar splendidă! am enunțat cu convingere, susținându-i privirea fără complexe.

Sincera mea apreciere a făcut-o să se îmbujoreze, apoi și-a plecat ochii cu o timiditate de adolescentă. Eu știam însă că-mi examinează mâinile, în căutarea vreunei

verighete.

— Chiar nu vreți să mai luați loc puțin? m-a invitat, privindu-mă din nou.

— Aș vrea, dar, imaginându-mi ce poate gândi tatăl dumneavoastră, trebuie să plec.

— Altfel ați fi rămas? a cochetat.

— Dacă n-aș fi venit la dumneavoastră în interes de serviciu, răspunsul meu ar fi fost fără echivoc. Situația prezentându-se însă diferit, apelez la un termen diplomatic la modă: *No comment.*

Și-a vârât picioarele în papuci și s-a ridicat, rămânând pe loc și spunând:

— Fiind constănțeancă, ar fi trebuit să vă mai fi întâlnit prin oraș. Nu mi s-a oferit însă această ocazie… Ca să nu spun plăcerea.

— Regretul că nu v-am văzut până acum, e al meu, pe de-a întregul. În ceea ce privește explicația, aceasta e foarte simplă. Sunt detașat de curând în Constanța.

— Bucureștean?

Am dat din cap că da.

— Ați reușit să vă formați un cerc de prieteni în orașul nostru?

— De când am fost trimis aici, încă nu mi s-a oferit răgazul necesar pentru a putea să mă gândesc și la satisfacții personale.

— Mi-ar face plăcere să vă revăd, m-a anunțat ea

intempestiv. Apropo! Peste câteva zile e revelionul. Ați stabilit unde îl faceți?

— Nu. Dar în ultimii ani l-am făcut la munte, cu niște vechi, prieteni. Deci, dacă pot obține o învoire de câteva zile de la inspectorul șef, lucrurile sunt clare.

— Eu, tot conform unei tradiții statornicite, îl organizez acasă, cu participarea a șapte perechi de oameni foarte drăguți. Nu v-ar tenta să-i cunoașteți?

— Ba da. Chiar mai mult decât puteți să vă închipuiți, am recunoscut cu sinceritate, deoarece mă gândeam numai la ea, în exclusivitate.

— Atunci, s-a comis! a exclamat cu bucurie.

— În meseria mea, se întâmplă adesea să nu-ți poți respecta întotdeauna angajamentele… am ținut s-o avertizez.

— Obiecția se respinge! a replicat cu fermitate, traversând camera spre garderob, de unde, după ce a tras un sertar, a revenit întinzându-mi o carte de vizită. M-ar bucura mult dacă mi-ai mai telefona… Evident, chiar și înainte de a avea satisfacția să te pot număra printre invitații mei.

Am făcut un gest de asentiment și m-am dus să deschid ușa.

— Fetița mea scumpă vine să mă ajute? i-a spus tatăl ei, când ne-a văzut trecând prin hol.

— Poate că da, poate că nu… Am să mă mai gândesc,

a glumit ea, făcându-mi cu ochiul.

Ajunși în vestibul, mai înainte de a-mi lua canadiana din cuier, m-am decis să-i pun o întrebare care mă preocupase de când o văzusem.

— Domnișoara Anda…

— Care ți-e prenumele? m-a întrerupt.

— Nicolae.

— Perfect. Pentru Nicușor, sunt Anda.

— Anda, când te-am văzut îmbrăcându-te în dormitor, m-a intrigat ceva…

— Să nu spui că vreo aluniță, că n-am! a râs ea.

— Din acest punct de vedere, nu te pot contrazice. Despre altceva însă este vorba. Când ai venit să-mi deschizi ușa, era evident că tocmai atunci te trezisem din somn.

— Așa a fost. Și nu mi-a părut rău că ai făcut-o.

— Și atunci, cum se explică, că-ți poți menține o coafură atât de impecabilă?

Pentru o clipă m-a privit alarmată, apoi, când mi-a înțeles întrebarea, a izbucnit într-o explozie nestăpânită de râs.

— Ca să vezi ce te-a intrigat! a zis după ce s-a mai liniștit. Dar e foarte simplu! a continuat, ducându-și palmele la coafură și ridicând-o.

Purta o perucă, care ascundea un păr negru și des, tuns scurt, în stilul „tifos”. Dintotdeauna am știut că o

femeie frumoasă poate să-și permită orice extravaganță, fără a putea fi condamnată. Acum, în fața mea, aveam dovada că axioma era pe de-a întregul adevărată.

— Mă placi și așa? s-a arătat ea îngrijorată.

Cum arareori se întâmplă ca viața să te aducă în fața unei brunete care, după ce că este fermecătoare, are niște ochi atât de verzi, atât de mari și atât de splendizi, n-am avut niciun motiv de ezitare. Am confirmat pe dată și cu sinceritate.

— Acum, franchețe contra franchețe. Și pe mine m-a preocupat ceva din clipa în care te-am văzut, a zis ea.

— Ascult.

— Nu e nevoie să asculți. Te rog să închizi ochii, mi-a cerut.

Intrigat, m-am conformat dorinței ei. În următoarea fracțiune de secundă, am simțit-o ridicându-se în vârful picioarelor spre pieptul meu și căutându-mi gura cu buzele ei fierbinți și dulci.

Nu știu cât a durat sărutul nostru devorant, dar știu că ambii am oftat când a trebuit, totuși, să-l întrerupem.

Am coborât cele câteva trepte ale vilei într-o stare de completă beatitudine, cu gustul buzelor fremătătoare pe gură și mireasma paradiziacă a trupului ei în nări.

Când am pășit pe ultima treaptă și am ieșit de sub cozorocul estacadei, am fost lovit în față de o rafală de vânt și ploaie. A fost suficient pentru a mă dezmetici din

starea de deplinătate ce-mi fusese transmisă de prezența Andei. Și, revăzând cu ochii minții cele două femei ucise cu bestialitate, să simt că mă ia cu frig.

Am făcut un pas înapoi, sub estacadă, pentru a-mi îndesa mai bine pălăria pe cap și a ridica gulerul canadienei, apoi am pornit spre poartă.

Când am ajuns în fața merceriei, l-am văzut pe șoferul mașinii de serviciu dormind cu capul pe volan. Subofițerul care asigura paza câmpului infracțional se vârâse zgribulit sub o streașină, încercând să se ferească de ploaie.

— Ceva nou? l-am întrebat pe ultimul, apropiindu-mă de el.

— Nimic, tovarășe căpitan, m-a informat cu resemnare.

— Bine, serviciu ușor, i-am urat, ducându-mă și deschizând portiera.

— Să trăiți! a tresărit speriat șoferul, când m-am aruncat lângă el: Unde mergem?

— Du-mă la hotelul Continental… Dacă prin apropiere de el există vreun local unde se poate mânca o friptură, lasă-mă în fața intrării, am mai spus.

În clipa când mașina a demarat, sprijinindu-mi obosit spatele pe spătarul fotoliului, mi-am amintit că fusesem invitat la masă de procurorul Anghelescu! Barem să fi avut atâta bun simț să-i dau un telefon și să-l anunț că

nu pot veni…

Miercuri 28 decembrie

La ora șapte și jumătate, m-am înființat în cabinetul colonelului Bădoiu, comandantul miliției județene, un tip în jur de cincizeci și cinci de ani, scund, grăsan și cu un aspect total inofensiv.

— Cum vedeți soluționarea cauzei? s-a interesat, după ce mi-a ascultat placid raportul.

— Presupun că prin identificarea perechii de necunoscuți văzuți în prăvălie după terminarea programului acesteia. Conform depoziției martorilor, aceștia se aflau în relații de prietenie cu gestionara. Iar împrejurările în care s-a comis agresiunea, indică că autorul dublului asasinat era, așa cum v-am spus, în relații de amiciție cu prima victimă…

— Și a doua victimă? Desigur, porniți de la supoziția că luând, fără voie, cunoștință de uciderea colegei, este suprimată pentru a fi împiedicată să divulge identitatea ucigașului. Ceea ce presupune, că și noua venită îl cunoștea pe agresor… a zis, răspunzându-și singur la întrebare.

— Nu mi se pare obligatorie această posibilitate. Pentru că agresorul, chiar dacă i-ar fi fost complet necunoscut, nu putea face altă alegere. Altfel, ultima

victimă, luând cunoștință de uciderea prietenei ei, ar fi fost firesc să strige după ajutor, ceea ce ar fi putut crea condiții pentru capturarea criminalului pe loc. E adevărat că asasinul ar fi putut evita acest pericol imediat și printr-o imobilizare temporară a noii venite, câștigând astfel timpul necesar pentru a putea dispărea. Dar, cruțând-o, subzista pericolul ca ea să ne pună ulterior pe urmele lui, prin furnizarea semnalmentelor. Și cazuistica noastră arată că infractorii n-au prea multe scrupule când este vorba de asigurarea anonimatului ce și-l doresc, mai cu seamă când este vorba de comiterea unei fapte, atât de grave, ca un omor.

— Da… Certă este numai relația de amiciție dintre prima victimă și agresor. Cel de-al doilea omor fiind o consecință a comiterii primului. Deci tot prin verificarea relațiilor gestionarei merceriei, s-ar putea ajunge la individul ale cărei semnalmente le deții, a admis el. Și cu femeia cu părul roșu, care a intrat după plecarea ultimilor clienți, ce-o mai fi?

— Pornind de la premisa că asasinii, pentru asigurarea propriei lor securități, nu-și doresc spectatori la comiterea faptei lor, probabil că, mai înainte de a se apuca de „treabă", a așteptat până a părăsit prăvălia și această martoră.

— Depistarea ei ar putea să ne ajute… a zis el, fără nicio adresă.

L-am aprobat:

— În mod obligatoriu, și ea face parte din cercul relațiilor primei victime. Căutându-l pe criminalul prezumtiv, ar fi firesc s-o identificăm și pe ea.

Și-a privit ceasul și, după ce a bătut cu degetele în birou ca într-o tamburină imaginară, s-a decis să-și ridice privirea spre mine.

— Dacă am fi putut stabili mobilul, ne-am fi orientat cu mult mai bine.

— Din păcate, așa cum v-am raportat, nu se evidențiază un mobil cât de cât plauzibil.

— Deci, în actuala fază a cercetărilor, intenționați să contactați și să chestionați relațiile victimei. V-ați mai gândit și la alte piste?

— Da, tovarășe colonel. Ca versiune de lucru asigurătoare, cred că n-ar strica dacă am admite și posibilitatea ca agresorul să fie vreun vechi client de-al nostru…

— Exact! s-a grăbit el să admită, atât de repede, încât sunt convins că tocmai intenționa să-mi propună luarea în considerare și a acestei piste.

— În acest scop, am să vă rog să dispuneți căutarea bănuitului în cartotecile cu semnalmentele răufăcătorilor… am zis, extrăgând din notes o filă pe care consemnasem portretul vorbit al bănuitului și i-am depus-o pe birou. În paralel, cred că este bine dacă s-ar

verifica și cartotecile modului de operare, în eventualitatea că vreun infractor s-a decis să-și reia „activitatea”. De asemenea, am notat dedesubt adresele părinților victimelor. Cred că ar fi bine dacă i-ar duce o mașină de-a noastră la morgă, pentru recunoașterea formală.

— Tovarășe „comandant”, îmi mai dați și alte ordine? s-a interesat el ușor ironic, după ce-mi consemnase cererile pe agenda lui.

— Nu-i vorba de ordine, tovarășe colonel, ci de un sprijin, deoarece eu nu cunosc prea bine oamenii inspectoratului constănțean.

— Am glumit, tovarășe căpitan. Doar e firesc să vă ajut până reușiți să vă acomodați… Că nu se știe dacă, până la urmă, detașarea dumneavoastră nu se transformă într-o mutare definitivă.

— Vi s-a comunicat ceva în legătură cu această posibilitate? m-am grăbit să întreb, cu senzația că mi s-a prăbușit tavanul pe cap.

— V-ați cam speriat, a constatat, decizându-se să-mi zâmbească prietenește. Nu. Până la ora actuală, nu s-a pus o astfel de problemă. Mai aveți și altceva să-mi cereți?

— Da. Cred că n-ar strica dacă s-ar face și verificarea infractorilor localnici aflați în stare de libertate.

— Toate categoriile? a zis, ridicându-și sprâncenele

spre frunte.

— Da. Pentru că, la o adică, și modurile de operare pot evolua. În acest context, vă rog să ordonați ca recidiviștii care nu-și pot justifica modul de petrecere a timpului în seara zilei de luni, în jurul orei opt, să fie trimiși la discuție cu mine. Tovarășe colonel, asta-i tot ce doresc din partea inspectoratului, pentru a-mi putea concentra liniștit investigațiile asupra relațiilor victimei, am zis, ridicându-mă din fotoliu și pornind spre ușă.

— Tovarășe căpitan, ați primit raportul necropsiei? m-a întrebat, când am pus mâna pe clanță.

— Încă nu, am replicat, întorcându-mă cu fața. Dar nici nu-mi pun speranțe că-mi va putea furniza date relevante. Momentul producerii omorurilor fiind stabilit prin datele anchetei. Așa cum și cauza morții, de asemenea, nu mai comportă discuții.

— Știți, în legătură cu mobilul, mă întrebam dacă n-avem de-a face cu isprava unui dezaxat sexual. Cam ei se ocupă cu treburi atât de monstruoase…

— Îmbrăcămintea victimelor era neatinsă.

— Bine. Spor la treabă…

*

Primul drum l-am făcut la vama portului, unde, după o scurtă discuție cu șeful serviciului personal, am aflat unde-l pot găsi pe cel căutat. Ajungând la corpul de clădiri indicat, am urcat la primul etaj și, după ce-am

parcurs un culoar format mai mult din uși decât din ziduri, m-am oprit în fața biroului cu numărul 126.

Am bătut, de câteva ori și, văzând că nu mi se răspunde, de necaz, am apăsat pe clanță. Culmea, ușa nu era încuiată și s-a deschis. Am văzut un birou tip polițienesc. Un cuier-pom, un dulap de oțel, câteva scaune simple și un birou, îndărătul căruia se afla un tip, care dormea cu capul pe brațele strânse pe tablieră. În acea clipă a sunat telefonul de lângă el și, tresărind speriat, și-a ridicat capul și a luat receptorul din furcă.

Avea în jur de treizeci și cinci de ani, dar părea de cincizeci. Figura, suptă și mototolită ca un ziar boțit; buza superioară, spartă și ochiul stâng învinețit bine. Purta un costum gri deschis, pătat și ponosit, și un pulover negru, rulat pe gât.

— Alo! s-a răstit, în timp ce ochii săi congestionați mă priveau buimăciți. Nu, tovarășe director. N-a trecut pe la mine… Da, am să-i spun… Să trăiți! a zis, adoptând brusc un ton slugarnic, apoi, depunând receptorul la loc pe furcă, mi s-a adresat din nou cu asprime: Ce doriți?

— Îl caut pe tovarășul Marin Roșu.

— Eu sunt. Ce doriți? m-a chestionat din nou, expeditiv.

— Sunt căpitanul Apostolescu din miliția județeană și aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră, i-am replicat, remarcând că și pe gât are două zgârieturi.

— Dacă-i vorba de aprobare de o scutire vamală.

— Nu despre asta e vorba! l-am întrerupt. Sunt în interes de serviciu.

— Atunci vă rog să luați loc, s-a decis el, surprins, indicându-mi cu mâna unul din scaunele așezate în fața biroului său.

Mai întâi mi-am agățat tacticos pălăria și canadiana în cuierul pom, abia după aceea m-am așezat pe scaun, deși-l vedeam fierbând de curiozitate.

— Vă ascult, mi-a dat el ghes.

— De când n-ați mai văzut-o pe soția dumneavoastră?

— Pe Mioara?! a zis mirat, trimițând spre mine un efluviu miasmatic de usturoi și băutură trezite.

— Aveți mai multe soții? am întrebat, trăgându-mă instinctiv spre spătarul scaunului.

— Nu! Cum să am?!

— Atunci e mai simplu. De când n-ați mai văzut-o? mi-am repetat întrebarea.

— Eu știu…? Probabil de vreo două luni… Dar ce-i, m-a reclamat la miliție? s-a înfuriat el.

Am clătinat capul.

— N-ați aflat ce i s-a întâmplat?

A venit rândul lui să-și clatine capul.

— A fost ucisă luni seara, l-am anunțat dintr-o bucată.

— Ucisă?!

Am confirmat.

— Unde?!… De către cine? m-a chestionat, neîncrezător, dar nu cine știe ce afectat.

— În magazinul pe care-l gestiona. De către cine, nu știm încă. Dar sperăm să aflăm de la dumneavoastră.

— Păi de unde să știu eu? Doar v-am spus că n-am mai văzut-o de vreo două luni de zile…

— Pe Eleonora Petrescu o cunoașteți?

— Sigur! Era colegă cu Mioara… Și cred că ea și-a vârât coada în căsnicia noastră și a învățat-o pe Mioara să-mi dea cu picioru-n fund. Dar ea, ce amestec are în moartea Mioarei? a întrebat, contrariat.

— Și ea a fost ucisă odată cu soția dumneavoastră, am precizat, povestindu-i pe scurt împrejurările în care fuseseră descoperite victimele.

Când am terminat, mă privea îngrozit. Aparent, nu atât pentru soarta fostei lui soții, ci pentru drama în sine.

— Acum, când cunoașteți împrejurările în care Mioara a fost ucisă, vă rog să-mi spuneți dacă aveți vreo bănuială asupra celui care ar fi putut sau ar fi fost interesat să-i ia viața.

Și-a țuguiat buzele și a dat din cap că n-are habar. Apoi și-a luat seama și a spus cu năduf:

— Probabil că i-a dat la cap vreunul din derbedeii cu care s-a încurcat după ce a părăsit domiciliul conjugal.

— Ați putea să-mi vorbiți despre aceștia?

— Păi ce, credeți că a venit să mi-i prezinte mie?

— Atunci de unde știți de existența acestor „derbedei”?

— Era firesc să existe… a ridicat din umeri. Care femeie rămasă fără stăpân nu-și face de cap? În orice caz, am văzut-o de mai multe ori prin oraș cu același golan…

— Îl cunoașteți?

— Nu.

— Și cum de știți că era golan?

— Ce altceva putea fi dacă s-a încurcat cu o femeie măritată?

— Ați văzut-o cu bărbatul respectiv și înainte de a vă despărți?

— Ei, asta-i bună! Adică credeți că, dacă ar fi fost cu mine, i-aș fi permis să umble cu alții? Dacă s-ar fi întâmplat așa, ar fi fost vai de mămicuța ei… O făceam una cu pământul!… m-a anunțat el cu toată convingerea.

— Deci cam când l-ați văzut pe necunoscut în compania Mioarei? i-am scurtat eu tirada, deoarece duhoarea pe care mi-o expedia cu generozitate îmi muta nasul din loc, deși mă străduiam să-l țin cât mai departe de gura lui.

— Cred că în ultimele trei luni.

— Ați putea să mi-l descrieți?

— Sigur. Era un vlăjgan înalt, și avea părut șaten sau blond.

— Figura?

— Eh! Avea o figură comună, a aruncat disprețuitor.

— Cam câți ani să fi avut?

— Probabil că până în treizeci… Că dacă tot își făcea de cap, nu era ea proastă să-și ia un țiitor mai în vârstă și serios, ca mine.

— Purta o haină de blană din cojoc întors? am vrut să știu, cu gândul la necunoscutul semnalat în prăvălie, cu câteva minute mai înainte de declanșarea dramei.

— Nu purta așa ceva. De altfel, nici n-ar fi fost cazul să umble cu o astfel de haină în luna septembrie, când la Constanta e atât de cald că se mai face încă plajă.

Am încercat să mai depistez și alți bărbați care i-ar fi anturat fosta soție. Dar a fost zadarnic. „Derbedeii" pe care-i invocase se limitau numai la „golanul" despre care-mi vorbise deja.

— În fond, care a fost cauza pentru care Mioara a părăsit domiciliul? am întrebat, apreciind că a venit momentul să mă edific și asupra persoanei lui.

— Cum v-am spus și mai înainte, cred că Eleonora, având nevoie de o parteneră la desfrâul în care trăia, a învățat-o pe Mioara să mă părăsească, a spus, într-o atitudine de filosofică resemnare.

— Și în ce fel și-a justificat atitudinea? am insistat, în dorința de a cunoaște mai bine victima.

— Susținea că vin acasă băut și o iau la poceală.

— Și s-a întâmplat să veniți acasă băut și… și s-o bateți?

— Bineînțeles! Cum altfel aș fi putut reacționa, când, venind acasă noaptea târziu, ea sărea cu gura că vrea să știe unde am fost. Degeaba o rugam să mă lase să dorm, că sunt obosit… Ea vroia în orice chip să-mi facă educație. Atunci, firesc, mă enervam și-o băteam până tăcea.

— Deh, neplăcută situație, am zis, compătimitor, cu gândul la suferințele prin care trecuse victima.

— Vedeți, așa mi-am spus și eu! a exclamat el, crezând că afirmația mea îi era favorabilă. Zadarnic încercam să-i explic cu vorbă bună că, într-o căsnicie, bărbatul poate să facă ce vrea, pentru că numai femeia e stâlpul casei. Ea o ținea pe a ei, prelucrându-mă cu lozinca drepturilor egale între sexe. Și de câte ori ea-i dădea cu Constituția, eu i-o aplicam…

Era atât de mândru de principiile lui de tiran, încât mi s-a făcut greață și i-am scurtat-o:

— Din câte știu, chiar și după ce v-ați despărțit i-ați aținut calea și ați violentat-o…

— Așa este. Eu țin la cinstea căminului conjugal și încercam s-o lămuresc să se întoarcă acasă. Dar văzând

că ea, preferind calea pierzaniei, îmi respinge propunerea de reconciliere, mă înfuriam și o plesneam, a aprobat cu satisfacție.

— Ce-ați făcut alaltăieri, adică luni seara?

— După ce-am terminat serviciul, m-am dus să mănânc la restaurantul „Zorile", unde m-am întâlnit cu o cunoștință și ne-am încurcat la un pahar de vorbă.

— La ce oră ați intrat în restaurant și până la ce oră ați rămas acolo?

— M-am dus pe la cinci și am plecat când s-a închis, pe la unsprezece seara.

— Cine era cunoștința cu care ați stat la masă?

— Un coleg care lucrează tot la vamă. Se numește Emil Moraru.

— Ce-ați pățit acolo? m-am decis să întreb, arătând spre ochiul lui tumefiat.

— Ah! Pe când mă aflam în restaurant, am avut o altercație cu un nenorocit de huligan… Voia cu orice chip să se așeze și el la masa noastră. Când i-am cerut s-o șteargă, a sărit la bătaie. Până m-am ridicat de pe scaun, a reușit să-mi radă câțiva pumni, dar, p-ormă, după ce m-am sculat în picioare, am bătut la el ca la fasole, până l-a podidit sângele pe nas. Dacă nu interveneau niște cetățeni, pentru a ne despărți, aș fi dat în el până-l asculta doctorul cu urechea, a spus,

grozăvindu-se mai ceva ca Cassius Clay [26] înaintea meciurilor, în care nu de puține ori el era „încasatorul”.

— Pe la ce oră s-a petrecut acest incident? am întrebat, convins că, de fapt, după carențele lui de caracter, numai el putea fi acela care putea provoca incidentul ce mi-l relatase.

— În jurul orei opt seara.

Pentru o clipă, am fost tentat să-i cer să mă conducă la colegul cu care stătuse la masă, deoarece ora la care se referea era foarte apropiată de momentul comiterii omorurilor. Dar am renunțat. Nu pentru că nu l-aș fi crezut capabil s-o ucidă pe soția lui, ci, mai curând, pentru că n-o vedeam pe victimă, care-l cunoștea ce poamă era, capabilă să intre singură cu el în magazia prăvăliei și să-i mai și ofere spatele.

Când, închizându-mi notesul, m-am ridicat de pe scaun, mi-a urmat și el exemplul. Marele tiran nu cred că avea prea mulți centimetri peste un metru și jumătate.

---

[26] Muhammad Ali (născut sub numele Cassius Marcellus Clay, Jr., n. 17 ianuarie 1942, Louisville, SUA – d. 3 iunie 2016, Scottsdale, Arizona, SUA) a fost un boxer profesionist, campion mondial la box. În anul 1974 a fost ales Sportivul anului din SUA, iar în 1999, Ali a fost desemnat „Sportivul secolului” de revista americană Sports Illustrated. El este considerat cel mai mare campion de box la categoria grea precum și unul din cei mai populari sportivi al tuturor timpurilor. Încă de la începutul carierei profesioniste el își spunea ca fiind The Greatest și ca printr-un miracol, chiar s-a adeverit.

*

Cea de-a doua persoană de pe lista întocmită cu tatăl Mioarei funcționa într-o casă de mode pentru cucoane. Pe halatul ei de lucru, de culoare verde închis, era agățat un ecuson pe care scria: „Manea Lucia – șefă de echipă". Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, era suplă, cu părul șaten și figură plăcută, de om isteț.

După ce i-am arătat legitimația și i-am spus că vreau să discut cu ea, m-a poftit într-o cameră de probe, de vreo patru metri pătrați și pereții căptușiți în întregime cu oglinzi. M-a lăsat acolo câteva momente singur, apoi a revenit cu două scaune desperecheate. Deși părea foarte curățică, și cred că era, când s-a așezat pe unul din scaune, am simțit un damf de transpirație. Probabil că de vină era numai halatul, care, datorită culorii sale antijeg, nu mai fusese spălat de prea multe luni de zile.

— Presupun că știți de ce-am venit la dumneavoastră, am zis, pe când îmi pregăteam notesul.

— Da, am aflat de nenorocirea care le-a lovit pe Mioara și Eleonora, a răspuns, clătinându-și capul cu amărăciune. Tot orașul vorbește numai despre asta…

— Le cunoașteți de mult pe victime?

— Pe Eleonora numai de vreun an, iar pe Mioara de cinci-șase.

— Cum v-ați împrietenit cu Mioara?

— Locuind prin apropiere de prăvălia ei, cumpăram

adesea furnituri de la ea. Am început să stăm de vorbă și, când a aflat că sunt croitoreasă, a venit și ea la mine, pentru a-și lucra câte ceva. Ea fiind foarte sociabilă și drăguță, am devenit foarte apropiate și am început să ne vedem mai des…

— Cât de des?

— Eu știu?… Cel puțin o dată pe săptămână, când ne adunam la mine acasă mai mulți prieteni să bem câte o cafea sau să dansăm. Asta se întâmpla numai sâmbăta sau duminica.

— Venea și cu soțul ei?

— Prima dată când a venit la mine, în urmă cu vreo patru ani, l-a adus și pe el. Dar lui nu i-a convenit, pentru că la mine nu se bea așa cum ar fi vrut el. Drept care n-a mai intrat în casa mea și nici pe ea n-a mai lăsat-o să vină. Abia în ultimul an, după ce s-a despărțit de el, a reînceput să mă viziteze.

— Sunteți căsătorită? am vrut să știu, pentru a mă lămuri asupra caracterului întrunirilor la care se referea.

— Bineînțeles. Am și doi copii.

— Să vă trăiască! Pe Eleonora ați cunoscut-o prin intermediul Mioarei?

— Exact. Și ea era o fată bună și cumințică.

— Aveți vreo bănuială asupra persoanei care ar fi putut să vă ucidă prietenele? m-am interesat, punând întrebarea polițienească șablon.

— Bineînțeles! Numai soțul Mioarei putea fi atât de bezmetic pentru a comite o faptă atât de mârșavă. Când l-a adus la mine, mi-a făcut impresia unui om cumsecade și timid. Abia ulterior, când, văzând-o pe Mioara la ea în prăvălie umflată de bătaie, am întrebat-o ce-a pățit, am aflat care era adevărata față a „timidului" ei soț. Era un dement obsedat de ideea necesității terorizării femeii. O stâlcea în bătaie în fiecare zi…

— Probabil că era foarte gelos… mi-am dat eu cu presupusul, aparent într-o doară, dar, de fapt, făcând un prim sondaj asupra moralității victimei, deoarece știam că nu întotdeauna soții care apelează la metode violente de convingere sunt chiar pe de-a întregul nebuni.

Zâmbind disprețuitor și dând din cap cu amărăciune, a rostit cu acreală:

— Domnule căpitan, era nebun de legat. Spunea că el se conduce după un principiu învățat de la tatăl lui, care, la fel ca și el, se ghida după nu știu ce proverb arăbesc care susținea că femeia trebuie bătută în fiecare zi, deoarece, chiar dacă soțul nu știe de ce o face, nevasta știe că o merită!

— Nu se poate! am exclamat, neîncrezător.

— Când mi-a povestit prima oară despre logica care-i guvernează soțul, la fel ca și dumneavoastră, m-am

întrebat dacă nu cumva Mioara e cea țicnită. Ulterior, când am aflat de la Eleonora că vine pe la mercerie numai pentru ca s-o bată și să plece, mi-am dat seama că nu exagera.

— Cât a stat cu el căsătorită?

— Vreo cinci ani.

— De la început a avut această comportare?

— După spusele Mioarei, chiar de a doua zi după nuntă.

— Și cum de a suportat atât de mult timp acest calvar?

Ridicându-și umerii spre ureche, a dat din cap că nici ea nu poate să priceapă.

— Doamnă Manea, există persoane care găsesc că este foarte plăcută suferința fizică.

— Vreți să știți dacă Mioara era masochistă? m-a întrerupt, pricepând unde vreau să ajung.

Am confirmat.

— Nu. Nu asta era problema, ci cu totul alta. Era foarte religioasă și fusese educată în spiritul moralei rurale, astfel că nu putea concepe posibilitatea unei despărțiri. În mentalitatea ei, dacă s-au unit în fața lui Dumnezeu, numai acesta mai putea să-i despartă. Divorțul fiind un păcat și un fapt reprobabil. Când i-am spus că mentalitatea ei este de multe secole desuetă, mi-a argumentat cu un citat biblic care afirmă că dacă ești pălmuit pe un obraz, trebuie să-l oferi și pe celălalt…

Acum ați înțeles ce fel de om era Mioara? m-a consultat, dând din umeri într-un gest care spunea că o situație, chiar și atunci când n-are scuză, poate avea o explicație.

— Și, totuși, în pofida concepției pe care o avea, până la urmă tot s-a despărțit de soțul ei. Ce a determinat-o la comiterea acestui „sacrilegiu”? A cunoscut un alt bărbat? am întrebat, cu gândul la posibilul criminal.

— A convins-o tatăl ei, căruia, de rușine, îi ascunsese maltratarea sistematică la care era supusă. Când însă acesta a văzut-o plină de vânătăi, nu s-a lăsat până n-a făcut-o să-i povestească de unde le are. După ce a aflat, i-a luat lucrurile și a adus-o la el acasă, obligând-o să intenteze acțiunea de divorț.

— Ați putea să-mi spuneți cine erau prietenii Mioarei?

— Nimic mai simplu! Singurul ei prieten era Mihai, cu care de altfel intenționa să se căsătorească după ce obținea divorțul de zurbagiul ei de bărbat.

— Vă referiți la marinarul Mihai Karagheorghe? am întrebat, după ce mi-am consultat notițele audierii tatălui victimei.

— Da.

— S-ar părea că în ultimele două luni, n-au mai fost văzuți împreună.

— Nici nu-i de mirare, de vreme ce Mihai urmează un curs de ofițeri mecanici în Anglia.

— Și alți prieteni?

— N-a avut, a răspuns cu fermitate.

— Și dacă totuși ar fi avut, credeți că ar fi trebuit să știți dumneavoastră? i-am întors-o, puțin iritat de siguranța ei.

— N-aveam secrete una față de cealaltă!

— Cunoașteți un bărbat care are aceste semnalmente…? am întrebat, descriindu-l pe tipul cu cojocul întors.

— Nu… a răspuns, după ce m-a privit câteva clipe intrigată. Are vreo legătură cu Mioara?

I-am spus ce rol îi atribui, până la proba contrară.

— Probabil că era vreun client…

— E firesc ca un client să plece și să revină după ora de închidere a prăvăliei?

— Atunci era o cunoștință…

— Ce fel și cât de apropiată îi era această cunoștință?

Ea a ridicat din umeri că nu știe ce să-mi răspundă.

Iar eu mi-am zis că, în ciuda siguranței pe care o afișa martora, n-aveam voie să-i iau afirmațiile ca riguros exacte. De altfel, însuși faptul că-mi înfățișa victima ca fiind atât de neprihănită era un argument care demonstra că nu prea știe ce vorbește, fie și pentru faptul că încă n-am auzit că sfinții și îngerii ar mai putea fi găsiți și în altă parte decât pe picturile cu caracter religios.

— Despre Eleonora, ce-mi puteți spune?

— Ea, într-adevăr, era mai șmecheruță, a afirmat interlocutoarea mea, parcă ghicindu-mi gândurile și, deci, simțindu-se obligată să-mi ofere în compensație și o antiteză. Mereu avea încurcături cu bărbații…

— Ce fel de încurcături? am insistat, văzând-o că și-a lăsat fraza în suspensie.

— Povestea că dacă se vedea o dată cu un bărbat, pentru a doua oară își dă întâlnire, dar nu se mai duce. Mai spunea, râzând, că are vreo trei care i-au promis că, pentru felul cum și-a bătut joc de ei, îi vor suci gâtul dacă vor mai pune mâna pe ea.

— Cine sunt aceste cunoștințe? m-am grăbit s-o întreb.

— Habar n-am. Spre deosebire de Mioara, cu ea nu eram atât de apropiată, încât să-mi facă confidențe.

— Totuși, a rostit vreun nume sau a făcut vreo aluzie la relațiile ei masculine? am persistat.

— Nu, nu-mi amintesc.

— Bine, am admis cu resemnare, vă rog să-mi spuneți cine sunt persoanele pe care Mioara le-a cunoscut în casa dumneavoastră.

Mi-a furnizat numele a patru perechi de căsătoriți.

Mai înainte de a părăsi minuscula încăpere, am întrebat-o dacă își închipuie cine ar putea fi roșcata văzută intrând în mercerie, de către frumoasa mea

Anda.

Nu și-a putut închipui. În schimb, ca să-mi sporească necazul că bat pasul pe loc, când ne-am ridicat de pe scaune, m-a învăluit din nou într-un damf de transpirație.

*

În următoarele ore, traversând orașul în lung și în lat de mai multe ori, am reușit să contactez și să audiez toate persoanele pe care Mioara Roșu le întâlnise în casa Lucicăi Manea. În afară de faptul că au susținut cu toții că „Mioara era o fată bună și cumintică", iar Eleonora a fost o șmecheruță care „învârtea bărbații pe degete", n-au fost în stare să-mi furnizeze date concrete despre victime, nici măcar cât croitoreasa al cărei halat mirosea îngrozitor a transpirație.

Foarte „satisfăcut" de mersul anchetei, am intrat într-un restaurant cu aspect atrăgător și am mâncat o friptură, al cărei gust predominant era de dușumea reformată.

Deși știam că nu-i cuminte să stai la coada calului, la gura tunului și, mai cu seamă, în ochii șefului, mi-am spus că trebuie, totuși, să-mi asum riscul de a mă arăta pe la inspectorat, deoarece, până la urmă, tot datorită șefilor îmi primesc cu regularitate solda.

Astfel, la ora patru și jumătate după-amiază, m-am strecurat în biroul ce-mi fusese repartizat. Pe când îmi

agățam haina în cuier, am remarcat pe masa de lucru câteva file dactilografiate. Ducându-mă să-mi ocup scaunul, am constatat că mi se trimisese o copie a raportului necropsiei efectuate victimelor.

M-am așezat și am început să-l citesc. Când am terminat lecturarea lui, am avut certitudinea că nu sunt cu nimic mai erudit decât înainte de a-l fi primit. Atât cauza morții cât și ora aproximativă a producerii decesului fuseseră stabilite deja prin datele anchetei. Iar faptul că arma crimei trebuie să fi fost un corp contondent, „… după conturul urmelor lăsate, putând fi eventual o țeavă cu diametrul de circa douăzeci de milimetri", nu mă ajuta cu nimic în depistarea mâinii care o manevrase cu atâta „aplicație".

Oftând de amărăciune, am aruncat raportul pe masă și m-am ridicat de pe scaun, cu intenția să mă apuc de verificarea relațiilor celei de-a doua victime.

Când am întins însă mâna după canadiană, cineva s-a apucat să-mi bată la ușă. Mi-am retras brațul și m-am dus să deschid.

— Tovarășul căpitan Apostolescu? m-a întrebat din prag un locotenent de statură potrivită dar bine legat, până în douăzeci și cinci de ani, cu mutră bărbătească, de sportiv, ochi verzi și părul șaten deschis, ondulat și cam de multișor netuns.

Am dat din cap că a nimerit-o.

— Să trăiți! Sunt locotenentul George Paschia, de la Identificarea operativă. În conformitate eu ordinul primit de la colonelul Bădoiu, am verificat cartotecile cu semnalmentele infractorilor, funcție de datele furnizate de dumneavoastră. Astfel, am selecționat patru persoane care ar putea corespunde cu descrierea suspectului căutat, a spus, lovindu-și coapsa cu un notes pe care-l ținea în prelungirea brațului stâng.

— Au fost invitați la sediu?

— Bineînțeles. Sunt într-un birou alăturat și dacă doriți să-i audiați…

— Li s-a explicat sub ce bănuială au fost convocați?

— Ar fi trebuit s-o facem? s-a făcut el că se miră, disimulându-și un zâmbet ironic.

— S-au verificat și cartotecile modului de operare? m-am interesat ca și cum n-aș fi auzit ce-a spus, așa, ca să nu-i dau satisfacția că m-a prins punându-i o întrebare puerilă.

— Sigur. Însă nu s-a evidențiat nimic care să aducă cu modul de ucidere a celor două victime din cauza ce-o cercetați. De fapt, am avut ceva asemănător, dar cum autorul a fost executat, în urmă cu cinci ani, m-am gândit că poate nu vă interesează, a zis, făcându-se că-și regretă neglijența, în pofida faptului că mă privea înveselit pe sub gene.

Am vrut să-i povestesc că cine ia peste picior un

superior, riscă să doarmă câteva nopți la garnizoană, dar m-am abținut, spunându-mi că nu e nimic rău în faptul că noile promoții de polițiști sunt mai istețe și au mai mult umor decât a avut generația mea la intrarea în „branșă”.

— Mă rog… Dacă numai pe cei patru îi avem, numai cu ei defilăm! am făcut eu haz de necaz, încercând să-i demonstrez tânărului ofițer că și eu sunt băiat de comitet. Să mergem să-i vedem! m-am decis.

— Vreți să discutați cu toți odată? s-a arătat el nemulțumit.

— Ce altceva se mai poate face dacă i-ați pus în devălmășie, în aceeași încăpere. De altfel, chiar dacă aș fi atât de ageamiu, încât să-mi imaginez că, printr-o simplă acțiune de rutină, ne-a și căzut în mâini „omul” care ne trebuie, trei dintre ei sunt aprioric nevinovați în raport cu cauza. Așa că, de fapt, n-are nicio importanță că se află laolaltă… am spus cu indiferență.

— Tovarășe căpitan, e drept că sunt împreună, dar fiecare dintre ei stă cu scaunul întors și privește un perete. De asemenea, doi subofițeri veghează să nu întoarcă capul și să nu comunice între ei. Am luat aceste măsuri considerând că ar fi mai bine să-i chestionați pe fiecare în parte, urmând ca eu, care-i cunosc, să-i caracterizez mai înainte de a-i introduce pe rând în biroul dumneavoastră, mi-a replicat locotenentul cu

fermitate.

— Sunt de acord, am admis, gândind că nu mă înșelasem când am apreciat că tinerelul din fața mea este un băiat deștept. Cu cine începem?

A ridicat notesul, a întors câteva pagini și m-a anunțat:

— Fleancu Marian, trei condamnări: 1. Un an, pentru furt din mașini, pedeapsa executată. 2. Cinci ani, pentru trei spargeri de locuințe, a executat numai doi ani, restul intrând într-un decret de grațiere. 3. Șase ani, pentru alte două spargeri, a executat patru. Condamnările le-a suferit la intervale variind între două și opt luni. În ultimii trei ani, nu ne-a mai dat bătaie de cap… a încheiat el, ridicând întrebător ochii spre mine.

— Deci, numai infracțiuni fără vătămarea integrității corporale, am conchis. În sfârșit, să-l vedem.

Câteva secunde mai târziu, locotenentul a revenit în birou împreună cu un bărbat în jur de treizeci de ani, blond-șaten, cu ochi căprui și trăsături regulate. Era înalt de aproximativ un metru și optzeci, suplu și purta un costum gri-închis, cămașă cu carouri roșii și cravată în dungi negre și albe. Avea arcada dreaptă ușor învinețită.

A rămas lângă ușă, într-o atitudine de bunăvoință slugarnică, specifică infractorilor când ajung la noi.

— Vă rog să luați loc, l-am invitat, arătându-i unul din

scaunele din fața biroului meu.

— Da, să trăiți! a spus, grăbindu-se să se apropie de scaun.

Când s-a așezat, am văzut câteva pete brune pe pantalonii lui, de la genunchi spre manșete. Pete de aceeași natură am remarcat și la partea inferioară a mânecilor sacoului.

— Întreprind investigații în legătură cu o infracțiune și nu este un secret că, în astfel de împrejurări, conform unei vechi rutine, discutăm întotdeauna și cu persoanele care au suferit condamnări penale. Acesta este motivul pentru care v-am invitat la noi, l-am informat.

M-a aprobat dând din cap și apoi, făcând un gest de resemnare, a spus cu o cursivitate apreciabilă:

— Dacă așa trebuie, desigur, vă stau la dispoziție… Cu toate că, vă mărturisesc, aceste verificări, la care sunt supus de câte ori se comite o fărădelege, nu-mi fac nicio plăcere, chiar mă și întreb dacă pentru o greșeală comisă în tinerețe, și pe care ar fi firesc să fiu lăsat s-o uit, merită să fiu mereu tracasat.

— Din câte știu, nu e vorba de o greșeală, ci de trei condamnări succesive, fiecare din acestea referindu-se la un număr considerabil de infracțiuni! i-am răspuns.

— Așa-i. Dar ele țin de păcatele tinereții…

— Nu cunosc această noțiune. Însă știu că cine încalcă

legea, trebuie să răspundă! l-am întrerupt. Dacă n-ați fi intrat în conflict cu justiția, n-ați fi fost acum aici. Și cum în această situație v-ați pus singur, imputări vă puteți face numai dumneavoastră! am replicat cu severitate, că prea făcea pe mironosița persecutată.

A dat din cap spășit și a admis cu falsitate:

— Aveți dreptate. Cine face ca mine, merită ca mine să pătimească. Vă stau la dispoziție.

— Ce-ați făcut de la ultima eliberare?

— În ultimii trei ani, am muncit cinstit… Asta poate s-o confirme și domnul locotenent… a spus, întorcând capul spre Paschia, ca să-l ia de martor.

Ofițerul, fără să-i răspundă, s-a uitat la el de parcă ar fi privit printr-un geam.

— Nu v-am cerut probă testimonială, ci să-mi spuneți unde ați lucrat după eliberare, l-am ghidonat.

— Din momentul în care am ispășit închisoarea, m-am angajat la restaurantul „Cazino", unde lucrez și în prezent.

— Cu ce vă ocupați acolo?

— Lucrez în cadrul atelierului de întreținere.

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut în ultimele trei zile, adică duminică, luni și marți, i-am cerut, încadrând, din motive tactice, ziua omorului cu alte două, nesemnificative pentru anchetă.

— Am lucrat! a exclamat el, arătându-se surprins de

nerozia întrebării mele.

— Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru? am întrebat, făcându-mă că-l privesc cu admirație.

— Nu, conform programului, de la opt la patru după-amiaza. Eu am înțeles însă că vreți să verificați dacă mă duc la serviciu cu regularitate… a încercat el să-mi explice.

— Ce-ați făcut duminică, luni și marți între orele patru și zece seara? l-am întrerupt.

— Duminică după-amiază, prietena mea a venit la mine și am stat în casă până a doua zi, când am plecat amândoi la lucru…

— Cum se numește și cu ce se ocupă prietena ta? a întrebat Paschia, probabil plictisindu-se să stea în picioare și să-și schimbe centrul de greutate de pe un picior pe celălalt.

— Se numește Bantea Crizantema și lucrează ca ospătăriță la restaurantul lacto-vegetarian din centru.

Mi-am notat răspunsul lui repede, ca să-i dau impresia că aceasta e ziua pentru care vreau să-i stabilesc alibiul, motiv pentru care am și insistat:

— Aveți martori că duminică seara vă aflați la dumneavoastră acasă?

— Sigur. Pe la ora șapte a venit fratele Crizantemei cu soția lui și am băut un pahar de vin împreună.

— Cum se numește și unde poate fi găsit fratele

prietenei dumneavoastră?

După ce mi-a răspuns și eu m-am prefăcut că notez cu conștiinciozitate, și aceste date mi-am spus că a venit momentul să aflu ce mă interesa și l-am îndemnat:

— Acum, vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut luni după-amiază.

— La ora patru m-am dus și am mâncat, apoi am plecat acasă și m-am culcat. M-am trezit pe la șapte și jumătate seara și, știind că prietena mea urma să plece de la serviciu direct la ea acasă, pentru a-și ajuta mama la treburi gospodărești, am ieșit prin oraș, să mă plimb…

— V-ați întâlnit cu cineva în timpul promenadei?

— Nu… Nu-mi amintesc, m-a anunțat pe un ton de regret, după ce, în prealabil, adoptase o atitudine meditativă, încruntându-se gânditor.

— Și pe unde v-ați plimbat?

— Prin centru, căscând gura la vitrinele magazinelor. Apoi m-am decis să mă duc să beau o bere.

— Cam cât putea fi ora când ați luat această hotărâre?

— Probabil, opt–opt și cinci minute.

— Și a fost rece? m-am făcut că glumesc, deși îl urmăream cu multă atenție, deoarece relatarea lui ajunsese la punctul de interferare cu momentul comiterii omuciderilor.

— Nu știu, pentru că n-am apucat s-o beau… a zis,

strâmbându-se cu acreală.

— Era lume multă? mi-am dat cu presupusul, continuând să afișez un aer amical.

— Bineînțeles, ca de obicei. Motiv pentru care, de altfel, am și intrat în conflict cu un zurbagiu… a zis, lăsându-și capul în jos, stingherit.

— Cum așa? am întrebat, cu o curiozitate aparent neutră.

— Destul de simplu… Văzând că nu sunt mese libere, m-am dus spre una la care se aflau numai două persoane și am cerut permisiunea să mă așez și eu… În clipa următoare, a spus, ridicându-și capul și privind scârbit peretele din spatele meu, unul din cei doi a sărit de pe scaun și, fără nicio explicație, a început să mă lovească cu pumnii în față… a continuat, pipăindu-și cu un gest involuntar arcada pe care o remarcasem încă de la intrarea lui în birou, ca fiind ușor învinețită. La început, n-am înțeles ce se întâmplă, apoi, simțind că mă podidește sângele pe nas, am văzut roșu înaintea ochilor și am început să dau și eu în el. Când s-a prăbușit plin de sânge peste masă, mi-a trecut furia și mi-am dat seama că, dacă nu dispar imediat din restaurant, am toate șansele să ajung la miliție…

— În ce restaurant a avut loc acest incident? am întrebat cu o bănuială bine conturată.

— La „Zorile”, mi-a confirmat el prezumția,

continuând: Ca persoană cu cazier, am știut că vina pentru provocarea scandalului îmi va fi imputată, în mod automat, mie, ceea ce putea să însemne cel puțin trei luni de închisoare pentru huliganism… E adevărat că el îl poate aduce ca martor pe individul cu care bea la masă, iar eu n-am pe nimeni care să ateste că el a început bătaia, dar să știți că v-am spus numai adevărul adevărat. Știu că pentru asta am fost adus la dumneavoastră și tot ce vă rog este să fiți imparțial, să faceți abstracție de faptul că sunt un fost infractor și să nu mă trimiteți în judecată, până nu cercetați cine a început scandalul… Pentru că nu este posibil să nu existe niște martori obiectivi, care asistând de la celelalte mese din apropiere la disputa noastră, să vă ajute să stabiliți adevărul.

— Cum arată persoana cu care v-ați bătut? am întrebat.

Așa cum realizasem de la început, intrase în conflict chiar cu domnul Marin Roșu, soțul recalcitrant al gestionarei ucise în mercerie. Mai rar așa coincidență! mi-am spus eu, înveselit.

— Ce-ați făcut după ce-ați ieșit din restaurant? mi-am continuat interogatoriul, cu toate că, pornind de la principiul că un individ nu se poate afla în același timp în două locuri diferite, era evident că-mi pierd vremea cu el.

— Cum îmi trecuse cheful de bere și trebuia să mă spăl, a zis, arătându-mi mânecile hainei pătate cu sânge, m-am dus înapoi acasă, unde am găsit-o pe prietena mea, care se întorsese de la mama ei mai devreme.

Pentru că situația era clară, în încheiere l-am întrebat dacă o cunoaște pe Mioara Roșu.

El mi-a răspuns că habar n-are cine ar putea fi, iar eu l-am anunțat că e liber.

— Cum, nu mă rețineți?! a exclamat el, privindu-mă aiurit.

— Nu. Mai întâi, vom cerceta, apoi, vom decide, i-am replicat cu seninătate.

S-a ridicat și a pornit spre ușă făcând temenele, cu fața râzându-i de bucurie.

— Sunteți convins că este „curat”? m-a întrebat locotenentul, după ce s-a închis ușa.

Am confirmat, povestindu-i modul coincident prin care excluseserm simultan două persoane din cercul eventualilor bănuiți.

— Asta da figură! a admis el, râzând. Îl introduc pe următorul?

— Da. Cine e? am întrebat, privindu-mi ceasul și constatând că mi-am pierdut de pomană mai bine de jumătate de oră.

Și-a privit notesul și a citit:

— Potroacă Grigore, zis și Georges Pallady, cu dublu

„l” și „y” în coadă, că e mai „anglez”. Trișor în toate categoriile de jocuri de noroc, și escroc, mai cu seamă în vânzări de „aur” și pietre „prețioase”. A avut șaisprezece condamnări, între unu și trei ani, totalizând treizeci și unu de ani, dar având baftă la amnistii, n-a executat nici doisprezece ani până la capăt.

— Vă rog să-l aduceți, i-am spus.

În mai puțin de jumătate de minut, a introdus în birou un tip suplu și înalt, ale cărui trăsături plăcute, ușor feminine, părul complet alb, tuns cu pedanterie și ochelarii cu rame groase îi dădeau un aer de ministru de externe. Impresie la care contribuia și eleganța cu care era îmbrăcat: costum negru, croit de o mână de maestru, cămașă albă, cravată neagră cu puncte roșii, discrete, și pantofi din piele neagră, parcă chiar atunci lustruiți.

— Domnule comandant, am onoarea să vă salut, a zis, subliniindu-și spusele printr-o scurtă înclinare a capului, în timp ce ochii lui albaștri mă fixau cercetători.

— Vă rog să luați loc, l-am invitat, după ce mai înainte m-am ridicat în picioare și m-am recomandat.

— Domnule căpitan, cărui fapt datorez plăcerea și onoarea de a vă fi putut cunoaște? s-a interesat, cu o solicitudine de gentleman englez, obligat să întrețină o discuție plictisitoare de salon, după ce s-a așezat pe scaun.

— Domnule Potroacă, v-am invitat pentru o verificare de rutină… am început să spun, dar m-a întrerupt.

— Deci, o stabilire a activității „cadrelor de bază" din evidențele poliției române? s-a interesat el, râzând înveselit.

— Dacă vreți, se poate spune și așa. De cât timp vă aflați în stare de libertate?

— Luna viitoare, se împlinesc doi ani și jumătate, a răspuns, devenind circumspect.

— Și ce-ați făcut în acest interval de timp?

— Dacă, așa cum îmi închipui, s-a depus vreo reclamație care v-a făcut să vă gândiți la mine, de la bun început pot să vă asigur că trebuie să fie vorba de o neînțelegere, ca să nu spun o eroare… s-a pornit el să argumenteze ofensat.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, i-am reamintit.

— Chiar de-a doua zi după ce-am executat ultima condamnare, mi-am luat un serviciu și am început să muncesc cinstit, ca toți cetățenii patriei noastre! a spus repede și cu aplomb.

— Și, în prezent, cu ce vă ocupați?

— V-am spus, am un serviciu permanent și-mi văd numai de munca mea, a zis, făcând un imperceptibil gest de nerăbdare.

— Nu mi-ați spus încă unde lucrați.

— Ah! a exclamat mirat de scăparea lui. Lucrez la

Gospodăria agricolă colectivă „Recolte bogate”.

— Lucrați în agricultură? a fost rândul meu să mă mir, deoarece, privindu-i mâinile fine și manichiurate de profesioniste, nu prea reușeam să-l văd cultivând pământul cât de lungi sunt zilele-lumină.

— Sigur, la gospodăria anexă.

— Cu ce se ocupă această gospodărie? a întrebat locotenentul major Paschia, tot atât de intrigat ca și mine.

— Cu fabricarea sacoșelor din folie de polivinil, pe care le furnizăm comerțului județean de stat. Eu fiind încadrat ca muncitor de înaltă calificare, a completat plin de importanță.

— Bravo. Și cum reușiți să vă păstrați mâinile atât de puțin muncite? m-am arătat plin de admirație pentru perfecta lui manichiură.

— Pentru ceea ce fac eu, nu-i nevoie de mâini, ci de cap, deoarece mă ocup cu luarea comenzilor de la clienți. Respectiv, cu asigurarea încărcării programului de fabricație, a zis cu mândrie, adăugând apoi repede: Dar, pentru a lămuri lucrurile de la bun început, eu nu lucrez cu bani peșin! Toate plățile se fac prin virament.

— Ce salariu aveți?

— O mie și șase sute de lei, dar mai pică și prime de 3–400 lei pe lună. E adevărat că nu sunt prea multe parale, însă le primesc cu regularitate și, spre deosebire

de perioada în care trăiam din expediente, acum, când pun capul pe pernă, dorm fără să-mi fie teamă că vine poliția să mă umfle în toiul nopții. Apropo, domnule căpitan, de fapt, pentru ce m-ați chemat la dumneavoastră?

— Pentru că vreau să știu cum v-ați petrecut timpul în ultimele trei zile.

Precizarea pe care o făcusem nu l-a neliniștit, din contra, am avut impresia că a respirat ușurat. Și acum, când știam cu ce se ocupă, îmi cam imaginam eu pentru ce.

Mi-a povestit foarte sârguincios cum și-a petrecut timpul duminică toată ziua. A făcut la fel pentru ziua de luni, iar când a ajuns la seara aceleiași zile, care prezenta interes pentru mine, a continuat să relateze:

— …Întrucât contabilitatea ne anunțase că în urma bilanțului rezultă că depășisem planul anual de producție – marfă – încasată, cu șase procente și jumătate, președintele gospodăriei geaceului[27] a dat o masă în cinstea fruntașilor secției noastre…

— Unde?

— Chiar la sediul geaceului.

— Presupun că a participat lume multă.

— Eh, vă puteți imagina. Noi, cei din secția de sacoșe,

[27] Gospodărie Agricolă Colectivă.

eram cinci mari și lați, dar la masă ne-am trezit cu cel puțin treizeci de persoane. Și cum în regiunea noastră, nu-i prea greu să procuri vin de Murfatlar și berbeci la proțap, s-a lăsat cu un chef monstru, a spus, înghițind visător în sec.

— Când a început și când s-a terminat sărbătorirea evenimentului? am zis, făcându-mă că îl privesc cu invidie.

— Ne-am pus pe „treabă" de îndată ce a început să se întunece, adică pe la cinci și jumătate… Când s-a terminat, mi-e greu să vă spun, pentru că s-a băut vârtos. Probabil să fi fost însă pe aproape de miezul nopții. În ceea ce privește ziua de marți… s-a pornit el.

— Vă mulțumesc, dar m-am edificat, l-am întrerupt. Sunteți liber să plecați la treburile dumneavoastră.

— E o adevărată plăcere să lucrezi cu un anchetator atât de expeditiv, m-a anunțat cu fața râzând de bucurie, săltându-se repede de pe scaun și pornind de-a-ndărătelea spre ușă.

După ce-a făcut o plecăciune ca pe vremea Ludovicilor, a deschis ușa și a dispărut cu viteza unei navete „Columbia", probabil de teamă să nu mă răzgândesc și să-i amân zborul.

După ce s-a închis ușa, întâlnind privirea ofițerului, i-am explicat:

— N-avea niciun rost să-mi pierd vremea

chestionându-l. Deosebit de faptul că un escroc rafinat, de salon, nu apelează niciodată la metode violente, dacă ar fi fost implicat în afacerea noastră, ar fi indicat un alibi suficient de vag pentru ca, la nevoie, să-și asigure o marjă de manevră, nu unul care poate fi verificat prin zeci de martori. În orice caz, n-ar strica dacă ați trimite o notă informativă Economicului.

— Credeți că învârtește afaceri necurate?

— Sunt convins. Un individ de talia lui, nu se poate rezuma la un câștig de două mii de lei pe lună.

— Bine, dar nu lucrează eu banii în mână.

— Chiar pentru faptul că s-a grăbit să facă această precizare, situația trebuie să se prezinte diferit. O parte din sacoșe merg pe virament, iar alta se vinde direct gestionarilor de magazine, sub prețul oficial. Iar câștigul se împarte. La zeci și sute de mii de bucăți, astfel „comercializate", rezultă niște sume suficient de mari pentru a reprezenta o panama[28] ce se merită verificată.

Locotenentul major a sfârșit prin a mă aproba, asigurându-mă că va sesiza Economicului posibilitatea unei fraude la secția în care lucra plin de elan muncitoresc domnul Potroacă Grigore, zis și Georges

[28] Afacere frauduloasă de mari proporții, în care sunt implicate multe persoane, asemănătoare cu delapidările comise cu ocazia săpării canalului Panamá.

Pallady.

— Cine e următorul?

— Vasile Vasile. A omorât un tip și a fost condamnat la cinci ani de închisoare…

— Numai atât? m-am mirat.

— S-a bucurat de circumstanțele favorabile ale stării de provocare. În fapt, totul a pornit de la clasicul triunghi al infidelității conjugale. Și-a surprins nevasta în pat cu victima și i-a iertat, după ce ambii s-au angajat că nu se vor mai vedea. Dar, o săptămână mai târziu, „evenimentul" s-a repetat și…

— Și amantul n-a mai fost iertat! l-am întrerupt amuzat.

— Ba a fost! Pentru că iar s-a angajat să-i lase nevasta în pace.

— De ce trebuia amantul s-o lase în pace și nu soțul să se despartă de o nevastă atât de statornică… în infidelitate?

— La țară nu prea se poartă divorțul. De altfel, avea cu ea și doi copii, de cinci și opt ani.

— Și atunci, dacă a putut închide ochii de două ori, de ce nu s-a resemnat cu situația? Și, în definitiv, ce-a avut cu amantul? Doar „traducerea" era în exclusivitate opera nevesticii lui, am remarcat intrigat, deoarece îmi spuneam că un intrus sau o intrusă au întotdeauna un rol neglijabil prin comparație cu soțul, care încalcă

obligatoria fidelitate conjugală.

— De fapt, el n-a avut nimic cu amantul, ci acesta cu el! Într-o noapte, după ce a tras bine la măsea, a intrat cu forța în locuința soțului vătămat în demnitate și i-a cerut să-i cedeze locul în patul familial. Întrucât soțul, mai mult decât tolerant, nu s-a lăsat sedus de propunere, amantul, ca să fie mai convingător, a scos un cuțit și a încercat să-l înjunghie. Numai că soțul, deși nu se dovedise prea abil în apărarea nevestei lui de tentațiile lumești, a demonstrat, în schimb, că lucrurile pot sta și altfel când e vorba de propria sa piele. Pe scurt, a pus mâna pe o sapă și a transformat agresorul într-o victimă! mi-a povestit Paschia, înveselit de-a binelea.

— Și atunci, de ce l-au potcovit cu cinci ani?! m-am străduit să pricep. Starea de legitimă apărare era evidentă!

— Au existat și niște circumstanțe agravante. Nu s-a limitat la aplicarea unei lovituri sau două cu sapa, pentru a înlătura pericolul ce-l amenința, ci a depășit limitele unei apărări proporționale. I-a făcut capul chiseliță, cu peste patruzeci de lovituri, cu muchea sapei. Apoi, ca să nu mai aibă dubii, a scos cadavrul în curte și i-a dat foc cu gaz. Deci, au existat motive să fie, totuși, trimis și la închisoare, a conchis ofițerul, cu un gest care aducea a compătimire.

Cum nu era important spre care din cei doi beligeranți

se îndrepta compasiunea lui, l-am întrebat:

— În prezent, ce relații are cu nevasta lui?

— De niciun fel. Curând după ce a intrat în închisoare, soția lui a făcut o nouă pasiune și a dispărut din sat, lăsându-și copiii de izbeliște. Noroc că încă mai trăiau părinții inculpatului…

— El cu ce se ocupă?

— Cu ce se ocupa și înainte de a ajunge la zdup. Lucrează la gospodăria colectivă din satul lui. Îl aduc?

Mai întâi, am ezitat, apoi am dat din cap că da.

Când a fost introdus, l-am privit. Avea peste cincizeci de ani, înalt, bine legat și figura brăzdată de riduri și arsă de soare. Era îmbrăcat cu o pufoaică, pantaloni cazoni și cizme din cauciuc. Se oprise lângă ușă, cu capul acoperit de un păr scurt, albit prematur, aplecat într-o atitudine respectuoasă și strângându-și cu nervozitate căciula pe abdomen.

— Tovarășul Vasile, am zis, ridicându-mă de pe scaun și ducându-mă spre el cu mâna întinsă, am aflat de necazurile pe care le-ați avut și am dorit să vă cunosc.

— Să trăiți, tovarășu', a spus, dând cu timiditate mâna cu mine. Am avut necazuri, da' s-au dus…

— Mă bucur pentru dumneavoastră și vă doresc putere de muncă și noroc, i-am urat, dând din nou mâna cu el.

— Dar sunteți expeditiv nu glumă… a recunoscut

Paschia, după ce s-a închis ușa, cu ochii măriți de uimire.

— Autorul unui omor pasional nu poate intra în recidivă, deoarece el, spre deosebire de infractorii înrăiți, nu este niciodată în căutarea unor mobiluri de înavuțire. Răbufnirea sa violentă fiind cauzată în exclusivitate de o afectivitate strict intimă persoanei sale.

— Chiar credeți că un individ nu se poate îndrăgosti de mai multe ori? Iar în condiții similare, de trădare a încrederii sale, să reacționeze similar, adică omorând din nou? Și cum, de fapt, dumneavoastră, din câte am înțeles, tot n-ați stabilit care este mobilul… a început ofițerul să argumenteze, cu impetuozitate.

— Cunoașteți vreun caz în care autorul unui omor pasional a recidivat? l-am întrebat privindu-l încurajator, ca și cum abia așteptam să-mi relateze o astfel de cauză.

— Nu. Dar, ca să spun așa, puneam problema din punct de vedere academic.

— Pentru rezolvarea cazurilor de omucidere, avem nevoie de puncte de vedere polițienești. Probabil, datorită faptului că acestea sunt mai la obiect, mai concrete. Și apoi, pentru a reveni la condițiile similare pe care le-ați invocat, chiar credeți că ele au existat? Că a putut ființa o intrigă amoroasă între un țăran trecut de

cincizeci de ani și o fată tânără și frumoasă, cum a fost victima Mioara Roșu?

— Se spune că vârsta și aspectul fizic n-au în mod obligatoriu un rol determinant în dragoste, a spus, imperturbabil, Paschia.

— Poate că așa o fi… m-am văzut nevoit să admit. Dar mai există un aspect, pe care dumneavoastră n-aveți de unde să-l cunoașteți. Am terminat verificarea relațiilor victimei, iar singura legătură pe care a avut-o, după ce s-a despărțit de soțul ei, a fost cu un marinar care urmează un curs de specializare în străinătate.

— Oare, putem fi siguri vreodată că stăpânim întregul adevăr, mai cu seamă când e vorba de o problemă atât de intimă? Și care, prin specificul ei, nu poate furniza martori!? și-a menținut ofițerul punctul de vedere.

— Și chiar credeți că niște eventuale dubii ar justifica sâcâirea unui om și așa destul de amărât? am spus, și, fără să aștept răspuns, am întrebat: Cine este ultima persoană pe care trebuie s-o vedem?

Paschia, fără să mai comenteze, și-a aruncat privirea pe notesul lui:

— Balaure Vergilius, hoț de rufe, de găini sau de purcei. Când era mai tânăr, o făcea pe proxenetul. Paisprezece condamnări, totalizând douăzeci și trei de ani. A executat optsprezece. După ultima condamnare,

a fost eliberat acum o lună…

— Prenumele rimează bine cu numele, mai ales când posesorul acestuia mai este și un găinar, am remarcat, amuzat. Aduceți-l.

A pășit în birou cu o timiditate de călugărită smerită. Era până în cincizeci de ani și, conform semnalmentelor ce le furnizasem biroului de identificare judiciară, avea în jur de un metru și optzeci înălțime. De altfel, se părea că acesta a fost singurul criteriu de selecționare a suspecților din lumea delincventă, deoarece eu nu-mi aminteam să fi afirmat că persoana pe care o căutam este foarte brunetă.

Purta un costum negru, lustruit și pătat, o cămașă care e posibil să fi fost cândva chiar și albă, strânsă pe gât de un papion.

— Vă rog să luați loc, l-am invitat.

Pe când se apropia de scaunul indicat, am văzut că, în ciuda umilinței pe care o afișa, ochii săi negri-gălbejiți mă studiau pe sub arcade cu multă insistență.

— Știți pentru ce vă aflați la noi? l-am luat la fix, după ce s-a așezat.

— Nu știu, tovărășele… a replicat el, precaut.

— Cu ce v-ați ocupat după eliberare?

— Cu ce-am-nvățat de la tata… Am mai chântat pă la nunți și botezuri, cu vioara și ca gurist.

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut în ultimele trei

zile. Adică, duminică, luni și marți.

— Păi, duminică am chântat la o nuntă…

— Unde anume?

— Lângă Medgidia, în comuna Dorobanții.

— În ce interval de timp?

— Phi, masa a-nceput pă la cinci și-a ținut phână-n dimineața de luni…

— Și luni?

— Phi, am dhormit că ieram după nuntă…

— Toată ziua?

— Da, că ieram tare hobosit.

— Și seara?

— Și seara, tovarășele, că-mi era tare somn.

— Sunteți sigur? am insistat, remarcând că, mai înainte de a răspunde la ultima întrebare, pentru a opri un început de tremur a palmelor ce și le ținea pe coapsă, le-a întins pentru a-și strânge cu ele genunchii.

— Sigur că-s sigur! a protestat repede, prea repede pentru a nu-mi da seama că minte.

— Unde vă aflați luni seara, în jurul orei opt? l-am întrebat cu severitate, realizând dintr-o dată că omul din fața mea are ceva de ascuns, ceva care putea să privească în mod direct cazul pe care-l anchetam.

— Achasă, v-am spus… a repetat cu vocea înecată.

— Cu cine?

— Cu Gherghina, nevastă-mia…

— Și altcineva?

— Phi, cine altcineva să mai fie? Numa' Gherghina iera…

— Tovarășe locotenent, îl băgați imediat la arest și trimiteți un echipaj s-o aducă la interogatoriu pe Gherghina. Și pentru că lucrurile sunt clare, faceți formele de trimitere în judecată! am blufat, arătându-mă foarte hotărât.

— Tovarășe căpitan, să-i mai dăm totuși o șansă. Să-i acordăm un răgaz ca să se poată decide să dea o declarație asupra faptei, din proprie inițiativă. Se știe doar că o atitudine de colaborare în timpul anchetei va contribui la reducerea pedepsei, mi-a propus ofițerul, integrându-se, în viteză, în stratagema pe care o foloseam.

— Io n-am ce să zic, că n-am făcut nimic! a protestat „guristul", cu o convingere foarte discutabilă.

— Dă-mi buletinul dumitale de identitate!

A scos actul dintr-o țiplă și mi l-a întins cu disprețul unui membru al familiei Rothschild[29], care oferă un *half-penny* la un amărât de cerșetor.

— La arest! am zis, oftând în sinea mea că bluful n-a dat rezultatul scontat.

---

[29] Familia Rothschild sau Casa de Rothschild este o dinastie europeană de origine iudaico-germană, care a întemeiat case bancare și financiare europene începând cu sfârșitul secolului al XVIII-lea.

— Cum de l-ați adulmecat atât de repede? a întrebat ofițerul, când s-a înapoiat în birou singur, privindu-mă plin de admirație.

Am început să-i povestesc despre gesturile reflexe ale suspectului și am terminat asigurându-l că și el le va „citi" după cincisprezece ani buni de poliție.

— Acum, să coborâm la garaj și să căutăm o mașină de serviciu… am propus, săltându-mă de pe scaun.

*

Afară se întunecase de-a binelea, când mașina noastră, virând la dreapta de pe bulevardul Lenin, a început să străbată Soveja. Ne-am oprit la capătul opus al cartierului. Deschizând portiera și coborând, am distins sub lumina anemică a unei lămpi stradale câteva case mici și răzlețe.

Urmându-l pe Paschia, ne-am oprit în fața unui gard cu șipci, de unde ne-a luat în primire cu multă furie o corcitură de câine. După ce însoțitorul meu a bătut în poartă, gest care a întărâtat și mai mult potaia, s-a deschis o ușă și s-a apropiat de noi o mogâldeață. Când umbra fără contur a ajuns de cealaltă parte a porții, am văzut o femeie bătrână și scundă, cu capul ascuns sub o broboadă și o țigară aprinsă lipită de buza inferioară.

— Matale ce vreți?! s-a interesat ea, pusă pe harță.

— O căutăm pe Gherghina, a anunțat-o Paschia.

— Da' pen-ce?

— Lasă că-i povestim ei pentru ce o căutăm! Suntem de la miliție!

— Văleu, măiculiță me'…! Da' ce-a făcut? s-a speriat bătrâna.

— Vă rog să legați câinele și să deschideți! a somat-o Paschia.

Bătrâna, continuând să se vaite, s-a conformat cererii.

Mergând în spatele ei, am trecut pragul unei uși și am pătruns într-o odaie mică și cu tavanul jos. Pe masa din mijlocul încăperii se afla o lampă cu gaz, care lumina încăperea aproximativ cât o candelă, și niște cărți de joc soioase așezate ca pentru o pasiență.

După ce bătrâna a ridicat fitilul lămpii, printre norii de fum de țigară care pluteau în cameră, am văzut, lângă peretele din dreapta, o toaletă cu oglindă și, lângă aceasta, un bazin cu apă fixat pe zid, deasupra unui lavoar metalic cu lighean. Pe peretele din față era o fereastră cât o carte de telefon, acoperită cu un ziar îngălbenit de soare, iar dedesubtul acesteia, o canapea cu îmbrăcămintea spartă de arcuri. Lângă peretele din stânga, se afla lipit un pat de spital, metalic, și în acesta, ridicată în capul oaselor, o tânără domniță, îmbrăcată cu un furou roșu, care ne privea buimăcită de somn. Părea să nu fi împlinit optsprezece ani, figura ovală, cu trăsături foarte frumoase, ochii negri și mari, iar capul acoperit de o claie de păr roșu-aprins, care-i cădea peste

umeri, până la șolduri.

— Ce s-a-ntâmplat? a îngăimat ea, străduindu-se să priceapă ce căutăm acolo.

— Scoală, făă! C-a venit tovarășii de la miliție! a pus-o în temă bătrâna.

— Ce s-a-ntâmplat? a repetat ea, ștergându-și ochii cu pumnii.

— Trebuie să stăm de vorbă. Îmbracă-te! a îndemnat-o Paschia, întorcându-i spatele pentru a o lăsa să-și pună ceva pe ea, exemplu pe care l-am urmat și eu.

— Sunt gata, ne-a anunțat câteva clipe mai târziu.

Când m-am întors spre ea, am văzut că avea papucii roșii și un capot galben ca lămâia, strâns pe mijloc, chestie de eleganță, cu un cordon din masă plastică roșie. Era înăltuță și bine făcută.

— Dar unde-i Gil? și-a adus ea aminte să întrebe, adresându-se bătrânei.

— Nu știi, făă, c-a plecat la miliție?! s-a răstit bătrâna la ea.

— E la noi, în cercetare, am spus, pricepând că se referă la „gurist”.

— Dar ce-a făcut? s-a mirat frumușica.

— La această întrebare poți răspunde cel puțin la fel de bine ca mine. Doar ați fost împreună! am replicat, privindu-i cu satisfacție părul lung și foarte roșu.

— Eu nu știu nimic! m-a avertizat cu hotărâre.

— Cred că ar fi cazul să te îmbraci cu ceva mai gros pe tine și să-ți iei paltonul, am apreciat, intransigent.

— Pentru ce? s-a arătat ea surprinsă.

— Pentru că discuția noastră n-a început sub bune auspicii. Așa că, vom contigua la inspectoratul miliției! a contrat-o Paschia.

— Eu nu merg nicăieri! a protestat dânsa, clătinându-și capul cu toată convingerea.

— N-am auzit ce-ai spus! a informat-o locotenentul, împingând cu palma pavilionul urechii stângi, ca și cum ar fi fost surd. Trăsnet, îmbrăcarea!

— Da' unde duceți fata?! a strigat bătrâna, văzând că domnița își trage o fustă verde pe sub capot.

— Acolo unde e locul infractorilor. La miliție! i-am răspuns sec.

— N-am făcut nimic rău… a șoptit domnița, fără cine știe ce fermitate, scoțând capotul pentru a-și trage peste cap un pulovăr cu gulerul mulat pe gât, bineînțeles, cu o culoare la nuanță cu părul ei bogat și lung.

În următoarele, minute, încălțându-se cu cizme mai înalte cu o palmă peste genunchi și îmbrăcând un loden, evident, tot roșu, am ieșit din casă. În acompaniamentul protestelor bătrânei și al câinelui.

*

— Gherghina, i-am zis, după ce ne-am dezbrăcat și am instalat-o în fața biroului meu, vreau să-mi spui de-

a fir a păr tot adevărul!

— Care adevăr, domn' șef? a întrebat, chestie de sondare a nivelului cunoștințelor mele.

— Cum adevărul e unul singur, mi-e indiferent cum începi, i-am răspuns, demonstrându-i că sunt un tip cu vederi foarte largi.

— Domn' șef, ce vă luați de pomană de mine? a zis mustrătoare, pe când adopta un aer de totală candoare. N-am făcut nimica…

— Cu ce te ocupi, Gherghina? am spus, făcând-o pe severul.

— Cum cu ce mă ocup? Sunt casnică! Gil câștigă destul de bine, pentru a mă putea ține acasă…

— Luni seară, unde te-ai aflat?

— Luni seară…?

— Întocmai. Acum două zile… Și dacă vrei… am continuat, privindu-mi ceasul care indica ora opt, exact în urmă cu patruzeci și opt de ore!

Mai întâi a tresărit, apoi, ridicându-și ochii spre plafon, pentru a-mi arăta că cugetă la întrebarea mea, m-a informat:

— Am fost la un restaurant…

— Ce restaurant? a țâșnit întrebarea lui Paschia.

— La nea Stănică.

— De la ce oră, până la ce oră? a fost rândul meu să vreau să aflu, fie și pentru faptul că precizarea ei

pulverizase alibiul lui „Vergilius”, care susținuse că a stat acasă.

— Cred că am intrat pe la șapte și jumătate și am stat până spre zece și jumătate.

— Cu cine ai fost acolo?

— Cu soțul meu, bineînțeles!

— Nu e cam mare diferența de vârstă dintre voi?

A ridicat din umeri într-un gest de indiferență.

— Părinții mei au hotărât să ne luăm… Dar nu-mi pare rău, că-i un bărbat bun.

— V-ați căsătorit la primărie?

— Ce nevoie avem noi de treaba asta? E destul că ne iubim și stăm împreună.

— Cine v-a mai văzut în restaurant? am luat-o iar la meserie.

A ridicat din umeri și a afirmat cu aplomb:

— De unde să știu, dacă eu când merg la un restaurant mă uit numai la bărbatu’ meu…

— Ce-ai căutat la Mioara? m-am decis s-o întreb.

— Mioara…?

— Mioara Roșu! a ajutat-o cu gentilețe Paschia.

— Mioara Roșu?! a repetat, țuguindu-și buzele a mirare.

— Te sfătuiesc să lași mascarada de-o parte și să spui adevărul! Și pentru ca lucrurile să fie foarte clare, să știi că vizita pe care i-ai făcut-o Mioarei la prăvălie a avut

martorii! am avertizat-o.

— Habar n-am despre ce vorbiți, domn' șef. Prin prăvălii, nu zic că n-am intrat, dar dacă acolo există și vreuna care se numea Mioara, de unde era să știu eu? a rostit, fixându-mă, intrigată, cu ochii ei mari și negri.

— Gherghina, vreau să știu unde te-ai aflat cu Gil luni seară în jurul orei opt! Și vreau numai adevărul! Pricepi?! am zis cu asprime.

— Doar v-am spus c-am fost la nea Stănică… a repetat ea cu vocea înecată.

— Gherghina, noi avem motive să credem că ai participat la uciderea a doi oameni!…

— Eu?! a exclamat uluită, punându-și o mână pe piept, pentru a se convinge că e vorba despre propria ei persoană.

— Vom verifica afirmația ta! am continuat sever. Și nu-ți doresc să ne fi pus degeaba pe drumuri!

— O să vedeți că am dreptate! Eu n-am omorât pe nimeni! a strigat ea, înspăimântată.

— Bine. Dă-mi buletinul tău de identitate!

Tremurând de emoție, a întins mâna spre geanta pe care și-o așezase lângă picioare, pe dușumea…

*

Când mașina de serviciu a pornit spre adresa furnizată șoferului de Paschia, m-am adresat ultimului:

— Cine este acest „nea Stănică"?

— De fapt, nu mai este, ci a fost. Pe vremea când se purtau mandatarii, a transformat o bombă de cârciumă într-un frumos local al intelectualității constănțene, ceva în genul „Minionului” făcut de frații Chivu din București. În prezent, deși mandatarul s-a retras de mult din afaceri, iar restaurantul a reintrat sub „eficienta” oblăduire a nu știu cărui trust de alimentație publică, localnicii totuși continuă să-i spună „La nea Stănică”. E adevărat că acum a devenit un restaurant elegant, dar ce folos, dacă friptura și vinul nu se mai pot compara cu cele ale mandatarului? și-a încheiat explicația ofițerul, pufăind disprețuitor pe nas.

După ce-am ajuns la destinație și am intrat în restaurant, am constatat că, în ciuda unui aspect costisitor, tot a bombă aducea. Mai întâi, m-a izbit în nări un miros de usturoi și bere trezită, apoi am distins prin fumul gros de țigări o îngrămădeală de consumatori îmbrăcați neglijent, care, vorbind simultan, încercau să se facă înțeleși gesticulând cu ambele mâini.

— Așteptați o clipă, mi-a zis Paschia, lăsându-mă pe post de planton la intrare și pornind în navigație printre mese spre celălalt capăt al restaurantului.

Curând a revenit însoțit de un bărbat în jur de patruzeci de ani, înalt, voinic, blond și cu o figură plăcută.

În timp ce ne făcea cunoștință, colaboratorul meu a ținut să precizeze:

— Gigi Axinte a scos de multe ori din dificultate echipa noastră de fotbal, ca fundaș central. Vă mai amintiți de el?

— Ca nume, desigur! Iar acum, după ce am avut plăcerea să vă cunosc și personal, realizez de ce, apropiindu-vă, mi se părea figura dumneavoastră atât de cunoscută, am mărturisit, pe când ne strângeam mâinile.

A zâmbit cu o notă de melancolie, ceea ce demonstra, cum era și firesc, că regreta zilele sale glorioase care s-au transformat într-o simplă amintire. Apoi, resemnându-se probabil, cu zicala strămoșilor noștri latini „*Sic transit gloria mundi*!” [30], a intrat direct în subiect:

— Mi-a spus domnul Paschia că doriți să discutați cu mine. Cu ce vă pot ajuta?

— Aveți o încăpere unde e mai multă liniște? l-am întrebat, arătând spre un individ care, luat de ape, începuse să-și fredoneze cu melancolie o romanță, la o masă din apropiere.

A dat din cap aprobator și ne-a făcut semn să-l urmăm. Strecurându-se prin slalom printre mese,

[30] Expresie latină care înseamnă „Astfel trece gloria lumii”.

scaune și consumatori bine dispuși, am ajuns pe culoarul care ducea spre bucătărie și am fost invitați să trecem pragul unei uși care se deschidea pe dreapta. Încăperea în care am intrat nu avea mai mult de șase metri pătrați și era mobilată cu un dulap de oțel, un birou și trei scaune. După ce ne-am agățat hainele de cuiele bătute în dosul ușii și ne-am așezat pe scaune, m-am declanșat:

— Anchetăm doi indivizi, din care unul susține că luni seară s-a aflat în restaurantul dumneavoastră. Vă sunt cunoscute aceste persoane? l-am întrebat, arătându-i fotografiile de pe buletinele de identitate ale celor doi suspecți.

— Luni seară? a repetat Axinte, privind gânditor spre mine.

— Adică alaltăieri, l-a ajutat Paschia.

— Ah, da! Am fost în local… a admis el, lăsându-și ochii să coboare pe cele două fotografii, pentru a mă anunța apoi imediat: Da, îi știu pe amândoi! El e lăutar, iar ea îl chibițește. La început, am crezut că-i e fiică, dar am aflat că trăiesc împreună. După unii însă, la nevoie, poate s-o și „împrumute”, a continuat fostul fundaș, privindu-mă semnificativ, pe când îmi restituia cele două acte.

N-am avut nevoie să-mi facă o schemă pentru a înțelege ce vrea să spună, mai cu seamă că din

antecedentele domnului „Vergilius”, rezulta că proxenetismul n-a fost nici în trecut străin preocupărilor sale. Dar cum eu nu vânam un hering, ci un rechin, am insistat:

— Au fost luni seară în restaurantul dumneavoastră?

A confirmat, dând din cap că da.

— Ați putea preciza în ce interval de timp s-au aflat în local?

Șovăitor, a dat din umeri, apoi, ridicându-se de pe scaun cu o mișcare rapidă și pornind spre ușă, ne-a spus:

— Vă rog să așteptați câteva clipe.

— S-ar părea că totuși alibiul lor e corect, a apreciat cu nemulțumire Paschia, după ce responsabilul localului a ieșit din birou.

— Am mai întâlnit eu alibiuri corecte, în aparență, i-am răspuns, disprețuitor. Unde a dispărut domnul Axinte?

— Și-o fi amintit că i se ard micii pe grătar, a glumit ofițerul, chiar în clipa când responsabilul a intrat în cameră însoțit de un tip scund și slab, îmbrăcat în haine negre și ținând pe brațul drept semnul distinctiv al breslei sale, un șervet alb.

— L-am adus pe chelnerul care i-a servit… a explicat Axinte.

— Pe ei? l-am întrebat pe noul venit, arătându-i și lui

fotografiile de pe cele două buletine de identitate.

— Da. Pe dânșii, a confirmat, după ce și-a aruncat o privire pe pozele suspecților. De altfel, îi cunosc, pentru că vin frecvent la noi.

— Când au fost aici ultima oară?

— Luni seara.

— La ce oră au venit?

— Eu am preluat serviciu! de la colegul meu din primul schimb la ora șapte, iar dânșii au venit câteva minute mai târziu.

— Și când au plecat? am întrebat, simțind cum optimismul care mă încercase până atunci se transformă, brusc, într-o stare de deprimare.

— După ce am început să ridicăm scaunele pe masă…

— Adică în jurul orei unsprezece, a explicat fostul fundaș.

Chelnerul a aprobat, după care, ridicând un deget și bâțâindu-l, m-a avertizat:

— Eu mă refer la femeie! Domnul Balaure a plecat mai devreme…

— Anume când? mi-a țâșnit întrebarea din gură, precum glonțul din pușcă.

— La vreo oră după ce s-au așezat la masă.

— Adică pe la opt? a intrat, pe fir Paschia, cu figura dintr-o dată înseninată.

— Vă dați seama că nu m-am uitat la ceas, dar cam

atâta trebuie să fi fost ora, a aprobat chelnerul.

— Și la ce oră s-a înapoiat? am întrebat eu, apreciind că, dacă a revenit după vreo oră, mi-a căzut în mână exact „omul” pe care-l căutam.

— N-a mai venit înapoi.

— Și femeia, ce-a făcut singură la masă, aproximativ trei ore? m-am interesat intrigat, dar mai bine dispus.

— Păi ce să facă?… A mâncat, a băut și a discutat cu domnul care, între timp, venise la masa ei.

— Ce domn? am vrut să știu, surprins.

— Un domn care stătea la o masă alăturată și care, după plecarea domnului Balaure, s-a așezat lângă femeie…

— Cum arăta? am întrebat, iar când mi-a furnizat semnalmentele, l-am chestionat în continuare: L-ați mai văzut în localul dumneavoastră?

Când chelnerul a clătinat din cap, într-un gest care voia să spună că nu-și amintește, a intervenit Gigi Axinte:

— Ia stai o clipă, Mihai! Persoana pe care ai descris-o, nu purta un costum maron, cravată verde și avea cu el o servietă-valiză, cu burduf, bleumarin?

— Ba da, șefule! a admis chelnerul.

— A mâncat și luni la prânz la noi. După aer, trebuie să fi fost în delegație. În orice caz, dacă vreți să dați de el, cred că ar trebui să discutați cu tovarășul Lazăr

Fundeanu, deoarece au venit împreună, mi-a sugerat fostul fotbalist.

— Unde poate fi găsit acest tovarăș Fundeanu? n-am pierdut ocazia de a mă interesa.

— Este șeful serviciului de investiții din cadrul primăriei municipiului.

N-a mai fost nevoie să-mi notez indicația, deoarece am văzut că Paschia fusese mai iute de mână ca mine.

— Deci, să facem o recapitulare, i-am propus chelnerului. Balaure și însoțitoarea lui intră în restaurant la ora șapte, iar o oră mai târziu el pleacă și nu mai revine până la ora închiderii. E corect?

A confirmat.

— Curând după ce Balaure lasă femeia singură, locul lui este ocupat de persoana pe care ne-ați descris-o. Da?

— Da, a confirmat el din nou.

— Iar perechea pleacă împreună din local…

— Întocmai.

— Păreau băuți când au părăsit localul?

— Ea ca ea, dar el se făcuse praștie.

— Ați reușit să prindeți ceva din conversația lor?

Chelnerul a ridicat din umeri, iar noi de pe scaune.

*

— Deci nu numai că a mințit, dar, în raport cu depozițiile chelnerului, a avut și timpul material pentru a se duce la mercerie pentru a comite dublul asasinat, a

conchis Paschia, după ce ne-am urcat în mașina de serviciu.

Pe când dădeam aprobator din cap, șoferul a întors capul spre mine și s-a interesat:

— Mergem la inspectorat, tovarășe căpitan?

— Ideea e bună! Dacă-l punem în fața evidenței, lămurim lucrurile chiar în seara asta! și-a continuat raționamentul colaboratorul meu.

După ce mi-am privit ceasul și am constatat că e trecut de ora nouă jumătate, i-am spus șoferului să mă lase în fața hotelului „Continental", apoi m-am adresat ofițerului:

— Știm încă prea puțin, pentru a putea spera să putem obține de la el ceea ce ne interesează. Din contră, fiind un infractor versat, ne va simți slabi și își va susține nevinovăția până în pânzele albe.

— Întrevedeți vreo posibilitate care să ne permită să-i apărem mai documentați, mai „grași"? m-a întrebat cu o voită candoare locotenentul.

— Bineînțeles. Făcând dovada că era în relații cu victimele! Altfel, pornind numai de la constatarea că, din punct de vedere al modului în care și-a folosit timpul, ar fi putut comite omuciderile, n-am ajunge prea departe…

Joi 29 decembrie

— Să trăiți, tovarășe comandant! a zis Paschia, făcându-și apariția în biroul meu, cu o figură radioasă.

— Să trăiască toată lumea! Vă rog să luați loc, l-am invitat, fără să am senzația că optimismul ce-l afișa este molipsitor.

— Dacă lucrăm tare, până la prânz putem obține dovada că bănuitul cunoștea cel puțin una din victime, a continuat, așezându-se din cauza nerăbdării pe marginea scaunului.

— Și dacă stabilim că nu le cunoștea?

— E imposibil. Din câte mi-ați spus, circumstanțele în care s-au comis omuciderile indică cu maximum de certitudine că autorul lor era în mod obligatoriu în strânse relații cu gestionara merceriei! mi-a explicat el cu toată convingerea.

— Și dacă, totuși, bănuitul nu cunoștea victimele? am repetat întrebarea care mă chinuise toată noaptea.

Ofițerul m-a privit pentru o clipă descumpănit, apoi a argumentat:

— El e criminalul! Altfel, ce motiv avea să ne prezinte un alibi contrafăcut?

— Chiar asta mi se pare a fi problema! Decât să pierdem o grămadă de timp cu reaudierea relațiilor victimelor, pentru a verifica dacă aceștia l-au cunoscut

pe Balaure, ar fi cu mult mai ușor să stabilim ce a făcut bănuitul în momentul comiterii omuciderilor.

— S-ar părea că bănuielile dumneavoastră asupra vinovăției lui Balaure s-au diminuat mult de la ultima noastră discuție, a remarcat el contrariat.

— E adevărat. După ce ne-am despărțit, tot reflectând asupra faptelor, am început să am niște îndoieli. Mai întâi, din discuțiile avute cu relațiile Mioarei Roșu, nu s-a evidențiat faptul că gestionara l-ar fi cunoscut pe Balaure. Bineînțeles, asta încă nu înseamnă că situația se prezintă chiar așa…

— Atunci? m-a întrerupt grăbit tânărul meu colaborator.

— Hai să ne apucăm de treabă! m-am decis, ridicându-mă de pe scaun și pornind spre cuier, să-mi iau canadiana.

*

Urmându-l pe Paschia, străbăteam unul din culoarele primăriei municipiului constănțean. Când ghidul meu a ajuns în dreptul unei uși pe care scria: „Șeful serviciului investiții”, s-a oprit și mi-a arătat-o cu mâna.

Mi-am stopat și eu elanul și am bătut chiar în tăblița indicatoare. Apoi, auzind strigându-se din interior ceva care aducea a invitație, am deschis ușa și am intrat.

Dindărătul unicului birou al încăperii, un tip mă privea întrebător, pe deasupra ramei unei perechi de

ochelari. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani, figura prelungă, nasul mare, și bărbia proeminentă ca vârful unui galoș. Podoaba capilară era înlocuită de o calviție masivă și, deși sezonul estival se terminase de câteva luni bune, era atât de bronzat, încât, dacă n-ar fi avut ochii verzi, s-ar fi putut crede că este culoarea lui naturală.

— Bună dimineața. Tovarășul Fundeanu? am întrebat.

A recunoscut cu sinceritate că el este persoana căutată.

— Vă rog să luați loc, ne-a invitat, după ce ne-am prezentat și am dat mâna cu el.

— Tovarășe Fundeanu, vă deranjăm cu rugămintea să ne furnizați o informație, l-am anunțat, pe când ne așezam pe scaunele ce ni le indicase.

— Dacă-mi stă în putință, cu cea mai mare plăcere, s-a oferit el plin de solicitudine.

— Din câte știm, luni la prânz ați luat masa la restaurantul… am început, apoi, dându-mi seama că nu cunosc numele stabilimentului respectiv, am apelat la porecla constănțeană: „La Nea Stănică”.

— Da, e adevărat! Dar să știți că am fost acolo în timpul pauzei de masă! a ținut el să completeze imediat, probabil pentru a nu mă lăsa să cred că face parte din categoria salariaților care-și permit să tragă la fit.

Am ridicat o palmă și am agitat-o pentru a-l face să înțeleagă că sunt convins de veridicitatea afirmației sale.

— Mă interesează persoana cu care ați stat la masă. Cum se numește?

— Inginerul Gheorghe Marcu… Dar ce-a făcut? a întrebat imediat, cu ochii măriți a mirare.

— Nimic. Dorim numai să-i cerem câteva relații. Unde lucrează?

— În București, la Direcția generală a gazului metan.

— Și cu ce ocazie la Constanța?

— A venit pentru a stabili necesarul de combustibil gazos al județului pentru următorii cinci ani. Doriți să vorbiți cu el?

— Dacă se poate, desigur! am exclamat bucuros, deoarece, în pofida temerii mele, nu mai trebuia să mă deplasez după el la București.

— Stați o clipă! îl aduc imediat din biroul alăturat… a spus interlocutorul meu, abandonându-și scaunul și ducându-se cu pași mari spre ușă.

— Na, c-avem noroc! a spus Paschia, parcă ghicindu-mi gândurile, după ce s-a închis ușa.

— Se mai întâmplă și așa… i-am dat dreptate, chiar în momentul când ușa se redeschidea.

În fața lui Fundeanu se afla un tip în jur de patruzeci și cinci de ani, înalt, suplu, părul negru, ondulat și ușor

grizonat la tâmple, cu trăsături bărbătești și fața măslinie.

Oprindu-se în mijlocul încăperii, a dat din cap a bună ziua, pe când ochii săi, foarte albaștri, mă priveau intrigați, clipind cu repetiție.

M-am ridicat și i-am întins mâna, prezentându-mă pe mine și pe locotenent.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, dar am o problemă urgentă de rezolvat, a zis Fundeanu, pricepând că prezența lui nu mai este dorită. Georgică, te rog să stai pe scaunul meu, i-a mai spus noului venit, mai înainte de a ieși din cameră.

— Tovarășe Marcu, i-am spus, după ce s-a așezat de cealaltă parte a biroului, știm că luni seara ați cinat într-un restaurant. Dorim să știm când ați intrat în local și tot ce s-a întâmplat în continuare.

Brusc timorat, a început să clipească și mai des.

— Dar… Dar de ce vreți să știți? a articulat el cu dificultate, în timp ce fața sa măslinie a virat-o spre culoarea betonului proaspăt turnat.

— Aveți motive să nu-mi răspundeți? am vrut să știu, intrigat de teama pe care i-o citeam în ochi.

— Modul în care-mi petrec timpul liber, e o problemă strict personală! a spus repede, apoi, parcă surprins de curajul avut, și-a mușcat temător buza inferioară.

I-am privit haina bine croită a costumului bleumarin,

cămașa albă cu guler tare, nodul impecabil al cravatei cu dungi albe, bleumarin și roșu închis. Dintr-o dată am asociat înălțimea lui, cu eleganța și frica pe care nu și-o putea disimula.

— Ce fel de haină purtați? Un cojoc din blană de oaie întoarsă? l-am întrebat verde, pentru a mă lămuri dacă nu-l am în față printr-un joc al hazardului chiar pe necunoscutul văzut în mercerie după ora de închidere.

— Nu. Am un palton din stofă, negru, a răspuns, de astă dată, fără ezitare.

— Tovarășe inginer, în general nu mă interesează modul în care semenii mei se distrează. Dar, în anumite cazuri, când felul în care și-a petrecut timpul unul dintre aceștia poate ajuta la clarificarea unor aspecte importante pentru ancheta ce o întreprind, mă interesează! Iar dumneavoastră sunteți obligat să-mi dați toate lămuririle pe care vi le cer. Excepție de la această regulă făcând numai aceia care au încălcat prevederile Codului penal. O astfel de persoană poate să refuze să răspundă, deoarece nimeni nu poate fi obligat să se autoacuze. Numai că, în această situație, discuția pe care am pornit-o în acest birou se va muta într-altul, la sediul miliției! i-am spus cu suficientă fermitate, pentru a-l putea face să priceapă că opțiunea lui o va determina cu promptitudine pe a mea.

Și-a lăsat ochii în jos și a început să-și examineze

mâinile împreunate pe birou.

— S-ar părea că n-avem altă soluție, am constatat, cu regret, văzând că tot ceea ce-l preocupa era privitul mâinilor; și o făcea cu atâta convingere, de parcă tocmai atunci le găsise pe stradă și se întreba la ce-ar putea să folosească. Vă rog să vă luați haina și să mergem!

— Va afla și soția mea? s-a decis să spună, ridicându-și ochii spre mine într-o căutătură disperată și, în același timp, imploratoare.

Deși întrebarea lui îmi părea atât de lipsită de noimă, încât mă descumpănise, i-am replicat pe un ton neutru:

— Vă rog să relatați tot ce v-am cerut. Fără să puneți condiții.

S-a mai uitat la mine încă o dată, parcă fără să mă vadă și, dezorientat, și-a lăsat iar privirea spre mâini, începând să vorbească cu opinteli:

— Am intrat în local… Pe la șapte… Șapte și ceva… Intenționam să mănânc repede… Pentru că-mi adusesem la hotel planurile de dezvoltare ale județului și vream să lucrez… Dar, în timp ce mâncam, am remarcat o doamnă de la o masă apropiată… Mi-a atras atenția prin faptul că mă privea cu multă insistență. Atunci am văzut că este tânără și foarte frumoasă… La masa ei se mai afla însă un domn…

— Vă rog să încercați să-i descrieți pe amândoi, i-am cerut.

Pe cât de vagi erau semnalmentele lui „Vergilius”, pe atât de precise au fost cele furnizate pentru nevasta acestuia, Gherghina.

— Deci, femeia vă arunca ocheade. Și?

— În ciuda faptului că era însoțită, se uita atât de mult la mine, încât, atunci când chelnerul a venit cu nota de plată, am mai comandat o sticlă de vin… Am continuat să beau și s-o privesc… Deși simțeam că mă luase apa, m-am decis să termin vinul și să plec… Dar, când mai rămăsese jumătate din sticlă, domnul care stătea la masă cu ea s-a ridicat de pe scaun, a pupat-o pe frunte și a plecat…

— Cât putea fi ora când a plecat însoțitorul femeii? am întrebat, pe când mă străduiam să înțeleg alibiul pe care și-l confecționase musiu Balaure.

— Nu sunt sigur… Cred însă că era în jurul orei opt, a zis, ridicându-și ochii spre mine.

— Ce s-a întâmplat după plecarea bărbatului? l-am ghidonat din nou.

— Doamna m-a invitat, prin semne, la masa ei… a spus, coborându-și rușinat privirea.

— Ce-ați discutat, după ce v-ați așezat la masa ei?

— Mi-a spus că ea crede în dragoste la prima vedere și că, de cum a dat cu ochii de mine, a știut că mă vă iubi… a șoptit el fără să ridice capul.

— Despre însoțitorul ei, ce v-a spus?

— Că era soțul ei și că tocmai a plecat într-o delegație la Cluj…

— Bine. Vă rog să-mi spuneți ce a urmat.

— Păi, ținând seama de preferința doamnei, am început să bem coniac și să-i spun bancuri. Ne-am amuzat atât de bine, încât nici nu știu când a venit ora de închidere a restaurantului.

— După ce-ați ieșit, doamna v-a invitat la ea acasă? am întrebat, întrevăzând brusc scenariul pe care urma să mi-l povestească.

A dat din cap, cu amărăciune, că așa a fost.

— Vă rog să-mi descrieți locul în care v-a dus, i-am cerut.

— Nu știu bine… Eram deja bine băut și am luat un taximetru…

— Dar de interiorul casei vă amintiți?

Destul de debusolat, a reușit să-mi descrie cele două paturi și lavoarul cu lighean din locuința drăgălașei familii Balaure.

— Mai era cineva acolo?

— Nu! Cine să fie?

— De exemplu, o femeie bătrână? am răspuns, gândindu-mă la baba care dădea în cărți când am vizitat „apartamentul” și care, mai mult ca sigur că, de obicei, dormea în cel de-al doilea pat; sau ar fi trebuit să doarmă, fiind trecut de unsprezece noaptea când au

ajuns „turturelele” în cuibul nebunaticei lor pasiuni.

— N-am văzut pe nimeni, m-a asigurat el.

Paschia și-a ridicat nasul din notesul în care stenografia discuția și mi-a zâmbit cu subînțeles, ceea ce demonstra că și el a priceput schema. O schemă care, din păcate, se părea că nu prea aduce cu cea dorită de mine.

— Ce s-a întâmplat, deci, după ce-ați intrat în casa „doamnei”? l-am orientat, cu intenția de a pune punct unei afaceri care nu mai avea niciun haz pentru mine.

— Ne-am dezbrăcat și am început să ne sărutăm… a spus, coborându-și spășit privirea.

— Soțul ei a mai întârziat mult? a întrebat Paschia, înveselit de-a binelea.

— Nu… a spus cu amărăciune interlocutorul nostru, mai înainte de a ne privi câteva clipe cu gura căscată și a întreba apoi uimit: Dar de unde știți?

— Povestea pe care ne-o spuneți nu este cine știe ce originală, a aruncat disprețuitor colaboratorul meu pe când își lăsa ochii iar pe notes.

— Dar asta nu e poveste, ci adevărul curat! a spus ofensat Marcu, înțelegând greșit afirmația ofițerului.

— Eu vă cred, l-am asigurat, străduindu-mă să-mi compun o figură cât mai grav posibilă. Și totodată, am să vă rog să-mi dați voie să vă pun o întrebare cu un caracter mai gingaș, mai delicat…

— Vă rog… m-a invitat el, zâmbindu-mi plin de recunoștință pentru creditul acordat povestirii sale.

— Până unde a ajuns intimitatea cu partenera dumneavoastră? Mai precis, era împlinită când a dat buzna în casă soțul ei?

— Nu… a replicat el cu amărăciune. Tocmai era să fie, când, spre ghinionul nostru, soțul ei a intrat în casă. Toți soții prind trenul când pleacă în delegație, numai al ei a trebuit să-l piardă! a aruncat el cu necaz.

— Presupun că nici n-ați avut timp să vă îmbrăcați.

— A fost îngrozitor… Sper să nu mai trec niciodată prin clipe atât de penibile… a confirmat, strâmbând din nas adânc mâhnit. Dar, în ciuda situației în care ne-a găsit, soțul doamnei a reușit să-și stăpânească durerea și să se poarte cum nu se poate mai elegant.

— Zău? Și cum a reacționat? m-am arătat interesat de partea anecdotică a întâmplării. Chiar fără violență?

— La început, a rămas, cum era și firesc, tablou. Apoi, fără să-mi acorde nicio importanță; i-a spus doamnei că o va ucide, pentru ca imediat să se prăbușească pe un scaun și să izbucnească într-un hohot de plâns. După aceea, printre lacrimi, a mustrat-o, spunându-i că ei îi arde de prostii, iar el s-a nenorocit… Din câte spunea, am înțeles că, pierzând trenul, va trebui să plătească un gaj de două mii de lei orchestrei cu care trebuia să dea un concert la Cluj.

— Eh! Două mii de lei e o sumă! a apreciat Paschia, încercând să pară marțial.

— Într-adevăr, așa spunea și el. Spre șansa lui, am avut însă bani la mine și l-am scos din încurcătură, împrumutându-i suma respectivă, ne-a comunicat el plin de satisfacție.

— Tovarășe Marcu, în timpul discuției, s-a făcut vreo referire la soția dumneavoastră? am întrebat așa, ca să mă edific asupra modului în care și-a exercitat șantajul domnul Balaure.

— Soția mea? Ah, da! Dar numai în treacăt. Atunci când i-a spus doamnei că o va omorî, m-a întrebat cum m-aș simți și ce părere aș avea dacă ar anunța-o pe soția mea despre situația în care m-a găsit. Dar, în sfârșit, totul e bine, când se termină cu bine! a spus, respirând ușurat.

Acum lucrurile erau clare. Familia Balaure comisese o acostare de persoană, materializată prin șantajarea victimei.

— Credeți că i-ați fi împrumutat cei două mii de lei, chiar și dacă v-ar fi cerut banii, să zicem, pe stradă? l-am întrebat pe Marcu, că prea își luase o poză de filantrop.

— Unui necunoscut?! Nu! a replicat el cu promptitudine. Numai că eu mă aflam într-o situație în care era firesc să-l ajut pe soțul femeii la care mă aflam,

a completat, ridicând din umeri, pentru a mă face să înțeleg că n-a avut altă posibilitate.

— Aș mai avea câteva întrebări, am spus, pentru a-i testa gradul de naivitate. Mai întâi, spuneți-mi, nu vi s-a părut curios faptul că un soț care pleacă din localitate își abandonează nevasta într-un restaurant, de fapt o cârciumă?

— Nu. Nu m-am gândit la acest aspect, a admis, privindu-mă cu o candoare de copil preșcolar.

— Dar faptul că domnului Balaure i-au trebuit peste trei ore, din momentul în care-și lasă „doamna" în cârciumă și până la a da buzna peste dumneavoastră, pentru a constata că a pierdut trenul, nu vi s-a părut că a reprezentat un interval de timp al naibii de mare?

Întrucât ochii săi albaștri m-au fixat ca cei ai unui elev care nu pricepe ce-i cere profesorul, am reformulat întrebarea:

— Domnul Balaure, constatând că a pierdut trenul, trebuia să ajungă acasă cu mult înaintea dumneavoastră. Și totuși, nu l-ați găsit. Dar, în schimb, a apărut exact în cel mai propice moment, pentru a vă prinde într-un clasic flagrant delict de adulter. Această oportunitate, în corelare cu faptul că și-a lăsat „doamna" să vă facă ochi dulci în cârciumă, nu vi se pare că aduce cu o regizare montată de comun acord în prealabil?

A continuat să se uite la mine cu nevinovăție, apoi, dintr-o dată, frecvența clipirilor i s-a accelerat.

— Vreți să spuneți că am fost atras într-o cursă? a întrebat, tocmai când începusem să pierd speranța că-l voi face să priceapă ceea ce era chiar și la mintea unui cocoș arierat.

Am confirmat.

— Nu e posibil… a șoptit siderat.

— Nu numai că e posibil, dar mai e și clasic. Victimele acestui stil de infracțiune sunt recrutate, cu precădere, printre persoanele căsătorite, deoarece sunt deosebit de vulnerabile la presiunea morală. Din acest punct de vedere, verigheta pe care o purtați a fost primul element de selecționare. Al doilea, de fapt determinant, fiind reprezentat de credința escrocilor că aveți bani asupra dumneavoastră. Apropo, când i-ați plătit chelnerului consumația de la masa dumneavoastră, unde țineați cei două mii de lei?

— În portofel.

— Când l-ați deschis, escrocii i-ar fi putut vedea?

A ridicat din umeri că nu știe.

— Să fiți convins că ochii lor, bine antrenați în această privință, i-au remarcat. Așa se și explică precipitata plecare la gară a domnului „soț". De fapt, el s-a dus acasă pentru a vă pregăti primirea, scoțând-o din odaie pe bătrâna care doarme cu ei acolo.

Și-a clătinat capul neîncrezător, și după ce mi-am terminat explicațiile. Apoi, intempestiv, și-a tras o palmă peste frunte.

— Așa e! Aveți dreptate. Nu s-a dus la gară! a exclamat dezlănțuit. La puțin timp după ce-am venit la masa doamnei, l-am văzut privindu-ne din stradă printr-o fereastră, dar cum a durat numai o fracțiune de secundă, mi-am spus că mi s-a părut…

— Nu vi s-a părut. Mai înainte de a pleca să vă aștepte acasă, era normal să vrea să se asigure că partenera lui a reușit să facă „lipitura".

— Și acum, ce se va întâmpla? a întrebat el, de data asta, cu mult bun simț.

— Pe ei îi vom trimite în judecată, iar dumneavoastră vom încerca să vă recuperăm banii extorcați. Pentru asta, va trebui să ne dați o declarație în care să arătați cum a decurs tărășenia.

— Voi fi chemat ca martor, când vor fi judecați? a vrut să știe.

— Bineînțeles.

— Propunerea dumneavoastră nu mă interesează! m-a anunțat el cu fermitate. Decât să afle nevastă-mea ce mi s-a întâmplat, mai bine mă lipsesc de bani!

— Nu e obligatoriu să afle. Tovarășul Fundeanu o să vă anunțe în mod discret când anume trebuie să depuneți ca martor. Și veniți la Constanța, să zicem,

într-o delegație.

— Sigur, despre nenorocita mea de aventură trebuie acum să afle și un organ în subordine. Regret, dar nu dau nicio declarație!

— Tovarășe inginer, nu pot să neg că situația e suficient de penibilă… Însă, dumneavoastră singur v-ați implicat în ea.

— Tovarășe căpitan, aveți dreptate. Dar asta încă nu înseamnă că sunt dispus să dreg o greșeală cu prețul unei catastrofe în căminul conjugal.

După ce că-mi pierdusem timpul, deraind de la ancheta cu care eram însărcinat, nu mai lipsea decât să-mi mănânce sufletul acest îndărătnic de „seducător".

— Tovarășe, n-avem timp de pierdut! Dacă nu vreți, nu puteți fi obligat să vă constituiți parte civilă. Dar, în ceea ce ne privește, noi din oficiu îi trimitem pe escroci în judecată. Dumneavoastră urmând a fi citat ca martor de tribunal! l-am anunțat dintr-o bucată.

Argumentarea mea s-a dovedit convingătoare, deoarece a sfârșit prin a se decide să scrie declarația pe care i-o cerusem.

*

— Și acum, ce se întâmplă, tovarășe căpitan? s-a interesat Paschia, o oră mai târziu, când Marcu, terminându-și de scris declarația, a părăsit încăperea.

— Se întâmplă că dumneavoastră veți prelua cazul

Balaure și eu revin la anchetarea dublului asasinat, i-am replicat plin de silă.

— Sunteți convins că Balaure nu e amestecat și în afacerea omorurilor?

— Da. În momentul comiterii porcăriei din mercerie, el se află în preajma localului, pentru a se convinge că bibanul, mușcând din momeală, s-a prins în cârlig. A pretinde că, simultan, ar fi putut organiza și executa dubla omucidere, mi se pare absurd. Cum însă în meseria noastră absurdul n-are limită, pe parcursul anchetei voi încerca să stabilesc dacă, totuși, Balaure nu cunoștea victimele. În caz afirmativ, vom mai vedea…

*

Era aproape două după-amiază când am părăsit clădirea primăriei. Ca de obicei, vântul bătea cu putere. Dar nu ploua.

Am ridicat gulerul canadienei și, fără nicio bucurie, m-am îndreptat spre mașina de serviciu. După ce m-am aruncat pe bancheta din spate, i-am întins șoferului lista persoanelor care avuseseră relații cu victima Eleonora Petrescu.

Zece minute mai târziu, mă aflam în fața ușii unui apartament și apăsam pe butonul soneriei. Când am vrut să-mi repet gestul pentru a treia oară, s-a deschis o altă ușă în spatele meu și am fost întrebat de o vecină pe cine caut.

După ce i-am spus, m-a povățuit să revin după ora patru, deoarece persoana pe care o căutam se afla la serviciu.

Apreciind că e bun sfatul ce mi-l dăduse, am plecat.

La adresa următoare, de asemenea nu mi-a răspuns nimeni. Nici barem o vecină. Motiv pentru care, fără prea multă codeală, am procedat ca la vizita anterioară.

La cea de a treia adresă, în sfârșit, mi-a deschis chiar persoana căutată. Doamna Gheorghiu avea până în treizeci de ani, era voinică și înaltă ca o aruncătoare de ciocan.

După ce-am fost poftit în casă, i-am spus că o caut în legătură cu drama consumată în mercerie.

Ce fete minunate au fost… a spus cu ochii dintr-odată inundați de lacrimi.

— Le-ați cunoscut bine pe amândouă? am întrebat, după ce s-a dus să ia o batistă și a revenit, tamponându-și cu ea ochii.

Pe Mioara mai puțin, dar cu Eleonora am fost colegă de liceu.

— Despre Mioara, ce-mi puteți spune? am luat-o metodic.

Din relatarea ei, rezulta că victima fusese o femeie liniștită, strașnic de bigotă și că avusese un soț care o teroriza.

— Foarte bine, m-am arătat eu satisfăcut, deși nu-mi

spusese nimic nou față de ceea ce aflasem deja. Acum aș vrea să-mi vorbiți despre viața personală a Eleonorei. Mai înainte, e bine să știți că, după opinia mea, asasinul a intenționat s-o ucidă numai pe Mioara. Omorârea Eleonorei fiind comisă numai din cauză că prietena dumneavoastră a surprins criminalul asupra faptei. În consecință, ucigașul trebuie, în mod obligatoriu, să facă parte din anturajul Mioarei. Dar cum acest anturaj îi era comun și Eleonorei, sper ca relatarea ce o veți face despre prietena dumneavoastră să mă ajute, de fapt, să aflu din ce persoane se compunea cercul de amici ai Mioarei. Și astfel să ajung la criminal. Ați înțeles ce urmăresc?

A dat din cap că m-a priceput.

— Perfect. Aștept să-mi spuneți tot ce știți despre Eleonora, am îndemnat-o.

— Era o prietenă bună și tare veselă… a început ea, coborându-și gânditoare ochii spre covor. Cum se întâlnea cu cineva, începea să spună bancuri. Și o făcea cu un talent extraordinar. De altfel, a făcut și teatru amator…

— Unde anume? m-am grăbit să prind pista care se ivise.

— În cadrul unui colectiv artistic… a ridicat ea din umeri. În orice caz, îmi povestea că sunt instruiți de actorii Teatrului dramatic din Constanța.

— Ținând seama de programul de lucru din unitățile comerciale, precum și de faptul că, din câte mi s-a spus, în fiecare seară se înapoia acasă cu Mioara, mă întreb, când mai avea timp și de repetiții teatrale? a fost firesc să mă arăt mirat.

— Aceasta a și fost cauza pentru care n-a mai putut să-și continue activitatea actoricească. Și a suferit foarte mult pentru asta, a ținut să mă asigure prietena victimei.

— A renunțat de mult la teatrul amator? am întrebat.

— Eu știu…? Cred că or fi vreo doi ani…

— A stabilit o prietenie mai strânsă cu vreun bărbat, din colectivul celor care participau la repetiții? am insistat, continuând să-mi urmăresc ideea.

— Nu cred… Nu mi-a povestit nimic despre așa ceva, a zis ea, ridicându-și ochii spre mine și clătinându-și capul.

— Dacă ar fi existat totuși o astfel de legătură, ar fi trebuit, să vă vorbească în mod obligatoriu despre ea?

— Sunt convinsă, deoarece n-avea secrete față de mine.

Am început să mă întreb dacă pot ori nu să pun cruce pe pista ce mi se părea că am descoperit-o. Constatând însă că, oricum o întorc, nu posed elemente de opțiune, m-am decis să reiau chestionarea martorei.

— Ce puteți să-mi spuneți despre relațiile intime pe

care le-a avut Eleonora?

A tresărit și m-a privit urât. Probabil contrariată de brutalitatea cu care credea că vreau să pângăresc memoria prietenei ei.

— Dacă vreți ca asasinul să fie capturat, vă rog să nu vă formalizați, i-am atras atenția.

După o scurtă ezitare, s-a decis să vorbească:

— Primul ei prieten a fost Vasile…

— Vasile și mai cum?

— Stratulat.

— Mecanic la S.M.T.? am întrebat, după ce am răsfoit notesul și mi-am aruncat ochii pe depoziția doamnei Petrescu, mătușa Eleonorei.

A încuviințat.

— Știți la ce S.M.T. lucrează? Când a început relația dintre ea și Stratulat? am întrebat după ce am consemnat denumirea locului unde era angajat respectivul.

— În urmă cu vreun an.

— Și cât a durat prietenia lor?

Cinci sau șase luni.

— De ce s-au despărțit?

Ca și Mioara, a avut ghinionul să dea peste un bărbat de nimic. Bețiv, afemeiat…

— Probabil și violent… am presupus eu.

— Nu. N-o bătea, în schimb, mințea de înghețau

apele. Inventa cele mai fantastice basme pentru a-și motiva absentarea de la întâlniri, când ea putea să-l aștepte ore întregi în fața cinematografului sau teatrului la care stabiliseră să meargă împreună.

— Această atitudine accentuându-se, desigur, în ultima parte a legăturii dintre ei, am spus cu înțelegere, gândind că luna de miere a fost dintotdeauna limitată în timp.

— Aș! a aruncat ea cu dispreț. Asta-i era comportarea de la începutul începutului.

— Atunci, de ce i-a trebuit atâta timp până s-a decis să se despartă de el?

— Pentru că îl iubea nebunește. Știți, era primul bărbat pe care l-a cunoscut și a tot sperat că se va îndrepta. Dar, dacă nu insistam eu să renunțe la pușlama, sunt sigură că Eleonora ar fi fost în stare să se vadă și acum cu el.

— Cât timp este de când s-au despărțit?

— Cam vreo jumătate de an.

— Dacă am înțeles bine, până în urmă cu un an fusese fată cuminte, am conchis, adunând timpul legăturii avute de victimă cu cel care a trecut de l-a ruperea relațiilor cu Vasile Stratulat.

— Așa este, a confirmat martora.

Era evident că, din punct de vedere logic, puteam renunța la căutarea criminalului în cercul de teatru

amator frecventat de victimă.

— Și Stratulat, cum a primit decizia Eleonorei de a nu se mai vedea?

— La început, cu indiferență. Apoi a început să-i aștină calea și s-o implore să se împace. Însă ea n-a mai vrut, între timp cunoscuse un băiat bun și intenționa să se mărite cu el…

— Cum se numește?

— Sandu Nodaban, a precizat, referindu-se la bărbatul despre care-mi vorbise și mătușa victimei.

— Unde poate fi găsit?

A ridicat din umeri că nu știe, după care m-a anunțat:

— Tot ce pot să vă spun este că avea serviciu la gara orașului și că de două luni își face stagiul militar la Iași.

— Stratulat a sfârșit prin a se resemna?

— Da' de unde! La început, când și-a închipuit că despărțirea este numai rezultatul unei toane a Eleonorei, a fost relativ indiferent. Când însă a aflat că se va mărita cu Sandu, a încercat s-o facă să renunțe, folosind toate mijloacele de convingere. De la lacrimi, la amenințări că-i va omorî iubitul.

— Vă gândiți că Stratulat ar putea fi amestecat în cele două omoruri?

— Nu vreau să învinovățesc pe nimeni… Dar nici nu văd cine altcineva ar fi putut să-i dorească răul Eleonorei.

— În afară de Stratulat și de Nodaban, ce bărbați a mai cunoscut?

— Numai cunoștințe întâmplătoare. Fără nicio importanță, a zis cu indiferență.

— V-aș ruga să-mi vorbiți totuși de ele, i-am cerut, apreciind că tocmai acest gen de relații este important pentru mine.

Cugetând mult și ezitând și mai mult, mi-a furnizat trei prenume de bărbați, apoi a ținut să mă avertizeze:

— Cu aceștia n-a avut însă nimica!

— Ce înțelegeți prin „nimica”?

— Că n-a fost în relații amoroase cu ei.

— Sunteți convinsă?

— Sigur! Adică așa cred, pentru că mi-ar fi spus… a replicat, cu o convingere destul de aproximativă. Tot ce-mi povestea era că respectivii o acostaseră pe stradă și că, pentru a se amuza, câteodată admitea să se mai întâlnească cu ei. Iar când aceștia deveneau prea insistenți, renunța să-i mai vadă.

— Pe Lucica Manea o cunoașteți? am întrebat-o, după ce mi-am răsfoit în viteză notesul.

— O știu! Era o bună prietenă a Mioarei.

— Lucica mi-a spus că Eleonora avea încurcături dese cu bărbații.

Mai întâi a strâmbat din nas, apoi m-a anunțat cu superioritate:

— De fapt, deși măritată, Lucica era cea care avea mereu încurcături, cu alți bărbați. Încurcături cu care se mai și lăuda! Drept care Eleonora, pentru a nu fi ironizată că e naivă, se străduia să se pună pe picior de egalitate cu ea, inventând tot soiul de bazaconii.

Cum întâmplător știam că pe drăguța noastră planetă adevărul gol-goluț nu e tocmai ușor de stabilit, poate și datorită faptului că noțiunea respectivă este, în ciuda obiectivității pe care o presupune, al naibii de subiectivă, n-am considerat că mai are sens să încerc să stabilesc dacă Eleonora fusese sau nu cuminte.

— Spuneți-mi, vă rog, ați văzut vreodată în anturajul Mioarei sau, poate, chiar al Eleonorei un bărbat înalt, blond, cu trăsături plăcute? am întrebat într-o doară, mai înainte de a sista chestionarea gazdei.

— Un bărbat în jur de treizeci de ani, îmbrăcat cu un cojoc de oaie? mi-a întors ea întrebarea.

Deși luat prin surprindere de faptul că dădusem, în sfârșit, de urma individului care fusese văzut în mercerie, numai cu câteva minute înainte de comiterea omorurilor, am dat flegmatic din cap că da.

— L-am văzut de două ori, cu Eleonora, pe stradă.

— Cine este? mi-am și aruncat întrebarea.

— Nu știu.

— N-ați întrebat-o pe Eleonora cine era persoana cu care ați văzut-o discutând?

— N-am mai avut când, deoarece Eleonora n-a mai trecut pe la mine de la începutul săptămânii trecute. Iar pe domnul de care v-ați interesat l-am văzut în a doua parte a săptămânii…

— Doamnă Gheorghiu, am motive să bănuiesc că acest necunoscut este implicat în agresiunea comisă împotriva prietenelor dumneavoastră. Și trebuie să-l găsesc, i-am atras atenția. De aceea, vă rog să încercați să vă reamintiți când, unde și în ce împrejurări l-ați văzut în compania Eleonorei.

— Am să vă spun tot ce știu… a spus impresionată, trăgând adânc aer în piept. Prima dată i-am văzut împreună joi seara, în jurul orei opt. Stăteau de vorbă în fața Agenției Tarom. Eleonora era atât de absorbită în discuție, încât, deși am trecut pe lângă ea cu soțul meu, nu ne-a remarcat. Întrucât și noi aveam bilete la Teatrul dramatic și eram deja în întârziere, nu i-am atras atenția…

— V-ați putut da seama de caracterul discuției lor?

— Nu-mi dau seama ce vreți să spuneți? a replicat, ridicând din umeri.

— Un bărbat când vrea să obțină ceva de la o femeie își privește partenera galeș și este foarte curtenitor, iar după ce și-a atins scopul, în multe cazuri, dacă nu arborează o figură plictisită, atunci o poate face pe rezervatul, pe distantul… Câteodată, când femeia este

cea care-l respinge, încercând s-o readucă la sentimentele dorite de el, poate adopta chiar și o figură amenințătoare. Față de aceste stări, v-ați putut da seama de atmosfera în care discutau? am întrebat-o, încercând marea cu degetul, în căutarea și a celui mai mic capăt de ață care să mă ducă la identificarea suspectului.

— Nu. Nu cred că se aflau în niciuna din situațiile expuse de dumneavoastră, a spus, după ce m-a studiat gânditoare câtva timp. Mai de grabă aș spune că discutau prevenitor, ca doi oameni care n-au ajuns încă să-și vorbească pertu. Vreau însă să rețineți că opinia mea este pur subiectivă. I-am privit numai o fracțiune de secundă, a ținut ea, cu mult bun simț, să-mi atragă atenția.

— Fiți liniștită. Chiar așa și iau părerea pe care v-ați exprimat-o. În lipsă de ceva concret, sunt nevoit să mă agăț de orice element, fie chiar și o impresie personală, am asigurat-o. Acum, vă rog să-mi vorbiți de cea de-a doua situație în care i-ați văzut pe Eleonora și pe necunoscut.

— I-am văzut două zile mai târziu, adică sâmbătă. Cred că era în jurul orei două după-amiaza. Discutau la colțul format de bulevardul Tomis cu strada Cuza Vodă, iar eu mergeam pe celălalt trotuar. De astă dată, Eleonora este cea care m-a zărit. M-am auzit chemată și când am întors capul mi-a strigat că luni sau marți va

trece pe la mine… Dar, după cum știți, n-a mai putut să mă viziteze… Din acel moment, n-am mai văzut-o… a completat, lăsându-și ochii în jos și suspinând.

— În ceea ce privește caracterul discuției?

— Când am întors capul, să văd cine mă strigă, ei priveau spre mine, fără să discute. Așa că… a spus ridicând cu subînțeles din umeri.

— Erați singură când i-ați văzut pentru o doua oară?

A încuviințat.

— Am reținut că prima dată când i-ați întâlnit erați cu soțul dumneavoastră.

A încuviințat din nou.

— Credeți că o discuție cu el ne-ar putea furniza elemente capabile să ușureze acțiunea de depistare a necunoscutului? am consultat-o.

— Aș! E foarte distrat. A aflat că am trecut pe lângă Eleonora abia după ce, îndepărtându-ne, i-am povestit eu.

*

Când am ajuns la inspectorat, m-am dus înfipt spre biroul locotenentului Paschia. Am fost norocos. Era în birou și scria zorit, de parcă ar fi dat un extemporal.

— Cum merge cu Balaure? l-am întrebat.

— Așa și așa. Stă cam prost cu memoria, dar se străduiește și, treptat-treptat, își amintește de câte un „candidat” la grațiile prea frumoasei sale „neveste”…

— Trebuie procedat cu multă discreție. Dacă atunci când chemați victimele să dea declarații află și consoartele lor, se pot crea niște situații nedorite, l-am avertizat.

— Bineînțeles. În afară de faptul că voi acționa în virtutea secretului profesional, n-am să uit nici solidaritatea noastră, a bărbaților, mi-a zâmbit el amuzat. La dumneavoastră cum merge?

Am început să-i redau discuția avută cu martora de la care veneam.

— Extraordinar! a exclamat el surprins, când am terminat.

— Cam așa s-ar părea, am admis, scoțându-mi haina și așezându-mă pe un scaun.

— E atât de formidabil, încât nu-mi vine să cred… N-o fi martora prea subiectivă? a spus neîncrezător.

— Nu e vorba numai de doamna Gheorghiu, ci și de ceilalți martori audiați. Depozițiile tuturor sunt în concordanță în punctele esențiale. Gestionara era foarte ponderată, și deci, din relațiile ei, nu pare să se fi putut recruta criminalul. În schimb, nu același lucru se poate spune despre colega ei, Eleonora. Legăturile ei sentimentale ar fi putut produce un nemulțumit pus pe răzbunare. N-ar fi pentru prima oară când gelozia ar genera elementele constitutive ale unui omor pasional. De altfel, chiar faptul că prietenul Eleonorei se afla în

prăvălia Mioarei Roșu, înainte de sosirea celei de-a doua victime, impune această concluzie.

Paschia m-a urmărit dând aprobator din cap, apoi mușcându-și gânditor buza, a spus:

— Știți ce-mi trece prin cap… Am citit nu de mult cartea unui francez, Sébastien Japrisot[31]…

— Știu. *Compartimentul ucigașilor*! Și acum vă întrebați dacă asasinul nu s-a inspirat din acest roman.

— Exact! Știind că Eleonora urmează să vină la mercerie, o ucide mai întâi pe gestionară și abia după aceea pe femeia căreia îi pusese gând rău. În acest mod urmărind să-și asigure impunitatea. Deoarece noi în loc să căutăm criminalul acolo unde-l puteam găsi, printre relațiile Eleonorei, l-am fi căutat printre cele ale gestionarei, unde n-avea cum să existe… Bine gândit! a apreciat colaboratorul meu, dând din cap admirativ.

L-am aprobat. Dacă lucrurile stăteau așa cum le vedeam noi, într-adevăr, se putea spune că avem de-a face cu un ucigaș al naibii de cerebral și abil. Și infractorii de acest calibru nu sunt ușor de demascat.

— Și cum Dumnezeu ajungem la el? a vrut să știe Paschia, punând exact întrebarea care mă frământa în acea clipă și pe mine.

---

[31] Sébastien Japrisot a fost un autor, scenarist și regizor de film francez. Pseudonimul său a fost o anagramă al lui Jean-Baptiste Rossi, numele său real. Japrisot a fost numit cândva „Graham Greene al Franței”.

— Cum se pare că deocamdată e imposibil să stabilim, dintr-odată, toate relațiile pe care le-a avut cea de-a doua victimă, ne vom strădui s-o facem treptat, până-l depistăm pe necunoscutul cu cojocul întors. Deocamdată, facem ce putem. Dumneavoastră vă veți ocupa de Sandu Nodaban. Știm că a lucrat la gara locală și că în prezent își face stagiul militar la Iași…

— Mâine dimineața am să cer relațiile la Comisariatul militar, a zis aprobator, după ce și-a privit ceasul și a constatat că este trecut de ora șapte seara!

— Perfect, Tot mâine am să încerc și eu să-l contactez pe primul prieten al Eleonorei. Iar în seara asta, vreau să termin cu chestionarea și a celorlalte persoane care au cunoscut-o… m-am decis, săltându-mă de pe scaun.

Vineri 30 decembrie

Pe când mașina de serviciu rula spre ieșirea din comuna Basarabi, eu îmi storceam creierii încercând să descopăr un capăt de ață care să-mi permită identificarea individului care fusese văzut atât în mercerie cât și în compania celei de-a doua victime. Odată cu contactarea de ieri-seară a tuturor relațiilor cunoscute ale Eleonorei, fără a fi putut afla ceva cât de cât interesant pentru anchetă, aveam toate motivele să fiu teribil de pesimist. Tocmai îmi spuneam că fără o

minune îmi va fi imposibil să-l depistez pe suspectul numărul unu al afacerii, când vocea șoferului mi-a întrerupt meditația:

— Tovarășe căpitan, am ajuns.

— Mergem la postul de miliție… am precizat, după ce, aruncându-mi privirea prin fereastra portierei, am zărit tăblia care informa că ne aflăm la intrarea comunei Ciocârlia.

Când, ajungând la destinație, am deschis portiera și am coborât, în ușa postului și-a făcut apariția un adjutant. Era scund, îndesat și avea în jur de cincizeci de ani.

Cum, mai înainte de a pleca din Constanța, îmi anunțasem vizita prin telefon, prezentarea a fost scurtă și l-am urmat în clădire.

— Tovarășe căpitan, vă rog să luați loc, m-a invitat când am ajuns în biroul lui.

Mi-am scos haina și, în timp ce mă duceam spre scaunul indicat, am intrat direct în subiect:

— Îl cunoașteți pe Vasile Stratulat?

— Da. E șofer pe un autocamion al S.M.T.-ului.

— Ce puteți să-mi spuneți despre el?

— Cu noi n-a avut de-a face. Îi cam plac femeile și băutura, dar în limite acceptabile. În orice caz, până în prezent n-am avut motive să ne ocupăm de el, m-a informat subofițerul, subliniindu-și spusele printr-o

ridicare din umeri. E implicat în vreo treabă?

A fost rândul meu să ridic din umeri:

— Deocamdată fac o investigație de rutină, întrucât a fost în relații strânse cu o femeie ucisă zilele trecute, vreau să stau de vorbă cu el.

— O tânără șatenă și frumoasă? Care, pare-mi-se, e vânzătoare la Constanța!…

— Da, am confirmat mirat.

— I-am văzut de câteva ori împreună prin comună. La începutul primăverii. Stând odată de vorbă cu el, Stratulat mi-a povestit că urmează să se căsătorească în toamnă. Ulterior, întâlnindu-l și arătându-mă surprins că nu i-am mai văzut de mult logodnica, mi-a spus că s-au despărțit, deoarece ea își găsise pe altcineva la oraș…

— Părea afectat?

— N-aș putea spune.

— Pe tânără ați văzut-o și în compania altor localnici? am întrebat, în dorința de a ști dacă victima nu avea și alte relații în comună.

— Nu. Cât am văzut-o eu, de vreo trei ori, era numai eu Stratulat.

— Să mergem să discutăm cu el, am zis.

*

Mă aflam împreună cu șeful de post în biroul inginerului șef, care, aflând ce doresc, ne-a invitat să luăm loc pe scaune și a plecat să-l caute pe Stratulat.

— Îmi amintesc că în urmă cu vreo patru luni i-am aplicat o amendă contravențională de o mie de lei… a spus adjutantul, probabil părându-i-se prea stingheritoare liniștea care domnea în birou.

— Cu ce ocazie? am întrebat, așa ca să-i fac pe plac, întreținând o conversație pentru care-mi lipsea chiar și cea mai plăpândă urmă de interes.

— L-am prins jucând barbut împreună cu cinci localnici. Cu această ocazie am confiscat de pe masă aproape opt mii de lei, m-a informat cu atâta mândrie, încât, mărturisesc, m-am simțit stingherit că n-am prin buzunare o decorație să i-o prind la piept.

Noroc că m-a scos din încurcătură reapariția inginerului șef, care, stând în pragul ușii, mai întâi a arătat cu degetul gros spre spatele lui, apoi s-a interesat pe un ton rugător:

— L-am adus. De mine mai aveți nevoie?… Știți, am o grămadă de probleme de rezolvat…

— Nu. Puteți să vă vedeți de treburi și multe mulțumiri pentru amabilitate, am spus, bucuros că s-a autoconcediat.

Dintr-odată înseninat, ne-a salutat cu palma ridicată și s-a retras din prag, pentru a-i face loc să intre tânărului care se afla în spatele lui. După ce respectivul a pășit în birou cu timiditate și ușa a fost închisă îndărătul lui de inginerul șef, l-am privit. Avea până în

treizeci de ani, înalt, părul șaten spre blond, ochii albaștri și figura cu trăsături frumoase, care aduceau aminte de actorul Robert Redford[32]. Era îmbrăcat cu un complet de *blue jeans*, original și nou-nouț.

S-a așezat pe scaunul ce i l-am indicat și, împreunându-și mâinile pe genunchi, a început să le frământe cu nervozitate.

L-am lăsat pe adjutant să facă prezentările și mi-am început repertoriul.

— O cunoașteți pe Eleonora Petrescu?

— Da… s-a arătat el surprins.

— De când n-ați mai văzut-o?

— Eu știu?… Or fi două luni… poate trei… a ezitat el, din ce în ce mai mirat.

— Sunteți convins că nu v-ați întâlnit mai recent?

— Să zicem, chiar în ultimele zile?

— De când ne-am despărțit, n-am mai văzut-o, decât foarte rar… Și e mult de atunci… În orice caz, cel puțin o lună.

— Când ați fost ultima dată la Constanța?

— În urmă cu vreo zece zile. Mai precis, nu duminica care a trecut, ci cealaltă, dinainte.

---

[32] Robert Redford (Charles Robert Redford Jr.; n. 18 august 1936, Santa Monica, SUA) este un actor, regizor, producător, model și filantrop american. Fondatorul Festivalului de Film Sundance, Redford a primit Premiul Oscar de două ori, în 1981 pentru regia filmului Oameni obișnuiți și pentru întreaga sa activitate în 2003.

— Ați aflat ce-a pățit?

A ridicat din umeri și m-a fixat intrigat.

— Pe Mioara Roșu o cunoașteți?

— Da. E prietena Eleonorei. Numai datorită fitilelor pe care le-a băgat ea, s-a despărțit logodnica mea de mine… a spus, încruntându-se.

— Eleonora a decedat, l-am anunțat, brusc.

— Nu se poate! a exclamat aiurit, după ce, în prealabil, m-a privit neîncrezător.

— De fapt, a fost ucisă. Odată cu Mioara Roșu.

— Ucisă?! a zis, înlemnind. Cine s-o ucidă pe Eleonora…? a continuat, scuturându-și capul, ca și cum n-ar fi putut realiza situația.

— Dumneavoastră aveți vreo bănuială?

— De unde să am? a spus, ridicând cu semnificație din umeri.

— Știu că, după ce v-ați despărțit, ați făcut câteva încercări de a o convinge să se împace cu dumneavoastră…

— Așa e. Dar n-a mai vrut, m-a întrerupt, lăsându-și capul în jos și clătinându-l cu amărăciune.

— S-ar părea că față de refuzul ei, ați amenințat-o. Chiar și cu moartea, am exagerat eu, chestie de sondare a reacțiilor. Așa e?

— La necaz, multe spune omu', a zis spășit. Apoi, dintr-o dată temător, a adăugat repede: Doar nu vă

închipuiți că eu… că eu am omorât-o?

— Domnule Stratulat, sincer vorbind, eu nu exclud și o astfel de posibilitate, i-am răspuns tot atât de direct cum își formulase și el întrebarea. Dar, întrucât vom mai reveni asupra acestui aspect, vă rog să-mi vorbiți despre persoanele pe care le-ați cunoscut când v-ați aflat în compania Eleonorei.

Tulburat de afirmația mea, a început să-mi vorbească cu opinteli despre relațiile victimei. Când și-a terminat relatarea, am constatat că nu reușisem să obțin ceea ce aș fi dorit. Toate persoanele indicate de el, fiindu-mi deja cunoscute din declarațiile martorilor contactați anterior.

— Ați văzut vreodată în preajma Eleonorei sau a Mioarei un bărbat oarecum asemănător cu dumneavoastră, îmbrăcat cu un cojoc din blană de oaie?

A dat din cap că n-a văzut.

— V-aș ruga să vă gândiți bine și să-mi spuneți ce-ați făcut luni seară. Să zicem la ora opt, i-am cerut, trecând la aspectul edificator al interogatoriului.

După mimica pe care a făcut-o, am avut convingerea că întrebarea mea nu i-a făcut nicio bucurie. Mai întâi, m-a cercetat suspicios, pentru a-mi ghici gândurile, de parcă el ar fi lucrat în branșa mea și eu eram tipul suspectat. Apoi, întruchipând monumentul cugetării omenești, și-a săltat privirea de la mine și și-a agățat-o

de lampa de pe birou, încruntându-se datorită eforturilor de concentrare la care-și supunea materia cenușie.

— Luni… Luni seară…? a repetat gânditor. Aha! Da, îmi amintesc! m-a anunțat satisfăcut, puțin mai târziu. Luni seară mă aflam la bufetul din comuna noastră. M-am dus să beau o bere, dar, întâlnindu-mă cu câțiva prieteni, m-am încurcat până târziu… Adică chiar până ne-a dat afară responsabilul.

Având certitudinea că susținerea lui trebuie verificată, m-am pregătit să-i cer numele persoanelor în compania cărora se aflase în momentul uciderii celor două femei în Constanța. N-am mai avut însă când s-o fac, deoarece șeful de post, pe care l-am simțit foindu-se pe scaun în ultimele secunde, a glăsuit:

— Vasile, fii băiat cuminte!

— Păi, dom' adjutant…

— Vasile, la bufet s-au încăierat niște bețivi, a continuat subofițerul, fără să țină seama de întreruperea lui Stratulat. Asta s-a întâmplat pe la șase după-amiaza. Iar până am luat eu declarații de la martori, trecuse de opt seara. Ție nu ți-am luat declarație. Să-ți mai spun de ce?

— Dom' adjutant, poate a fost în altă seară…

— La mine sau la tine?

— De, eu știu? La fel de bine poate să fie și așa… și

așa. Nu? a replicat Stratulat, cu șiretenie.

— Nu poate fi decât într-un singur fel, pentru că procesele-verbale pe care le-am încheiat la fața locului au consemnate pe ele data și ora când au fost scrise. Așa că lasă basmele și zi-i tot ce-ai de spus tovarășului căpitan! l-a avertizat cu severitate șeful de post.

— Da, dom' adjutant, așa e! Aveți dreptate. Nu luni, ci marți am fost la bufet. Acum îmi amintesc bine, deoarece chiar s-a și vorbit de bătaia pe care o provocaseră cu o zi înainte frații Chiftea, a turuit Stratulat, reușind să iasă din încurcătură cu o apreciabilă abilitate.

— Nu-i nimica. Greșeala e omenească, am admis eu, cu toleranță. Și deci, unde vă aflați luni seară?

Și-a pus o mână pe frunte și m-a anunțat foarte mâhnit:

— Nu știu… Zău, nu sunt în stare să-mi amintesc…

— Nu cer să-mi spuneți ce-ați făcut acum patru luni, ci în urmă cu patru zile, am zis, pentru a-l face să priceapă că nu-i solicit ceva imposibil. De altfel, ziua pentru care trebuie să dați relații este situată între o duminică, când n-ați lucrat și între ziua de marți, despre care v-ați amintit atât de bine.

— Ah, da! Acum știu! a exclamat victorios, după ce s-a făcut că a chibzuit adânc. Sâmbătă și duminică am fost la o nuntă și, mărturisesc, am băut zdravăn. Luni

dimineața abia m-am mai putut ține pe picioare la serviciu, iar când am ajuns acasă, cred că pe la ora cinci după-amiaza, m-am culcat și am dormit neîntors, până a doua zi.

— Cu cine locuiți?

— Cu mama și cu doi frați care sunt însurați și au și copii.

— Dacă i-am întreba, credeți că ar putea confirma spusele dumneavoastră? l-am consultat, cu un calm și o bunăvoință care-mi erau străine.

— Bineînțeles. Haideți să mergem și să discutăm cu ei…

— Nu e cazul să vă luăm de la serviciu pentru o simplă verificare. Vom discuta noi cu rudele dumneavoastră, am spus cu indiferență, ridicându-mă pentru a-l face să priceapă că am terminat discuția.

— Dar vreau să fiu și eu de față! a protestat el, fără ca eu să mă mir.

— Pentru ce? m-am interesat cu nevinovăție, pe când porneam să mă plimb prin birou cu aerul că vreau să-mi dezmorțesc picioarele.

— Așa… Ca să le reamintesc cum a fost… a răspuns, confuz.

— Ce să le reamintiți? Că v-au văzut luni seara acasă? La ce bun? Dacă ați fost acasă, ați fost! Și pentru a vă confirma declarația, nu-i necesar să le stimulați

dumneavoastră memoria, am zis cu indiferență, în timp ce ocoleam prin spate scaunul pe care stătea. Sau vă temeți că, dacă nu-i învățați dumneavoastră ce să susțină, n-au să confirme ce doriți? am întrebat, apărând brusc lângă umărul său drept și aplecându-mă pentru a-l privi de aproape în față.

— Nu… Nu înțeleg ce… vreți să… a început el să bolborosească, cu fața dintr-odată devenită stacojie.

— Stamate, l-am luat pertu, adoptând un ton tăios, ai înțeles bine ce-am vrut să spun! Du-te să-ți iei paltonul! Plecăm imediat la Constanța.

Instinctiv, și-a lăsat mâinile în jos și s-a prins cu ele de fundul scaunului pe care stătea, ca pentru a rezista eventualei încercări de a fi smuls cu forța de pe el și, înspăimântat, a scâncit.

— Sunt nevinovat!… N-am nicio legătură cu moartea Eleonorei!… Ce-aveți cu mine?!…

— Ne-ai mințit! Și dacă n-ai fi fost implicat în uciderea fostei tale prietene, nu aveai motiv s-o faci! Ridică-te! am tunat.

— Vă spun totu'… s-a tânguit, încordându-și și mai puternic mâinile pe fundul scaunului. Am făcut un transport cu autocamionul semeteului33… N-am vrut să vă spun, pentru că era în interes personal… Acum,

---

[33] Stațiunea de mașini și tractoare.

dacă trebuie să plătesc o amendă, voi plăti…

— Unde ai făcut cursa? l-am întrebat, dintr-o dată indispus de mărturisirea lui.

— Mai întâi la Murfatlar și apoi la Constanța, a răspuns cu convingere.

— Ce-ai transportat?

— Vin pentru o nuntă.

— La ce oră ai ieșit din comună și când te-ai înapoiat?

— Am plecat pe la nouă seara și m-am întors după miezul nopții.

— Cu cine te-ai aflat în mașină?

El a furnizat numele a patru persoane, iar eu mi-am spus cu nostalgie că dacă n-aș fi lucrat la „omucideri", ci la „găinării", aș fi ajuns mare în miliția națională. Nu fac un pas și prind o pușlama de duzină, umblând cu fofârlica. Numai pe criminalul pe care-l caut nu sunt în stare să-l harponez! Tocmai căutam câteva cuvinte bine simțite pentru a mă îmbărbăta, când m-a distras intrarea pe fir a însoțitorului meu.

— Stratulat, cât vin ai transportat? a vrut să știe șeful de post.

— Un butoi, de vreo sută de deca'.

— De unde l-ai luat?

M-am uitat intrigat spre subofițer. Eu trebuie să stabilesc cât mai repede dacă modul în care suspectul și-a petrecut timpul corespunde realității, iar adjutantul

era preocupat de găsirea unei surse din care să-și facă și el aprovizionarea cu vin. Probabil unde ne aflam chiar în ajunul Anului Nou.

Păi, de fapt… Nu știu, pentru că eu am stat în mașină și-l ajutam pe a lui Marin Pomană să deșerte în butoi canistrele pe care le aduceau ăilalți… a explicat tânărul, vădit stingherit.

— Descrie-mi locul unde ai staționat! a insistat adjutantul, parcă pentru a-mi pune nervii la încercare.

După ce Stratulat, din ce în ce mai indispus, a dat explicația cerută, iar subofițerul a avut posibilitatea să constate cât de urât mă uitam la el, s-a decis să mă lămurească cu subînțeles:

— Tovarășe căpitan, în noaptea de luni spre marți dimineața s-a spart un depozit de vin al Gostat-ului, iar Stratulat a staționat la câțiva zeci de metri de locul infracțiunii…

— Nu-i adevărat! Eu nu m-am mișcat de lângă mașină… Dacă chiar s-a spart depozitul de care vorbiți, discutați cu Pomană, Dincă și Manase! Eu am făcut numai un transport clandestin… Ce, era treaba mea să știu de unde-l iau? a protestat Stratulat, foarte jignit de bănuiala exprimată de șeful de post. Sunt gata să plătesc amenda și benzina consumată pe timpul deplasării cu autocamionul… a mai adăugat, foarte generos.

— Ca să vedeți, m-a luat drept martor subofițerul, nici

nu i-a trecut prin cap că vinul ar putea fi de furat! Că doar nu e nimic mai firesc decât să „cumperi” vin în toiul nopții, și taman de la o gospodărie de stat!

— Nu! Eu… a încercat să protesteze pușlamaua.

— Am terminat discuția! l-a întrerupt adjutantul cu asprime. Îmbracă-te și hai la post!…

*

După ce ne-am înapoiat la post și l-am rugat pe subofițer să verifice cu atenție dacă timpul în care s-a comis borfășeria îl scoate de sub bănuiala că ar putea fi implicat și în afacerea dublului asasinat, m-am suit în mașina de serviciu și am pornit înapoi spre Constanța. Însoțit de o concretă stare de deprimare.

*

Când am intrat în biroul locotenentului Paschia, acesta mi-a comunicat și el o veste proastă. Sandu Nodaban, logodnicul Eleonorei, din momentul în care fusese încorporat, nu mai părăsise unitatea ieșeană în care-și făcea stagiul militar.

— Deci, am conchis eu cu amărăciune, avem un dublu asasinat și pe suspectul cu cojoc de oaie, dar pe care nu suntem în stare să-l depistăm. Adică absolut nimic din ceea ce ar putea să ne dea speranțe de soluționare a cazului…

— Probabil că va trebui făcută o nouă reaudiere a martorilor. Poate că, totuși, scoatem ceva care să ne

pună pe urma necunoscutului. Deoarece e greu de admis că avem de-a face cu umbra unei fantome, a opinat Paschia.

— Ce să mai discutăm cu martorii, când chestionarea lor a avut ca direcțional permanent depistarea suspectului? Și n-a ieșit nimic! am aruncat disprețuitor, ridicându-mă de pe scaun, și începând să-mi butonez scârbit canadiana. Mai bine mă duc să fac o percheziție în locuința Eleonorei Petrescu. Acum, dacă am admis că asasinul ar fi putut să urmărească în primul rând uciderea celei de-a doua victime, de ce n-aș spera că la aceasta acasă aș putea găsi ceva care să mă pună pe urma necunoscutului cu cojoc de oaie…

Când am ajuns în curte și am pus mâna pe clanța portierei de la mașina de serviciu, m-am auzit strigat. Ridicând capul, l-am zărit pe Paschia, care-mi făcea semne de la o fereastră, să vin repede înapoi.

I-am făcut pe plac, urcând câte două trepte odată.

Irupând în biroul lui, mi-a arătat receptorul telefonic așezat pe birou:

— Vă caută plutonierul Mihai Marin de la paza generală.

În timp ce ridicam receptorul, mi-am amintit de subofițerul sectorist din zona în care era amplasată merceria.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! a spus subofițerul în

receptor, continuând repede: După cum mi-ați ordonat, am continuat cercetările printre persoanele care domiciliază sau lucrează în imediata apropiere a merceriei și s-ar părea că am găsit o urmă a femeii văzute în prăvălie cu puțin înainte de comiterea omorurilor…

— Unde vă aflați? l-am întrerupt în viteză.

— În zonă, tovarășe căpitan.

— Vă rog să mă așteptați în fața merceriei. Voi fi acolo în câteva minute… am mai spus, lăsând receptorul să cadă pe furcă și răsucindu-mă spre ușă…

*

Coborând din mașină, l-am văzut în fața prăvăliei pe Marin discutând cu unul din subofițerii care asigurau paza permanentă a câmpului infracțional.

— Vă ascult, l-am îndemnat pe sectorist, după ce am dat mâna cu ambii milițieni.

— Am găsit o martoră care afirmă că o cunoaște pe femeia de care v-am vorbit…

— Unde domiciliază martora? l-am întrerupt plin de nerăbdare.

— Nu locuiește pe aici, ci doar lucrează aici. E vânzătoare la magazinul de textile… a zis, arătându-mi cu brațul spre capătul din stânga al străzii.

— Să mergem la ea!

*

În prăvălie se aflau patru vânzătoare. Subofițerul m-a condus spre una scundă și foarte grasă, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. După ce am făcut cunoștință, am aflat că se numește Graziela Floraru. Față de fizicul ei, nici că i se putea alege un prenume mai „potrivit”.

— Domnișoară Graziela, am început, constatând, fără să mă mir, că nu poartă verighetă pe degete, mai întâi, vă rog să descrieți persoana pe care ați văzut-o în mercerie.

După ce mi-a făcut pe plac, a trebuit să admit că, după toate probabilitățile, se referea la necunoscuta cu părul roșu.

— Puteți să precizați ziua și ora când ați văzut persoana respectivă în mercerie? i-am cerut din nou, așa, ca să mă conving că discutăm într-adevăr despre unul și același lucru.

Capul ei rotund ca o minge de fotbal s-a înclinat de câteva ori într-un gest de confirmare, mișcare ce a imprimat fălcilor ei grăsane un tremur ca cel al gelatinei unei piftii.

— Desigur. Așa cum i-am spus și domnului Marin, a zis, arătând cu tripla-i bărbie spre subofițer, am văzut-o luni seară, în jurul orei opt.

— Sunteți convinsă că nu era în altă zi? am insistat,

deoarece nu-mi venea să cred că am norocul să pic chiar așa de ușor peste o urmă atât de importantă.

— Sunt foarte sigură! a replicat cu fermitate, adoptând dintr-o dată o atitudine de țâfnă, probabil unde-i displăcea ideea că i se pot pune la îndoială spusele.

— Foarte bine. Foarte bine, am repetat, oferindu-i unul din cele mai frumoase zâmbete ale recuzitei mele itinerante. Cum se numește persoana pe care ați văzut-o în prăvălie.

— Văcaru… Cristy Văcaru.

— Perfect. Acum vă rog să-mi relatați împrejurările în care ați văzut-o pe Cristy.

— După ce-am terminat programul aici… a zis, arătând printr-o rotire a capului interiorul magazinului în care ne aflam, m-am despărțit de colegele mele și am plecat spre casă. Iar drumul meu fiind chiar prin fața merceriei, când am ajuns în fața vitrinei acesteia, fără nicio intenție mi-a alunecat privirea înăuntru. Așa am văzut-o pe Cristy acolo.

— Cine se mai afla în prăvălie?

— Numai Mioara.

— N-ați putea să localizați, să stabiliți cu mai multă precizie momentul în care ați trecut prin fața merceriei?

Cred că da… Dacă noi am închis la opt seara… a zis ea concentrându-se. Cât m-am oprit să discut cu o

prietenă de-a mea, care lucrează la galanteria alăturată, și două trei minute până am ajuns în fața merceriei… Da! Cred că era între opt și cinci și opt și zece minute.

Deci martora se referea la minutele care au urmat imediat după plecarea din prăvălie a Andei Pintilie, fermecătoarea avocată, în compania căreia urma să întâmpin Noul An.

— Spuneți-mi, mai rețineți cum era îmbrăcată Cristy?

A ridicat din umeri și și-a agitat din nou fălcile și tripla-i bărbie.

— Nu știu… Mi-am întors capul spre vitrină numai întâmplător și, după ce-am văzut profilul lui Cristy, mi-am văzut de drum.

— Ați văzut-o numai din profil? am întrebat, simțind cum mă cuprinde tristețea.

— Da. Era de cealaltă parte a tejghelei și discuta cu Mioara.

— Unde lucrează Cristy? am vrut să aflu, deși faptul că necunoscuta fusese văzută numai din profil nu avea darul să-mi stârnească prea mult optimism pentru pista care rezulta din depoziția interlocutoarei mele.

— În prezent, nu știu. Dar a lucrat la galanterie… Chiar împreună cu amica de care vă spuneam că am întâlnit-o în drum spre mercerie.

— Cum se numește amica de la magazinul de galanterie?

— Elena… Popa Elena.

— Domnișoară Graziela, întrucât pe Cristy ați văzut-o numai din profil, nu ar fi totuși posibilă o confuzie? am întrebat, dând glas temerilor ce mă cuprinseseră.

— Nu. Nici gând! a respins ea sugestia mea, pentru ca aproape imediat să-și clatine capul a ezitare: Eu știu?… Nu! Cred că femeia aceea era chiar Cristy…

Fiind edificat, i-am mulțumit pentru colaborare și i-am întins mâna. Avea palma moale și udă ca un burete tocmai atunci scos din apă.

— O cunoașteți pe Elena Popa? l-am întrebat pe subofițer, când am ajuns în stradă.

A confirmat cu capul și mi-a arătat cu mâna un magazin de galanterie, la vreo treizeci de metri, pe cealaltă parte a drumului.

— S-ar părea că nu puneți prea mult temei pe afirmația martorei, a apreciat el cu mult bun simț, pe când traversam strada.

— Este adevărat, dar asta nu mă va împiedica să verific și această pistă.

*

Discuția cu vânzătoarea Elena Popa a fost scurtă. După ce Cristy Văcaru a început să lucreze în magazinul de galanterie, au început să apară lipsuri în gestiune. Lipsuri care au fost puse, în mod firesc, în legătură cu apariția noii colege. Și cum celorlalte

vânzătoare nu le convenea să acopere din leafa lor misterioasele manco-uri[34], după șase luni s-au decis să ceară mutarea noii lor colege. Iar odată cu transferarea lui Cristy Văcaru, a încetat și producerea lipsurilor din gestiune. În timp ce vânzătoarele din magazinul de galanterie continuau să se felicite pentru inițiativa avută în urmă cu vreun an, de a se scăpa de colega lor cu mâna prea lungă, eu m-am despărțit de subofițer și am plecat spre noul loc de muncă al lui Cristy Văcaru.

Când mașina a oprit în Piața Independenței, mi-am îndreptat pașii spre o parfumerie situată la parterul unui bloc modern. Înăuntru se aflau două vânzătoare tinerele, subțirele și frumușele, care, în lipsa oricărei urme de cumpărători, beau cafea și șușoteau la adăpostul unui nor produs de fumul țigărilor *super long* din care trăgeau cu aplicație și apetit.

Preferând să nu remarc că sosirea mea nu fusese întâmpinată cu prea mult entuziasm, le-am dat bună ziua.

— Ce doriți? a vrut să știe una dintre ele, omițând să răspundă urării mele, dar, în schimb, în mod evident foarte doritoare să mă vadă cât mai curând posibil de cealaltă parte a ușii magazinului.

Aș vrea să discut cu Cristy Văcaru, am informat-o,

---

[34] Lipsă de bani constatată la încheierea unei socoteli.

întrebându-mă care din ele o fi cea pe care o căutam.

— Nu mai lucrează aici de peste două luni, mi-a răspuns cealaltă, cu acreală.

— Zău? Dar de ce? m-am mirat, instinctiv.

— Dacă vă interesează, întrebați-o chiar pe ea! mi-a sugerat prima vânzătoare, dintr-o dată mai puțin apatică și mai mult iritată.

— Mărturisesc că aș prefera să aflu „chiar" de la dumneavoastră, am replicat, scoțându-mi legitimația și arătându-le-o cu două degete ridicate. Miliția, am mai spus, pentru ca dorința ce-o exprimasem să nu le sporească și mai mult indispoziția pe care o exteriorizau.

S-au privit una pe cealaltă, uimite.

— În sfârșit! Era și cazul… a constatat cu satisfacție una dintre ele, întorcând capul spre mine.

— Era cazul să ce? a fost rândul meu să mă mir.

— Să cercetați furturile pe care le-a comis cât a lucrat cu noi!

— Ah! Sigur. Vă rog să-mi spuneți tot ce s-a întâmplat, am cerut, pricepând cum stau lucrurile.

În următoarele aproximativ douăzeci de minute, mi s-a povestit tot ce aflasem și din magazinul de galanterie. Domnișoara Cristy *cowboy*, pardon Văcaru, scăpase mâna și în gestiunea interlocutoarelor mele, motiv pentru care acestea, la fel ca și colegele precedente,

ceruseră îndepărtarea ei din colectiv.

— Și care e paguba ce v-a produs-o?

— Aproape trei mii de lei, a apreciat una din fete.

— În prezent, unde lucrează?

În timp ce una clătina capul că nu știe, cealaltă mi-a spus că a văzut-o, în urmă cu două zile, servind la plăcintăria de pe strada Decebal.

Apoi, profitând de faptul că tocmai intrau în prăvălie două cumpărătoare, m-am evacuat.

*

După ce am ieșit din plăcintărie, am constatat cu indiferență că afară se întunecase de-a binelea.

Câteva clipe mai târziu, m-am instalat pe bancheta de lângă șofer și i-am dat adresa pe care o obținusem de la responsabilul plăcintăriei. Fără să facă vreun comentariu, a învârtit cheia de contact și a demarat. Privea însă cu atâta fixitate înainte, prin parbriz, încât sunt convins că-l indispusese foarte mult faptul că nu mă decideam să pun punct zilei sale de muncă. Cum nici ancheta nu obținuse punctul dorit, furat de gânduri, n-am întârziat să uit de necazurile lui, pentru a le face loc celor care mă frământau pe mine.

În timp ce autoturismul străbătea bulevardul Tomis, mă străduiam să stabilesc unde anume am deraiat cu ancheta. Deoarece numai prin ghidarea investigațiilor pe un drum înfundat se putea explica faptul că bat pasul

pe loc. Întrucât, în pofida efortului pe care-l făceam, nu reușeam să stabilesc unde am reușit să mă încurc, mi-am spus că, deși nu era o treabă deosebit de agreabilă, unica soluție era aceea a reluării cercetărilor de la începutul începutului. Adică, exact din locul de comitere a dublului asasinat.

N-am mai avut când să-mi strâng mâna și să mă felicit pentru lăudabila mea inițiativă de a face *tabula rasa* cu munca mea din ultimele zile, pentru că mașina, ajungând la capătul bulevardului Tomis și angajându-se pe drumul național care duce spre Tulcea, a început să reducă viteza și s-a imobilizat în fața uneia din ultimele gospodării ale municipiului Constanța.

Cu anemicul sprijin al iluminatului public, am privit clădirea în fața căreia coborâsem. Era o casă îngrijită și, deși avea două nivele, nu părea să aibă mai mult de trei-patru camere, deoarece ocupa o suprafață mică. Remarcând poarta deschisă, am pășit înăuntru, spunându-mi că, după aparențe, nu exista „câine rău". În orice caz, chiar dacă ar fi existat, n-a făcut nicio încercare de a mă împiedica să urc cele trei trepte din fața ușii principale a imobilului. Cum mai multe ferestre erau iluminate, am fost convins că zgomotul pe care l-am provocat prin apăsarea butonului soneriei nu va rămâne fără ecou. Și, într-adevăr, câteva clipe mai târziu, s-a aprins un bec deasupra mea și am auzit cum

se descuie ușa. Ce formidabil ar fi dacă toate prezumțiile mele ar fi la fel de exacte!

— Bună seara. Aș vrea să discut cu Cristy, i-am spus persoanei care mă privea întrebător din pragul ușii; un tip în jur de cincizeci de ani, înalt și voinic ca un luptător de greco-romane din categoria grea.

Mi-a făcut semn să aștept și, deschizând o ușă a vestibulului, a dispărut, strigând numele persoanei pe care o căutam.

Curând și-a făcut apariția o tinerică, până în douăzeci și cinci de ani, îmbrăcată cu un pantalon din stofă bej și un pulovăr maron-închis, cu gulerul rulat pe gât, de statură potrivită și corpul bine proporționat. Avea fața ovală, trăsături frumoase și ochii albaștri sau verzi.

— Pe mine mă căutați? a întrebat, când a dat cu ochii de mine, privindu-mă cu surprindere și curiozitate.

— Da, dacă vă numiți Cristy Văcaru, am spus, uitându-mă cu resemnare la părut ei șaten-castaniu, lung și bogat, pieptănat cu cărare pe creștetul capului.

— Și pentru ce mă căutați?

— Sunt ofițer de miliție, am anunțat-o, prezentându-mă. Am venit la dumneavoastră, pentru a vă cere niște relații.

N-am avut senzația că invocarea firmei la care lucrez să-i fi produs multă bucurie, deoarece s-a încruntat imediat.

— Ați venit în legătură cu reclamațiile făcute de javrele alea pe care le-am considerat colege?

— N-am putea discuta în altă parte? i-am sugerat, pe când, sub șocul unei rafale a vântului care reîncepuse să se stârnească, ridicasem cu semnificație gulerul canadienei.

— Iertați-mă. Vă rog să poftiți înăuntru… a zis, făcându-mi imediat loc să intru.

Urmând-o în vestibul, mi-a arătat un cuier și, în timp ce-mi scoteam haina, s-a scuzat:

— Atât de mult m-a enervat tupeul fostelor mele colege, încât am uitat să fiu politicoasă…

Mi-am agățat haina, fără să fac vreun comentariu. Când m-am întors cu fața spre ea, a deschis o ușă laterală și m-a invitat să-i trec pragul.

Pășind în cameră, mai întâi m-a izbit un val de aer supraîncălzit. Cred că erau treizeci și cinci de grade. Apoi am văzut o încăpere micuță, mobilată cu o garnitură de dormitor, cu patul nestrâns.

Mi-a arătat unul din cele două taburete de la picioarele patului, ea așezându-se pe somiera acestuia, în fața mea.

— Ele au furat cu mâinile până la coate și pe mine m-au scos țapul ispășitor, și-a continuat ea protestul, strâmbându-se a silă.

— Reclamațiile provin din două locuri de muncă

diferite… am ținut să-i reamintesc, numai ca chestie, deoarece eram sătul până peste cap de puzderia de mici delincvenți ce mi-o furnizase cazul pe care-l investigam.

— Aș! După mașinația pusă la cale de ticăloasele de la galanterie, era firesc ca și cele de la parfumerie să joace aceeași carte, pentru a încerca să-și acopere pungășiile. Pentru că, deși nu mi s-a putut demonstra vinovăția după prima reclamație, în cel de-al doilea caz, înscenarea le-a mers și mai ușor. Deoarece au invocat zicala că cine fură o dată, fură și de mai multe ori! Nu e simplă mașinația? m-a luat ea drept martor.

— Da, se poate… am admis, pentru că nici în ruptul capului nu doream să mă ambalez într-o discuție despre devalizarea gestiunilor. De fapt, vă caut într-o cu totul altă problemă.

— N-ați venit pentru reclamațiile făcute de putorile alea…? s-a mirat, neîncrezătoare.

Am scuturat din cap și am întrebat-o:

— Numele Mioarei Roșu și Eleonorei Petrescu, vă spun ceva?

— Bineînțeles! a tresărit ea, uluită. Pe Mioara am cunoscut-o însă mai bine… Ce soartă au avut săracele, a zis prinzându-și capul între mâini și clătinându-l a jale. Niște fete atât de bune sunt ucise și hoațele alea, care mă împroașcă pe mine cu noroi, trăiesc și jubilează… s-a simțit obligată să continue plină de

dezgust.

— Erați în vizită cu ele?

— Numai cu Mioara. Când aveam timp treceam pe la mercerie s-o văd…

— Cât de des?

— Câteodată, chiar și săptămânal.

— Săptămâna aceasta ați fost în prăvălia Mioarei? am vrut să știu, deoarece, în caz afirmativ, numai luni putuse s-o viziteze, iar în ziua respectivă fuseseră comise cele două omucideri.

— Nu, săptămâna aceasta n-am trecut pe la ea. Știu asta cu precizie, deoarece luni dimineața am fost, ca de obicei, la serviciu, iar după-amiaza am avut de spălat rufe. Iar a doua zi, aflând de cele petrecute acolo, n-aș mai fi avut niciun motiv să mă duc la Mioara… Dar, dacă nu greșesc, am fost la ea sâmbătă seara.

De când am văzut că n-are părul roșu, am știut că vânzătoarea care susținuse că a văzut-o în jurul orei opt seara în mercerie se înșelase.

— Sâmbătă, la ce oră ați fost la Mioara?

— În jurul orei opt, când a închis prăvălia.

Deci, în asta consta confuzia făcută de Graziela cea fără grație. O văzuse, într-adevăr, dar confundase zilele.

— Cu ocazia vizitelor pe care le-ați făcut Mioarei la prăvălie, ați văzut vreodată în preajma ei, sau poate a Eleonorei, un bărbat înalt…? am întrebat-o, furnizându-

i semnalmentele necunoscutului care purta cojoc.

Gânditoare, a dat din cap că n-a văzut pe nimeni care putea să corespundă descrierii ce-o făcusem.

— Vă mai amintiți ce persoane ați mai cunoscut în compania Mioarei sau Eleonorei?

— Nu cred să fi cunoscut pe cineva… a zis, săltând din umeri.

Era clar că-mi pierd vremea și m-am ridicat de pe taburet.

— Dacă am înțeles bine, luni seara erați acasă și spălați rufe.

— Așa e. Am ajutat-o pe mama, pentru ca nu se pricepe să umble cu mașina de spălat rufe…

Când, îmbrăcându-mi haina, am deschis ușa pentru a ieși din vestibul, m-a întrebat cum rămâne cu reclamațiile făcute de „putorile alea”.

De necaz că-mi pierdusem vremea de pomană, m-am răzbunat, sugerându-i ideea de a-și da în judecată fostele colege, pentru calomniere. Fiindcă eram convins că n-are nici cea mai mică șansă să câștige procesul…

Sâmbătă 31 decembrie

În timp ce potriveam cheia în broască și descuiam ușa, subofițerul care asigura paza permanentă a obiectivului, băiat gentil, a întins mâna și a rupt sigiliul

din ceară roșie. Am deschis ușa până la perete și, din prag, am măturat cu privirea interiorul prăvăliei. Firesc, totul era așa cum lăsasem după prima cercetare, în plus o atmosferă grea, datorată neaerisirii.

Deși pardoseala era acoperită cu hârtie pe porțiunea ce fusese marcată cu urme de sânge, instinctiv, am preferat să ocolesc tejgheaua prin spate. Apoi, ajungând lângă perdeaua care acoperea trecerea spre anexă, am aprins lumina și am rămas sub arcadă, privind cu de-amănuntul magazia. Poliță după poliță, raft după raft și pardoseala centimetru pătrat, după centimetrul pătrat. Dar nimic nu mi-a reținut atenția. Și chiar dacă ar fi fost ceva interesant de remarcat, datorită dezordinii generale care domnise în magazie, încă dinainte de consumarea dramei, tot n-aș fi avut șanse de depistare.

Și, totuși, era imposibil ca violența cu care criminalul își desfășurase agresiunea să nu fi lăsat urme. Un nasture rupt, un fir din țesătura hainelor lui agățat de cuiele bătute în rafturile de lemn… În impasul în care mă aflam, sunt convins că aș fi fost capabil să exploatez chiar și cea mai neînsemnată urmă…

Oftând, am mai aruncat o privire peste talmeș-balmeșul din boxă și mi-am spus că, dacă n-o iau metodic, n-am nicio șansă să găsesc ceva cât de cât interesant. Admițând că ar fi putut exista ceva de acest gen.

Mi-am desfăcut canadiana și, dezbrăcând-o, am așezat-o pe tejghea, în spatele meu. Apoi, pășind în boxă, m-am dus spre latura din dreapta și m-am lăsat pe vine, începând să privesc cu luare aminte hârtiile aruncate pe dușumea, mai înainte de a le ridica una câte una, pentru a examina dacă nu se ascunde ceva sub ele.

După mai bine de o oră, am ajuns la latura din stânga, unde găsisem zăcând prima victimă, fără să fi putut dibui ceva care să vină în întâmpinarea speranțelor mele. În schimb, pardoseala devenise atât de curată, încât directorul organizației comerciale constănțene ar fi putut să-mi acorde o primă pentru munca depusă. Scârbit, m-am ridicat în picioare pentru a-mi dezmorți puțin mijlocul, încercând să mă hotărăsc cu ce raft voi începe cercetarea. De fapt, oricum aș fi pornit-o, totuna era, dar trăgeam de timp, pentru a-mi mai masa cu palmele șalele înțepenite. Preocupat de această îndeletnicire, privirea mi-a alunecat din nou pe podea, ceea ce mi-a dat posibilitatea să remarc ceva care lucea chiar pe linia de întâlnire a peretelui cu dușumeaua, într-o adâncitură. După ce m-am lăsat din nou într-un genunchi și am privit ce-mi atrăsese atenția, am văzut că este vorba de un ciot amărât de creion chimic. Fiind o fire disciplinată, l-am ridicat totuși, pentru a-l putea arunca cu necaz înapoi, pe dușumea.

Apoi, plin de elan, m-am apucat iar de căutatul unui

ac într-un car cu fân, fără a avea vreo certitudine că obiectul respectiv chiar și există. Astfel, a mai trecut o oră și o grămadă de minute, fără nici cea mai mică urmă de folos. În consecință, mi-am explicat că ar cam fi cazul să mă las păgubaș. Dar, mai înainte de a abandona cercetarea din magazie, privirea mi s-a oprit pe una din polițele raftului din stânga, utilizată de gestionară ca birou. Un „birou" ticsit cu acte de predare-primire, facturi, o tușieră, pixuri, coli de hârtie albă, o stampilă și naiba mai știe ce alte nimicuri. Totul aflându-se într-o devălmășie de nedescris. Deși mai privisem o dată conținutul raftului respectiv, m-am apropiat din nou de el, cu intenția de a purcede la o reexaminare mai temeinică. Tocmai întindeam mâna spre poliță, când atenția mi-a fost reținută de un carnețel. Era așezat deasupra vrafului de hârtii, cu filele răsturnate peste cotor, ceea ce-l făcea să semene cu un evantai deschis. Cum la prima cercetare nu-i acordasem nicio atenție, am întins mâna și l-am ridicat, începând să-l studiez. Astfel, am constatat că este un bonier cu imprimate pentru decontarea mărfurilor cumpărate și a sumei plătite pentru acestea. Am fost gata să-l arunc pe un alt raft, pentru a lua apoi la mână celelalte obiecte de sub el, dar m-am răzgândit. Nu știu de ce. Poate din cauză că el trona peste toată brambureala. Continuând deci să-l examinez, am constatat că mai bine de trei sferturi din

filele bonierului reprezentau numai exemplarul al doilea, scris cu indigou. O foiță de plombagină, vârâtă între file, marca ultimul bon completat. Din instinct său, poate, curiozitate profesională, l-am privit. De data asta, exemplarul unu nu fusese detașat și pe el se scrisese cu creion chimic: „Uleiuri și vopsele – 132 lei". Urma fila de plombagină și exemplarul al doilea, completat cu un text identic, dar scris cu indigou. Totul părea normal, mai puțin faptul că bonul de decontare, odată completat, n-a fost eliberat celui care-l solicitase. Intrigat, continuând să-l examinez, am mai remarcat ceva. După cifra 132, de fapt, nu fusese scris „lei", ci numai un „l", restul fiind reprezentat de o linie care se frângea peste bordura carnetului, rupând prin străpungere extremitățile câtorva din imprimatele care-l succedau pe cel completat cu creionul chimic. Am mai privit o dată scriitura de creion chimic și m-am și trezit în genunchi, căutând pe podea ciotul de creion găsit și aruncat mai înainte. După ce l-am dibuit, m-am ridicat în picioare și am privit vârful minei. Nu-l mai avea. Oare când i se rupsese vârful? Când l-am zvârlit eu? Când a căzut acolo unde l-am găsit prima dată? Sau când s-a scris bonul pe care-l examinam? Pentru ultima variantă pledând, eventual, chiar străpungerea extremității celorlalte bonuri. M-am uitat imediat la rubrica care indica pe imprimat data emiterii bonului

respectiv. Nu era însă completată. Întorcând însă copia scrisă cu indigou a bonului anterior, am văzut că acesta fusese eliberat în ziua de 26 decembrie. Deci chiar în ziua dramei! Și cum altă zi n-a mai existat pentru gestionară, era evident că bonul nedecupat fusese întocmit tot în ziua omorului.

Dar oare chiar ea să-l fi completat? Am controlat repede câteva acte de predare-primire, constatând că scriitura are un caracter identic cu cel de pe bonul de decontare!

Oare, aceste elemente îmi permit să atribui o semnificație lucrativă acestui amărât de bon? Am continuat să raționez, retrăgându-mă cu doi pași și privind gânditor polița transformată ad-hoc în birou. Creionul chimic se aflase căzut chiar acolo… De altfel, și cadavrul Mioarei Roșu, tot acolo-l descoperisem… Și cam acesta trebuie să fi fost scenariul! mi-am spus, încercând să-mi imaginez momentul premergător atacării victimei. Agresiunea s-a declanșat în timp ce Mioara Roșu completa bonul, iar datorită șocului căpătat de la prima lovitură, s-a sprijinit în creionul cu care scria, mai înainte de a-l scăpa din mână, pe dușumea. Această prezumție, fiind susținută de vârful rupt al minei și, în egală măsură, de perforarea filelor, în mod evident, exact în momentul în care victima începuse să scrie „lei”.

Oare chiar așa or fi stat lucrurile? Și dacă răspunsul este într-adevăr pozitiv, ce-am obținut? am continuat să mă chestionez. De fapt, dacă lucrurile au stat așa cum admiteam eu că ar fi fost posibil, se desprind în principal două ipoteze: primo, bonul fusese completat pentru un client oarecare, străin de cauza pe care o cercetam, și secundo, beneficiarul bonului ar fi putut să fie chiar criminalul.

Eram conștient de faptul că raționamentul meu se bazează pe o înșiruire de funcții, dar miza era atât de mare, încât eram obligat să intru în joc!

Încercând să stabilesc modul în care mă voi lansa pe noua pistă, am vârât bonierul în buzunarul interior al sacoului și m-am apropiat iar de poliță, pentru a continua cercetarea.

În următoarele minute mi-am aruncat ochii și pe celelalte hârtii. Apoi, în încheiere, m-am apucat să frunzăresc și condica de sugestii și reclamații. Tot ce mi-a stârnit interesul a fost o coală de hârtie alba, împăturită cu grijă. Am desfăcut-o și am citit-o. Era o cerere de repartizare de locuință, adresată primăriei municipiului Constanța de un oarecare Carol Caraman, inginer la aeroportul Kogălniceanu. Avea o nevastă, un copil și o garsonieră. În locul ultimei avuții, dorind o locuință „mai mare". Cum eu nu mă ocup decât de repartizarea în „locuințe" cu gratii, deși nu i-am aprobat

cererea, m-am întrebat, cum era și firesc, ce-o fi căutând ea în condica de sugestii și reclamații a unei mercerii. Bineînțeles, n-am putut găsi nicio justificare. Și cum nu purta nicio dată, nu-mi puteam spune de când zăcea acolo unde o dibuisem eu. În ceea ce privește însă prezența ei, am sfârșit prin a-mi furniza totuși o explicație, aparent logică. Un cumpărător a uitat-o în prăvălie, iar gestionara a păstrat-o pentru a i-o înapoia. Numai că păgubașului i-a fost mai ușor să scrie o altă cerere, și Mioara Roșu a uitat de prezența ei. Am vrut să vâr cererea la loc, în condică, dar iar m-am răzgândit. Și nici nu s-ar fi putut să fie altfel, când plictisitoarea mea deformare profesională mă obliga să mai fabric o ipoteză. O ipoteză care admitea că domnul Carol Caraman ar fi putut să facă parte din anturajul victimei. Și cum eu încă n-avusesem plăcerea să-l cunosc, poate că era cazul să nu pierd ocazia care mi se oferea. În consecință, am vârât hârtia în portofel, pentru orice eventualitate.

Am mai aruncat o privire prin magazia în care pierdusem mai bine de două ore, și m-am dus să-mi iau canadiana de pe tejgheaua din prăvălie…

*

— Știți unde are sediul O.C.L. Metalo-chimica? l-am consultat pe șofer, de îndată ce m-am așezat lângă el.

A dat din cap că știe și a demarat.

În ceea ce mă privește, ca să nu mă plictisesc, am scos bonierul și am început să privesc unul câte unul duplicatele scrise cu indigou.

Mai înainte ca autoturismul să tragă pe dreapta și să-și curme elanul lângă bordura unui trotuar, mai descoperisem două bonuri de decontare pentru „Uleiuri și vopsele”, cu o valoare de 65 lei și, respectiv, 105 lei. Primul purta data de 25 noiembrie și al doilea de 16 decembrie, bineînțeles a.c.

*

— Toată stima, tovarășe căpitan! a exclamat directorul Constantin Faur, când m-a văzut intrând în biroul lui, ridicându-se și venind cu mâna întinsă spre mine, surâzător de parcă nu el ar fi ăla care mi-a transformat ultimele cinci zile într-un adevărat calvar.

Nefiind ranchiunos, i-am strâns totuși mâna.

— Cum merge ancheta, tovarășe căpitan? a vrut să știe, după ce, dezbrăcându-mă, m-am așezat pe unul din scaunele ce împresurau o masă lungă, de ședințe.

— Ar merge grozav de bine, dacă aș putea depista criminalul, i-am replicat, încercând s-o fac pe glumețul.

În loc să-mi guste umorul, a dat din cap a amărăciune:

— Știți, au început să apară probleme sociale. Ieri, am avut o ședință de analiză a muncii cu toate salariatele noastre și s-a ridicat problema celor două asasinate. Multe din vânzătoare au afirmat că atâta vreme cât

criminalul se află în libertate, au viața pusă în pericol…

— Înțeleg… Și, în ceea ce mă privește, fac tot ce-i posibil pentru capturarea autorului. Din păcate, realizarea acestui deziderat cere timp. Câteodată, chiar și ani de zile… Dar să sperăm că nu se va întâmpla așa în cazul nostru, am completat, văzând cum i se lungește fața a dezolare.

— Eu vă pot ajuta cu ceva? s-a oferit el cu solicitudine.

— Sper, am zis, scoțând din sacou bonierul ridicat din magazie și înmânându-i-l. Am motive să cred că Mioara Roșu a fost ucisă pe când completa un bon de decontare… am continuat, arătându-i imprimatul pe care se frânsese vârful creionului chimic.

— Bine, dar bonul e fictiv! În mercerie nu există articole care să poată fi încadrate ca „Uleiuri și vopsele”! a constatat cu surprindere.

— Dar unde se vinde această categorie de produse? am întrebat, intrigat.

— Depinde de destinația pe care o au… În general, la unitățile de desfacere a produselor chimice.

— Și cine le cumpără?

— Firesc, zugravii.

— Și ce nevoie are un zugrav de bon de decontare? Din câte știu, ei angajează lucrările *grosso modo* cu materialul lor sau al clientului. Deci, nu se pune problema de a-și justifica cheltuielile.

— Singura explicație ar fi că este salariat. Numai o întreprindere a statului poate, plăti pentru o marfă inexistentă, dacă i se prezintă o formă de decontare aparent corectă.

— În tot cazul, întreprinderea care urma să onoreze bonul de decontare ar trebui să fie în mod obligatoriu consumatoare de „uleiuri și vopsele”.

— Aveți dreptate, a confirmat directorul. Un contabil poate plăti pentru o marfă fantomă, dar niciodată pentru una care n-are contingență cu activitatea întreprinderii respective. Deoarece acesta, deși se comportă ca un fetișist al formelor birocratice, nu poate fi atât de tâmpit, încât să aprobe o plată pe care, ulterior, ar putea fi obligat s-o acopere din propriul lui buzunar.

— Oare, ce-o intra în această grupă de „uleiuri și vopsele”? l-am consultat.

Mai întâi a clătinat capul că nu știe, apoi s-a ridicat și s-a dus să deschidă ușa care dădea în secretariat și l-am auzit cerând să fie chemat cineva.

— Am trimis după merceologul care se ocupă de sectorul chimicale, mi-a explicat el, reintrând în birou. Ce părere ați avea despre o cafeluță?

— Bună. Vă mulțumesc. Dar cu altă ocazie, acuma stau ca pe ghimpi, l-am refuzat, deși oferta lui era mai mult decât tentantă.

Curând, s-a deschis ușa și a intrat în birou un tip în

jur de șaizeci de ani, slab, scund și îmbrăcat cu un costum gri-fer, de a cărei vestă atârna un lanț gros de ceas, după canoanele modei dintre cele două războaie mondiale. La îndemnul lui Faur, am făcut cunoștință și noul venit s-a așezat pe un scaun, privind întrebător spre directorul lui, care n-a întârziat să i se adreseze:

— Safta, după părerea ta, ce cantitate de materiale ar putea fi cuprinsă în valoarea de 132 de lei? l-a întrebat, întinzându-i bonierul.

— Dacă nu cunosc specificația, e greu de stabilit… a răspuns, ezitând, merceologul.

— Ce-i aia greu de stabilit?! s-a răstit dintr-o dată Faur la el. Cu circa o sută de lei se pot cumpăra mii de kilograme de uleiuri și vopsele?

— Ah, nici gând… Funcție de calitatea acestor materiale, cu suma indicată se pot cumpăra între două kilograme și cinci kilograme de vopsea sau ulei…

— La ce poate fi utilizată o astfel de cantitate?

— Eu știu… La vopsitul tâmplăriei dintr-un apartament de aproximativ două camere… La revopsitul unui autoturism…

— Deci, o întreprindere care și-a vopsit în regie proprie câteva birouri sau un autoturism, mi-am spus, simțindu-mă cuprins de deznădejde, deoarece verificarea unei astfel de ipoteze mi-ar fi luat nenumărate săptămâni.

— Poate la pictat tablouri… a continuat Safta să-și dea cu presupusul.

— Adică, cel care a cerut acest bon, ar putea fi un pictor? am întrebat brusc interesat.

— Ba bine că nu! Nici n-aveți idee câtă vopsea se mănâncă cu picturile. Acum vreo treizeci de ani, pe când lucram într-o prăvălie de chimicale, am cunoscut un pictor care cumpăra peste zece kilograme de vopsea pe lună…

— Și pictorii decontează materialele consumate?

— Treaba asta n-o cunosc… mi-a replicat, susținându-și afirmația printr-un gest de adânc regret.

Întrucât, spre deosebire de primele două sugestii făcute asupra destinației vopselelor, ultima era cu mult mai ușor de verificat, mi-am și însușit-o. Mai cu seamă că, într-o fracțiune de secundă, am și văzut modul în care o pot aborda.

*

Secretarul filialei Fondului plastic era un tip până în patruzeci de ani, cu o figură prelungă și trandafirie, trăsături regulate și o chelie de să juri că este Yul Brynner[35] în persoană. Auzindu-mă intrând în biroul lui, și-a ridicat spre mine ochii căprui, bine ascunși în

[35] Yul Brynner (n. 11 iulie 1920, Vladivostok, Rusia - d.10 octombrie, 1985, New York, SUA) a fost un actor american de origine rusă. A câștigat un premiu Oscar în 1956 pentru rolul din filmul *Regele și eu*.

dosul unei perechi de ochelari cu lentile fumurii, și m-a privit întrebător.

După ce m-am prezentat, pe când îmi strângea cu putere mâna, mi-a urmat și el exemplul. Putând astfel afla că se numește Teohari Răzvăneanu, și că graseiază ca un parizian get-beget.

— Vă stau la dispoziție, s-a oferit, ocolindu-și biroul și indicându-mi cu complezență unul din cele două fotolii îmbrăcate în piele, așezate în fața mesei de lucru.

— Tovarășe Răzvăneanu, mi-am luat libertatea de-a vă deranja, pentru că am nevoie de sprijinul dumneavoastră…

— Pricep. Printre altele, sunteți și pictor amator, a spus, dând din cap cu înțelegere.

— Ah, nu! Singurul meu talent e acela de a prinde criminalii. Deși, ca să fiu cinstit, în ultimul timp nici acest mic talent nu prea s-a făcut simțit, am recunoscut, cu un simț autocritic care m-a surprins și pe mine.

— Probabil că și în meseria dumneavoastră se pune problema inspirației, ca în pictură. O zi se lucrează răzbit și o lună se așteaptă sosirea muzei cea făcătoare de minuni. Iar dacă aceasta, totuși, nu se grăbește să-și facă apariția, te înarmezi cu optimism și-ți pui speranțele într-o lună mai darnică, fie ea a șaptea, a noua sau, la nevoie, chiar a douăzeci și noua, a glumit el, dând din cap a încurajare.

— Cam așa stau lucrurile și la noi, cu o „mică” excepție, ce nu poate fi neglijată! În meseria mea, spre deosebire de a dumneavoastră, ai și niște șefi care-ți coordonează activitatea. Niște șefi care nu numai că pretind soluționarea cauzei într-un timp, întotdeauna, imposibil de realizat, dar te mai și întreabă ce-ai făcut pentru preîntâmpinarea apariției cazului ca atare. Ca și cum noi, rude cu Mafalda fiind, am putea ști dinainte locul și momentul în care un descreierat s-a decis să ia viața unei victime! am spus, strâmbând dezgustat din nas, deoarece, deși în toiul argumentării, îl descrisesem pe dracu ceva mai negru decât era, nu exagerasem prea mult poziția anchetatorului, foarte admirat de cei care-l văd cu câtă dezinvoltură și aplicație se descurcă, în filme.

— Fiecare muncă cu avatarurile ei. Condiția unui pictor tânăr, care, deși este foarte talentat, n-a reușit încă să se afirme, credeți că este de invidiat? Încercați numai să vă imaginați cum se simte el când, după ce și-a golit buzunarele și așa secătuite de bani pentru a cumpăra materialele necesare, lucrează întrebându-se dacă îi va achiziționa cineva opera respectivă, m-a consultat interlocutorul, clătinându-și capul a amărăciune.

I-am răspuns printr-un gest de compasiune și, profitând de faptul că mi-a adus apa la moară, am început să-i povestesc de ce mă aflam în fața lui.

— Prin urmare doresc să știu dacă membrii filialei dumneavoastră decontează materialele pe care le folosesc, am zis, în încheiere.

— După cum v-am spus, toate riscurile, și mai rar satisfacțiile, aparțin, în exclusivitate, artistului. Deși o astfel de situație este regretabilă, în cazul de față sunt foarte bucuros că lucrurile stau așa. Nu m-ar fi încercat nicio plăcere la gândul că asupra vreunuia dintre colegii mei poate, plana o bănuială atât de gravă, a spus, cu o vădită satisfacție.

— De fapt, vă mărturisesc că nici eu nu prea vedeam un artist implicat într-o faptă atât de odioasă, am admis. Însă, meseria-i meserie! Dar spuneți-mi, în afară de ipoteza că materialele de pe acest bon au fost folosite pentru vopsirea tâmplăriei unei locuințe sau a caroseriei unui autoturism, ar mai putea ele să aibă și o altă destinație? am mai vrut să aflu, dându-i să vadă bonul de decontare.

— Eu știu?… a zis, uitându-se gânditor spre bon. O vopsea poate fi folosită în nenumărate scopuri… De exemplu, la firme v-ați gândit?

— Firme? am încercat să-l înțeleg.

— Da, cele pe care scrie „Băcănie”, „Frizerie” și așa mai departe.

— Nu, nu m-am gândit la ceva de genul ăsta. În Constanța există vreo întreprindere specializată în

confecționarea firmelor? m-am grăbit să întreb, simțindu-mă dintr-o dată optimist, ca un anchetator stagiar.

— Din punct de vedere economic, nu s-ar justifica, deoarece noile magazine nu apar peste noapte, ca ciupercile după ploaie. În principal, această activitate se rezumă la revopsirea celor existente, care au fost deteriorate de intemperii. Lucrările de remaniere fiind făcute în regie proprie de fiecare organizație comercială în parte.

— Or exista multe organizații care-și repictează firmele pe cont propriu? am întrebat, pentru că ipoteza pe care o emisese secretarul filialei Fondului plastic admitea pe de-a întregul sistemul de cumpărare și justificare pe bază de bon a cheltuielilor făcute individual.

— Cel mai competent răspuns îl puteți obține de la Direcția comercială a municipiului, mi-a sugerat el, parcă bucuros de interesul ce mi-l citea pe față.

*

După ce-am obținut de la primăria municipiului datele care mă interesau, am purces cu colindul la întreprinderile ce-și confecționau singure firmele. În următoarele două ore, trecusem deja la trei dintre ele, fără însă a fi obținut nimic din ceea ce mă interesa. Situație care nu avea darul să-mi sporească încrederea

că mă aflu pe un drum bun. Dar, cu toate că debilul meu optimism se afla într-o continuă diminuare, eram decis să verific până la capăt versiunea că asasinul ar putea să nu fie străin de vopsitul firmelor. Această hotărâre nu se baza pe nu-știu-ce convingeri personale, ci era determinată de principiile de bază ale tacticii polițienești, care nu permit, abandonarea unei piste de urmărire, dacă nu este verificată până la capăt. Experiența a demonstrat că perseverența, mai ales dacă e și un pic diabolică, este o „unealtă" al naibii de eficientă în depistarea răufăcătorilor.

Astfel, când mașina a oprit la următoarea destinație, „tonificat" cu principiile breslei mele, am coborât și am pornit spre administrația trustului de restaurante, care-și avea sediul în monumentala clădire a Cazinoului.

M-am interesat unde se află contabilitatea și m-am înfipt în biroul șefului de serviciu. Era un tip în jur de cincizeci de ani, foarte înalt, slab, foarte important și cu o uitătură foarte severă.

— Tovarășe Miron, am spus după ce-am făcut cunoștință, aș avea nevoie de câteva relații de la dumneavoastră.

— Mă rog… m-a invitat, acru de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— Din câte știu, trustul dumneavoastră are un atelier pentru vopsirea firmelor…

— Atelier?… Mi se pare pretențioasă această denumire, a zis cu dispreț. De fapt, pentru a se face economii, firmele sunt făcute în cadrul atelierului de întreținere, de către un muncitor bănuit că ar avea talent. Dar n-are niciun dram! Așa se și explică aspectul și culorile îngrozitoare pe care le au firmele noastre. De aceea, pornind de la verificatul principiu că reclama e sufletul comerțului, îmi stric gura de pomană încercând să obțin un post de pictor profesionist… a completat, dintr-o dată însuflețit.

— Tovarășe contabil șef, referindu-mă la modul actual în care vă confecționați firmele, vă rog să-mi spuneți în ce fel vă procurați uleiul și vopseaua de care aveți nevoie, l-am întrebat, pentru a-l face să priceapă că n-are nicio șansă să primească de la mine postul pe care-l solicita.

Devenind dintr-o dată rigid, ca o coajă de pâine uscată, și-a dres glasul și m-a informat circumspect:

— Necesarul nostru de astfel de materiale, consumabile, fiind redus, ne aprovizionăm direct din magazinele ele desfacere cu amănuntul.

— Ce înțelegeți prin consum redus?

— În jur de zece kilograme pe lună.

— Și sub ce formă cumpărați această vopsea?

— Sub cea mai simplă. Când se termină materialele de vopsit, lucrătorul de care v-am vorbit vine la

serviciul nostru și prezintă un referat de necesitate și eu îi aprob suma respectivă. El ridică banii la casierie și cumpără ce-i trebuie, apoi, ulterior, justifică prin bonuri de decontare modul în care a cheltuit banii primiți.

Aș mai fi putut să-l întreb cine verifică exactitatea „referatului de necesități", dar m-am lăsat păgubaș. Nu de alta, dar și așa era domnul Miron destul de ursuz.

— Tovarășe contabil șef, vreau să văd bonurile de decontare pentru uleiuri și vopsele care v-au fost prezentate, am zis, scoțând bonierul ridicat din mercerie și privind cele două file pe care le răsucisem pentru a le depista mai ușor. În lunile noiembrie și decembrie.

— Pentru ce? Sunteți contabil? m-a luat repede, încruntându-se ultragiat.

— Când m-am prezentat, n-ați înțeles cu ce mă ocup? l-am contrat, zâmbindu-i feciorelnic.

— De asta mă și mir! Aveți împuternicirea necesară pentru a-mi putea verifica datele contabile? m-a repezit, privindu-mă bătăios.

— Nu. Nu am o astfel de împuternicire. În schimb, am alta mai largă, care vă obligă să-mi asigurați tot concursul de care am nevoie! Sau trebuie să înțeleg că obstrucționați cercetările pentru identificarea unui criminal periculos? l-am consultat cu un calm ce începuse să se înstrăineze de mine chiar din momentul

în care îmi fusese dat să văd mutra de acritură a individului din fața mea.

— Criminal periculos? a exclamat înspăimântat.

Am dat din cap a Confirmare și mi-am repetat cererea:

— Vreau să văd situațiile pe care vi le-am cerut.

— Sigur! Imediat! a spus țâșnind din scaun și pornind cu viteza unei rachete Cruise spre ușă, ceea ce demonstra că, în ciuda aparențelor, instalațiile lui interioare funcționează totuși cu sânge cald.

În câteva minute a revenit și, cu gesturi febrile, a pus în fața mea două plicuri pântecoase. Pe unul scria Noiembrie și pe celălalt Decembrie.

Am extras din primul plic câteva zeci de bonuri de decontare și am început să-l iau pe fiecare la mână.

Curând, disimulându-mi bucuria, am pus deoparte un bon pe care scria „Uleiuri și vopsele – 65 lei". Purta data de 25 noiembrie și seria 51223, adică exact datele de pe duplicatul rămas în bonierul meu. Am vârât la loc celelalte petece de hârtie și am trecut la verificarea conținutului celui de-al doilea plic. Cu satisfacție, am descoperit repede și cel de-al doilea bon, care, de asemenea corespundea întocmai duplicatului din bonierul meu.

— Ați găsit ce-ați căutat? a vrut să știe contabilul șef, care rămăsese lângă mine într-o atitudine spășită.

Am dat din cap și i-am arătat cele două bonuri extrase din plicuri:

— Cine vi le-a prezentat pentru decontare?

— Lucrătorul care se ocupă de vopsitul firmelor.

— Cum se numește?

— Fleancu.

— Fleancu…? am spus mirat, scoțându-mi în viteză notesul și răsfoindu-l. Marian Fleancu? am întrebat, după ce mi-am aruncat o privire pe filele unde înregistrasem în ultimele zile declarațiile persoanelor contactate.

— Exact. Îl cunoașteți? s-a mirat contabilul șef.

— Oarecum, am admis, ridicându-mă de pe scaun. Unde-l pot găsi?

— Cred că e jos, la atelierul de întreținere. Vreți să vă însoțesc până acolo? s-a oferit el, cu o solicitudine pe care ar fi fost imposibil să i-o bănuiesc.

— Vă mulțumesc. Am să mă descurc singur. Vă rog să-mi dați voie să le iau cu mine, i-am cerut, fluturând cele două bonuri reținute.

— Sigur, sigur… a aprobat, pe când eu, salutându-l printr-o scurtă înclinare, pentru a nu fi nevoit să dau mâna cu el, am deschis ușa biroului și am ieșit.

*

Atelierul de întreținere fusese improvizat într-un fost garaj de vreo douăzeci de metri pătrați, și avea aspectul

unui adevărat talcioc. Între un banc de tâmplărie și un boiler demontat, am văzut un godin încălzit la roșu și, la gura acestuia, patru indivizi, care, ținând de capătul unor vergele metalice, erau foarte ocupați cu frigerea unor bucăți de slănină, vârâte în flacăra sobei. Erau atât de absorbiți de activitatea lor, încât nici n-au sesizat intrarea mea. Printre ei, cu spatele la mine, se afla și persoana căutată.

Când l-am strigat, a întors capul și, zărindu-mă, m-a privit surprins. Și-a extras din flacără vergeaua la al cărui capăt sfârâia o bucată barosană de slănină și s-a apropiat de mine.

— Să trăiți, domnule căpitan! a zis, fără prea mult entuziasm.

— Domnule Fleancu, va trebui să reluăm discuția începută în urmă cu trei zile, l-am anunțat.

— Chiar acum? s-a interesat, privind disperat cu un ochi la slănină și cu altul la… mine.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă întrerupeți masa, am confirmat, desprinzându-mi cu regret ochii de pe apetisanta și rumena bucată de slăninuță.

— Vă stau la dispoziție, s-a oferit, ridicând din umeri a resemnare.

— Întrucât discuția ar putea să dureze mai mult, vom merge la inspectorat.

A tresărit intrigat și mi-a cerut cu amărăciune să-l

aștept câteva clipe. Apoi, întorcându-se și punând vergeaua pe un dulap metalic, cu bucata de slănină în afară, s-a dus indispus să-și ia paltonul agățat de un cui bătut în ușa din lemn a garajului.

*

În timp ce urcam treptele inspectoratului, am realizat că, lăsându-mă captivat de pista oferită de bonurile de decontare, uitasem de existența alteia. În consecință, l-am lăsat pe Fleancu să mă aștepte, în compania unui subofițer, în fața biroului meu și m-am dus spre cel în care lucra locotenentul Paschia. Spre șansa mea se afla acolo, scriind cu sârguință la masa lui de lucru.

— A apărut ceva nou? s-a grăbit să mă întrebe, ridicându-se de la birou și venind în întâmpinarea mea.

I-am povestit în câteva cuvinte, despre investigațiile pe care le declanșasem de dimineață. El s-a arătat foarte entuziasmat, iar eu, pentru a-l mai tempera, am extras din portofel cererea de locuință găsită în condica de sugestii a merceriei și i-am înmânat-o.

— Nu văd ce legătură ar putea avea cu cauza anchetată, dar știu că până în prezent nu s-a evidențiat că petiționarul ar fi făcut parte din cercurile de cunoștințe ale victimelor. Poate că, totuși, n-a avut nicio legătură cu ele, dar când dubiile ne sufocă, o certitudine nu poate să strice.

Paschia, după ce și-a aruncat ochii pe textul cererii, m-

a anunțat fără prea multă bucurie:

— Tovarășe căpitan, vă rog să mă mai păsuiți o oră-două. Am ceva presant de terminat.

Am încuviințat și am ieșit.

*

Când l-am introdus în birou pe Fleancu, printr-un gest reflex mi-am privit ceasul. Era ora două după-amiaza, fix.

I-am făcut semn să se dezbrace de palton și să ia loc. În timp ce el, arborând un vădit aer de resemnare, se conforma invitației, m-am instalat și eu pe locul meu.

— Domnule Fleancu, când am discutat prima oară, n-ați fost sincer, am remarcat, uitându-mă la el mustrător.

— Nu înțeleg… La ce vă referiți? a vrut să știe, punându-și lezat o palmă pe piept.

— Vă mai amintiți ce mi-ați răspuns când v-am întrebat dacă o cunoașteți pe Mioara Roșu?

— Bineînțeles! Că numele acestei femei îmi este complet necunoscut.

— Vă mențineți și acum această susținere?

— Desigur. În definitiv, dacă aș fi cunoscut-o, v-aș fi spus. Doar nu-i nicio crimă să cunoști o femeie, a replicat, dând din umeri a indiferență.

— Dar despre Eleonora Petrescu ce-mi puteți spune?

— Nimic. La fel ca și numele celeilalte femei, îmi este complet necunoscut. De fapt, de ce credeți că ar fi

trebuit să cunosc aceste femei? m-a chestionat, săltând din umeri a nerăbdare.

— Domnule Fleancu, la ce bun această întrebare, când cunoști bine răspunsul?

— Domnule căpitan, încep să cred că pe undeva s-a strecurat o confuzie. Eu nu știu despre cine vorbiți, iar dumneavoastră susțineți contrariul…

— Nu susțin, ci dovedesc că ascundeți adevărul! l-am întrerupt, făcând-o pe enervatul. Și cine ascunde adevărul, are motive serioase s-o facă!

A dat din cap cu amărăciune, și adoptând o atitudine de resemnare, a glăsuit:

— Înțeleg, înțeleg… Eu sunt un fost infractor, iar dumneavoastră aveți probabil un caz nerezolvat…

Am scos din portofel bonurile de decontare ridicate de la contabilul șef Miron.

— Dar pe astea le cunoașteți? l-am întrebat, întinzându-i-le să le vadă.

Le-a luat, le-a privit ca și cum atunci le vedea pentru prima oară și a început să dea din cap a infirmare, apoi s-a răzgândit și mi le-a restituit.

— Da… a admis, coborându-și spășit privirea în jos.

— Atunci, puteți să-mi explicați cum se face că n-ați cunoscut pe Mioara Roșu, când aceste bonuri sunt completate de propria ei mână?

— Sigur că pot să explic, m-a asigurat el,

recăpătându-și stăpânirea de sine. Obținerea unui bon de decontare pentru vopseaua pe care o cumpărasem, nu mă obliga să fac cunoștință cu vânzătoarea ce mi-l elibera. Și cum eu luam vopsea din mai multe prăvălii, habar n-am dacă femeia care mi-a dat aceste bonuri se numește așa cum ați spus dumneavoastră sau mai știu eu cum… m-a informat, însoțindu-și spusele cu un gest de nepăsare.

— Explicația pe care mi-ați furnizat-o nu mă satisface. Mai aveți și alta? l-am consultat cu o bunăvoință de examinator la concursul „Cine știe câștigă".

— Nu. Aceasta-i unica și ea corespunde pe de-a-ntregul realității, a replicat cu convingere.

— Domnule Fleancu, comiteți o gravă omisiune. Aceste două bonuri de decontare nu le-ați obținut de oriunde, ci numai de la Mioara Roșu…

— Dar ce, eu neg această posibilitate? m-a întrerupt, încordându-se enervat în scaun. Dacă spuneți că este scrisul acesteia, înseamnă că ea mi le-a eliberat! Dar pentru asta nu trebuie s-o și cunosc! Ce, dumneavoastră, când luați masa într-un restaurant și vi se prezintă nota de plată, faceți cunoștință cu chelnerul? Deci singura deosebire constă în faptul că dumneavoastră abandonați nota pe masă, iar eu am fost obligat s-o iau, pentru a-mi justifica cheltuielile făcute în interesul trustului! a argumentat el cu aplomb.

L-am urmărit dând din cap aprobator, iar când a terminat, am remarcat:

— Mai există o deosebire. Și încă una esențială. Întrucât Mioara Roșu nu vinde ce scrie pe aceste bonuri, nu vi le putea da dacă nu vă cunoșteați bine și nu erați de conivență! Oare, chiar trebuie să vă reamintesc eu că ați făcut niște deconturi fictive?! am spus, răstindu-mă brusc la el.

N-a mai rămas țeapăn și bătăios pe scaun, ci s-a înmuiat la fel ca o marionetă a căror ațe au scăpat din mâna mânuitorului ei.

— De ce acordați atâta importanță faptului că am cunoscut-o pe Mioara…? m-a întrebat, cu bărbia lăsată în piept.

— De ce încercați să ascundeți relația pe care o aveați cu Mioara? am replicat, așa cum se obișnuiește câteodată, printr-o întrebare.

— Fiind un fost recidivist, puteam să admit din proprie inițiativă că mi-am însușit bani prin falsuri?… De altfel, trustul n-a fost înșelat, deoarece, dacă eu nu aș fi economisit materialele la sânge, el oricum ar fi trebuit să cumpere vopseaua pe care am decontat-o… a zis, ridicându-și capul și privindu-mă probabil încurajat de justificarea pe care se apucase să mi-o fabrice.

În loc să-l felicit pentru succesul cu care lupta pentru reducerea normelor de consum, l-am întrerupt, fără nici

cea mai firavă urmă de remușcare:

— În ce împrejurări ați cunoscut-o pe Mioara Roșu?

— Cumpărând de mai multe ori din prăvălia ei, ne-am împrietenit. Apoi, oferindu-i niște bomboane, i-am cerut un bon de decontare. Ulterior, mi-a mai dat și altele…

— Când v-ați văzut ultima dată cu ea?

— Săptămâna trecută.

— Săptămâna aceasta, să zicem luni seară, v-ați aflat în prăvălia Mioarei?

— Nu. În această săptămână, în niciun caz. Am trecut pe la ea la sfârșitul săptămânii trecute, cred că era într-o joi… sau, poate, chiar vineri…

— Întrucât vineri a fost în 23 decembrie, cum explicați că acest bon de decontare a fost completat în 26 decembrie? l-am întrerupt cu duritate, punându-i în față imprimatul respectiv.

Nici n-am apucat să termin formularea întrebării și domnul Fleancu a rămas cu gura căscată, uitându-se la mine buimăcit. Dar, tocmai când vream să-mi spun că l-am făcut praf, el, regăsindu-se rapid, a și început să vorbească:

— Domnule căpitan, vineri, când am trecut pe la mercerie, i-am spus Mioarei că mai am nevoie de un bon de decontare. Ea a vrut să mi-l completeze imediat, dar eu i-am spus că n-am timp să mai aștept și că voi veni

după el în una din zilele următoare… Deci, singura explicație a faptului că a scris bonul în ziua în care spuneați dumneavoastră, este aceea că tocmai atunci și-a amintit de rugămintea mea… Fiind o fată foarte drăguță, s-o fi gândit probabil că dacă voi trece iar pe la eu după bon, să nu trebuiască să mai aștept. Dar, dacă nu mă credeți, în definitiv, puteți s-o întrebați chiar pe Mioara!… mi-a propus el, cu tupeu.

— Cum este imposibil să chestionez o persoană ucisă, sunt nevoit să mă rezum la lămurirea lucrurilor cu sprijinul dumneavoastră!

— Mioara a fost ucisă?! a exclamat el buimăcit.

— Chiar nu știați? m-am arătat eu neîncrezător, așa ca să priceapă că mirarea pe care o arbora nu m-a prea convins.

— Dar de unde să știu? m-a consultat dânsul, și mai mirat.

— Toți locuitorii municipiului Constanța discuta această dramă, și numai dumneavoastră sunteți străin de subiect? am făcut-o eu pe intrigatul.

— Domnule căpitan, mă jur că acuma aflu pentru prima oară despre… a început el cu convingere, pentru a-și curma dintr-o dată elanul. Mioara e una din cele două femei ucise la începutul săptămânii într-un magazin? m-a întrebat.

— Ați văzut că știați, am confirmat.

— Și de aceea mă tot hărțuiți cu întrebări despre ea? Vă gândiți că sunt amestecat cu ceva în… în ce s-a întâmplat? s-a interesat el, foarte ofensat.

— Întocmai! am replicat sec, dar sincer.

— Bine, dar la prima noastră discuție v-am spus unde mă aflam când s-au comis omorurile…

— Unde vă aflați? am făcut-o pe distratul.

— La „Zorile", unde am intrat în conflict cu un zurbagiu care…

— De unde știți că tocmai atunci au fost ucise cele două victime?! i-am tăiat macaroana, dintr-o bucată.

— De la toată lumea cu care am discutat, a replicat cu promptitudine. Mi s-a spus că fetele au fost găsite moarte marți de dimineață, dar că ar fi fost ucise luni seară… Probabil imediat după ora de închidere a prăvăliei, adică în jurul orei opt, când eu mă aflam la „Zorile"… a turuit el, acceptabil de persuasiv, tocmai când a început să sune telefonul.

I-am făcut semn să-și ia o recreație și am dus telefonul la ureche.

— Căpitanul Apostolescu? s-a interesat o voce bărbătească în urechea mea.

— Da, eu sunt, am recunoscut, întrebându-mă cine se află la celălalt capăt al firului și ce nouă pacoste de caz îmi mai cade pe cap.

— Nu prea ești parolist, căpitane! M-ai lăsat să te

aștept cu sarmalele pe masă, dar n-ai spus nici pâs. Și tot la fel de discret te arăți și în ceea ce privește raportul asupra stadiului în care te afli cu anchetarea dublului asasinat, m-a mustrat vocea.

— Să trăiți! am zis, când mi-a picat fisa că interlocutorul meu este procurorul Anghelescu. În legătură cu primul punct, sunt dezolat. Atât pentru faptul că n-am putut să vă sprijin la terminarea „lucrării" de care vorbeați, cât, mai ales, pentru că n-am găsit răgazul necesar spre a vă anunța să nu contați pe „sprijinul" meu. În ceea ce privește însă ultimul punct, am impresia că situația pacientului s-a ameliorat mult, am turuit, privind în treacăt spre Fleancu, pentru a-mi da seama dacă a priceput ceva din monologul meu, dar privea cu atâta încordare rama mesei de lucru, încât nu părea să-mi acorde nicio atenție.

— Căpitane, ai băut prea mult? s-a interesat procurorul, după ce în prealabil a făcut o pauză sesizabilă, probabil surprins de modul nu tocmai protocolar în care-i vorbeam.

— Aș! Nici gând de așa ceva, m-am grăbit să-l asigur, de teamă că-mi închide telefonul.

— Vorbești cifrat? a consimțit el să-mi mai acorde o șansă, mai înainte de a mă reclama comandantului miliției.

— Sigur. Chiar acest aspect doream să-l accentuez,

am confirmat, bucuros că a reușit să mă înțeleagă.

— Ești în interogatoriu cu suspectul?

— Întocmai.

— A recunoscut? a vrut să știe procurorul.

— Ah, nu! Atât de repede, nici n-ar fi posibil. Știți, nu-i nici jumătate de oră de când am revenit la inspectorat. Dar, dacă nu sunt prea optimist, sper ca foarte curând să vă pot da un răspuns afirmativ.

— Ai nevoie de mine?

— Asta e o idee bună, am admis, privindu-mi ceasul, care arăta că au mai rămas zece minute până la ora patru. Eventual, peste vreo oră, ca să-mi pot termina treaba de care mă ocup acum.

— Am înțeles. La cinci sunt la dumneata, m-a anunțat Anghelescu.

Când am lăsat receptorul jos, am mai aruncat o privire fugitivă spre Fleancu. Continua să privească încruntat, fără nicio adresă.

— Domnule Fleancu, te rog să scuzi întreruperea. Apropo, unde rămăsesem?

— Spuneați că mă bănuiți pe mine de uciderea Mioarei, m-a ajutat el, pufăind pe nas disprețuitor.

— Ce să fac, dacă meseria mea mă obligă să suspectez toate persoanele care au avut relații cu o victimă? m-am scuzat, pentru eventualitatea în care s-ar fi dovedit că suspiciunile mele n-au nicio bază.

— Vă mărturisesc că v-aș fi înțeles cu mult mai bine dacă n-aș fi putut prezenta un alibi. Dar nu-i cazul, deoarece spre șansa mea…

— Aveți dreptate. Ca să nu vă răpesc mai mult timp decât este necesar, vă rog să-mi mai descrieți încă o dată modul în care v-ați petrecut timpul luni seară în jurul orei opt, i-am cerut.

L-am lăsat să-și termine relatarea și am conchis:

— Deci, până la șapte și jumătate ați stat acasă, apoi ați ieșit să vă plimbați. În jurul orei opt, v-ați dus să beți o bere la „Zorile". A urmat conflictul cu unul din consumatorii care se aflau în local și v-ați dus acasă să vă spălați… am zis, privind cu semnificație spre mânecile sacoului său, pătate cu sânge, conform declarației ce-o făcuse la prima audiere.

— Exact. Și n-am mai ieșit din casă până a doua zi, a încuviințat el.

— Foarte bine. Acum vreau să puneți pe hârtie tot ce mi-ați povestit.

El a săltat din umeri pentru a confirma că e gata să dea o declarație, iar eu m-am ridicat de pe scaun și i-am făcut semn să mă urmeze. După ce l-am introdus într-o cameră în care lucrau doi ofițeri și i-am dat cele necesare pentru scris, m-am înapoiat în biroul meu.

Mai întâi, am sunat dispeceratul și i-am spus că vreau să mă ajute la audierea unor martori. Am început cu

plutonierul Mihai Marin, sectoristul zonei unde era situată merceria, căruia să-i transmită că vreau să le aducă de urgență la mine pe micuța Adriana și pe soția adjutantului. Apoi le-am cerut să-l dibuiască pe vameșul Emil Moraru, care asistase la conflictul dintre Fleancu și Marin Roșu, fostul soț al gestionarei merceriei. În încheiere, le-am mai spus că vreau să trimită un echipaj la restaurantul lactobar și s-o invite la mine pe Crizantema Bantea, prietena lui Fleancu.

După ce mi-am terminat repertoriul cu dispeceratul, am format numărul casei Pintilie. Mi-a răspuns medicul și am cerut-o pe fiica lui.

— Nicule, ce plăcere! Chiar vream să te caut și eu… Văzând că nu mă mai suni, mă întrebam dacă nu m-ai și uitat, a spus ea exuberantă.

— Chiar crezi că poți fi uitată atât de ușor? am consultat-o, gândind că, în ceea ce mă privește, o astfel de eventualitate este exclusă.

— Parcă poți să știi? a cochetat ea.

— Doresc să fii convinsă că dacă mi-aș fi putut acorda o clipă de răgaz, gândul numai la tine ar fi putut să zboare, am asigurat-o cu o afectuoasă sinceritate.

— *Mieux vaut tard que jamais*!36 a râs ea, apoi mi-a comunicat pe un ton confidențial: Vom fi opt perechi,

---

36 Mai bine mai târziu decât niciodată.

toți oameni de comitet, și am stabilit ca bairamul să înceapă de la ora unsprezece. *It's O.K.*?

— *Vox populi, vox Dei*[37]… am admis, cu gândul la modul cel mai potrivit în care trebuie să vorbesc, pentru a evita o deteriorare a afecțiunii ce-mi acorda.

— Nicule, te preocupă ceva? mi-a luat-o ea înainte, ghicindu-mi gândurile, cu intuiția atât de proprie femeilor.

— Anda, te-ai supăra dacă te-aș ruga să vii până la mine, la Inspectorat? am întrebat-o, cu timiditate.

— Când? Acum? s-a interesat ea, evident intrigată.

— Da… am confirmat eu cu teamă.

— Ți-e atât de dor de mine, încât nu mai ai răbdare până la noapte? m-a testat, parcă amuzată de această idee.

— Aș fi dorit să-ți pot spune că numai dorul mă îndeamnă să te invit, dar, din păcate, mai este și altceva… Te rog să mă ajuți pe linie profesională, m-am decis să-i spun, fie ce-o fi.

Nu mi-a lăsat impresia că s-a supărat. Din contră, chicotind a răsfăț, mi-a replicat pe un ton de voită resemnare:

— Lasă, lasă… Vrei să mă mai vezi o dată, pentru a-ți da seama dacă chiar e cazul să-ți petreci revelionul cu

---

[37] Vocea poporului este vocea lui Dumnezeu.

mine. În orice caz, dacă vin mai am o șansă, iar dacă nu… Niciuna! Așa că sunt nevoită să-mi asum riscul. La ce etaj și la ce cameră lucrezi?

I-am spus unde mă găsește și, închizând telefonul, am realizat că mă încearcă aceeași senzație de fericită tulburare ca pe vremea când, adolescent fiind, mă duceam la prima întâlnire cu o fată. Reveria mea n-a ținut însă prea mult; văzând pe biroul meu raportul necropsic întocmit de medicul legist după examinarea victimelor, toată poezia s-a dus naibii, chiar mai înainte de a fi avut timpul să mă bucur de ea. Scârbit, am ridicat din nou receptorul și am format numărul serviciului criminalistic. Când mi s-a răspuns, am cerut să-mi fie trimiși cei doi ofițeri care cercetaseră câmpul infracțional.

În timp ce închideam postul, am auzit o bătaie timidă în ușă. După ce m-am dus să deschid, l-am văzut pe plutonierul Mihai Marin, care, trăgându-mi un salut de parcă aș fi fost cel puțin general, a raportat fără zăbavă:

— Să trăiți! Ordinul a fost executat. Le-am adus pe tovarășa adjutant și pe fetița Adriana, a zis, arătându-mi spre capătul coridorului o bancă pe care se aflau așezate invitatele mele.

— Vă rog să mă așteptați câteva clipe în birou, i-am cerut subofițerului, îndreptându-mă spre banca pe care stăteau martorele.

În câteva cuvinte, le-am explicat ce doresc de la ele. După ce m-au asigurat că au priceput ce aștept din partea lor, le-am condus până la ușa biroului în care-l lăsasem pe Fleancu să-și scrie declarația. Ele au intrat și eu am rămas pe culoar. N-au stat înăuntru decât atât cât era necesar, pentru a se interesa unde se află serviciul circulației. Când au ieșit și au tras ușa după ele, m-au privit și și-au clătinat capul.

Fir-ar să fie! Aș fi putut să-mi pun mâna în foc că Fleancu era necunoscutul văzut în mercerie după terminarea programului. Bine că n-am făcut-o, că mi-aș fi ars-o până la umăr.

Revenind spre biroul meu cu cele două martore, le-am cerut scuze pentru deranj și l-am rugat pe plutonierul Marin să le conducă acasă, cu o mașină de serviciu.

Pe când îmi luam la revedere de la grupul lor, i-am văzut apropiindu-se pe cei doi criminaliști pe care-i convocasem mai înainte. Le-am făcut semn să mă urmeze înăuntru și m-am dus grăbit spre telefon. Am format numărul Andei. Și am avut noroc. Nu plecase încă de acasă. I-am explicat că nu mai este cazul să vină la mine; confruntarea făcută cu alți martori infirmase posibilitatea ca individul reținut de mine să fie una și aceeași persoană cu tipul pe care-l văzuse și ea în mercerie.

— Și când te gândești că numai despre femei se spune că sunt imprevizibile! a conchis ea, cu regret.

— De fapt, nu eu, ci profesia mea are un caracter imprevizibil.

— Nu-ți fă probleme. Cum și eu lucrez cu voi, știu bine că lucrurile nu merg întotdeauna cum ar trebui. Iar schimbarea care a intervenit, îți mărturisesc, mă bucură, pentru că voi, avea timp să trag și un pui de somn… Ca să fiu odihnită și frumoasă când vei veni deseară să mă vezi.

Deși aș fi vrut să-i spun că, oricum, e fermecătoare și mi-e dor de ea, prezența celor doi ofițeri care se uitau la mine pe când vorbeam nu mi-a permis să-i spun ce simțeam. După ce am încheiat convorbirea, cu promisiunea că o voi mai suna până la ora unsprezece seara, când urma să mă înființez la ea, m-am adresat celor doi criminaliști.

— Am un suspect în cazul celor două tinere ucise. Cum însă un bănuit nu este întotdeauna și autorul fărădelegii cercetate, trebuie să știu cum să încep dansul.

Cum afirmația mea avea un caracter de axiomă, n-au ezitat să mă aprobe.

— Întrucât singurele urme găsite sunt cele plantare, vreau să verificați dacă impresiunile respective au fost lăsate de încălțămintea lui.

Ei m-au aprobat din nou, iar eu le-am spus unde-l pot găsi pe domnul Fleancu.

Pe când ei părăseau biroul pentru a se duce să-și ia instrumentele necesare identificării urmelor, și-a făcut apariția un subofițer și un necunoscut cam în jur de cincizeci de ani, înalt, gras, cu fălci masive și nasul roșu și brăzdat de vinișoare vinete.

După ce subofițerul și-a prezentat raportul și s-a retras, l-am invitat pe vameșul Emil Moraru să ocupe un loc: Apoi, constatând că ochii săi mici mă fixează cu neliniște, m-am decis să-i satisfac curiozitatea:

— Tovarășul Moraru, v-am invitat la noi cu rugămintea să ne povestiți incidentul la care ați asistat la începutul săptămânii, în restaurantul „Zorile”.

— Eu merg în fiecare seară acolo. La ce incident vă referiți?

— La acela în care colegul dumneavoastră Marin Roșu a avut o altercație cu un necunoscut, am precizat, gândind că dacă se duce în fiecare seară la restaurant, nici nu e de mirare că are nasul cuperozat[38].

— Ah, da! Acum știu… a râs el zgomotos, dându-și capul spre spate. Chestia asta s-a petrecut luni seară, pe când mă aflam acolo cu Roșu.

— Așa este. Cum s-a declanșat conflictul?

---

[38] Inflamație cronică a glandelor cutanate ale feței.

— Ca să vă spun drept, nici nu știu… Totul a decurs atât de fulgerător, încât zău dacă am priceput ceva… a spus, ridicând din umeri și răsfrângându-și buzele groase peste gingii, ca cimpanzeii.

— Și totuși? Erați de față și trebuie să fi văzut cum a început scandalul, am insistat, dornic să confrunt declarațiile beligeranților și cu cea a unicului martor, aproximativ neutru, la dispută.

— Ce să vă spun? s-a întrebat el, săltând iar din umeri. Eu tocmai turnam vin în pahar, când deodată aud… Poc… Poc… Poc… Atunci am ridicat capul și am văzut un haidamac bătând la Roșu de parcă se antrena la sacul de box…

— Spuneau ceva, în timp ce se băteau?

— Nu, nici gând… Că amândoi erau foarte ocupați. Haidamacul cu cotonogitul și Roșu cu încasatul.

— Dumneavoastră n-ați intervenit, să vă apărați prietenul?

— Eu? s-a mirat el. Da' ce treabă aveam eu să mă bag? Numai să mă aleg și eu cu câțiva pumni? Păi, domn'e, eu mă duc la restaurant să mă distrez, nu să mănânc bătaie! Sunt un om pașnic și n-am nevoie să mă leg la cap când nu mă doare…

— Dacă n-ați văzut cum a început încăierarea, presupun că ar fi trebuit să vedeți cum s-a terminat.

— Ah, foarte simplu… Roșu a căzut plin de sânge

peste masă și a răsturnat cele două pahare pe care tocmai le umplusem cu vin, iar tipul a roit-o, așa cum și apăruse.

— Și Roșu, cum a comentat faptele, după plecarea necunoscutului?

— Își făcea cruce și-mi spunea că în viața lui nu l-a văzut pe nebunul care-l atacase. Apoi, după ce s-a dus la toaletă, să se spele de sânge, ne-am apucat să ne bem vinul…

— Când ați părăsit localul?

— După ce au început să se ridice scaunele pe mese, adică în jurul orei unsprezece.

— Ați putea preciza momentul, ora când a avut loc agresiunea?

— Stați să mă gândesc… mi-a cerut, fixându-și gânditor un deget deasupra arcadei drepte. Înainte de a începe tevatura, am constatat că nu mai am țigări… Și cum la bufet n-aveau Mărășești cu filtru… Știți, astea sunt țigările mele preferate…

— Deci, ați rămas fără țigări. Și? l-am îndrumat, dând din cap, pentru a-l face să priceapă că sunt solidar cu gustul pentru țigările Mărășești, deși nu era cazul.

— Când am văzut că la bufet n-au Mărășești, mi-am luat paltonul pe mine și m-am repezit până la tutungeria care se află la colțul străzii. Dar măgarul de gestionar, deși era înăuntru, n-a vrut să-mi mai

deschidă ușa. Îmi tot arăta orarul de pe ușă…

— La ce oră termina programul? i-am scurtat-o.

— La opt. Dar, cum v-am spus, el era înăuntru și n-ar fi dat boala-n el dacă-mi dădea un pachet de…

— Ați ajuns cu mult după ora opt în fața tutungeriei?

— Nu, dom'le! Dacă era opt și zece… Iar cum el tot nu plecase…

— Și ce-ați făcut? Ați rămas fără țigări? l-am canalizat în continuare.

— Eh! Se poate să bei și să nu fumezi?… Nu se poate! și-a răspuns singur, probabil remarcând oftatul care mi-a scăpat involuntar. Așa că m-am dus la altă tutungerie și mi-am luat ce-mi trebuia, mi-a adus el la cunoștință, plin de importanță.

— Cea de-a doua tutungerie se află departe de prima? am vrut să știu, constatând că povestea lui începe să mă intereseze.

— Nu… Se află pe strada Mircea cel Bătrân, adică la vreo șapte minute de tutungeria nenorocitului ăla care n-a vrut să-mi deschidă…

— Deci ați cumpătat țigări și ați revenit la local. Apoi? l-am întrebat, calculând că, față de datele ce-mi furnizase, și-a reocupat locul la masă în jurul orei opt și douăzeci și cinci.

— M-am așezat pe scaun și am băut vinul pe care mi-l turnase Roșu între timp în pahar. Când am vrut însă

să umplu paharele, am constatat că sticla era deja goală. Apoi, după ce chelnerul a adus altă baterie și eu am început să torn în pahare, așa cum v-am mai spus, a început scandalul… a spus, arătându-mi printr-un gest al brațelor că nu mai are ce adăuga.

Cum era evident că el uitase să răspundă la principala mea întrebare, l-am ajutat s-o facă, fie chiar și indirect:

— Chelnerul a zăbovit mult până v-a adus vinul comandat?

— Nu… Sunt de-al casei și știa că-l articulez întotdeauna cu bacșișuri grase. În zece minute s-a și înființat cu o nouă frapieră…

După afirmațiile lui rezulta că intervenția lui Fleancu s-a produs după ora opt și treizeci și cinci… Situație care schimba complet datele problemei… Dar puteam eu, oare, să iau drept bune afirmațiile unui bețiv? m-am întrebat, pe când, simultan cu o ciocănitură autoritară, s-a deschis ușa.

Era procurorul Silvian Anghelescu, care, rămânând în pragul ușii, s-a uitat mai întâi la Moraru, apoi a privit, întrebător spre mine. I-am răspuns printr-un gest de negație că nu acesta este suspectul și l-am invitat, tot pe mutește, să se facă comod și să ia loc.

— Ați putea să mai indicați și alte persoane din local, care au asistat la conflictul dintre prietenul dumneavoastră și necunoscut? m-am adresat din nou

martorului.

— Au fost mulți care au văzut scena, dar eu nu-i cunosc.

— A fost de față și responsabilul localului sau, să zicem, chelnerul care vă servea? am insistat, cu dorința de a depista și un martor pe a cărui depoziție să pot pune o bază.

Moraru mi-a spus că nu i-a remarcat, drept care, mulțumindu-i pentru „prețiosul" sprijin, l-am condus până la ușă și l-am expediat.

— Ei, cum e, căpitane? m-a luat în primire procurorul, lăsându-și chintalul să cadă pe scaunul din fața biroului meu.

Am început să-i povestesc despre bonurile fictive de decontare, și descoperirea beneficiarului acestora, în persoana lui Fleancu.

— Și, el ce zice?

— Admite că este vorba de o înșelăciune. În ceea ce privește însă omorurile, susține că nu cunoaște problema.

— Și de ce n-ar avea dreptate?

— Tovarășe procuror… am început să-i argumentez, când, auzind deschizându-se ușa, am întors capul să văd cine a venit.

Era unul din cei doi ofițeri în al căror birou îl lăsasem pe Fleancu să-și scrie „memoriile".

— Tovarășe căpitan, martorul mi-a cerut să vă spun că și-a terminat declarația, m-a anunțat el.

— Au venit doi criminaliști să-i ia „măsura” la pantofi?

— Da. Și-au făcut treaba și au plecat la laborator, în urmă cu vreo zece minute.

— Până la noi ordine, să rămână cineva cu el în permanență. Iar în legătură cu cererea lui, spuneți-i că sunt ocupat cu alte treburi.

— Am înțeles, m-a asigurat ofițerul, părăsind încăperea odată cu propria sa indiferență.

— Începusem să vă spun, am reluat eu către procuror, că, după părerea mea, el trebuie să fie cu mult mai adânc implicat decât este dispus să recunoască. Punctul forte al bănuielilor mele fiind furnizat, așa cum v-am raportat, de bonul de decontare pe care victima tocmai îl scria în momentul în care a fost atacată.

— I-ai pus vreo întrebare în acest sens?

— Da. Susține că ar fi rugat-o pe victimă să-i mai completeze un bon, cu câteva zile înainte da comiterea omorurilor.

— Și de ce n-ar avea dreptate?

— Pentru că, transpunându-mă în situația victimei, nu văd de ce m-aș apuca să scriu bonul promis în urmă cu câteva zile, în loc să mă grăbesc să ajung acasă după o zi de stat în picioare îndărătul unei tejghele. Mai cu

seamă că, pentru completarea a două cuvinte pe un bon, nici nu era necesar să întârzii peste program. Puteam să-l întocmesc în câteva secunde, chiar atunci când venea Fleancu să mi-l ceară. Ba mai mult, dacă Fleancu n-a mai venit să mi-l ceară de trei zile, după cum afirmă el, înseamnă că nici n-avea o nevoie presantă de el. Așa că de unde acest subit imbold de a-l scrie, totuși?

— Deci, susții că singurul motiv care ar fi putut determina victima să facă bonul de decontare chiar atunci, era însăși prezența solicitantului acestuia. Care solicitant, datorită faptului că este unicul beneficiar al falsului, nu ar putea fi nimeni altul decât suspectul dumitale. Da?

— Cam așa văd eu lucrurile, am admis.

— Bine, fie… Dar noi putem fi siguri că gestionara a fost într-adevăr ucisă chiar în momentul în care completa bonul?

— Siguri? Nu! De îndată ce n-am fost de față la declanșarea agresiunii, nu se poate considera că avem de-a face cu o certitudine. Ceea ce nu mă împiedică, totuși, să cred că versiunea mea este suficient de logică pentru a putea fi și corectă.

— Căpitane, eu nu prea știu cum lucrați voi la București, dar aici, la noi, în Constanța, când punem pe cineva sub inculpare, utilizăm probe, nu versiuni! Fie ele și „…suficient de logice pentru a putea fi și corecte!”

m-a luat peste picior procurorul, privindu-mă cu o toleranță părintească.

Exact în momentul când deschideam gura, pentru a-i reaminti că fără versiuni de anchetă, nu pot exista suspecți, iar fără suspecți, nu-i posibil să ai inculpați, s-a deschis ușa și a apărut unul din cei doi ofițeri criminaliști.

Văzându-mă că sunt în discuție cu cineva, a vrut să se retragă, dar l-am oprit.

— Ce-a ieșit? l-am întrebat.

— Numărul de pantof corespunde. Dar lipsesc caracteristicile de individualizare, m-a anunțat el cu un aer de dezolare.

— Până când sunteți în serviciu?

— Cum lucrez în tură de douăzeci și patru de ore, până mâine dimineață la ora șapte.

— Perfect. Mulțumesc.

— Bine! a reluat discuția Anghelescu, după plecarea ofițerului. Să admitem că raționamentul pe care l-ai expus este corect. Atât de corect, încât suntem convinși că beneficiarul efectelor bonurilor false de decontare este unu și aceeași persoană cu asasinul celor două tinere. Ți-am concretizat bine versiunea?

Am confirmat.

— Cum stă bănuitul cu alibiul?

I-am relatat „diferendul" care se consumase la

restaurantul „Zorile”.

— O bătaie într-un loc public… Ăsta da alibi! a zâmbit admirativ procurorul. În sfârșit, cum nu s-au făcut încă norme obligatorii pentru stabilirea unui alibi, e bun și cel prezentat. Și la ce oră a avut loc incidentul?

— După declarațiile părților interesate. În jurul orei opt–opt și un sfert.

— Și omorurile?

— Cam în același timp.

— Și atunci, ce mai vrei de la „suspectul” dumitale? a întrebat el, făcând un gest de exasperare.

— Alibiul nu-i concludent…

— Cum, un alibi nu-i concludent?! s-a încruntat el.

— Mă refer la cel în discuție! Care e foarte discutabil… am replicat cu seninătate, începând să-i povestesc despre ce-i vorba.

— Deci burtosul pe care l-am văzut când am venit susține că încăierarea a avut loc cu aproape o jumătate de oră mai târziu, a zis procurorul, referindu-se la Moraru, care nu era cu nimic mai burtos ca el, din contră. În concluzie, se poate admite că bănuitul a avut suficient timp pentru a comite omorurile și pentru a ajunge în restaurantul în care a provocat scandalul, cu intenția expresă de a-și asigura un alibi.

— Așa îmi spuneam și eu. Numai că, din păcate, nu putem pune prea multă bază pe afirmația „burtosului”.

Deoarece se afla în local de câteva ore bune, interval în care putem fi convinși că a băut vârtos.

— Să nu-mi spui, căpitane, că o cârciumă e un loc pustiu, unde nu pot fi găsiți și alți martori.

— Și la ce bun? Credeți că într-o cârciumă pot fi găsite persoane care beau lapte sau suc de fructe? l-am contrat, strâmbând din nas.

— Și în această situație, care-i ba albă, ba neagră… Noi cu cine votăm?! s-a încruntat el din nou.

— Deocamdată, ne abținem. Mai precis, propun să nu caracterizăm alibiul ca valabil său fals, ci să-l ignorăm. Și, în consecință, să admitem că suspectul trebuie verificat până stabilim cu certitudine dacă este sau nu implicat în cauză.

— Are mobil? m-a întrebat, adoptând o atitudine de resemnare.

— Dacă el a făptuit dubla omucidere, are în mod cert. Dar noi nu-l cunoaștem. Cel puțin, deocamdată.

— Ce probe ai?

— Ați auzit raportul ofițerului criminalist. Suspectul poartă la pantofi același număr cu asasinul.

— Apă de ploaie! a aruncat cu dispreț. Milioane de indivizi au același număr la încălțăminte. Specificități există?

— Nu.

— Și dumneata numești asta probă?

— Numai în sensul că nu respinge posibilitatea ca bănuitul să fie chiar criminalul. În ceea ce privește faptul că urmele plantare nu-l individualizează, poate avea o explicație simplă. Pur și simplu, nu mai poartă aceiași pantofi ca în momentul comiterii agresiunii.

— Pentru a conchide, se poate spune că la capitolul prezumții stai excelent… În ceea ce privește însă acela al probelor de incriminare, tufă de Veneția, a zis cu silă.

Fără să-mi pese că mă privește ca pe o ladă cu resturi menajere, mi-am continuat relatarea:

— De asemenea, trebuie să vă raportez că două persoane, un bărbat și o femeie, care au fost văzuți în mercerie după terminarea programului, n-au fost încă identificate. Totodată, considerând că necunoscutul ar putea să fie una și aceeași persoană cu suspectul meu, am dispus o confruntare cu niște martori. Rezultatul fiind tot negativ, am zis, cu intenția de a-i prezenta eu sinceritate toate aspectele cazului.

Și-a proptit cotul pe birou, sprijinindu-și în palmă bărbia lui masivă, și a început să mă studieze gânditor.

— Admițând că, în pofida unui elementar bun simț, m-aș declara de acord eu prezumțiile dumitale, cam ce-ai aștepta de la mine? s-a decis el să se intereseze, tocmai când îmi spuneam că o să-mi ceară să-l eliberez pe Fleancu.

— Eu îl pot reține douăzeci și patru de ore. Mai

aprobați-mi și dumneavoastră patruzeci și opt.

— Le ai.

— As mai vrea și o ordonanță de percheziție la domiciliul suspectului.

— Ce să cauți?

— Habar n-am.

— De acord. Și știi de ce?

— Pentru că am reușit să vă conving, am presupus, încercând să-mi ascund bucuria de a fi obținut ce doream.

— În primul rând, pentru că mi-ai expus cazul cu sinceritate. Apoi, dar în niciun caz în ultimul rând, pentru că sunt convins că ți-ai fi continuat ancheta așa cum ai preconizat chiar și fără aprobarea mea! Și atunci, dacă tot lucrai după capul dumitale, la ce mai poate folosi prezența unui procuror? Bineînțeles, această întrebare rămânând cel puțin tot atât de valabilă pentru cazul în care nimerești ca Irimia cu oiștea-n gard! a glumit el mânzește.

— Astea-s riscurile inerente meseriei. Dacă ancheta polițienească ar fi la fel de precisă ca matematica, n-ar fi existat stres-ul produs de dubii și am fi trăit ca-n sânul lui Avram… Care, din câte-mi imaginez eu, n-aș prea crede să fi utilizat vreodată deodorante… Deci la așa meserie, așa riscuri și așa „satisfacții”! am făcut și eu haz de necaz.

A dat din cap mustrător și și-a extras dintr-un buzunar un formular de descindere și s-a apucat să-l completeze.

— E cazul să discut și cu bănuitul? m-a consultat, întinzându-mi formularul, iar eu dându-i spre semnare imprimatul pentru cercetare în stare de arest.

— E prematur. Încă n-avem argumente cu care să-l aducem în starea de a deveni comunicativ. Iar dacă apucă să ne simtă slabi, îl ia pe nu în brațe și ne mănâncă sufletul.

— Cred că din nou ai dreptate. Dar în orice caz, dacă, în trei zile nu obții probele necesare pentru încriminare, Fleancu va fi pus în stare de libertate. Necondiționat! m-a avertizat el, ridicându-se de pe scaun, și pornind spre cuier să-și ia paltonul.

În timp ce ne despărțeam în fața biroului, m-a întrebat: Ai unde să-ți petreci revelionul?

— Da. Îl fac în București, cu niște prieteni, am spus cu seninătate, gândindu-mă însă cu plăcere la noaptea ce urma s-o petrec cu Anda Pintilie.

— Bravo. La mulți ani!

I-am întors urarea și a plecat de-a lungul culoarului.

După ce am încuiat ușa, am pornit spre încăperea unde-l lăsasem pe Fleancu. Ajuns însă în fața biroului respectiv, am rămas cu mâna pe clanța ușii, deoarece am văzut venind din celălalt sens al coridorului

întunecos o figură care-mi părea cunoscută. Când s-a apropiat, am recunoscut-o ca fiind Cristy Văcaru, adică chiar frumușica pe care o vizitasem ieri-seară la ea acasă.

— Sărut mâna, i-am spus când a ajuns lângă mine, ceea ce mi-a permis să constat că era acompaniată de un subofițer. Cu ce ocazie la noi?

— Bună seara… Nu știu, domnule căpitan, a zis, întorcându-se și arătând spre însoțitorul ei. Dânsul a venit, la mine la serviciu și mi-a spus că sunt invitată de urgență la miliție.

— Zău… La cine e chemată domnișoara? m-am adresat subofițerului.

— La… La tovarășul căpitan Apostolescu, a răspuns el, după ce a consultat o fițuică scrisă, scoasă din buzunarul vestonului.

— Eu sunt, dar nu prea înțeleg… Cine v-a dat acest ordin? am întrebat, intrigat.

— Dispeceratul. Mi-a cerut prin stația-radio s-o aduc la dumneavoastră pe tovarășa Bantea Crizantema. Dacă-i o greșeală, sunt cu mașina de serviciu jos și o duc imediat înapoi, la prăvălie, s-a oferit subofițerul, dezorientat.

— Crizantema Bantea? m-am mirat, întorcându-mă spre femeie. Nu vă numiți Cristy Văcaru?

— Ba da. Cristy este diminutivul pentru Crizantema,

iar Bantea e numele pe care-l purtam pe când eram măritată, mi-a explicat ea.

Ca surpriză, chiar că era o surpriză. Și încă una deosebit de simptomatică, am apreciat eu.

Dintr-o dată grăbit, i-am mulțumit subofițerului și am rugat-o pe femeia care-mi stârnise atât de brusc interesul să poftească în biroul meu.

— Îl cunoașteți de mult pe Marian Fleancu? am spus, când și-a scos mantoul și ne-am așezat pe scaune.

— Ne-am împrietenit la puțin timp după ce m-am despărțit de soțul meu, adică de vreo doi ani, a răspuns, privind ușor neliniștită prin încăpere, în timp ce eu mă străduiam să pun de acord depoziția martorei, care susținuse că femeia din fața mea ar fi necunoscuta ce-o văzuse în mercerie cu puțin înainte de consumarea dublului asasinat și declarațiile Adrianei, doamnei „adjutant" și a frumoasei mele Anda care, descriind-o, afirmaseră la unison că are părul roșu, ceea ce nu prea era valabil pentru podoaba capilară a interlocutoarei mele.

— Vă vedeți des cu Marian?

— Da, aproape zilnic.

— Presupun că atunci când îl vizitați, rămâneți și peste noapte la el.

— Da, se întâmplă destul de des. E interzis? a spus, simțindu-se, nu știu de ce, obligată s-o facă pe ironica.

— Doamne ferește, nu! O persoană majoră poate decide singură asupra modului în care-i place să-și petreacă timpul. În schimb, atribuțiile mele îmi permit să întreb o anumită persoană ce a făcut într-un anumit moment. Prin urmare, vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut în după-amiaza zilei de luni.

— Păi, nu v-am răspuns la această întrebare, ieri-seară, când ați venit la mine acasă…? a protestat ea, mirată.

— Așa este. Numai că acum doresc și amănunte asupra modului în care v-ați petrecut timpul în ziua respectivă. Pentru început, spuneți-mi până la ce oră ați stat la lactobarul în care lucrați?

— Până la șapte seara, când s-a închis prăvălia.

— Ce-ați făcut după ce-ați plecat de la serviciu?

— Așa cum v-am mai spus, m-am dus acasă, s-o ajut pe mama să spele rufe, deoarece ea nu știe prea bine cum funcționează mașina de spălat rufe…

— V-ați dus direct acasă sau ați mai zăbovit prin magazine după cumpărături?

— N-am mai intrat nicăieri. Știind „bucuria” care mă aștepta, am plecat direct spre casă.

— La ce oră ați ajuns la destinație?

— Cred că la șapte și jumătate intram în casă.

— Ați ajuns, atât de repede? am remarcat, știind că stă la marginea orașului.

— Da, pentru că am avut șansa să iau un autobuz care tocmai intra în stație.

— Mama dumneavoastră se apucase de spălat?

— Ce, era fraieră? M-a așteptat pe mine.

— După ce-ați participat la spălatul rufelor, ce-ați făcut?

— M-am îmbrăcat și am plecat la Marian, unde am rămas până a doua zi…

— La ce oră ați ajuns la Marian?

După felul în care a lăsat ochii în jos, am fost convins că întrebarea mea nu i-a convenit.

— Nu știu… Când m-am apucat de spălatul rufelor, mi-am scos ceasul de la mână și mi-am dat seama că am uitat să-l iau abia când am ajuns în stația de autobuze… Așa că nu știu ce să vă răspund… mi-a spus ea, cu un aer de profundă dezolare.

Cu larghețea care mă caracterizează, am făcut un gest care trebuia să-i spună că, de fapt, nu acord nicio importanță amănuntului, deși situația se prezenta diferit.

— Când ați ajuns, l-ați găsit pe Marian acasă?

— Nu. Dar curând a venit și el, a răspuns, confirmând afirmația lui Fleancu.

— Cât de curând?

— În următoarele cinci sau poate zece minute…

Întrucât cu ultima ei precizare dețineam suficiente

date pentru a putea trage o concluzie, n-am ezitat s-o fac. Deci, după declarația lui Fleancu, incidentul de la „Zorile” are loc în jurul orei 8 și zece minute… Ținând seama de distanța dintre restaurantele „Zorile” și „Cazino”, i-au mai trebuit încă zece-cincisprezece minute pentru a ajunge la locuința sa… Așa că intra în casă în jurul orei opt și douăzeci și cinci de minute… Acum, luând în considerare și afirmația frumușelei din fața mea, că Fleancu s-ar fi înapoiat acasă zece minute mai târziu, reieșea destul de precis și momentul în care a ajuns ea în locuința suspectului, în consecință, sosise momentul clarificărilor.

Presupun că, din toate treburile gospodărești, spălatul rufelor reprezintă cea mai antipatică sarcină a femeilor, am zis, privind-o cu compătimire, așa ca să știe și ea cât de rău îmi pare mie că sexul din care făcea parte are o soartă atât de tristă.

— Da, așa este… a admis, ridicând din umeri a resemnare. Deși mașinile ne ajută foarte mult, asta încă nu înseamnă că ne scutesc complet de munca grea și scârboasă a spălatului de rufe.

Remarcând că, urmare a caracterului aparent neutru pe care-l imprimasem discuției, își pierduse încordarea exteriorizată la începutul audierii, mi-am spus că ar fi cazul să mai fac un pas înainte.

— Neplăcut, într-adevăr… Și v-ați chinuit mult timp

cu spălatul rufelor? m-am interesat, plin de compasiune pentru pacostea prin care trecuse.

A fâlfâit cu repetiție din gene, ca pentru a-mi mulțumi pentru înțelegerea ce-i arătam, și a inspirat adânc aer în piept, dar, mai înainte de a lăsa să-i scape oftatul de amărăciune, s-a răzgândit, înăbușindu-l. Apoi, în următoarea fracțiune de secundă, s-a crispat din nou și a întors ochii de la mine, făcându-se că privește plictisită cuierul.

Nu trebuia să conspectez un tratat de psihiatrie pentru a ști că, intuind scopul întrebării mele meșteșugite, devenise iar precaută. Numai că, spre ghinionul ei, se pusese în gardă prea târziu.

— N-am pierdut prea multă vreme, deoarece, când am ajuns acasă, mama pregătise deja totul… Așa că, de fapt, participarea mea s-a limitat numai la pornirea mașinii de spălat, a răspuns, cu un gest de indiferență.

— Dar tot ați pierdut trei sau patru ore, am insistat.

— Da de unde! a aruncat disprețuitoare. Mult mai puțin.

— Zău? am exclamat, fixând-o cu admirație. Să nu-mi spuneți că v-ați terminat calvarul în două ore…

— Chiar și mai puțin. În cel mult o oră, nu mai aveam ce face…

— Să știți că mă aflu într-o încurcătură… i-am mărturisit, adoptând o atitudine corespunzătoare

afirmației făcute.

— În ce sens? s-a interesat, cu o solicitudine fentată.

— Păi să vedeți, dacă la șapte și jumătate ați fost la mama dumneavoastră, unde ați zăbovit o oră, apoi mai adaug încă o jumătate de oră, cât v-a trebuit pentru a ajunge la domiciliul lui Marian… Rezultă că în niciun caz n-ați fi putut fi la prietenul dumneavoastră mai devreme de ora nouă seara. Iar el, înapoindu-se acasă zece minute după dumneavoastră…

— Probabil că am greșit în aprecierile pe care le-am făcut! m-a întrerupt ea, speriată.

— Se poate. Unde anume credeți că ați greșit? m-am interesat, de data asta fiind rândul meu să-mi exteriorizez solicitudinea.

— Și cu timpul pe care l-am pierdut pentru a mă duce și a mă întoarce de la mama… Și cu cel de care am avut nevoie pentru a pune în funcțiune mașina de spălat rufe. Am exagerat în aprecierile mele… a început ea să argumenteze cu patos.

— Doamnă, în ceea ce vă privește, timpul pe care l-ați consumat în autobuzele care v-au dus și v-au luat de acasă, nu sunt probleme. Deoarece putem consulta oricând itinerariul mijlocului de transport de care v-ați folosit. Singura exagerare putând apărea numai asupra mărimii intervalului de timp consumat acasă la mama dumneavoastră…

— La asta mă și refeream! s-a grăbit ea să prindă ideea pe care i-o oferisem, precum înșfacă înecatul un colac de salvare.

— Cât ați zăbovit acasă? am întrebat, arătându-mă plin de înțelegere.

— Trei sferturi de oră! a aruncat ea, grăbită.

— Nu vă cred! Dar chiar și dacă aș face-o, prin corelare, este evident că Marian s-a înapoiat acasă mai târziu decât a susținut. Și astfel, rezultă că el ar fi avut timpul material necesar comiterii faptei pentru care-l cercetez! am spus cu asprime.

— Eu… Eu nu înțeleg despre ce vorbiți… a bâiguit ea, devenind stacojie.

— Ați înțeles foarte bine, doamnă! Și vă atrag atenția că mărturia mincinoasă se pedepsește! Deși înțeleg că strădania dumneavoastră de a-i oferi un alibi a izvorât numai dintr-o dorință firească de solidarizare cu omul iubit…

— Dar nu-i adevărat! Eu… a început ea buimăcită.

— Vă avertizez că dacă veți persevera pe linia ascunderii adevărului, vă voi acuza de complicitate și veți suferi rigorile legii! am întrerupt-o, tăios.

— Am spus adevărul… Și n-am nimic de adăugat! a replicat, fixându-mă cu ochii congestionați, dar și cu privirea fermă.

— Cum credeți… i-am zis, adoptând o atitudine de

indiferență. Vă rog să ieșiți pe coridor și să vă așezați pe o bancă. Gândiți-vă la ce-am discutat și anunțați-mă dacă vă veți decide să spuneți adevărul.

După ce-am scos-o afară, i-am arătat-o subofițerului de planton, ca să știe că tânără și drăguța doamnă se află în stare de reținere, și m-am înapoiat să-mi îmbrac canadiana.

Când am intrat în biroul unde-l lăsasem pa Fleancu, l-am găsit fumând în fața unei scrumiere pline de chiștoace de țigări.

— Este trecut de ora nouă! a protestat cu nervozitate, țâșnind de pe scaun, de îndată ce a întors capul spre ușă și m-a văzut. Dumneavoastră ați plecat, probabil să vă odihniți pentru revelion, și pe mine m-ați lăsat zălog, ca… ca p-un tâmpit!

— E drept, v-am cam neglijat, am replicat, făcându-i semn să-și reocupe locul.

— Am stat destul! Vreau să-mi dați drumul să plec acasă…

— Regret, dar nu-i posibil. Dumneavoastră sunteți reținut în interesul cercetărilor ce le întreprind.

— Ce-mi pasă mie de cercetările dumneavoastră?! s-a iritat el de-a binelea.

— Domnule Fleancu, sunteți în stare de reținere pe timp de trei zile, prin ordinul procuraturii, i-am comunicat calm.

— Sub ce învinuire?! a întrebat, făcând ochii mici de enervare.

— Sunteți bănuit că ați suprimat viața victimelor, Mioara Roșu și Eleonora Petrescu.

— Eu?! a exclamat, lovindu-se revoltat cu pumnul în piept.

— Exact. Aveți ceva de declarat în legătură cu această bănuială?

— N-am niciun amestec în uciderea fetelor! Și protestez împotriva înscenării pe care o puneți la cale! a aruncat, tremurând de furie.

M-am întors spre cei doi ofițeri, care, continuând să stea îndărătul meselor lor de lucru, asistau la discuție și i-am întrebat:

— Până când sunteți de serviciu?

— Terminăm tura de douăzeci și patru de ore mâine, la ora șapte dimineața, mi-a răspuns unul dintre ei.

— A mâncat pentru prânz? am întrebat, arătând cu degetul peste umăr în direcția lui Fleancu.

Au încuviințat.

— Dacă vrea, comandați-i și cina…

— N-am nevoie de nicio cină! Vreau să încetați abuzul! a protestat Fleancu, din spatele meu.

Făcând-o pe surdul, am continuat impasibil către ofițeri:

— Faceți-i inventarul buzunarelor și lipsiți-l de curea,

cravată și șireturi.

Când am părăsit biroul, n-am mai întors capul spre bănuit pentru a încerca să aflu ce părere are despre măsurile pe care le dispusesem.

— Te-ai hotărât să spui adevărul, doamnă Cristy? am întrebat-o, când, îndreptându-mă spre ieșirea coridorului, am trecut pe lângă banca unde o lăsasem.

Stătea cu coatele sprijinite pe genunchi și capul ascuns între palme. Am așteptat cam atâta cât era necesar, pentru a putea trage concluzia că n-are de gând să-mi răspundă, și mi-am văzut de drum.

Ușa în fața căreia m-am oprit, câțiva metri mai departe, era încuiată. Apoi, urmare a faptului că nu sunt un tip tocmai discret, am scos bricheta și am aprins-o pentru a lumina un bilet agățat de ușă, cu o pioneză. Un scris de pix cu pastă verde, informa: „Sunt pe teren. Revin. Lt. Paschia."

Resemnat, mi-am vârât bricheta în buzunar și am pornit spre capătul coridorului.

*

Era ora zece și jumătate când, revenind la Inspectorat, după ce-am efectuat percheziționarea camerei pe care o ocupa Fleancu în clădirea „Cazinoului", am intrat în laboratorul de criminalistică.

Ofițerii mei erau atât de absorbiți într-o partidă de șah, încât nici n-au remarcat venirea mea. Când am

ajuns însă lângă biroul pe care jucau, au fost nevoiți să mă vadă și să se ridice repede în picioare.

— Aveți ceva pentru noi, tovarășe căpitan? a vrut să știe unul din criminaliști, cu un ochi la mine și cu celălalt spre pionul pe care-l mutase cu o clipă mai înainte.

— Da. Vă rog să examinați chestiile astea… am zis, răsturnând pe un alt birou sacoșa ce-o adusesem cu mine.

S-au apropiat și au privit cu dezgust cele trei perechi de pantofi scofâlciți care s-au împrăștiat pe masă.

— În noaptea asta? a întrebat celălalt.

— Acum imediat, am precizat, spulberându-i speranța pe care o ilustrau ochii lui.

După ce s-au privit consternați, cel care vorbise ultimul s-a dus spre un dulap de oțel și a scos o mapă. Apropiindu-se cu ea deschisă, am văzut planșele făcute în timpul cercetării merceriei și am părăsit încăperea.

Trecând pe lângă banca pe care se afla instalată prea frumușica domnișoară Cristy, m-am oprit. Chestie de politețe.

— V-ați mai gândit la discuția noastră? am consultat-o.

— Ah! Ce bine că ați venit… s-a arătat ea bucuroasă când, ridicând capul, m-a văzut lângă ea. Ați avut dreptate. Am mințit. De fapt, eu nici n-am dat pe acasă luni seară… Am susținut că am spălat rufe, numai din

cauză că apucasem să-i spun același lucru și lui Marian…

— Și, „de fapt”, unde ați fost luni seara? i-am întrerupt explicațiile, cu interes.

— Am fost să mă văd cu un bărbat… Nu, între noi n-a fost nimic! a ținut să se disculpe, crezând probabil că o privesc dezaprobator.

— La ce oră v-ați întâlnit cu el?

— La ora șapte, când s-a închis lactobarul…

— Unde ați fost cu el?

— V-am zis… Nicăieri! M-a condus spre „Cazinou”, dar pe străzi mai dosnice ca să nu ne întâlnim cu Marian…

— La ce oră v-ați despărțit?

— La ora opt și șapte minute. Știu asta cu precizie, deoarece l-am întrebat în mod expres pe noul meu prieten cât e ceasul. Apoi ne-am despărțit imediat, fiindcă mă temeam să nu-mi facă Marian o scenă de gelozie. Dar el a venit după mine, așa cum v-am mai spus, circa zece minute mai târziu.

— Cine este bărbatul despre care-mi vorbiți?

— Se numește Costel și este marinar.

— Costel și mai cum?

— Am știut și numele de familie, dar nu-l mai țin minte. De altfel, nu ne-am văzut decât de două ori… Prima oară luni, iar a doua oară ieri-seară, când m-a

condus de la prăvălie până acasă la mama, unde m-ați căutat și dumneavoastră ieri…

— Pe ce vas lucrează?

A ridicat din umeri că n-are habar.

— De unde-l cunoașteți?

— Este un client al lactobarului. Mi-a tot făcut curte pe când îl serveam și, până la urmă, am admis să mă văd cu el… În zilele de care v-am vorbit.

— Și dacă vreți să-l vedeți, unde-l găsiți?

— Nu l-am întrebat… În definitiv, de ce aș fi făcut-o, când vine zilnic la mine la serviciu? mi-a întors ea întrebarea, mirată.

Motivarea ei mă făcuse *groggy*. Nu numai că avea o justificare logică, dar putea fi și relativ ușor verificată, printr-o discuție cu marinarul care o curta.

— Să nu-i spuneți nimica lui Marian… Vă rog din suflet, a continuat, prinzându-mă de braț și uitându-se implorator în ochii mei.

— Bine. Vom mai discuta… i-am promis, pornind spre biroul meu.

După ce m-am lăsat să cad pe scaun, mi-am luat bărbia între palme, aiurit. Explicația furnizată de Cristy demola întregul eșafodaj pe care-l ridicasem, deoarece susținea cu și mai multă pregnanță alibiul lui Marian… Dacă la ora opt și un sfert se afla la el acasă, înseamnă că, într-adevăr, incidentul de la restaurantul „Zorile”

avusese loc în jurul orei opt. Deci se exclude posibilitatea ca Fleancu să fi putut ucide victimele, exact în același interval de timp!… Și, în această situație, se mai putea acorda vreun dram de credibilitate prezumției mele că gestionara ar fi fost ucisă exact în momentul în care scria bonul de decontare, de față fiind și beneficiarul acestuia, Marian Fleancu?… În definitiv, de ce mi-am concentrat atenția asupra lui Fleancu, când în prăvălie fusese văzut un cu totul alt bărbat? Cine naiba o fi și necunoscutul cu cojocul întors, de nu sunt în stare să-l dibuiesc?! Dar femeia cu părul roșu? m-am întrebat, ridicându-mă enervat de pe scaun, apropiindu-mă de fereastră și privind întunericul care se lăsase atât afară, cât și, mai ales, în mintea mea.

Nu știu cât am stat privind pierdut în negură, dar știu că am fost scos din prostrație de zgomotul făcut de deschiderea ușii.

— Ei? i-am întrebat apatic pe cei doi criminaliști, văzându-i intrând în cameră.

— Tovarășe căpitan, pozitiv! a răspuns unul dintre ei, arătându-mi cu satisfacție una din perechile de pantofi ce le dădusem.

— Nu se poate! am exclamat, uluit.

— Nu există nicio îndoială! a protestat ofensat celălalt ofițer. Aceștia sunt pantofii care au lăsat urmele plantare ridicate din mercerie!

— Doamne, ce era să mă las îmbrobodit! am exclamat, pricepând, în sfârșit, cum stau lucrurile.

— Poftim? a întrebat cel care ținea în mână pantofii ce se transformaseră dintr-o dată în probă de încriminare.

— Nimic. Vă rog dați-mi… am cerut, întinzând mâna după ei.

După ce i-am luat, i-am examinat. Erau maro, coșcoviți, cu tocurile scâlciate și tălpile găurite. M-am uitat să găsesc urme de sânge. Dar nu le-am remarcat.

— Sunt uzi, a explicat cu subînțeles unul din ofițeri.

— Așa este… am admis, simțind că pielea pantofilor este, într-adevăr, jilavă. Probabil că i-a spălat… am început să spun când s-a deschis ușa și și-a făcut apariția locotenentul Paschia.

— Lume nouă! Și eu care credeam că ați plecat în concediu la munte, am remarcat exuberant, probabil sub influența veștii ce-o primisem mai înainte de la criminaliști.

Luat pe neașteptate, m-a privit câteva clipe surprins, apoi a replicat sobru:

— Am adus persoana pe care mi-ați ordonat s-o depistez. E afară.

— Care persoană?! m-am mirat.

— Aceea care a făcut cererea de atribuire a unei locuințe.

— Ah! mi-am amintit. Dar cred că nu mai este cazul,

deoarece l-am identificat pe autor, am spus, arătându-i pantofii pe care-i țineam încă în mână.

— Dacă tot mi-am pierdut întreaga după-amiază încercând să-l dibuiesc pe necunoscut, oferiți-mi barem satisfacția de a sta totuși de vorbă cu el, mi-a cerut, surâzând misterios. Fie și pentru faptul că l-am luat pe sus din restaurantul în care-și reținuse tacâmul de revelion.

— Bine. Un moment, am zis intrigat, apoi m-am întors către criminaliști și le-am întins pantofii: Continuați cercetarea. Dacă, într-adevăr, aceștia au lăsat urmele ridicate, în mod obligatoriu trebuie să ne furnizeze și alte probe. Chiar dacă au fost spălați. Vă rog să le căutați.

— Pot să introduc persoana? m-a întrebat Paschia, după plecarea criminaliștilor.

Am confirmat, pe când mă întrebam de ce mă privește atât de amuzat.

Aproape imediat, a introdus în birou un tip înalt. L-am privit o fracțiune de secundă, încercând să-mi dau seama de unde-l cunosc. Și, intempestiv, am știut. Atât vestimentația cât și celelalte semnalmente corespundeau întocmai descrierilor făcute de martori. Era exact individul pentru care, fără mici o tocmeală, aș fi fost în stare să pun la bătaie solda pe o lună, numai pentru, a-l putea cunoaște. În sfârșit, îl aveam în față pe

tipul cu cojocul de oaie!

— Luați loc! l-am invitat când m-am dezmeticit.

Era atât de speriat, încât s-a așezat pe scaun fără să-și mai debutoneze cojocul.

— Cum vă numiți? l-am întrebat, în timp ce mă duceam spre scaunul meu, și Paschia, scoțându-și notesul, se așeza pe un altul spre latura din stânga mesei de lucru.

— Carol Caraman… a precizat, cu vocea înecată de emoție.

— Cu ce vă ocupați?

— Sunt inginer la „Tarom”.

— Le cunoașteți pe Mioara și pe Eleonora?

— Da… a admis, vlăguit.

— De unde le cunoașteți?

— Pe Mioara am cunoscut-o prin Eleonora…

— Și pe Eleonora?

— Pe stradă… a spus, după ce s-a foit jenat pe scaun.

— Pe stradă? Cum?

— I-am dat bună ziua… Când mi-a răspuns, m-am apropiat și am intrat în vorbă… a explicat, lăsându-și spășit ochii spre dușumea.

— Ce-a urmat după ce-ați acostat-o?

— Nimic. Am încercat s-o conving să meargă cu mine în locuința unui prieten, dar n-a vrut. Făcea parte din genul femeilor care sunt gata oricând să discute sau să

se plimbe, însă nimic mai mult. Pe cât era de prietenoasă, pe atât era și de cuminte.

— Ce-ați căutat luni seară în prăvălia Mioarei Roșu? l-am luat eu repede.

— Așa stabilisem cu Eleonora, cu câteva zile mai înainte.

— Ce-ați stabilit, să vă întâlniți în mercerie?

— Nu. Ne-am înțeles să scriu o cerere pentru atribuirea unei locuințe și să i-o las Mioarei.

— Mioarei? Pentru ce să-i lăsați ei o cerere? Ce, ea era primar?

— Nu… Sigur că nu era. Discutând însă cu Eleonora, și plângându-mă că am o locuință prea mică, mi-a spus că una din clientele Mioarei este soția șefului spațiului locativ și că n-ar fi o problemă s-o convingă, să sprijine cererea mea.

— Ce-ați făcut în timpul cât v-ați aflat în mercerie?

— I-am spus Mioarei pentru ce-o căutam, iar ea s-a declarat de acord să mă ajute. Prin urmare, m-am dus până la debitul de tutun de la capătul străzii și am cumpărat hârtie de scris. Când m-am întors, am scris-o, i-am dat-o Mioarei și am plecat.

În scopul verificării afirmațiilor lui, în raport cu declarațiile celorlalte persoane care s-au aflat în mercerie, i-am cerut să-mi relateze pe cine a văzut, ce s-a discutat și care a fost ordinea venirii și plecării restului

de clienți.

Când a terminat de povestit, am tras concluzia că depoziția lui era în concordanță cu cele ale celorlalți martori.

— Cine este vizitatoarea cu părul roșu? m-am decis să deschid discuția despre singurul personaj care continua să-mi fie necunoscut.

A ridicat din umeri că nu știe.

— Cum e posibil să n-o cunoașteți, când ați fost văzuți vorbind și râzând împreună? m-am arătat eu nemulțumit.

— Am încercat s-o întrețin, pentru că am văzut că Mioara era ocupată cu servitul clienților…

— Și din discuția pe care ați purtat-o, n-a rezultat vreun nume sau ce ocupație are? Ceva care să ne permită s-o depistăm?! am insistat, simțind cum încep să mă enervez.

Fără să-mi răspundă, a început să mă examineze bănuitor.

N-am mai avut când să-l întreb de ce se zgâiește la mine, pentru că s-a deschis ușa și au năvălit înăuntru cei doi criminaliști.

— Ați avut dreptate, tovarășe căpitan! Am găsit ce căutam, am fost anunțat pe când mi se arăta unul din pantofi, cu fața din piele tăiată pe lângă ramă, până spre călcâi, ceea ce-l făcea să semene cu un bot deschis de

crocodil.

— Și?

— S-au prelevat urme din grupele sanguine A-2 și AB-4.

Am lăsat privirea pe birou, pentru a căuta raportul necropsic, dar n-a mai fost necesar. Se afla deja în mâna lui Paschia, care-l consulta.

— Corespunde, mi-a confirmat el, pe când lăsa raportul să cadă înapoi pe birou.

După ce, satisfăcut, le-am făcut semn ofițerilor că-i pup și că pot pleca, l-am luat din nou în primire pe tipul cu cojoc:

— Dumneavoastră ați știut că Mioara și Eleonora au fost ucise chiar în seara în care ați fost dumneavoastră la mercerie?

A dat din cap că a știut.

— Și pentru ce nu v-ați prezentat să depuneți mărturie din proprie inițiativă?

— M-am gândit că ar fi trebuit, însă m-am temut să nu-mi complic existența… mi-a răspuns ezitant.

— Nu înțeleg? am admis fără să mă rușinez.

— Mai întâi, eu n-aveam cum să vă ajut… Apoi, dacă afla nevastă-mea că eu le-am cunoscut pe fete… Nici nu vă puteți imagina cât poate fi de geloasă… a zis, clătinându-și capul cu palma sprijinită de obrazul drept, pentru a sugera că ar fi fost vai de el.

M-am străduit să arborez o figură severă și i-am spus că poate pleca.

Cu mult mai stăpân pe el, m-a salutat și a pornit spre ușă. L-am urmărit cum a apăsat pe clanță, a deschis ușa, a ridicat un picior pentru a păși peste prag, apoi, brusc, a renunțat, întorcându-se cu fața spre mine.

— Tovarășe căpitan, vă rog să-mi satisfaceți o curiozitate, mi-a cerut, parcă stingherit.

— Mă rog… Dacă e posibil…

— În timpul discuției pe care am avut-o cu dumneavoastră, ați insistat să vă dau relații despre doamna aceea cu părul roșu…

— Da, și? l-am încurajat, văzându-l că se poticnește.

— Am înțeles eu oare bine că prin întrebările ce mi le puneați doreați să ajungeți la ea?

— Întocmai! m-am grăbit să confirm, cu speranța că și-a amintit ceva care să conducă la identificarea ultimei necunoscute din ecuația ce trebuia s-o rezolv.

— Glumiți? a întrebat el nedumerit.

— Chiar vă imaginați că noi avem timp să ne ținem de glume?! m-am răstit la el, deziluzionat că nu-mi satisface dezideratul.

— Nu… Vă cer iertare… s-a scuzat el cu stângăcie. Dar vă mărturisesc că n-am înțeles de ce doreați să vă spun eu cum se numește și cu ce se ocupă… Când era cu mult mai simplu să obțineți aceste date chiar de la

ea… a zis, arătând cu degetul gros peste umăr, în direcția ușii din spatele lui.

— Vreți să spuneți că ea este…? am îngăimat stupefiat, arătând cu brațul întins înspre ușă, la fel ca și el.

— N-ați știut? a fost rândul lui să întrebe, rămânând apoi cu gura deschisă a uluială.

— Sunteți convins? am insistat suspicios.

— Sunt absolut sigur, a confirmat el, cu fermitate.

— Bine, dar n-are părul roșu… a fost rândul lui Paschia să-și exprime neîncrederea.

— Așa-s femeile… Nehotărâte, a răspuns lunganul, strâmbându-se a dispreț. Dimineața blonde… la prânz brune… Iar până seară, sunt deja roșcate. Dacă cumva nu le trece prin cap să se vopsească chiar și mov.

— Purta perucă, i-am spus lui Paschia. În timpul percheziției făcute la domiciliul lui Fleancu, am văzut-o, dar nu i-am acordat nicio atenție… Deoarece venisem cu ideea preconceputǎ de a căuta în exclusivitate probe pentru încriminarea suspectului, am mărturisit înciudat.

— Tovarășe căpitan, nu știu dacă vă interesează, dar… a început să vorbească martorul.

— Mă interesează orice, l-am încurajat.

Pe când mă aflam în mercerie cu Mioara și cu… cu femeia de pe coridor, am remarcat un bărbat care,

lipindu-și fruntea de geamul vitrinei, a privit înăuntru. Numai câteva clipe. Apoi, un minut sau două mai târziu, când am plecat, pentru a doua oară, am văzut un tip stând în dreptul prăvăliei, dar pe celălalt trotuar.

Era unul și același?

— Nu știu… Strada era prost luminată.

— Ați putea să-l mai recunoașteți pe individul care s-a uitat prin fereastră, în prăvălie?

— Nu sunt sigur, dar s-ar putea.

— Haideți cu mine! m-am decis.

Dânsul este, m-a asigurat eu convingere Caraman, după ce i l-am arătat pe Fleancu.

— Îl recunoști pe domnul? l-am consultat apoi pe Fleancu, decizându-mă să-i vorbesc la pertu.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată! a replicat chestionatul cu siguranță, după ce, cu câteva clipe mai înainte, se uitase înspăimântat la martor.

Calm, i-am repetat declarația făcută de Caraman cu privire la prezența lui în preajma merceriei.

— Nu-i adevărat! Ori se înșală, ori minte! a susținut Fleancu, vehement.

— Tu minți, Fleancule! Dar vom mai reveni asupra acestui subiect… i-am spus disprețuitor, deschizând ușa și invitându-l pe Caraman să iasă pe coridor.

Când am ajuns în dreptul băncii pe care stătea Cristy, i-am cerut să se ridice în picioare și am privit întrebător

spre martor.

— Da, tovarășe căpitan, ea este femeia cu care am discutat luni seară, în mercerie. Iar după ce eu am plecat, dânsa a rămas singură cu Mioara, a confirmat Caraman cu siguranță.

— Cristy, îl cunoști pe domnul?

Fără să-mi răspundă, s-a lăsat să alunece, înapoi pe bancă și, ascunzându-și fața între palme, a izbucnit într-un hohot de plâns.

— Ridică-te și vino cu mine! i-am ordonat.

Revenind în biroul meu, i-am cerut lui Paschia să-l ducă pe martor în altă cameră și să-i dea cele trebuincioase pentru scrierea declarației de recunoaștere, prin confruntare, a infractorilor.

— Stai jos! i-am poruncit femeii, care rămăsese lângă ușă, tremurând și continuând să plângă cu ochii ascunși îndărătul pumnilor. De ce le-ați ucis? i-am cerut să-mi spună, după ce s-a apropiat împleticindu-se și s-a prăbușit pe scaun.

— Marian le-a omorât, nu eu… a protestat, cu un glas aproape șoptit. Mi-a promis că nu-i va face nimic rău Mioarei, dar m-a mințit, nemernicul…

— Pentru ce le-ați ucis? mi-am repetat întrebarea cu asprime.

— El, nu eu…

— Răspunde la întrebare! am strigat la ea, făcând-o pe

nervosul.

— Ca să-i luăm încasările. Marian a avut această idee… a zis repede.

— Câți bani ați prădat? am chestionat-o.

— Opt sute douăzeci de lei…

— V-ați gândit că veți găsi o sumă mai mare? am întrebat, străduindu-mă s-o înțeleg.

— Nu… Știam că aceasta este încasarea medie.

— Și pentru ce vă trebuiau acești bani?

— Nu mie-mi trebuiau, ci lui Marian. A spus că mă iubește atât de mult, încât vrea să-mi ofere ceea ce merit, adică un revelion de pomină…

— Nu înțeleg! am exclamat siderat. Susții că ați ucis doi oameni, numai ca să vă puteți procura bani de cheltuială pentru revelion?! am întrebat-o, zăpăcit de absurditatea motivației.

— Da… Mi-a zis că o femeie ca mine nu poate să sărbătorească venirea Anului Nou ca toți sărăntocii… Când i-am spus că pentru mine n-are nicio importanță în ce mod facem revelionul, dacă sunt cu el… mi-a răspuns că el, ca bărbat, nu și-ar putea ierta niciodată faptul că n-a oferit tot ce era posibil femeii iubite…

— Suprimarea a două vieți omenești fiind, desigur, ceva „posibil”? am oftat, strângându-mi instinctiv fruntea cu palma mâinii stângi, ca pentru a încerca să pricep de ce nu mă ajută capul să concep explicația

femeii care se smiorcăia în fața mea.

— Eu m-am opus ideii uciderii Mioarei… Atunci Marian mi-a promis că n-o va ucide, ci se va limita numai s-o lege și să-i ia încasările… Dar m-a mințit, a hohotit ea.

— Cum v-ați decis să atacați merceria?

— După ce Marian mi-a cerut să-i vorbesc despre prăvăliile în care lucra un singur vânzător, a preferat-o pe a Mioarei… Aflându-se pe o stradă mai retrasă… După ce am luat, această decizie, am vizitat-o de câteva ori, pentru a se obișnui cu prezența lui Marian, care a început să ia de la Mioara niște bonuri fictive…

— Cum ați omorât cele două femei? am cerut, reușind să-mi revin din șocul năucitor provocat de aflarea absurdului mobil al dublului asasinat.

— Eu am intrat în prăvălie și i-am spus că mi-am dat întâlnire la ea cu logodnicul meu. În acest timp, Marian pândea din stradă momentul în care vor pleca toți clienții… Când am rămas singure, și-a făcut apariția și Marian… A schimbat câteva cuvinte cu ea și apoi a rugat-o să-i mai dea un bon de decontare. Cum Mioara s-a declarat imediat de acord, Marian i-a propus să scrie bonul în boxă, ca să n-o vadă cineva prin geamul ușii și să aibă vreun necaz… Au intrat împreună și, după ce Marian a tras perdeluța, au urmat niște lovituri îngrozitoare… a zis, astupându-și înfiorată urechile cu

palmele.

— Lasă mâinile jos și continuă relatarea! i-am cerut neînduplecat.

— Când a ieșit de acolo, mi-a spus că a omorât-o… L-am întrebat cum de a putut comite o faptă atât de înfricoșătoare… Dar, mai înainte de a-mi explica de ce nu și-a respectat cuvântul, s-a auzit bătându-se în ușă… îngrozită de frică, am vrut să nu descui, însă persoana de afară a început să bată și mai tare… Atunci, Marian, strecurându-se din nou în boxă, mi-a cerut să descui, altfel se va alarma întreaga stradă… Ducându-mă și deschizând ușa, am văzut-o pe Eleonora…

— Ce s-a întâmplat după ce i-ai deschis?

— M-a întrebat unde este Mioara și eu i-am arătat boxa… Dumnezeule! De ce n-am încercat s-o salvez barem pe ea… a spus, trăgându-și o palmă peste frunte.

— Continuă! am zis, fără să mă las impresionat de remușcarea pe care se străduia s-o afișeze.

— De îndată ce a trecut pragul boxei, l-am văzut pe Marian lovind-o în frunte, iar pe Eleonora căzând în genunchi și începând să-l roage să n-o omoare că nu va spune nimănui ce a văzut… Dar Marian a continuat s-o lovească… a zis, reîncepând să plângă cu și mai multă disperare.

Am simțit nevoia să fac o pauză. Nu din milă pentru ea, ci pentru că mă simțeam atât de răvășit, încât nu mai

eram capabil să continui interogatoriul. M-am ridicat de pe scaun și m-am dus să deschid fereastra. Nu știu cât am stat să adulmec cu lăcomie vântul rece care a năvălit în cameră. M-am decis să întorc spatele ferestrei, numai după ce am auzit ușa deschizându-se.

Era locotenentul Paschia. Mi-a arătat declarația luată lui Caraman și m-a privit întrebător.

I-am răspuns printr-un clipit lung, pentru a-i confirma că infractoarea își recunoștea acuzația, apoi m-am întors spre ea.

— Cu ce a ucis victimele?

— Cu o cheie tubulară… a răspuns, arătându-mi între palme un interval, de circa treizeci de centimetri.

— Și ce-a făcut cu ea?

— A aruncat-o într-un canal după ce-am plecat…

— Poți să ne arăți unde anume? a vrut să știe Paschia, nu întâmplător, ci pentru că și arma crimei are un rol important în probarea vinovăției.

A dat din cap că poate indica canalul.

— Tu unde te-ai aflat în timpul comiterii omorurilor? am întrebat, pentru a stabili de ce criminaliștii n-au fost în stare să descopere pe dușumea și urmele ei.

— Am stat tot timpul la capătul tejghelei dinspre vitrină.

— Deh… Fata, miloasă, n-a vrut să calce pe sângele prietenelor ei, a remarcat Paschia cu sarcasm.

— Vă repet, n-am știut că Marian va face moarte de om! a ținut ea să-mi mai reamintească încă o dată, argumentându-și deznădejdea, cu o altă izbucnire zgomotoasă de plâns.

— Ce-ați făcut după comiterea omorurilor? am reluat interogatoriul.

— Când am ajuns la capătul străzii, așa cum convenisem, ne-am despărțit, pentru a ne asigura alibiurile pentru cazul în care am fi, totuși, cercetați de miliție. Marian a spus că o astfel de eventualitate este exclusă, dar că o prevedere în plus nu poate să strice. În acest scop, eu am trecut pe la mama și i-am povestit că m-am întâlnit cu un bărbat despre care nu trebuie să afle Marian. Așa că, oricine ar fi întrebat-o, ea trebuia să susțină că la ora opt eram cu ea și spălam rufe. În paralel, Marian urma să se ducă la restaurantul „Zorile" și să provoace un scandal care, la un adică, să-i asigure și lui un alibi…

— Trebuia să provoace un scandal la întâmplare sau avea un țel precis?

— Aveți dreptate. Trebuia să se bată cu fostul soț al Mioarei, despre care știa că se află în fiecare seară în restaurant.

— De ce, în mod special cu soțul Mioarei? s-a mirat Paschia.

— Marian a spus că în mod sigur fostul soț al Mioarei

se va afla printre primii cercetați și că, apucându-se să vă povestească despre bătaia pe care a luat-o la restaurant, în mod indirect îi va furniza lui alibiul de care avea nevoie…

— La ce oră v-ați revăzut?

— În jurul orei nouă seara.

— Și ce-ați făcut în continuare?

— Ne-am dus la restaurantul „Continental" și am mâncat o friptură.

— Vrei să spui că ați sărbătorit „succesul" de a fi suprimat doi oameni? am întrebat, cu impresia că n-am înțeles bine.

— Marian a insistat, spunându-mi că un pahar de coniac îmi va prinde bine… a explicat ea, continuând să plângă.

I-am făcut semn lui Paschia că am terminat și să dea telefon unde trebuie.

Câteva minute mai târziu, când a părăsit încăperea încadrată de două emisare ale arestului, Paschia a constatat admirativ:

— Modul în care au urmărit să-și asigure impunitatea, poate, într-adevăr, reprezenta o premieră în materie!

— Poate, dar ce folos?… Preocupați în exclusivitate de asigurarea unor alibiuri cât mai perfecte, au lăsat, așa cum se întâmplă întotdeauna, suficiente urme pentru ca

fapta lor să nu rămână fără răsplată, i-am replicat disprețuitor. Vă rog să-l aduceți și pe celălalt protagonist.

*

O oră mai târziu, era terminat și interogatoriul lui Fleancu. Prima neconcordanță dintre declarațiile complicilor s-a referit la persoana care suprimase viața victimelor; el atribuindu-i cu larghețe primul rol iubitei sale logodnice. Situație care m-a obligat să-i aduc la cunoștință că, după opinia medicului legist, numai o mână de bărbat ar fi putut produce victimelor plăgi atât de profunde. Iar în ceea ce privește identitatea bărbatului respectiv, laboratorul de criminalistică, examinându-i pantofii și urmele de sânge recoltate din ei, n-are nicio îndoială că el este acela care a mânuit cheia tubulară. În consecință, reușind să priceapă că n-are nicio șansă să arunce în spatele complicei sale rolul de autor direct, n-a mai insistat asupra acestui aspect. Ceea ce nu l-a împiedicat însă să afirme că Cristy este aceea care i-a sugerat ideea uciderii și jefuirii gestionarei merceriei, motiv pentru care i-a și creat toate condițiile necesare aplicării planului. Argumentând că altfel nu s-ar putea explica de ce „colaboratoarea" lui ar fi încuiat ușa de îndată ce el a intrat în boxă cu Mioara Roșu, iar, ulterior, i-a trimis-o și pe Eleonora Petrescu.

— Susținerea lui îmi pare logică, a remarcat Paschia

după ce Fleancu a fost expediat la arest.

Am încuviințat:

— Este greu de spus cine a fost adevăratul autor moral al celor întâmplate… Este însă evident că ea l-a secondat perfect. Așa cum, de altfel, și argumentarea ei că nu plănuiseră uciderea, ci numai imobilizarea primei victime, mi se pare fără suport… Deoarece trebuiau să prevadă că victima, fiind ulterior eliberată, n-ar fi avut niciun motiv să nu-i indice pe ei ca fiind autorii tâlhăriei…

În timp ce vorbeam, l-am văzut pe Paschia privindu-și ceasul surprins, ridicându-se imediat de pe scaun și apropiindu-se de mine.

— Tovarășe căpitan, la mulți ani! a zis, întinzându-mi mâna.

I-am întors urarea, după ce, controlându-mi și eu ceasul, am constatat aiurit că indica ora trei și șapte minute dimineața.

— Ăsta da revelion de pomină! a zis el mânzește.

— Pentru ei sau pentru noi?

— Chiar trebuie să vă răspund? mi-a întors-o el, dezgustat, de parcă ar fi băut un pahar de sare amară.

Nu i-am mai răspuns, deoarece în următoarea clipă mi-am amintit că eu ar fi trebuit să mă aflu în altă parte, de vreo patru ore. Mi-am extras cu înfrângere agenda din buzunar și am căutat telefonul Andei. Mi-a răspuns

chiar ea, pe fondul unei melodii sincopate de jazz.

— La mulți ani! am spus, cu timiditate, convins că-mi va trânti telefonul în nas.

— La mulți ani!… Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? a întrebat mai întâi surprinsă, apoi circumspectă.

— Am fost obligat să rămân la serviciu. Și aș dori mult să mă crezi că sunt dezolat că n-am putut să te anunț…

— Acolo ești și acum?! m-a întrerupt, nerăbdătoare.

— Da.

— Bine, dar e îngrozitor! a exclamat contrariată. Și mai stai?

— Nu, am terminat.

— Atunci e în regulă! Vino! Musafirii mei abia așteaptă să te cunoască…

Am reușit s-o fac să înțeleagă că starea mea sufletească nu este propice pentru o petrecere. Și n-a fost ușor. A cedat numai după ce i-am promis că mâine, adică astăzi, la ora unu după-amiază, voi suna la ușa ei.

— Și acuma unde vă duceți? a întrebat Paschia, care urmărise convorbirea cu un zâmbet compătimitor.

— La hotel. Poate că voi reuși, totuși, să adorm… am zis, ridicându-mă și îndreptându-mă spre cuier. Dumneavoastră?

— Sunt de serviciu până la ora șapte.

— Mi-e foame de mor… am constatat, involuntar, pe când îmi îmbrăcam canadiana. N-am mâncat nimica

toată ziua…

— Am eu doi covrigi. Putem să-i împărțim, a propus el.

— Proaspeți? am spus, privindu-l cu interes.

— I-am cumpărat acum vreo două zile, dar n-am avut când să-i mănânc… s-a scuzat el, ridicând din umeri cu regret.

— Adu-i, domn'e! De altfel, covrigii calzi nici nu prea sunt sănătoși. Se zice că… pică greu la stomac…

Epilog

Prin sentința penală din 28 februarie 1967, Tribunalul regiunii Dobrogea a decis: condamnarea la închisoare pe viață pentru infractoarea B.C. și aplicarea pedepsei cu moartea infractorului F.M.

Constanța-București 1981